

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TEK KELİME İTME

RENA OLSEN

“CÜRETKÂR, TÜYLER
ÜRPERTİCİ VE ÇARPICI.”

—Sandra Block, *Little Black Lies* romanının yazarı

YABANCI

PSİKOLOJİK - GERİLİM

NORMAL, DOĞRU VE GÜZEL OLARAK BİLDİĞİNİZ HER ŞEYİN ÖYLE OLMADIĞINI ÖĞRENSEYDİNİZ NE YAPARDINIZ?

Clara Lawson hayatından birdenbire koparılmıştı. Evi ansızın silahlı adamlar tarafından basılmış ve çok sevdiği kocası ve kızlarından ayrı düşmüştü. Kocasının ona söylediği son sözler ise, "Tek kelime etme," olmuştu.

Geçmişle geleceği arasında bir uçurum oluşuyordu. Çocukluğunda kız kardeşleriyle beraber disiplinli Anne ve Baba tarafından, eğitilmiş genç kızlar olmak üzere yetiştirilmişti. Hatta üvey ebeveynlerinin oğulları da gözüne takılmaya başlamıştı.

Fakat şimdi, tanımadığı kadınlar ve erkekler onu sorguya çekiyor ve ona farklı bir isimle hitap ediyordu: Diana. Kocasını ise ağza bile alınamayacak kadar ağır suçlarla itham ediyorlardı.

Geçmişle geleceği, bildiği her şeyi sarsarken Clara'nın hayatını sorgulaması, geçmişinin gerçeğini ortaya çıkarması ve geleceğine yön verecek gücü kendinde bulması gerekecekti.

"Sürükleyici... Bir psikoterapist olan Olsen'in, zalimlik ve şefkati karşı karşıya getirdiği ilk kitabı sizi çok etkileyecek." —*Booklist* (starred review)

"Bu sene okuduğum en huzursuz edici ve duygusal roman. Her iyi gerilim kitabında olduğu gibi, hikâye gizemlerle dolu ve hiçbir şey görüldüğü gibi değil. Clara kadar okurun da kafası karışacak." —*BookPage*, 2016'nın En İyi Gizem Romanı

"Hem kurbanların hem avcılarının hem de ikisi birden olanların yakından bir incelemesi. *Tek Kelime Etme* inanılmaz gizemli; Clara'nın gelecekte kim olmak istediğine karar vermek için geçmişini öğrenmesi ise hikâyeyi derinleştiriyor. İyileşmenin ve sorumluluğun duygusal bir anlatımı." —*Kirkus Reviews*

"Elimden bırakamadım. Kışkırtıcı, şaşırtıcı ve sonunda umut verici! Alışılmamış hikâye anlatımı, ana karakterin insanı kendine çeken sesiyle müthiş bir uyum içinde. Rena Olsen'in bu ilk romanının onu psikolojik gerilim türünde ilk sıraya koyacağından hiç şüphem yok."

—*KAREN HARPER*, *Upon a Winter's Night*'in *New York Times* çoksatın yazarı

Çeviren: Mert Doğruer

28 TL

www.yabanciayinlari.com
facebook.com/yabanciayinlari
instagram.com/yabanciayinlari
internet satışı: ilknokta.com

RENA OLSEN, babasının mesleği gereği çocukluğu boyunca çok taşınmış ve birçok insanla tanışmıştır. Bu sebeple insan doğasına karşı bir ilgi duymaya başlamış ve üniversitede psikoloji okuduktan sonra yüksek lisansını evlilik ve aile terapisi üstüne yapmıştır. Yazar bugün Des Moines, Iowa'da yaşamakta.

TEK KELİME ETME

Tek Kelime Etme
Özgün Adı | *The Girl Before*
Rena Olsen

Yayıma Hazırlayan | Tuğçe Nida Gökırmak
Redaksiyon | Bahar Çetiner
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Temmuz 2018, İstanbul
ISBN: 978-605-2177-29-7

Türkçe Çeviri © Mert Doğruer, 2017
© Yabancı Yayınları, 2018
© Rena Olsen, 2016
Kapak Görseli © Jonathan Knowles, Getty Images

Sertifika No: 11407

Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

**TEK
KELİME
ETME**

RENA ÇEVİREN

Çeviren
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Mert Doğruer

ŞİMDİ

Ben mutfak masasında Daisy'nin saçını fırçalarken ön kapı çarpılarak açıldı. Ateşlenen silahın, bağırان adamlarının ve çığlık atan çocukların sesleri, açılan kapıdan içeri bir gelgit dalgası gibi hücum etti. Fırçayı elimden bırakarak Daisy'nin elini tuttum ve onu en yakın dolaba doğru çektim, gizli kapıyı açacak kolu el yordamıyla aradım. Küçük boşluğa sığıştık ve Daisy kollarımda titremeye başladı.

Dolabın kapağı açılınca Daisy bağırdı. Sesi bastırmak için elimi ağzına kapattım. Saklanma yerimiz zekiceydi ama yeterli değildi. Biri duvarı tıklattı. "Burası boş!" diye bağırdı adam ve el yordamıyla içeri girmeye çalışırken huşritlar çıkardı. Mandallı keşfedip bizi çıkarmaları yalnızca birkaç dakika sürdü. Daisy çığlık attı ve yüzünü göğsüme gömdü. Ben ani parlaklık karşısında elimle gözlerimi siper ettim, öteki kolumu da dışarı savurdum ve sert etle temas ettim.

"Aman, dikkat et," dedi nazik bir ses. Sesin kaynağına baktım ve karşımda nazik bakışlı bir adam gördüm. Bunun bir numara olduğunu biliyordum. Evimize zorla girmişken nasıl nazik biri olabilirdi ki? Tekrar saldırdım ve adam kolumu tuttu. "Buraya bir el atın!" diye seslendi omzunun üstünden. Kolumu sertçe kavramıştı, kendimi kurtaramıyordum. Öteki kolumu ağlayan Daisy'nin etrafına sıkıca sardım ve adama dik dik baktım.

Adam tepeden tırnağı siyah giyinmişti, sırtına büyük bir silah bağlıydı. Arkasında saçını sıkı bir topuz yapmış bir kadın belirdi. Kadın, adam kadar nazik görünmüyordu ama usulca konuşt u, ellerini önünde tuttu.

"Sana zarar vermeyeceğiz, tatlım," diye mırıldandığında gözlerimi devirdim. Hiç kimsenin "tatlım"ı değildim ben. "Çık şuraya da konuşalım."

İtiraz etmek istiyordum ama fazla bir seçeneğim yoktu. Yumuşak bakışlı adam kolumdan çekiştirdi ve gönülsüzce ayağa kalktım, Daisy'yi de yukarı çekip benimle birlikte ayağa kaldırdım. Kız eteğime tutundu, katların arasında kaybolmaya çalıştı. Daisy yalnızca birkaç aydır bizimleydi ama bağlanmıştı bile. Onun gerçek adı Daisy değildi. Gerçek adının ne olduğunu bilmiyordum. Glen onu bana getirdiğinde, yeni kesilmiş bir buket papatya da vermişti. Bu isim* uygun gelmişti. Kendi kızım gibiydi.

Mutfığa girdik ve daha önce oturduğum masaya oturdum. Daisy'yi önüme getirdim, saç fırçasını yerden kaldırdım ve kızın saçlarını fırçalamaya devam ettim. Daisy parmağım emdi ama ona kızmadım, o alışkanlıktan kurtulalı iki ay olmasma rağmen.

"Adın ne?" diye sordu kadın karşıma oturarak.

Fırçala, fırçala, fırçala. Daisy'nin mısır püskülü saçlarına uzun darbeler. Artık neredeyse sırtının yarısına kadar geliyordu saçlar. Bazen dışarı çıkıp karahindibalardan taç yapardı ve Daisy prenseslere benzerdi. O taçları tamamen solup gidene kadar takardı.

Kadının gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Benim adım Meredith," dedi. "Bu da Connor." Adamı gösterdi. "Bana adım söyleyebilir misin?"

Söyleyebilir miydim? Kesinlikle. Dudağımı ısırdım, bir şeylerin bana yol göstermesini diledim. Sanki ilahi bir müdahaleymiş gibi, o an arka kapıda bir hareketlilik oldu ve Glen içeri daldı. Kolları sırtına yapıştırılmıştı ve etrafı siyah giyen adamlarla çevriliydi. Beni gördü ve gözleri büyüdü.

"Tek kelime etme, bebeğim, tamam mı? Hiçbir şey söyleme onlara." Adamlar onu zorla kulübenin ön kısmına doğru ittirirlerken bağırıma devam etti. "Seni seviyorum, bebeğim! Unutma bunu!"

Glen yabancıların önünde bunu ilan edince yüzüm kızardı. Beni sorgulayan adam ve kadın bana tuhaf yüzlerle baktılar.

"Bu adam senin kocan mı?" diye sordu adam.

Fırçala, fırçala, fırçala.

* Daisy, İngilizcede papatya anlamına gelir. -çn

“Ne zamandır buradasın?” diye sordu kadın.

Saç telleri parmaklarımın arasından kaydı.

Adamın gözleri kısıldı. Sanki çok zor bir yapbozu birleştirmeye çalışıyormuş gibiydi. Kararını verdiği ânı gördüm.

“Adın Diana mı?”

Fırça, birbirlerine dolanan tellere takıldı ve yere düştü. Daisy ciyakladı.

“Diana kim?” İlk sözüm. Tek sözüm.

GEÇMİŞ

“Clara! Bu lanet bebek yine ağlıyor!”

Glen’in bağırsıyla uyandım. Aramıza en son katılan, vaftiz sırasında Jewel adını koyduğum bebek yerde sessizce hıçkırarak ağlıyordu. Kız bir süredir kâbuslar görüyordu, bu yüzden bize yakın olsun diye onu bizim odamıza getirmiştım. Glen başta homurdandı ama çok geçmeden derin uyku solunumuyla göğsü inip kalkmaya başladı. Bazen aşırı tepki verme eğilimindeydi.

Yataktan çıktım ve huzursuzlanan çocuğun yanına, yere uzandım. Henüz dört yaşında değildi, koyu renkli bukleleri ve parlak yeşil gözleri vardı. Sessiz bir çocuktu ama gözetimsiz kaldığı anlarda, gülümseyişi bütün bir şehri aydınlatabilirdi.

Yanına gelir gelmez Jewel rahatladı ve bana sokuldu. Onun yumuşak buklelerini okşadım, anlamsız kelimeler mırıldanarak onu sakinleştirmeye çalıştım. Artık gece boyunca uyuması lazımdı. Asla birden fazla kâbus görmüyordu. Bunu tepemizde dikilen Glen’e söyledim. Kafa salladı, sonra Jewel’ı kollarına aldı. İsteddiği zaman çok nazik olabiliyordu. Jewel’ı odasma bırakmak için dışarı çıktı.

Glen döndüğünde yatağa girmiştim. Örtülerin altına girdi ve bana uzandı. Kirli sakalı tenimden gezindi ve gece vakti nefesi ekşimişti bile ama bu rahatlatıcı ve tanıdık bir histi. Bu, Glen’di.

ŞİMDİ

Alıkonuluşumun üstünden üç gün geçti. Dar karyolama uzanmıştım ve giymem için verilen kaşındırıcı elbisemle oynamamaya çalışıyordum. Onca güzel şeye ne olacağını sormak istiyordum ama bunu yapmak için konuşmam gerekiyordu ve konuşmamam lazımdı. Glen bana *tek kelime etme* demişti. Adam bana Diana'yla ilgili bir şey sorduğunda bir defa ağzımdan laf kaçırmıştım ve bir an, konuşmayacağımı unutmuştum. Adam bir açıklama yapmaya başlamıştı ama onu duymazdan gelmiştim. Duymak istememiştim. Yalnızca Glen'i görmek istiyordum ama o gitmişti.

Bizi ön taraftaki araba yoluna getirip alanı dolduran pek çok arabanın arka koltuklarına yerleştirmişlerdi. Çocuklar bana kaçmaya çalışmışlardı ama onlara engel olunmuştu. Daisy'yi tutmama izin vermişler ama saç fırçamı istemişlerdi. “Kanıt,” demişlerdi. Bir saç fırçasının onlara ne anlatabileceğini bilmiyordum fakat yine de fırçayı onlara vermiştim.

Tuğla bir binanın önünde durmuş ve Daisy'yi almışlardı. Kız ağlamıştı ve bana uzanmıştı ve ben onun kulağına, “Güçlü kal, cesur ol,” diye fısıldamıştım. Glen'in buna kızacağını sanmıyordum. Zaten önemsizdi de çünkü üniformalı erkekler ve kadınlardan hiçbiri bunu duymamıştı. Başka bir binaya getirilmiştim, kıyafetlerim çıkarılmıştı ve yıkanmıştım, sonra bu odaya bırakılmıştım. Günde üç kez yemek getiriyorlardı ama yemeklere dokunmuyordum. Burası antiseptik gibi kokuyordu ve ambulansların feryatları geceleri uykumu kaçıyordu. Günde bir kez beni içinde bir masa ve üç sandalye olan bir odaya götürüyorlardı ve karşıma oturup beni konuşturmaya çalışıyorlardı.

Konuşmayacaktım.

Odanın köşesinde bir tuvalet vardı ama orayı ancak gece

vakti olduğunda kullanıyordum. Gece olduğunu sadece loş olan ışıkları daha da loşlaştırdıklarında anlıyordum. Odada hiç pencere yoktu. Buranın bir hapishane olmadığını söylediler. Bir hastaneymiş. Beni burada yalnızca “şimdilik” tutuyorlarmış. Bana yardım etmek istiyorlarmış.

Onlara bir şey anlatacağıma bu odada şürürdüm, daha iyiydi.

GEçMİş

“Bakmak yok!” Glen heyecanlı bir okul çocuğu gibi davranıyordu. Beni arabayla şehrin saatlerce uzağındaki bir yere getirdi, yol boyunca gözlerimi bağlı tutmuştu. Benim için bir şurprizi vardı ve bozmak istemiyordu. Temiz havanın kokusunu alabiliyordum ve hava kirliliğiyle kaplı şehirden çok uzakta olmamız gerektiğini biliyordum. Glen pikabının ön kapısını açıp aşağı inmemeye yardım etti ve ayaklarım çakıl zemine temas etti. “ok az kaldı,” dedi Glen, haşarı bir sesle.

Gelip arkamda durdu ve göz bağımı çıkardı. “Ta-da!”

O âna dek gördüğüm en büyük ahşap kulübenin önündeydim. Etrafımız yaprak dökmeyen bitkilerle dolu bir ormanla çevriliydi ve uzaklarda bir yerden akıntı sesi geliyordu.

“Glen,” dedim fısıltıyla. “Burası çok güzel!”

Yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı. “Gel de kalanını gör!” Evi iki yandan saran geniş verandaya doğru çekti beni. Çifte kapılar, dev bir antreye açılıyordu. Evin karşılıklı kanatlarına çıkan ayrı merdivenler vardı ama benim dikkatimi çeken, evin öteki ucunda zeminden tavana pencerelerden oluşan duvar oldu. Rocky Dağları muhteşem görünüyordu, bir kartpostal gibi ve ben âşıkıtm.

“Bu ne için?” diye sordum tereddütlü bir sesle. Glen bazen şaka yapmayı seviyordu. Bunun da aptalca şakalarından biri olmaması için parmaklarımı arkada aprazladım.

“Bizim için, bebeğim,” dedi Glen, ilerleyip kollarını etrafıma sararak. Burnumu öptü. “Çocuklar ve bizim için.”

Etrafıma baktım. “Hepimiz mi?”

Glen güldü ve beni pencereye doğru yönlendirdi. Eğimli çim alanın aşağı kısmında kümelenmiş küçük kulübeleri gördüm. “Adamlar orada yaşayacaklar. Çocuklar burada. Evde zaten güvenli oda olabilecek bir sürü yer var. Pek uğraşmamız gerekmeyecek.” Glen’in bunu daha önce de düşünmüş olması beni hiç şaşırtmadı. Önceki birkaç ay boyunca bizi güvende tutabilecek yöntemlere çok kafa yormuştu. Kimden gelebileceğinden emin değilim ama ailemize ne zaman yeni bir kız katılsa, bir tehdit durumunda neler yapacağımızı çalışıyoruz. “Şu tarafta da,” diye devam etti Glen, ağaçların başladığı yerin arkasını göstererek, “yayılmak için kullanabileceğimiz biraz daha alan var.”

Haklı olduğu bir nokta vardı. O sırada yaşadığımız apartman dairesi her an patlayabilecekmiş gibiydi. Göğsümde küçük bir umut parçası yeşerdi. Burada, etrafa yayılmak için bu kadar fazla imkânımız olan bir alanda, kızlarımız için fazlasıyla yerimiz olacaktı. Belki burada, temiz havada, ağaçların arasına yuva yaptığımızda işler değişirdi.

Glen beni izledi, yanıtımı beklerken gözleri parıldadı. Geçen yıl Baba G öldüğünden beri onu bu kadar heyecanlı görmemiştim. Babasının işini devam ettirmenin stresi Glen’e yük olmuştu ve bu evle birlikte sanki bu yük üstünden kalkmış gibiydi.

“Bayıldım,” dedim neşeyle, her yanı inceleyebilmek için etrafımda dönerek. Glen beni belimden yakaladı ve havaya kaldırdı.

“Gerçekten mi? Gerçekten beğendin mi?”

“Galiba burası şimdiye kadar gördüğüm en güzel ev,” dedim iç çekerek. Glen beni yere bırakıp kollarında tutuyordu. “Ama paramız yeter mi?”

Glen’in gözlerinde bir şey ışıldadı. Bu bakışı tanıdım. Çizgiyi aşmıştım. Kolları sertleşti ve geri çekildim. Glen gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve açtığında gözleri yine berrak hallerindeydi.

“Bu konuda endişelenmene gerek yok, değil mi, bebeğim?”

Kafamı iki yana salladım, ağzımı sımsıkı kapadım. Ânın heyecanına kapılmış ve ev konusunda fikrimi istediğini düşünmüştüm. Benim yalnızca Glen’in bana söylediği şeyleri duymaya ihtiyacım vardı.

ŞİMDİ

Altımda sert bir metal sandalye vardı. Beni odamdan çıkardıklarında keşke hasta elbisemle birlikte iç çamaşırı verselerdi. Ya da bir manto. Etraf her zaman dondurucuydu. Bahsettikleri kâğıt terlikler ayak parmaklarımı pek de ısıtmıyordu. Önümdeki ılık suyu yudumladım. Verdiğim tek taviz suydı. Dört gündür yemek yememiştim.

Meredith karşımda oturuyordu, suratının daimi sakinliği yerindeydi. Connor onun arkasında volta atıyordu, takımının ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmişti. Kulübeye geldikleri hallerden farklı görünüyorlardı. Daha resmiydiler ama daha az korkutucuydular.

“Diana, bizimle işbirliği yapman çok önemli.”

Bana Diana deyip duruyorlardı. Ama ben Diana değildim. Kafaları karışmıştı. Bütün olanlar çok saçma bir hatadan ibaretti. Beni Diana sanıyorlardı ve Glen’in bir suçlu olduğunu düşünüyorlardı. Onun suçlarından konuşmaya başladıklarında genellikle dinlemeyi bırakıyordum. Yalanları dinlemeyecektim.

Masanın üstünde beş yüz doksan iki çizik olduğunu biliyordum. Beş yüz doksan yedi olmuştu artık çünkü ben de birkaç tane eklemiştim. Connor volta attığında bir yöne doğru sekiz adım atıyordu, sonra dönüp öteki tarafa doğru sekiz adım atıyordu. Duvar saati, saat başlarından yedi dakika önceye kadar düzenli şekilde ilerliyordu, sonra çıtırta çıkarıp geri gitmeye başlıyordu. Saat başına iki dakika kala bir vızıltı çıkarıyor ve normal

ritmine dönüyordu. Meredith, saat çıtırta yapmaya başladığında geriliyordu ve ben onun kıvranışını izlemekten gizli bir keyif alıyordum.

“Glen bir süredir senin hakkmda konuşuyor, Diana.” Bu laf, ben tavandaki fayansları sayabilmenin en iyi yolunu bulmaya çalışırken dikkatimi çekiyor. “Sana Clara diyor. Senin hakkında neler söylediğini bilmek ister misin?”

İstiyordum. Hem de çok. Ama Meredith’e yalnızca dik dik bakıyordum. “*Tek kelime etme.*” Glen’in sözcükleri kafamın içinde yankılanıyordu. Neden o konuşabiliyordu da ben konuşamıyordum? Ama tabii, Glen benim yapmaya iznim olmayan birçok şeyi yapabiliyordu. Düşüncelerime verebileceği tepkiyi hayal edince huzursuzlandım. Daha birkaç gün uzak kalmıştık ve başımı tekrar belaya sokmayı başarmıştım. Kendime Glen’in düşüncelerimi duyamayacağını hatırlattım, her ne kadar bazen bunu başarabiliyor gibi görünse de. Glen beni herkesten iyi tanıyordu.

“Senin masum olduğunu söylüyor, Diana.” Meredith duraksadı. “Sana şimdilik Clara dememi mi tercih edersin?” Bunu sanki bu fikir aklına henüz gelmiş gibi söylemişti ama bu numarayı biliyordum. Glen bunu sık sık kullanırdı. Kadın bana nazıkmış gibi davranıyordu, kibarlığıyla beni konuşturmayı umuyordu. Gardımı düşürmeye çalışıyordu. Ona gözlerimi kısarak baktım. Gözüm üzerindeydi. Beni konuşturmayı başaramayacaktı.

“Clara.” Connor masaya gelmişti. Meredith’in yanında oturuyordu. “Glen senin başının belaya girmesini istemiyor. Bizden serı bırakmamızı istiyor. Ama bizim bunu yapabilmemiz için önce bizimle konuşman gerekiyor. Yapabilir misin bunu, Clara?”

Glen gerçekten onlarla konuşmamı istiyor muydu? Yoksa yalnızca durumu böyle göstermeye mi çalışıyorlardı? Glen fikir değıştirmezdi. Asla. Bana konuşmamamı söylemişti. Konuşmadan önce ondan haber almam gerekiyordu. Arkama yaslandım ve tavandaki karoları saymaya başladım. Connor iç çekti ve korumalara beni odama geri götürmelerini işaret etti.

GEÇMİŞ

Daire kaos içindeydi ve bir müşteri geliyordu. Joel önceki gece yeni bir kız getirmişti ve kız oturma odasının altını üstüne getiriyordu. Glen beni henüz kızın yanına yaklaştırmıyordu. Bana verilen görev, diğer kızları sakın tutmaktı. Jill, eğer müşteri onun performansından memnun kalırsa bugün yanımızdan ayrılacaktı. Kızlardan Jill'in hazırlanmasına yardım etmelerini isteyerek onları diğer odadaki gürültüden uzak tutmaya çalıştım.

"Şu harika elbiseye bak," dedim, Jill'in eteğini düzelterek. Kız hareketsiz ve sessizce ayakta dururken onun üzerindeki son rötuşları yapıyordum. Jill on dört yaşını henüz doldurmuştu ama daha büyük gösteriyordu. Üç yıldır bizim yanımızdaydı. Uzun vadeli kızlarımızdandı ve Baba G, Glen'e kendi işinden bir kısım verdiğinde onun onayından geçenlerden biriydi. Bu aynı zamanda, Baba G'nin herhangi bir bağlantısı olmadan Glen'in yapacağı ilk iş olacaktı ve Glen, babasını etkilemeyi çok istiyordu.

Jill'in düz kumral saçları sırtı boyunca uzanıyordu. Müşterinin isteği üzerine, Jill'in tepesine büyük bir fiyonk yerleştirmiştik. Kızın sayılı eşyası küçük bir çantaya koyulmuştu, kapının yanında bekliyordu. Yatağı şimdiden evimizin yeni sakini için toparlanmıştı, yani dairenin yarısını o an mahvetmekle meşgul olan kız için.

Kapı zili çaldığında etraf bir anda sessizleşti. Öteki kızlara yataklarındaki yerlerini almalarını işaret ettim ve onlar da isteneni yaptılar. Jill'in yanında çağırılmayı bekledim, elimi kızım omzunda tuttum. Hafif bir titreme hissedince kızı hafifçe sıktım.

"Jill, hayatım, mükemmelsin sen. Bay Jamison'la çok mutlu olacaksın."

"Clara! Jill'i getir!" diye seslendi Glen. İş hayatında kullandığı ses tonuydu bu. Sadece müşterilerin yanındayken böyle konu-

şurdu ve bu, genel tonundan çok daha sevimliydi. Sırf onun bu yanını görmek için Glen'in yanında müşterilerle buluşmaktan hoşlanıyordum.

Jill'i mucizevi şekilde pırıl pırıl olan oturma alanına yönelttim. Buranın bir hortumdan geçmiş gibi görünmesini beklemiştim. Yeni kızı ne yaptıklarını kısacık bir süre aklımdan geçirdim ama odak noktam Jill'le Bay Jamison arasındaki diyaloga çekildi.

Bay Jamison, Jill'i sıkıştırıyordu, ona sorular soruyordu; kız da sorulara uygun şekilde cevap veriyordu. Ben ise gururla gülümsüyordum ve Glen'in yüzündeki rahatlamayı görebiliyordum. Bay Jamison, Glen'in yanına gitti ve ona kalm bir zarf verdi, içindekiler Glen tarafından sayılırken bekledi. Jill'i bir kez daha süzdüm ve saçlarını düzelttim. Kızlarımdan birine veda etmek zorunda kaldığımda kendimi hep kötü hissedirdim. Ama onun başarılı olacağından emindim. Gözlerinde yaşlar parıltımasına rağmen bana veda etmeye bile yeltenmemişti. Bu kız tam bir hanımefendiydi, tıpkı onu yetiştirdiğim gibi.

Bay Jamison, Jill'i daireden dışarı yöneltti ve kapı arkalarından sürgülendiğinde, Glen bir coşku nidasıyla birlikte beni etrafımda döndürdü. "Başardık, Clara! Babam kesinlikle çok etkilenecek."

Ona gülümsedim. "Tabii etkilenecek." Jill, eğitimi üstlendikten sonra Glen'le ikimizin tamamen kendi başımıza yetiştirdiğimiz ilk kızdı. Bu iş mümkün olan en iyi şekilde sonuçlanmıştı ve Baba'nın bunu görebiliyor olması lazımdı.

Öteki odadan bir şangırtı sesi geldi. Glen küfretti. "Şu kaplan konusunda bir şeyler yapabilir misin? Artık Jill de gittiğine göre, onunla uğraşabilecek durumda olduğumu düşünüyorum."

Kafa salladım ve hızla öteki odaya ilerledim. Küçük yatak odasının dışında, yeni kızların geldikleri ilk günlerde yerleştirildikleri bir gözlem odası vardı. Onları gözleyip geliştirebileceğimiz kısımlarını anlayabilmemiz için zamana ihtiyacımız oluyordu. Adamlar kızı odaya sokmayı başarmışlardı ama kapıyı kapatamıyorlardı çünkü kız kendini kapıyla sürgü arasındaki boşluğa sıkıştırmış-

tı. Benim dekore ettiğim o şahane yatak odası yağmalanmıştı ve yatağın üstünde kafası koparılmış bir oyuncak bebek vardı. Kızın vahşi gözleri vardı ve ben gözlem odasına girerken kız ciyakladı. Koyu sarı saçları, düzeltmek için saatlerimi alacak şekilde düğüm düğüm olmuştu. Kafamı iki yana salladım.

Benim içeri girişim kızın dikkatini yeterince dağıttı ve adamlar onu içeri itip kapıyı kapatma fırsatını buldular. Kız odayı dağıtmaya devam etti ama etraf artık sessizdi. Oda ses yalıtımlıydı.

“Odan için üzgünüm, Clara,” dedi Joel kafasını iki yana sallayıp. “Bu kız bayağı dişli çıktı.”

Yalnızca başımı salladım ve onlara elimle gitmelerini işaret ettim. Joel ve yanındaki arkadaşı minnetle uzaklaştılar. Gözlerim, pencerenin öteki tarafındaki kıza odaklanmıştı. En az on iki, on üç yaşında görünüyordu, normalde kabul ettiğimiz kızlardan biraz daha büyüktü. Kız beni göremiyordu ama kendini devasa bir ayna olarak gördüğü şeye kendini defalarca savurarak kırmaya çalışmayı iş edinmişti.

Dişli olduğu kesindi. Ona Passion’ adını vermek geçti aklımdan.

ŞİMDİ

O gün yeni bir şey deniyorlardı. Beni dışarıda bir çeşit avluya çıkardılar. Büyük bir ağacın gölgesindeki bir piknik masası alanın ortasındaydı, etrafı aralıklı kahverengi çimlerle çevriliydi. Bu bahar kurak geçmişti. Masaya yürürken ayaklarımı sürüdüm. Tüm enerjim yok olmuştu. En son yediğim yemeği hatırlamıyordum. Connor ve Meredith, piknik masasının bir tarafında oturuyorlardı, önlerinde tavuklarla dolu tabaklar vardı. Masada bekleyen bir tabak daha vardı ve ben onun önünde çöktüm. Zorlandım ama tabağı önümden uzaklaştırdım ve dönüp gözlerimi yanı-

* (İng.) Tutku. -çn

daki ağaca diktim. Üzgün bir ağaçtı. Yalnızdı. Ölü görünüyordu ama küçük tohumlar sönük bir hayatın varlığını belirtiyordu.

“Kendini yiyip bitiriyorsun, Di—Clara,” dedi Connor. Sesi endişeli gelmişti. Bu da başka bir numaraydı. Bu numaralarının üzerimde etkili olduğundan endişelenmeye başlamıştım çünkü adamın nazik sesi gözlerimi yaşartıyordu. Ağlamayacaktım gerçi. Hiç zayıflık göstermeyecektim. Ne konuşarak. Ne yiyerek. Ne de ağlayarak.

“Evinizdeki tüm kızların ailelerini buldular,” dedi Meredith. “Yeniden buluşmaları haberlere çıkacak.”

Aileler mi? Onlar benim kızlarımdı. Onların anne babası da ben ve Glen’dik. Bunu söylemek üzere döndüm ama kendimi son anda tuttum. Meredith’in gözlerinde beni az kalsın gafil avladığının farkında olduğuna dair bir ışıltı vardı. Daha güçlü olmalıydım. Meredith ve Connor tavuklarından daha büyük ısırıklar aldılar ve önceki geceden bir spor karşılaşması üzerine konuşmaya başladılar. Ben yokmuşum gibi davrandılar. Belki de yoktum artık.

Meredith duraksadı ve bana baktı. “Aa sahi,” dedi, sanki bir şeyi yeni hatırlamış gibi. Bunu sıklıkla yapıyordu. Masanın pürüzlü yüzeyinin üstünde bir kâğıt parçası kaydırıp konuşmasına ve tavuğuna geri döndü.

Notu görmezden gelmeyi düşündüm ama zayıftım. Kâğıdı kendime çektim, gözlerim büyüdü. Kâğıttan bana bakan tek bir kelime vardı.

4E.

Glen’in el yazısıydı bu.

Yedim.

GEÇMİŞ

Glen'in ailesinin evi büyüktü, şehrin zengin bir semtinde, etrafı güvenlikle çevrili bir sitedeydi. Burada daha önce birçok kez bulunmuş olmama rağmen dairesel araba yolunda durduğumuzda gerginlikten ellerim titriyordu. Glen de gergin ama heyecanlı bir şekilde pikaptan indi ve kendisini takip etmemi işaret etti. Bir hizmetçi bizi içeri aldı ve rahat bir oturma odasına yöneltti. Ellerimi önümde birleştirdim, onlarla ne yapmam gerektiğini bilemiyordum.

Mae Anne biz odaya girerken ayakta duruyordu. Glen'e sımsıkı sarıldı ve beni iki yanağımdan öptü. Baba G yerinden kalkmadı, solunum cihazı onu koltuğuna çiviliyordu. Glen elini sıkmak için ona yaklaştı ve yanındaki koltuğa oturdu.

"Gel, çocuğum." Mae Anne koluma girdi ve beni odadan çıkardı. "Sohbet edelim biraz."

Koridorun ilerisindeki küçük bir odaya girmiştik ve ben Mae Anne'ye çocukların gelişiminden bahsediyordum ki öteki odadan büyük bir patırtı geldi. Glen odaya girdi ve elimi kavradı.

"Gidiyoruz." Parmaklarımı acıtıyordu ama şikâyet etmeye cesaret edemezdim. Oturma odasına geldiğimizde, bir masanın devrildiğini gördüm. Baba G, koltuğunda sakince oturuyordu ve biz geçerken gözlerini kaldırmadı. Glen beni ön kapıdan dışarı sürükledi, çıkarken kapıyı açık bıraktı. Öfke vücudundan dalga dalga yayılıyordu ve beni yolcu kapısına doğru savurdu. Hemen araca bindim ve kemerimi bağladım. Glen ve babası arasındaki anlaşmazlıklara karışmazdım ve ne olduğunu sormamam gerektiğini biliyordum. Glen'in işi büyütme kararından babasının pek de hoşnut kalmadığından şüphelenecek kadar anlamıştım durumu.

Glen sanki peşimizden kovalayan varmış gibi sürüyordu ve

ben oradan oraya savrulmamak için kapı k luna yapışmışım. Glen eyalet parklarından birine girdi ve pikabı upuzun yeşilliklerin gölgesinde durdurdu. Nefes nefeseydi ve direksiyonu sanki boğarmış gibi tutuyordu.

‐Glen...‐ diye lafa girdim, ona nasıl yardımcı olabileceğimden emin değildim.

Glen üzerime atıldı, ağızını ağızıma bastırdı. Ona tutundum, savaştığı şeytanları kısa süreliğine de olsa içime hapsetmeye çalıştım. Aramızdaki giysi katmanları yok oldu. Tepeme dikilirken, elleri boğazımı buldu. Gözleri parladı ve benimkilere dikildi, parmakları kasıldı. Nefes alamıyordum. Konuşamıyordum ki ona nefes alamadığımı söyleyeyim. Daha hızlı hareket etmeye, beni daha fazla sıkmaya başladı ve görüşüm bulanıklaştı, Glen’in suratının önünde siyah noktalar dans etmeye başladı.

 ld ğ mden emin olduğ m sırada parmakları gevşedi ve Glen üstüme düştü, yüzünü omzuma gömdü. Titreyip sakinleşirken bluzumda gözyaşlarının ıslaklığını hissettim. Birkaç saniye sonra dudaklarını boynuma götürdü, oradaki hassas tenimi nazikçe öptü.

Ertesi gün, Glen bana bir ipek şal ve tek bir g l hediye etti.

Boynumdaki morluklar bir hafta geçmedi.

ŞİMDİ

Her zamanki sorgu odasıındaydım ama kendimi daha g c l  hissediyordum. Glen’in notu her şeyi değıştirmişti. Savaşmamı istiyordu. Zayıf olursam savaşamazdım, bu yüzden artık yiyecektim. O sabah uyandığ mda odamda egzersiz yapmışım. Yuvanlak  zerek koşmaya çalışmışım ama alan çok dardı. Bana bir atlama ipi vermeyeceklerdi. En azından bol bir pantolon ve pamuklu gömlekler vermişlerdi. Kendimi neredeyse insan gibi hissediyordum.

Kapı açıldı ve Meredith rahat adımlarla içeri girdi. Her zaman yaptığı gibi karşıma oturmak yerine, sandalyeyi masanın etrafında sürükleyip yanıma koydu. Metal bacakların yerde çıkardığı ses içimi gıcıkladı ve Meredith'in yüzünden küçük bir gülümseme geçtiğini gördüm. Kıvranışımı izlemekten de hoşlanıyordu. Connor çok arkada kalmadı, odaya tekerlekli arabaya oturtulmuş bir televizyon getirdi. Video oynatıcıya bir kaset yerleştirdi ve elinde uzaktan kumandayla masanın kenarına oturdu.

Ekran canlandı ve Daisy'yi tanıyınca öne doğru eğildim. Daisy onu havaya kaldıran ve bir daha onu hiç bırakmayacaklarmış gibi duran iki insana doğru koşuyordu. Üçü de ağlıyordu. Jenna başka bir çiftte doğru koşmuştu, bu çift de onu inanamaz bir tavırla inceliyordu, sanki kızın gerçek olduğuna inanamıyorlarmış gibi. Simone onunkilerden biraz uzak duruyordu. Onunla konuşmaya çalışan kadının bir minyatürü gibiydi ama bakışları onların ötesine odaklanmıştı. Ağırbaşlı Simone. Bu yüzden bu adı almıştı.

Teker teker, kızlarımın kucaklanışını ve bu yabancılar tarafından götürülüşünü izledim. En son Passion'ı gördüm. Vahşi çocuğum. Asla tam olarak ehlileşmemişti, en azından benim dışımda herhangi biri için. Onu almaya kimse gelmemişti. Etrafı ilgisizce izledi, üniformalı adamlar ona tekrar yaklaşıp dek. Sonra canlandı, etrafa tekmeler savurdu, bağırmaya başladı. Kamera onun üzerinden uzaklaştı ama sürekli aynı şeyi bağırıldığını duyabiliyordum. "Clara! Clara!"

Ekrandaki görüntü silindi ve Connor dönüp bana baktı. Yanımda Meredith kımıldandı ve gözlerimden aktığını fark etmediğim yaşları silmek için bana mendil uzattı.

GEÇMİŞ

Güneş kütüphanenin pürüzsüz zeminine yansyordu ve kendimi onun aranan parmaklarından uzak tuttum, aldığım kitap yığını de beraberimde çektim. Pencere açıktı ama o gün neredeyse hiç esinti yoktu ve ter ensemdeki saçları nemlendiriyordu. Saçlarımı toplamak istiyordum ama Anne açık tutmam konusunda ısrar ediyordu.

Açık pencereden içeriye kıkırtı sesleri geliyordu ve oraya doğru kötü kötü bakıyordum. Öteki kızların evin içindeki bunaltıcı sıcaktan ötürü bugün dışarıda vakit geçirme izinleri vardı ama Anne bana "özel bir görev" vermişti. Bunun bir onur olduğunu ve bu görevleri yalnızca en iyi kızlara verdiğini söylemişti ama görev bana daha çok ceza gibi geliyordu. İç geçirdim ve saçlarımı yalnızca bir anlığına ensemde çektim, kitaplığa yaslandım ve gözlerimi kapadım.

"Çok tembelsin," dedi kapı eşiğinden bir ses alayla. Ama kendimi suçlu hissetmek yerine gülümsedim.

"Git başımdan Macy, ben özelim." Gözlerimi açtım ve arkadaşşıma sırtıttım.

Macy odada yavaş adımlarla ilerledi ve kendime kitap yığınının üstünde yaptığım yuvaya doğru geldi. "Ne yapıyorsun ki hakikaten? Hava içeride durulmayacak kadar sıcak."

Ben gözlerimi devirirken Macy kendini yere, benim yanıma bıraktı. Ona doğru birkaç kitap ittirdim. "Öğrenmek için başka bir dil seçmem gerekiyor, bir tane de öğretmek için."

"Fazla şımartılıyorsun," dedi Macy ama kötü bir şekilde değil. "Bu aptalca dilleri nasıl öğrenebiliyorsun ki?"

Omuz silktim. "Bilmem. Kolay. Ama Anne bu dilleri öğrenebildiğim için öğretmem de gerektiğini düşünüyor artık."

"On bir yaşında olduğunu biliyor, değil mi?"

“Bence o beni yüz yaşında falan sanıyor. Gerçi onun yaşına hiç yakın değil.”

Bir an birbirimize baktık ve sonra dayanamayıp kıkırdamaya başladık. Kütüphanenin açık kapısına bir göz attım, Anne’nin onun hakkında böyle bir şey söylediği için havalara sıçrayıp beni cezalandıracağımdan emindim ama koridor sessiz kaldı.

“Öff, burası çok sıcak,” dedi Macy sonunda sakinleştiğimizde. “Birkaç tane seçip dışarı gelemes misin işte?”

Başımı iki yana salladım ve sonraki kitaba uzandım. “Doğru kitapları seçmek istiyorum. Anne bu kadar kitap ve ders kitabı almış. Eğer onları kullanacaksam en azından eğlenmek istiyorum.”

“Derslere bir tek sen eğlenceli dersin.”

Onu omzundan ittim, bu sırada dikkatle dizdiğim yığınlardan birini de devirdim.

“Olabiliyorlar,” dedim kitapları tekrar düzenlerken.

Macy uzandı ve henüz incelemediğim yığının içinden geniş bir cilt aldı. “Mandarin’e ne dersin?” diye sordu. “Bir iki haftadan fazla zamanını almaz sanırım.” Şımarık gülümsemesi bana doğru parlıyordu ve alay etmesine rağmen benim de gülümsememe neden oldu.

“Belki bir gün,” dedim, kitabı ondan alıp “Hayır” yığına yerleştirerek. “Ama seni fazla gölgede bırakmak istemiyorum.”

Macy’nin yüzündeki gülümseme yok oldu ve bir an, onun duygularını incittiğimden endişelendim. Her ne kadar Anne’nin “özel” görevleri konu olunca gözlerimi devirsem de o, en sevdiği kızı olduğumu hiç gizlemiyordu. Öte yandan, Macy her zaman başını derde sokuyordu. Anne onun fazla asi olduğunu, bir hanımefendi gibi davranmayı öğrenmesi gerektiğini söylüyordu. Ama Macy gerçekten zekiydi ve sanat konusunda kızların arasında en yeteneklisiydi. Anne’yle Baba’nın onun için müşteri konuştuklarını bile duymuştum. Macy kendine harika bir yer bulacaktı.

“Hey,” dedim, Macy’nin dizini ayağımla dürterek. “Bir dil öğrenmek istiyor musun?”

Omuz silktilti. "Anne öyle bir şey söylemedi," dedi. "Bana izin vermezdi herhalde."

"Neden vermesin?" diye sordum, bir yığın Fransızca kitabını ona doğru iterek. "Seç birini. Öğreteceğim sana, Anne onaylasın ya da onaylamasın."

Macy'nin gözleri yaramazlıkla ışıldadı, benim kuralları çiğnemekten her bahsedişimde olduğu gibi. "Gizli bir öğretmen gibi mi?"

"Aynen öyle."

"Kulağa tam benlik geliyor," dedi Macy, yığının en üstündeki kitabı açarak.

"Birazcık dışarı çıkmak istemediğinden emin misin?" diye sordum birkaç dakika sonra. Kitaplarımı giderek yaklaşan güneş ışığından bir daha uzaklaştırdım.

Macy incelediği kitaptan başını kaldırmadı. "Eminim," dedi. "Sen buradaysan ben de buradayım. Başına aldın beni."

Gülümsememi az sonra elime aldığım İtalyanca kitabının ardına sakladım. Başıma kalmasını yeğleyeceğim başka birini düşünemiyordum.

ŞİMDİ

Ertesi gün benim için geldiklerinde hâlâ yatağымda uzanıyordum. Hareket etmeyi reddettim. Yemek yemeyi reddettim. Yatağımı ıslatmıştım ama umurumda değildi. Passion'ın yüzü aklımdan hiç çıkmıyordu. Tüm çocuklarımla sanki hiç anneleri olmamış gibi yabancılara koşuşları hep aklımdaydı. Sanki ben hiç yetememişim gibi. Onları bir daha hiç görmeyecektim.

Beni temizlemesi ve yatağımı değiştirmesi için birini gönderdiler. Yardımcı olmadım. Hareket etmedim. Beni bir oyuncak bebek gibi giydirdiler. Onların kollarında uyuşuk uyuşuk durdum. Connor'ın sesini duydum.

“Clara. Doğrul. Bir şeyler ye. Glen yemek yemeni istiyor.”

Bu kez işe yaramayacaktı. Glen benim kızlarımın başkalarına verilmişlerini görmemişti. Glen benim onlarla olan bağımı asla anlamamıştı. Zamanı geldiğinde, hazırlık yaptığımda onlara veda edebilirdim. Ama bu olmazdı. Hepsi aynı anda olmazdı.

Connor ucuna oturunca yatak çöktü. Adam elini usulca koluma koydu. Tepki vermedim. Onu üstümden silkeleyecek enerjim yoktu. Umursayacak enerjim yoktu.

“Üzgünüm Clara,” dedi Connor ve sesi gerçekten üzgün çıktı. Bir numara daha. “Kızlarıyla ilgilenildiğini görmek seni mutlu eder diye düşünmüştüm.”

Onu görebilmek için kafamı çevirdim. Onlardan ilk defa benim kızlarım olarak bahsetmişti. Nereden biliyordu? Ben konuşmamıştım. Glen’le mi konuşmuştu?

Tepkimle cesaretlenen Connor devam etti. “Kızlar sana gelmeden önce onların ailesi olan kişiler... kızlarla tekrar ilgilenmeyi kabul ettiler. Onların başlarına kötü şeyler gelmesini istemediler. Sen de başlarına kötü bir şey gelmesini istemezsin, değil mi Clara?”

Çok hafifçe, başımı iki yana salladım. Connor’ın kaşları kalktı ama adam iletişimim hakkında bir yorum yapmadan lafına devam etti. “Onları grup evlerinden uzak tutmak için onları kabul edecek aileler bulmak zorundaydık. Bu aileleri zaten tanıdıkları için, böylesi mantıklı geldi.”

Connor’ın sözcükleri mantıklıydı. Kızlar için en iyi yer benim yanımdı, elbette ama beni burada tuttukları sürece kızlar tanıdıkları bir yerde olmalıydılar. Başımı kısaca salladım, sonra tekrar duvara döndüm. Connor kolumu hafifçe sıktı, sonra beni bırakıp ayağa kalktı.

“Bugün sorgu işini atlayacağız, Clara. Meredith’le birlikte seni yarın göreceğiz. O zamana kadar bir şeyler yersin diye düşünüyorum.” Connor bir karşılık beklemeden odadan çıktı. Tekrar yalnızdım. Gözlerimi kapadım ve kendimi o videodaki annelerden biri olarak hayal ettim, tüm kızlarım bana doğru koşarken, kollarıma yığılırken. Ve gülümsedim.

GEÇMİŞ

Ben parmaklarımın ucunda pencereye doğru ilerlerken, bastırılmış kıkırtılar beni takip ediyordu. O gün harika bir gündü ama Anne bizi kütüphaneye tıkmış, pencereleri de sıkıca kapamıştı. Eğitimdeydim, küçük kızlarla onların dersleri üzerine çalışmayı öğreniyordum ama yetkili ben olmama rağmen düz perdelerle doğru ağır adımlarla ilerlerken kalbim gümbürdüyordu. Hatta, bir kulaç uzaklıktayken sendeledim.

“Korkak,” dedi kapıda erketeye yatan Macy, öksürüğünün arasından. O da bana genç kızlarla ilgilenmem konusunda yardım ediyordu. Anne bunun Macy’ye yerleştirileceği yerde yardımcı olacağını söylüyordu; Macy orada küçük çocuklara öğretmenlik yapacaktı. Birkaç ay içinde gidecekti ama ben evin onsuz alacağı hali düşünmemeye çalışıyordum. En azından mutlu olacaktı.

Ona yüzümü buruşturduktan sonra derin bir nefes aldım, dikleştim ve pencereyle aramdaki mesafeyi üç uzun adımda kat ettim. Tereddütsüz bir şekilde perdeleri çektim, kilidi kaydırarak açtım ve pencereyi kaldırdım, temiz dağ havasını boğucu odaya doldurdum. Mutlu olan kızlar masalarda topluca iç çektiler ve bu beni gülümsetti. Pencereden dışarı sarkarak gözlerimi kapadım ve derin derin nefes aldım.

Sıcak bir el bileğime kapandı ve ciyakladım.

“Şşş,” dedi Glen ve gözlerimi açtığımda yüzünün benimkinden birkaç santim uzakta olduğunu, gözlerinin yaramazlıkla ışıldadığını gördüm. “Anne’nin seni kontrol etmesini istemiyorsun, değil mi?”

Kalbim göğsümde gümbürdüyordu ama onu görünce midemde uçuşan kelebeklere engel olamıyordum. “Sen ne yapıyorsun burada?” Arkama göz attım. Küçük kızlar öne doğru

eğilmişler, Glen'e daha iyi bakabilmeye çalışıyorlardı; Macy de yüzünde bilmiş bir ifadeyle, kollarını kavuşturmuş halde kapının yanında dikiliyordu. Glen'le olan ilişkimiz konusunda kendine pay çıkarıyordu ve bunu eline geçen her fırsatta vurguluyordu. Macy'nin mantığına göre, sonuçta beni kuralları çiğneyip Glen'le konuşmaya itmeseydi asla birlikte olamazdık.

"Pencereden sarkan güzel bir kız gördüm. Böyle bir Rapunzel anına dayanamadım."

"Birinci kattayız."

Glen pis pis sırttı. "Clara-punzel, beni içeri alacak mısın?"

Ona bir kez daha göz attığımda Macy bana başparmağıyla onay verdi ve benim kenara kaymamla birlikte Glen kendini pencere pervazından içeri atıp kütüphaneye girdi. Tersini yapmak istesem de ondan küçük bir adım uzaklaştım. Her türlü kuralı çiğniyor olsak da küçük kızlara oğlanların etrafında nasıl davranmaları gerektiği konusunda kötü örnek olmak istemiyordum. Glen bu küçük geri adımımı görünce gülümsedi ve o da bir adım yaklaştı, kolu benimkine sürtecek kadar eğildi. Tenim karıncalanmaya başladı ve istemsiz bir iç çekiş vücudumdan dışarı kaçtı. Glen'in yanındayken kendimi acaba hiç normal hissedebilecek miyim diye düşündüm.

"Çok kalamazsın," diye uyardım onu, masalara doğru ilerleyip kızların çıkardığı işleri kontrol ediyor numarası yaparken. "Anne yakında dönecek."

"Ama sana yardım etmeye geldim," dedi Glen beni takip ederek. Rebecca'nın Fransızca çevirisine göz atmak için eğildiğimde o da eğildi. Cassie'nin portresini diğer kızlar da görsün diye havaya kaldırdığımda, Glen de gruptanmış gibi alkışa katıldı. Bu böyle beş dakika devam ettikten sonra dayanamayıp gülme nöbetine tutuldum. Glen odadaki her küçük kıızı tamamen etkilemeyi başarmıştı, hatta Macy'nin sırtışı bile bilmişlikten hafif kıskançlığa evrilmişti.

"Nedir bu gürültü böyle?" Anne şimşek gibi girdi odaya. Fena halde dikkati dağılan Macy işini yapmayı unutmuştu ve

yüzündeki dehşet ifadesi, elleri belinde, bir bāna bir Glen'e bakan Anne'nin arkasından ağzı açık şekilde bana yönelmişti. "Siz ikinizin denetimsiz halde olmamanız lazım." İlk maceramızdan sonra konulan bir kuraldı bu.

"Baba'ya bakmaya geldim," diye rahat bir tavırla yalan söyledi Glen. "Konuştuğumuz genişlemeler konusunda birkaç fikrim vardı."

"Baba kızların derslerine hiç katılmaz," dedi ikna olmayan Anne. "Burada neler olduğunu gördüğün andan itibaren kalman için herhangi bir sebep yoktu."

"Evet," dedi Glen anında. "Ama birkaç yıl içinde işleri ben ve Clara yöneteceğiz, bu yüzden bazı şeyleri birlikte yapmayı denemek için iyi bir fırsat diye düşündüm. Ayrıca," diye devam etti, sınıftaki kızlara en çapkın gülümsemesiyle dönerek, "bize eşlik eden yok da değildi. Bayağı kalabalık bir izleyici kitlemiz vardı aslında ve hiçbir şey olmadığına yemin ederim."

Maskaralığı Anne dahil herkesi o kadar mest etmişti ki Glen'in yüzündeki gülümseme silinene dek kimse Baba'nın oda-ya girdiğini fark etmedi.

"Ne halt ediyorsun sen, oğlum?" dedi Baba, sesinde aldatıcı bir sakinlikle. Bu, onun bir çeşit ceza vermeden hemen önce kullandığı sesiydi. Glen ve benim yanımda son zamanlarda çok daha fazla kullanmaya başlamıştı bu sesi, ne yaparsak yapalım. Hâlâ, onun deyişiyse, patavatsızlıklarımız yüzünden cezalandırılıyorduk. Cezamızın hayatımız boyunca sürmeyeceğini umuyordum. Ya da Baba'nın hayatı boyunca.

"Sadece seni arıyordum baba, sonra..." diye başladı Glen ama Baba onu elini kaldırarak susturdu.

"Şebekliklerini koridordan duydum. Ben zamanı geldiğini söylediğimde Clara'yla işlerinizi halledeceksiniz. Ama bir saniye bile önce değil. Şimdi dosdoğru çalışma odama yürü, oğlum, bakalım benim için nasıl *fikirlerin* varmış." Kelimelerini kollarımı ürpertecek kadar zehirli bir vurguyla çıkarmayı başardı ve ben tepkisinden endişelendiğim için Glen'e bir göz attım.

Glen omuzlarını dikleştirdi, çenesi titriyordu. "Emredersiniz efendim," diye yanıt verdi ve biraz da olsa rahatladım. En azından burada olay çıkmayacaktı. Onunla göz göze gelmeye çalıştım, onu rahatlatmak istedim ama birkaç dakika önce gülüp oynayan çocuk gitmişti, yerini artık giderek daha sık görünen bu sinirli adam almıştı. Glen odadan çıkan babasını izlerken kararımda büyüyen bir boşluk hissettim.

Kapı arkasından kapanmadan önce Glen bir kez daha bana baktı. Küçük bir gülümsemeyle göz kırptı, sanki bunların hepsi büyük bir şakaymış gibi ama ikimiz de biliyorduk ki şaka yapma zamanı hızla geçiyordu.

ŞİMDİ

Connor bana yalan söylemişti. Ertesi gün beni almaya gelmediler. Ondan sonraki gün de. Yine yemek yemeye başlamıştım ve günler birbirini kovalıyordu. Yatağımda oturup zemin karolarına uzun uzun baktım. Tavan karolarına baktım. Duvardaki çift taraflı aynaya baktım ve beni öteki taraftan izleyen olup olmadığını merak ettim. Çocuklarımla bensiz kendilerini böyle hissedip hissetmediklerini merak ettim. Kapana kısılmış. Gözetim altında. Baskı altında.

Kafa dağıtacak bir şeye ihtiyaç duyunca, neşeli bir vals ezgisi mırıldanmaya başladı. Ayaklarım sessiz notalarla aynı anda ritim tuttu ve yatak onların dansıyla gıcırdadı. Ayağa fırladım, kendimi topladım ve odada dolanmaya başladım. Mırıldanışım giderek yükselmeye başladı ve adımlar kolaylaştıkça yüzüme bir gülümseme yayıldığını hissettim.

Kahkaha atmaya başladım, kendimi oradan oraya savurdum, yalnızca benim duyabileceğim vals ezgisiyle dönüp durdum. Gözlerim kapalıydı. Ben ne olduğunu anlamadan, kaval kemiğim yatağımla sivri metal köşesine çarptı. Acı içinde yere yığıl-

dım. Bacağımdaki acıdan daha güçlü bir ağrı kalbimde vardı. Bir anlığına, nerede olduğumu unuttum. Ama geri döndüğümde, canım daha da çok yanıyordu.

“Bak bu... ilginçti,” dedi kapı ağzından gelen gevşek ve neşeli bir ses. Saçlarımın arasından göz attığımda, yüzü hafifçe gülümseyen Meredith’in kapının iç tarafına yaslanarak durduğunu gördüm. “Dans edebildiğini bilmiyordum. Şarkı söyleyebildiğini de tabii.”

Ona sinirle baktım; benimle dalga geçtiği için kızmıştım ona, hatıralarıma kapılıp gittiğim için kendime de. Zorla ayağa kalktım ve yaralanan bacağıma dikkat edip topallayarak yatağıma gittim.

Meredith odaya girdi. “Connor benden gelip seni almamı istedi,” dedi. “Artık Glen’i görme zamanının geldiğini düşünüyoruz.”

GEÇMİŞ

Glen’i ilk kez yüz yüze gördüğümde nefessiz kaldım. O zamana kadar gördüğüm en güzel oğlandı. Elbette, hayatımda gördüğüm oğlan sayısı da oldukça sınırlıydı. Çoğu zaman Mae Anne’yi ve kız kardeşlerimi görüyordum ya da Baba G gibi yaşlı adamları. Glen evin içinde büyümüştü ama bizden ayrı tutulmuştu. Küçüklüğümüzde, Anne’ye çaktırmadan ona gizlice bakmaya çalışırdık. Ara sıra onu da bana bakarken yakaladığıma emindim. Mae Anne, Baba G’ye dans dersleri verme fikrini sunduğunda, vücudundaki çürükler günlerce geçmemişti. Ama işte buradaydık. Gerçek oğlanlarla birlikte. Kıkırdamaya iznimiz olsaydı, eminim ki artık çoğumuz kendimizi salmıştık.

Oğlanlar eğitim programından geliyorlardı. Bazıları koruma ya da el işçileri olarak, diğerleri da Baba G’nin yanında kalmak üzere eğitileceklerdi. Bunu Mae Anne’den öğrenmiştim. Bunu

bana söylememesi gerektiğini düşünüyordum ama önceki gece ona bebek konusunda yardım etmişim ve o da geceleri çok konuşurdu.

Mae Anne elindeki cetveli yere vurarak odadaki herkesin dikkatini kendi üzerinde topladı. Baba G yüzünde korkutucu bir ifadeyle kenarda duruyordu ama Anne'nin kontrolü elinde tutmasına izin veriyordu. "Kurallar şunlar," diye başladı Anne, berrak ve keskin bir sesle. "Birbirinizle konuşmayacaksınız. Dansın gereği haricinde birbirinizin hiçbir yerine dokunmayacaksınız. Başlarınız dik duracak ama partnerinizin omzundan arkaya bakacaksınız. Bu dersler dans etmeyi öğrenmeniz için, flört etmeniz için değil. Çiğnenen herhangi bir kural, dersten atılma ve Baba G'nin seçtiği bir cezayla sonuçlanacaktır. Anlaşıldı mı?"

Kızlar aynı anda, "Evet, Mae Anne," diye mırıldandılar, oğlanlar da ağırbaşlı bir ifadeyle kafa salladılar. Glen'e bir bakış attım ve onun da bana baktığını öğrenmiş oldum. Bana göz kırptı ve yanaklarım kızardı. Onun bu derste olmasma şaşmıştım. Mae Anne'den gelmiş olabilecek gözleri hariç tıpkı Baba G gibi görünüyordu. O an yaramazlık yansıtan gözleri masmaviydi ama ruh hali değiştikçe gözlerinin renginin de değiştiğini düşünüyordum, tıpkı Mae Anne'inkiler gibi.

Anne kızlarla erkekleri eşleştirmeye başladı. Çiftler birbirlerinden bir metre kadar uzakta tuhaf biçimde duruyor, partnerleri hariç herhangi bir yere bakıyordu. Anne yanına yaklaştığında, Glen onun kulağına bir şey fısıldadı. Glen'e şakacı bir şekilde vuran Anne kafa salladı. "Clara!" diye seslenip beni yanına çağırdı. "Sen Glen'in partneri olacaksın." Uzaklaşmaya başladı, sonra durdu. "Bu dersten ayrılmamanı istiyorum, Clara. Glen, uslu dur." Anne'nin ses tonunda muziplikle uyarı tonlarının bir karışımı vardı, bir de muhtemelen oğlu için sakladığı bir sıcaklık seziliyordu.

Tüm çiftler eşleştirildiklerinde, Anne bize birbirimize dönme talimatı verdi ve ellerimizi nereye koymamız gerektiğini gösterdi. Glen yanlış anlamış taklidi yaptı ve elleri uygun olandan

daha aşağı indi. Riske girip ona sertçe baktım ve beni izlediğini gördüm, mavi gözleri neşeyle parıldıyordu. Üzerimdeki etkisini biliyordu ve hiçbir şey söylemeyip Mae Anne'nin talimatlarını takip etmek için tüm irademi kullanmam gerekti. Glen'in elleri, Mae Anne duruşlarımızı kontrol etmek için bize yaklaşırken tekrar doğru yerlerine döndü ama ben boynumdaki ve yanaklarımdaki kızarıklığı gizleyemedim. Bu kızarıklık acaba kalıcı mı olacaktı?

"Kızarmak hiç zarif bir şey değil, Clara," diye terslendi Anne. "Bir hanumefendi, her durumda rahattır. Belki de bu çalışma sana birden fazla yönden faydalı olacak." Devam etti.

"Bana aşırı faydalı olduğu kesin," diye fısıldadı Glen, sadece benim duyabileceğim kadar kısık bir sesle. Onu duymamış taklidi yaptım. "Bu elbise ikimize de faydalı."

Kahkahamı bastırmak için ksrdm. Glen tamamen uygun-suz davranıyordu ve inanılmaz etkileyiciydi. Müşteri olmayan bir oğlana karşı böyle hisler duymak tehlikeliydi ve özellikle bu oğlan için. Çok zel bir müşteri için hazırlanıyordum ve Glen'in dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. "Uslu dur," diye uyardım onu, bakışlarıyla buluşmayı reddederek, Anne'yle Baba'nun çiftleri izledikleri yere doğru bakarak. Ses tonum çok ikna edici değildi ama Glen baktığım yeri takip edip duruldu, yüzünde hafif bir sırıtış vardı.

Dersin kalanı daha sorunsuz geçti ve Glen yalnızca bir iki defa daha konuştu. Gözlerini sürekli üstümde hissettim ve bu, Mae Anne'den ya da onun yanından dne dne her geişimizde gözlerini kısan Baba G'den kaçacak bir şey değildi. Anne dersin bittiğini ilan ettiğinde, diğer kızlarla birlikte sıra oldum ve başlarımızı, sırtlarımızı dik tutarak dışarı çıktık.  ift göz beni süzerken dimdik yürümek zordu.

ŞİMDİ

Glen'i tulumuyla ilk görüşümde kalbim durdu. Teni solgundu ve hatırladığımdan daha zayıftı ama her zamanki kadar yakışıklıydı. Arabada Glen'in tutulduğu hapishaneye giderken yol boyunca onunla tekrar buluşmamızı hayal etmiştim ve odaya girdiğimde ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ama Glen ayağa kalkıp bana sarılmak için masanın öteki tarafına geçtiğinde onu kimse durdurmadı.

Hoş kokmuyordu, sabun kalıbı ve sanayi deterjanı kokusu çok baskındı. Her zamanki narenciye kokulu tıraş kolonyasına hiç benzemiyordu. Ama kollarının verdiği his aynı olsa da tuhaf bir şey vardı. Kendini daha az önemli hissediyordu ve vücuduma bir dalgıç halatı gibi sarıldı. Yüzünü boynuma gömdü ve birden onu ayakta tutanın yalnızca ben olduğumu hissettim. Uzun sürmedi.

Bana sarıldığı kadar ani bir şekilde beni salıverdi ve arkaya doğru sendeledim. Odanın her tarafında gözlerin üzerimizde olduğunun farkına vardım. Connor ve Meredith bir köşedeydiler, Glen'in korumaları başka bir köşede. Titreyen bacaklarımla metal bir masaya doğru yürüdüm ve ona dayanmış sert sandalyelerden birine kendimi bıraktım. Glen öteki taraftaki sandalyeleri görmezlikten geldi ve bitişiğimdeki oturdu, elimi sıkıca tuttu, bana sanki beni ilk kez görüyormuş gibi baktı.

Tabii, gerçekten beni ilk kez gördüğü zamanın aksine, gözlerinde bu kez umutsuzluk vardı. Bana sanki beni çoktan kaybetmiş gibi bakıyordu. Ama ben hiçbir yere gitmiyordum. Olan biten her şeyi yoluna koyduğumuzda, gidip çocukları toplayacaktık ve bulunduğumuz yerden çok uzaklara gidecektik. Bizi ayırmaya çalışan herhangi birinden çok uzağa. Çocuklar olmandan gitmek zorunda kalırsak, bunu düşünmek beni yaralasa da, Glen ve ben birlikte olacaktık. Sonsuza dek.

Connor boğazını temizleyene kadar, masada tam karşımıza oturduğunu fark etmemiştim. Kendimi Glen'in gözlerinden, bir süredir içinde yüzdüğüm, kendimi tekrar bütün hissettiğim yerden ayırdım ve Connor'a bir göz attım. Öteki elimi Glen'in elinin üstüne koydum, bizi tekrar ayırmaya kalkarlarsa beni ondan sökmeleri gerekeceği konusunda ona güvence verdim.

"Glen," dedi Connor. "Şimdiye kadar makul derecede işbirliği yaptın. Clara'yı da işbirliğine ikna edebileceğini umuyoruz."

Glen'in çenesi kilitlendi. Bu iyi bir işaret değildi. Glen emir almaya alışık değildi, Connor'ınki gibi güzel bir şekilde ifade edilebile. İnsanların benim hakkımda konuşmalarını da sevmezdi. Hatta, insanların mümkün olduğunca beni yok saymalarını tercih ederdi. Adamlarının çoğu da bana nadiren doğrudan hitap ederlerdi. Sadece grubundaki en üst rütbeliler benimle muhatap olmaya ya da samimi şekilde konuşmaya cesaret ederlerdi.

"Daha önce de söyledim size," dedi Glen, içindeki öfkeye ihanet eden hafif bir titremeyle. "Onun bunlarla herhangi bir ilgisi yok. O hiçbir şey bilmiyor. Size yardım edemez."

Connor gülümsedi. "Bundan fazlasıyla şüpheliyim. Bence çok yardımcı olabilir." Bakışları bana kaydı. "Yardım etmek istemez misin, Clara?"

Bana rehberlik etmesi için Glen'e baktım. Kafasını hafifçe iki yana salladı ve ben de bakışlarımı masaya sabitledim, her zamanki gibi sessiz kaldım. Bu, doğru tercihi yaptığım konusunda onaylandığım anlamına geliyordu. Bu insanlarla konuşmuş olsaydım Glen'in bana verebileceği tepkiyi düşününce içim ürperdi. Ürperişim elime kadar ulaşmış olmalı çünkü Glen bana sorgular şekilde kaşını kaldırarak baktı. Elbette, yanıt veremezdim. Eğer bizi yalnız bırakırlarsa, belki konuşabilirdik.

Glen her zaman hislerimi özel bir şekilde anlayabilmişti. Beni ona çeken şeylerden biri buydu. Connor'a baktı. "Bana onunla yirmi dakika verin," dedi. "Bir şeyler düşünüyoruz."

"Beş," diye karşılık verdi Connor.

"On."

Duraksama.

"Beş." Connor ayağa kalktı ve ceketini düzeltti. Başka tek kelime etmeden grubu odadan çıkardı. Hemen sonra Glen'le yalnızdık.

"Glen..." diye lafa girdim.

"Şşş," diye fısıldadı Glen, ancak benim duyabileceğim kadar kısık sesle. "Kayıt altındayız."

Gözlerim büyüdü. Bunu daha önce neden düşünemediğimi bilmiyordum. Elbette kaydediyorlardı. Muhtemelen bizi alıkoyduklarından beri kaydediyorlardı bizi. Kaydedilecek bir şey söylememiş olmama rağmen kendimi kirlenmiş hissettim. Kendimi bu işgalden korumak için kollarımı kendi etrafıma sarmak istedim. Ama Glen ellerimi sımsıkı tuttu, onları salıvermeyi reddetti.

"Fazla zamanımız yok, Clare," dedi Glen, fısıltısı daha telaşlı bir şekilde. "Onlarla konuşman lazım, onlara bir şeyler vermek lazım. Onlarla işbirliği yapıyor gibi görünmen lazım, onlardan gizleyecek herhangi bir şeyin yokmuş gibi düşündürmen lazım onları. Seni güvende tutmanın tek yolu bu."

Ağzım açık kaldı. Bana önce sessiz olmamı söylemişti, şimdi de konuşmamı mı istiyordu? Şaşkınlığımı gizledim ve kafa salladım. Etrafta bizi dinleyen insanlar olsa da Glen'in onu sorguladığımı düşünürse beni cezalandıracağını biliyordum.

"Ne söyleyeyim onlara?" İlk kelimelerim bunlar oldu. Daha önce adını söylemiş olmama rağmen kelimeler sanki boğazımdaki bir çakıl yığınının içinden çıkıyormuş gibi geldi. Kendi sesim tuhafıma gitti ve Glen kadar alçak sesle konuşamadım. Ellerinden biri hemen havaya fırlayıp ağzıma kapandı.

"Sessiz ol, Clara," diye azarladı beni ve bana kızdığını anlayabiliyordum. Ona gözlerimi kırıştıtarak baktım, Glen de elini ağzımdan çekti ve arkaya doğru götürerek enseme kavradı. Bana yaklaştı, sesi bir fısıltı halini aldı, nefesi kulağımın etrafına düşen saçları dalgalandırdı. Bir gözlemci için, yalnızca mümkün olduğunca birbirimize yakın oturuyor gibiydik. "Onlara senin yalnızca kızları umursadığını söyle. Öteki dallardan bahsetme.

Baba G'den ya da Mae Anne'den bahsetme. Vè Güney Dakota'dan bahsetme."

Glen'in diğeri işleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Glen'in anne babasıyla hiç tanışmamıştım.

Ve Güney Dakota'da olanlar hiç yaşanmamıştı.

Yeni gerçekliğimi ezberledim, her parça güzelce yerine oturdu. Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Elbette." Bu kez sessiz bir fısıltı çıkarmayı başardım.

Glen alnını benimkine dayadı. Ağzıma verdiği nefesi nane kokuyordu. "Bunun üstesinden geleceğiz Clara," dedi usulca. "Ben senden ayrı kalamam." Hareket etti, yanağını benimkine bastırdı. Sözcükleri kulağımı gıdıkladı. "Bizi kurtarma veya yok etme gücü sende Clara. Doğru tercihi yap."

Beni sert ve aç bir şekilde öptü, hemen ardından kapı açıldı. Glen'in korumaları onu sertçe benden ayırdılar ve Glen bağımız koparken dudağımı ısırıldı. Ağzıma kan tadı geldi. Onu odadan çıkarırlarken nefes nefeseydi ama başka tek kelime etmedi. Gözleri çok şey söylüyordu ve aramızdaki çirkin metal kapı kapanana dek onlara bakmayı kesmedim.

Connor ve Meredith gelip önümde durdular. Meredith sessiz kalmıştı ve onun bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyordum. Meredith hiç sessiz kalmazdı. Connor kollarını kavuşturdu, ellerinden birini kaldırıp yüzünü ovaladı. Sert duruyordu ve düşüncelerini neredeyse okuyabiliyordum. Bunun kötü bir düşünce olduğunu ve Glen'in işleri daha kötü hale getirdiğini düşünüyordu.

"Sanırım konuşmaya hazır olabilirim. Yarın," dedim. Connor'un yüzündeki eli düştü ve kaşları saç çizgisine kadar kalktı. Meredith'in nefesinin kesildiğini duydum ve onu şaşırttığım için gizlice gülümsedim.

Ayağa kalktım. "Şimdi geri gitmek istiyorum," dedim. Connor kafa salladı ve kapıyı tıklattı. Kapı dışarıdan açıldı ve tek sıra halinde dışarı çıktık.

Glen'in sözcüklerini tam olarak kavramam biraz sürdü. Bizi

kurtarma veya yok etme gücü bende miydi? Ne demekti bu? Daha da önemlisi, bunun bir tercih olması nasıl mümkün olabilirdi?

GEÇMİŞ

Glen bir iş seyahatindeydi ve Mae Anne ziyarete gelmişti. Baba G öldüğünden beri daha sık geliyordu. Ziyaretleri beni rahatsız etmiyordu çünkü o büyük evde sadece çalışanlarla olduğunu, yalnız kaldığını biliyordum. Ama kızları rahat bırakmasını dilerdim. Onları yataklarının başına sıralamıştı ve önlerinde volta atıyor, doğaçlama bir denetleme yapıyordu.

Anne'nin sert bir tarafı vardı ve benim şefkat kullandığım yerlerde o güç kullanıyordu. Beni Anne eğitmişti ama ben çocukların nazikçe söylenen bir şeye sert bir dilden daha hazır şekilde yanıt verdiklerini biliyordum. Elbette, bunu ona asla söylemeyecektim. Bu onun kalbini kırardı ve kadın zaten çok şey yaşamıştı. Sıranın önünde ağır adımlarla yürürken ahşap zemine tahta bir mezurayla vuruyordu. Kızlar hazırolda bekliyorlardı, Anne onlarda kusur ararken gözleri karşı duvara kilitlenmişti.

"Bu yatakta bir kırısklık var." *Tak.* Tahtanın bir çift bacağın arkasına vurma sesini duydum. İrkildim ve gözlerimi kapadım, kızlarıma daha sonra göstermem gerekecek özel muameleyi düşündüm. Belki dışarıda bir pikniğe götürebilirdim onları, Anne gittikten sonra.

"Senin saçın örülmemiş." *Tak.*

"Oyuncak ayılar çocuklar içindir, genç kadınlar için değil." *Tak.*

"Sen o kıyafetlerle mi uyudun, canım?" *Tak.*

Alt katta zil çaldı ve dışarı kaçtım, Anne'nin yargılarını arkamda bıraktım. Glen bana Baba'nın kızlarının çoğunun ilk yıllarda geri gönderildiğini, ötekilerin de kaçtığını bildirildiğini

söylemişti. Ben sert davranılan kızların daha sık kaçtıklarına inanıyordum. Benim kızlarım aileleriyle kalıyorlardı çünkü onları memnun etmek için yarıp tutuşuyorlardı. Sevmek istiyorlardı, tıpkı benim onları sevdiğim gibi.

Joel arka kapıdaydı. Tereddüt ettim. Glen yokken bu evde erkeklerin olmaması gerekiyordu ama onun yokluğunda sorumluluk Joel'un üstündeydi. Kapıyı açtım ve arka verandaya çıktım. Joel minik bir geri adım attı ama beni rahatlatacak kadar uzaklaşmadı.

"Glen aradı," diye başladı Joel doğrudan. "Bir çeşit sorun çıkmış ve işi uzayacakmış."

Kalbim hop etti. "Sorun mu?"

"Kafaya takılacak şey değil. Birkaç gün ortalıkta görülmemesi lazım, o kadar."

Başımı salladım, aklım Glen'e takılmıştı bile. Bu kez işi Iowa'daydı. Çorak ovalardan geçip dağlardaki evimize doğru hızlı bir yolculuk olması gerekiyordu. Gerçi her zaman riskler vardı. Olanları anlamayan çocuklar. Onunla aynı işi yapan, Glen'in bölgesini teslim almaya çalışanlar. Bazı ortakları ve rakipleriyle tanışmıştım. Pek hoş insanlar değillerdi. Ürperdim.

Joel kafasını eve doğru çevirdi. Üst kat pencerelerinin açık olduğunu fark ettim ve Anne'nin sert sesi olduğumuz yere kadar ulaştı. "Yaşlı yarasayla işler nasıl gidiyor?" diye sordu Joel.

Ona ters ters baktım. "Onun hakkında öyle konuşmayacaksınız," dedim, Glen'le konuşurken kullanmaya cüret etmediğim sertlikte bir sesle. Ama tabii, Glen de Anne hakkında böyle bir şey asla söylemezdi.

Joel omuz silkti. "Sen kızlar konusunda onun hiç olmadığı kadar iyisin." Duraksadı, sonra sırtıttı. "Aklıma ne geldi, biliyor musun?" diye sordu.

Ona kaşlarımı kaldırdım.

"Dans dersisi." Güldü. "O gün gözüm sendeydi. Glen eğer seni baştan kapmış olmasaydı belki ben..." Yüzümü görünce lafını yarım bıraktı. İğrenmemin yüzüme yansıdığına emindim. Önce

gözleri öfkeyle parladı, sonra omuz silkti. “Her neyse,” dedi sundurmada geri geri giderek. “Glen konusunda bilgi vereyim dedim.” Döndü ve tek kelime etmeden yürüyüp gitti. Eve döndüğümde kapıyı arkamdan kilitledim.

ŞİMDİ

Etraf sessizdi. Işıklar kapanmıştı ama gözlerim loşluğa alışkındı. Glen’in sözcükleri zihnimde yankılandı. *Doğru tercihi yap. Kurtar ya da yok et.* Benim hayatım tercihlerle ilgili değildi. Ne kastettiğini bilmiyordum ve bunu anlamaya çalışırken kendimi yatağına bıraktım.

Kızlarımın yüzleri, artık bir çevirmeli deftere dönen beynimde birbirini takip ediyordu. Hepsinin kendine özgü bir kişiliği, hepsinin kendine özgü bir yaşama yeteneği vardı. Yeteneklerini bulmak için, her birini özgün mücevherler yapan şeyleri ortaya çıkarmak için hepsiyle zaman geçirmiştım. Benim rehberliğim olmadan ne yapıyorlardı? Onlarla nasıl konuşulacağını yeni aileleri nereden bilecekti? Daisy’nin yeni ailesi, kızın her gece yatmadan önce pijamasının altındaki noktaları saymayı sevdiğini bilir miydi? Kathy’nin ailesi kızın uzun saçları sabah çözülemez bir düğüm olmasın diye yatmadan önce örgü yapmayı akıl edecek miydi? Peki ya Passion? O neredeydi artık? Onu almak için gelen insanlar olmuş muydu yoksa o da benimki gibi bir odada yalnız başına, uyuyamıyor, kayıp ailesini mi düşünüp duruyordu?

Kalbim daha hızlı atıyor, ciğerlerim hava kabul etmiyordu. Ertesi gün konuşmam gerekiyordu. Ya ne demem gerektiğini hatırlayamazsam? Daha önemlisi, ne *demem* gerektiğini hatırlayamazsam? Ağzımdan bir şey kaçırırsam? Glen’in kastettiği şey bu muydu? Minik bir hata hepimizi yok mu edecekti? Hem, ellerinde başka kim vardı? Ötekileri nerede tutuyorlardı? Adamları,

diğer kadınları? Glen'in diğer işlerine ulaşmışlar mıydı? Herkes merak içinde, benim hepimizi kurtaracak doğru şeyleri söylememi mi bekliyordu?

Artık konuşmak istemiyordum, Glen'in gazabına uğrama sonucu doğuracak olsa da. Bu baskıyı kaldıramazdım. Bununla uğraşamazdım. Doğrudum ve görüşümdeki siyahlığın odanın karanlığından mı yoksa yeterince oksijen alamayışımdan mı olduğunu anlayamadım. Yataktan çıktım, battaniyelerime takıldım ve yere serildim. Bağırdım ve ışıklar yandı.

Anı parlaklıkla kör olunca elimi gözlerime siper ettim ve cenin pozisyonu aldım. Nefes alamıyordum ama umurumda değildi artık. Başımın giderek daha sıkıştığını, havaya muhtaç olduğunu hissediyordum ve bu hissi minnetle karşılıyordum. Kaçmak, bu yeri terk etmek istiyordum, konuşmak zorunda olmadığım, yalan söylemek zorunda olmadığım, *hatırlamanın* bu kadar can acıtmadığı bir yere gitmek istiyordum.

Eller üstüme saldırdı, beni parçalamaya çalıştı. Kaslarımı kilitledim ve beni kırmalara izin vermeyi reddettim. Ama nefessiz olduğum için uzun süre dayanamadım.

Dümdüz edildim ve etrafımda panik içinde sesler duydum, kelimeleri çağıldayan bir nehir gibi iç içe geçiyor, beni içlerine alıyor, üstümü örtüyor, aşağı çekiyordu.

Çığlık attım. Kolum uzandı, herhangi bir temas yakalamayı umdu. Bir etten gelen küt sesini duvara çarpan bir kafatasından gelen çatırtı sesinin takip etmesi beni tatmin etti. Gözlerimi açtım ve tüm uzuvlarımı kullanarak kendimi işgalcilerin üzerine savurdum. Beni kendi halime bırakmalılardı. Beni düşünmenin gereksiz olduğu, huzur dolu o yere dalmam için terk etmelilerdi.

Güçlü eller beni aşağı bastırdı. Kolumda bir batma hissettim ve serinlik damarlarıma yayıldı. Kısa süre içinde, direnmek artık çok ağır bir yük oldu. Kollarım ve bacaklarım hissizleşti. Karanlık tekrar üzerime geldi ama bu kez tehditkâr değildi. Beni açık kollarla karşıladı ve ben minnetle teslim oldum.

GEÇMİŞ

Heyecanım ortadaydı. Glen iş ziyareti için gittiği Güney Dakota'ya beni de götürmüştü. Baba'nın hayattayken asla izin vermediği bir şeydi bu ama Glen orada olmamı istiyordu ve benim de geziye çıkma konusunda itiraz edeceğim yoktu. Oturduğum yerde zıplayıp tüm manzarayı bir anda incelemeye çalışmak için boynumu uzatıyordum. Glen bunu yapmamam için elini koluna koydu ama gülüşü hoşgörülüydü. Daha önce hiç evden bu kadar uzak olmamıştım, evimizden birkaç saatlik mesafeden uzağa hiç gitmemiştim ve pencerelerin dışından geçip giden manzaralar ilgimi çekiyordu. Burada her şey çok büyüktü, sıra sıra tepelerin arasında büyük açık alanlar vardı, renkli güz yaprakları her şeyin üstünü kaplıyordu. Kamyonetimiz insanların güz festivalleri için kaldırımlarını doldurduğu harika kasabaların ve çoğu insanın kapısı açık bir bardan dışarı döküldüğü yalnız köylerin içinden geçiyordu. Glen, işimiz bittikten sonra turistik bir yerde durup romantik bir yemek yiyeceğimiz konusunda bana söz vermişti. Kısa süre kalacaktık ama geçici ortamımın her saniyesinden zevk almaya niyetliydim.

Direksiyonun başındaki adamı tanı mıyordum, Glen'in adamlarından biri değildi ama dostane biriydi, bizi ikiz bebeklerinin hikâyeleriyle eğlendiriyordu. Ben de onunla birlikte gülüyordum ama kalbimdeki keskin bir sızı, yokluğumda Mae Anne'nin gözetimine bırakılan küçük kızlarımı hatırlatıyordu. Mae Anne'nin onlara iyi davrandığını umuyordum.

Uzun bir süredir uygarlığın sınırlarında dolaşıyorduk. Birkaç milde bir, yabani hayatın içinden bir ev fırlıyordu, bazılarının ışıkları açıktı, sıcak ve samimi görünüyorlardı, ötekiler karanlıktı, bir terk edilmişlik havasıyla çevriliydiler. Vahşi hayat ağaçların arasında ara ara belirliyordu, neredeyse yakalayama-

yacağım kadar hızlı şekilde. Kamyonet yavaşlarken önümüze baktım. Uzun bir kapının önünde durduk, şoför girişteki küçük bir tuş takımına şifre girerken bekledik. Kapılar iki yana açıldı ve uzun bir yolda ilerledik. Ev görüş alanıma girdiğinde nefesim kesildi.

En az üç kat yüksekliğindeki bu ev, bizimkinin iki katı büyüklüğündeydi. Ahşap kulübe görünümü verilmiş cephe kaplamasının arasında birkaç balkon vardı. Ek binalar, bakımı titizlikle yapılmış araziye dağılmıştı. Park ettikten sonra araçtan indiğimizde, henüz görülmeyen ama varlığımızdan haberdar olduğu belli olan bir köpek ordusunun havlamaları havayı doldurdu. Küçük konvoyumuzdaki ikinci araç da bize katılınca arkamızda birkaç kapı daha sertçe kapandı. Glen'in getirdiği adamlar o kamyonetle gelmişlerdi ve bizi basamaklarda takip ettiler. Glen kapının yanındaki küçük düğmeye basıp zil sesleri büyük binanın içinde yankılanınca kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Arkamda kısık sesli bir kıkırdama duydum. Joel ağzını eliyile kapatırken, Glen ona sert bir bakış attı ama Joel sonra ona baktığımı fark etti ve göz kırptı.

"Merak etme, Clare," diye fısıldadı Joel. "Burada kimse ısırmaz." Duraksadı, gözleri ışıldıyordu. "Sen nazikçe istemediğin sürece."

Ona gözlerimi kıstım. Joel son zamanlarda bana karşı daha rahat davranmaya başlamıştı ve bu beni rahatsız ediyordu. Glen'in en önemli adamı olabilirdi ama bana bakışını beğenmiyordum, kızlara da. Glen'in öfkesinden korkmuyor olsaydım, Joel'un evden kovulmasını isterdim.

Bizi takip eden diğerleri tanıdıkta ama isimlerini yüzleriyle eşleştiremiyordum. Bu gezide bile diğer adamlarla sınırlı iletişimim olmuştu. Önceki günün çoğunu pansiyonda, alanın tarihini okuyarak geçirmiştim. Glen bu akşam beni davet ettiğinde şaşırmıştım. Bir konuda benim fikrimi istiyordu. Kendi kendime gülümsedim. Kendimi önemli hissettim.

Hızlı ayak sesleri, kapının öteki tarafında birinin yaklaştığını

haber veriyordu. Kapı bizi ancak içeri alacak kadar hafifçe açıldı ve hepimiz içeri davet edildik.

“Acele edin lütfen,” dedi kapıdaki adam.

İçerisi havasızdı. Girişin tavanı yüksekti ve uzun pencerelerden güneş ışığı içeri sızıyor, toz bulutlarını kesiyordu. Girişin iki yanındaki odalarda üstü bezlerle örtülmüş mobilyalar vardı ve dışarıdaki araziye özenle bakılmış olmasına rağmen evin içi terk edilmiş görünüyordu.

Kapıyı açan adam merdiveni tırmanmaya başladı. “Gelin,” dedi, takip etmemiz için bize işaret vererek. Kolunu kavradığım da Glen gözlerini bana indirdi, kaşını kaldırdı. Elimi gevşettim ve ona güven verici şekilde gülümsedim. Ne kadar gergin olduğumu belli etmeyecektim, bunu zaten bildiğini sezsem de.

Basamaklar bittiğinde, büyük bir odaya yönlendirildik. Orada küçük bir grup insan toplanmıştı ve hava dumanla kaplıydı. Öksürdüm ve bunu elimin arkasında gizlemeye çalıştım. Glen bana uyarı için bir bakış attı. Kusursuz davranmalıyım.

“Merhaba, hoş geldiniz!” dedi iri yarı bir adam, kollarını açık kalabalıktan ayrılarak. Glen’in yanına geldi ve onun omuzlarını kavradı, sonra Glen’in yüzünün iki yanında havayı öptü. Glen başta ürkmüş göründü ama şaşkınlığını arkadaşça bir gülümsemeyle örttü.

“Bay Harrison, benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim,” dedi Glen.

“Elbette, elbette,” dedi Bay Harrison. Boğuk sesinin içten bir tonu vardı. “Babanı iyi tanırdım. Vefatını duyunca çok üzüldüm.”

Glen kafa salladı. “O da sizden her zaman saygıyla bahsederdi, Bay Harrison. Umarım benimle olan işlerinizi de bir o kadar keyifli bulursunuz.” Glen’in bu mütevazı tarafını pek sık görmezdim. Öteki adama boyun eğiyordu. Pazarlık yapmaya şimdiden başlamıştı.

Bay Harrison kıkırdadı. “Ben keyif alacağımdan eminim, oğlum.” Adam bana döndü, beni tenimi karıncalandıran bir şekilde

tepeden tırnağa süzdü. Glen'in bana temas eden kolu kasıldı ama yüzü tepkisiz kaldı. "Peki bu kim?" diye sordu Bay Harrison.

Glen kolunu bana sardı. "Bu, Clara," dedi. "Kızlar konusuna yardım etmeye geldi."

Hangi kızlar? Glen benim varlığımın amacını hiç tam olarak söylememişti. Şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım. Bay Harrison bir adım yaklaştı ve elimi tuttu. Teni kuruydu ve kâğıt mendil gibi bir his veriyordu. Elimini dudaklarına götürdü. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, tatlım," dedi, nefesi kolumdaki seyrektüyleri dalgalandırdı. Dudaklarını tenime bastırdı ve kafasını kaldırdığında ince bir salya tabakası elimle dudağı arasında uzadı. Midem kalktı ve elim kasıldı. Bay Harrison'ın gözleri kısıldı ve tepkimi gizlemeye çalıştım. Güldüm.

"Gıdıklandım, efendim," dedim, hafifçe gülümsemek için dudaklarımı zorlarken. Sesimdeki sahte ton kulağıma geldi ama lafım onu yatıştırmışa benziyordu.

"Genevieve," dedi sertçe, kalabalıktan birine işaret vererek. Erkeklerin arasında uzun boylu bir kadın belirdi. Saçları parlak kestane rengiydi ve üstünde hayal gücüne pek bir şey bırakmayan bir gecelik vardı. Güzel bir kadın olabilirdi ama yüzündeki kalın makyaj tabakası bunun önüne geçiyordu ve dudaklarıyla gözlerinin kenarında beliren kınışıklıkları hiçbir malzeme kapatamazdı.

"Evet, aşkı," diye mırıldandı kadın, elini Harrison'ın omzuna koyarak. Siyah oje sürdüğü uzun tırnakları, adamın spor ceketine batıyordu.

"Clara'yı diğer kızlarla tanıştır," dedi Harrison. Eğildi ve kulağına ancak Genevieve'in duyabileceği bir şey fısıldadı. Kadın onun yanından ayrılırken elini adamın kolunda gezdirdi ve Harrison da Genevieve uzanamayacağı yere kadar gitmeden önce kalçasına bir şaplak indirdi. Kadın ciyakladı ama sesi bir tiksintiden çok hoşlanma belirtisi şeklinde çıktı, tıpkı benim yapacağım gibi.

"Gel benimle, Clara," dedi Genevieve, gözleri benim yerime Glen'in üstündeyken. "Kızlarla çay içeceğiz."

Ona sorgular bir bakış attığımda Glen başını eğerek Genevieve-

ve'le birlikte gitmem gerektiğini işaret etti. Bu adamlara güvenmemiz gerektiğinden emin değildim ama gittim. Eğer söz dinlemezsem ben hiçbir şeydim.

ŞİMDİ

Odada sinir bozucu bir hışırtı sesi vardı. Anlık bir sessizlik, temizlenen bir boğaz, sonra karıştırılan kâğıtlar. Tekrar karanlığa gömülmek istedim ama lanet olası hışırtı sesi geçmiyordu. Gözlerimi hafifçe araladım ve gün ışığı gözbebeklerime hücum etti. Keskin bir nefes aldım ve hışırtı kesildi. Odada tıkırdayan ayak sesleri vardı ve göz kapaklarımın ardında loş bir ışığın varlığını hissediyordum. Onları tekrar hafifçe araladım ve yumuşak ışık görüşümü yıkadığında rahatlayıp iç geçirdim.

“Uyandın sonunda,” dedi sağ tarafımdan gelen ses. Kafamı çevirdiğimde Meredith’in yatağın yakınına bir sandalye çektiğini gördüm. Metal bacaklar karo zeminde gıcırdadı ve bu sesle irkildim. Bir tutam saç yüzüme düştü, burnumu gıdıkladı ve tutamı uzaklaştırmak için hareket ettim ama ellerim bir dirençle karşılaştı. Gözlerimi indirdim ve bileklerimi yatağın yan tarafına bağlayan yumuşak bir malzeme ile kaplanmış kelepçelere rağmen kolumu gererken zincirler şıngırdadı. Beynim tetikleyken kalbim daha hızlı atmaya başladı.

“Sakinleş,” dedi Meredith, alaycı bir sesle. “Bir doz daha yatıştırıcı istemezsin herhalde, değil mi?”

Ona kocaman olmuş gözlerimle baktım. Bana ilaç vermişlerdi. Gece yarısı geçirdiğim panikataktan anlık hatıralar bir anda üzerime saldırdı ve gözlerimi kapadım, kafam tekrar yastığıma düştü. Boğazım düğümlendi ama onlara izin vermeyi reddettim. Onun önünde olmazdı.

Meredith iç geçirdi. “Tekrar sessizlik oyununu oynamıyoruz, değil mi?” Bacak bacak üstüne attı ve elindeki kalemi dizindeki

kâğıt tomarının üstünde tıkırdatmaya başladı. “Bunu aştığımızı sanıyordum.”

“Neden kelepçelendim?”

Kadın gülümsedi. “Kelepçelenmedin Diana, kontrol altına alındın. Kendine veya etrafındakilere zarar vermeyesin diye.”

“Ben kimseye zarar vermeyeceğim. Ayrıca adım da Clara.”

“Tehdit oluşturup oluşturmadığına ben karar vereceğim,” dedi Meredith ve dikkatini kâğıtlarına çevirdi. “Eğer konuşmamız iyi geçerse ve işbirliği yaparsan, kelepçelerin çıkarılması konusunu düşüneceğim.”

Ona öfkeyle baktım. Tüm güç ondaydı. Ona karşı hiçbir silahım yoktu. Onun için hiçbir şeydim. Bana neden işkence ettiğini anlamıyordum.

Meredith ayağını salladı ve elinde tuttuğu kâğıdı inceledi. Gergin bir hareketti. Onun istediği bir şeye sahip olduğumu anladım. Ona yardım edecek bilgiye sahiptim. Glen’in aleyhine oluşturulan dava her nasılsa benim kilit rolde olduğumu düşünüyordu, hepsi. İçime bir güç hissi yayıldı ve bununla birlikte mutlak bir sakinlik geldi. Dudaklarımın kıvrılarak gülümsediklerini hissettim ve kaslarım gevşedi.

Vücut dilimdeki ani değişimi yanılsız okuyan Meredith, gülümsememe karşılık verdi. “Hah şöyle,” dedi, güven dolu bir sesle. Ayağını sallamayı kesti ve bacağını ötekinin üstünden aldı, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koydu. “İnsan kaçırma çok ciddi bir suçtur Clara. Glen’in aleyhindeki bazı diğer suçlamalar kadar ciddi olmasa da, o kızları ailelerinden çalmak neredeyse daha kötü gibi duruyor, değil mi?”

Çalmak mı? Kadın bizim o kızları *kaçırdığımızı* mı düşünüyor-du? Biz onlara daha iyi bir hayat vermiştik. Aileleri o kızlardan vazgeçmişlerdi. Kadının suratına haykırmak istiyordum. O ailelerle bir konuşsalar, bu iş tamamen temizlenirdi. Mide bulandırıcı bir düşünce, özgüvenimi işgal ediyordu. Aileler yalan söylerler miydi? Bunun gizli şekilde yapılması gerektiğini biliyordum. Ya biz o ailelerin yaptığı tercihler yüzünden cezalan-

dırılıyorsak? Başlarını derde sokmamak için ne söylüyorlardı? Peki Meredith, Glen hakkında başka neler biliyordu? Her şeyi bilemeyecekleri kesindi. Midem panikle kasıldı ama bunu belli etmemeye kararlıydım. Meredith'e bu tatmini yaşatmayacaktım.

"Sorularımızı yanıtlamayı reddetmek de, yani, adaleti engellemek demek. O küçük kızların adalete sahip olmalarını engellemek istemezsin, değil mi? Küçük bir işbirliği, büyük yol aldırır, Clara." Meredith'in yüzünde üzgün bir gülümseme vardı ve kullandığı kelimelere karşın ifadesi hiç güven vermiyordu. "Şimdi," dedi, gözlerini yüzüme yapıştırarak, "bana en büyük müşterilerinizin isimlerini ver."

Ağzım şokla ardına kadar açıldı. Hiç zaman kaybetmiyordu. Ama kaybediyordu. Glen bana o bilgileri verecek kadar asla güvenmemişti. Onları yalnızca kod adlarıyla biliyordum. Harrison'ın yüzü aklımdan geçti. Ama Glen, Güney Dakota'nın asla yaşanmadığını söylemişti. Adamın yüzünü aklımdan çıkardım ve Meredith'e dik dik baktım, ona nasıl yanıt verebileceğime karar vermeye çalıştım.

"İsimler, Clara," dedi, sandalyede arkasına yaslanarak. "Çok kolay. Sadece birkaç isim ver, biz de seni çözelim ve tekrar yolumuza dönelim."

İsim istiyordu. Bende gerçek isimler yoktu ama ona bildiğim isimleri söyleyebilirdim. "Bay White. Bay Black. Bay McDonald. Bay Costello. Bay Apple."

Kadın ayağa kalkınca kucağındaki kâğıtlar yere düştü. "Bu iş sana şaka gibi mi geliyor?" diye fısıldadı. "O kızların sonunun ne olacağı hiç mi umurunda değil?" Volta atmaya başladı.

Benim kızlarıma adanmışlığıma hakaret ediyordu. Elbette umurumdaydı. Müşterilerimiz büyük bir özenle seçilirdi. "Bildiğim isimler bunlar," dedim.

"Bunlar gerçek isimler değil," dedi Meredith, tekrar benim yanıma oturmak için gelirken topukları yerde tıkırdadı. Yüzü giderek yakınlaştı ve ben kelepçelerin izin verdiği kadar geri çekildim. "Söyle bana, yoksa..."

"Bay Marlboro, Bay Busch..." Tekrar isimleri sıralamaya başladım.

"Konuşmuyorken seni daha çok seviyordum," dedi Meredith ve öfkeli sözleriyle çıkan tükürükleri yüzümü yıkadı.

"Belki sen de denemelisin. İnsanlar seni de öyle daha çok sevebilir."

Şak.

Yanağımda kadının elinin çarptığı yer yanmaya başladı ve gözlerime yaşlar doldu. Meredith'in göğsü inip kalktı, resmi bluzunun düğmelerini gerdi.

Kapı hışımla açıldı. "Meredith!" Connor uzun adımlarla içeri daldı, yüzü öfke doluydu. "Dışarı," dedi, parmağıyla kapıyı göstererek.

"Ama bana..."

"Dışarı!"

Connor'ın bütün vücudu öfkeyle kasılırken sesini normal bir tonda tutmasına hayret ettim. Meredith topuklarını vurarak kapıya doğru ilerlerken Connor onun koluna yapıştı. "Bunu sonra konuşacağız. Günün kalanında izinlisin."

Meredith yanıt olarak hırıldayarak bir şeyler söyledi ve ağır adımlarla odadan çıktı. Connor yanıma geldi ve hasarı incelemek için nazikçe, etkili hareketler yaptı. Bir gardiyan içeri girdi ve kelepçeleri çözdü. Doğrudum ve dizlerimi göğsüme çektim, bileklerimi ovdum.

"İyi misin?" diye sordu Connor. Sesi normal sakinliğine kavuşmuştu. Başım la onayladım. "Clara." Gözlerimi ona kaldırdım. "Gerçekten iyi misin?" Gözlerinde gerçek bir şefkat vardı ve gözyaşlarımın bu kez farklı bir nedenle birikmeye başladığını hissettim. Daha önce kimse bana böyle bir kibarlık göstermemişti. Karşılığında bir beklenti olmaksızın. Mae Anne göstermemişti. Baba G de. Glen bile.

Kendini topla, diye payladım kendimi. Adam benden *bir şey istiyordu*. Meredith benden ne istiyorsa o da aynısını istiyordu.

İsimler. Bilgi. Glen'in aleyhinde kullanabilecekleri bir şey. Duygularıma teslim olamazdım.

"İyiym."

Connor bana bir süre daha baktı, sonra kafa salladı. "Peki." Ayağa kalktı. "Bugün soru faslını geçeceğiz," dedi. "Açsan sana yemek getirteceğim."

Başımı salladım.

"Peki." Bunu sık sık söylüyordu. "Yarın görüşürüz." Kapıya yürüdü. Gitmesini neredeyse istemiyordum. Yalnız kalmaktan yılmaya başlamıştım "Clara?" Kapıya geldiğinde durdu ve döndü. "Meredith adına özür dilerim. İyi olduğuna da çok sevindim."

Hafifçe gülümsedim. Adam başını bana doğru eğdi, sonra da çıkıp gitti.

GEÇMİŞ

Baba G'nin çalışma odasının olduğu koridorda yürüyordum, kolum yerleştirilecek çarşafarla doluydu ki çatlak kapıdan yüksek sesler geldiğini duydum.

"Ben onu istiyorum, baba."

"O müsait değil."

"Hangisini istersen, dedin! Benim seçimim!"

Konuşanlar Baba G ve Glen'di. Ne hakkında tartıştıklarını bilmiyordum ama Glen nadiren sinirle konuşurdu. Dans dersinden beri onunla ne zaman karşılaşsam gülüyordu, benimle şakalaşıyordu. O an ise sesi şımarık bir çocuk gibi çıkıyordu, olduğu on yedi yaşındaki delikanlı gibi değil. Gözlerimi devirdim ve koridorda ilerlemeye devam ettim.

"Clara çok zengin bir müşteri için hazırlandı, oğlum. O anlaşılmayı mahvetmene izin vermeyeceğim."

Donakaldım. Benim hakkımda konuşuyorlardı. Birkaç ay içinde on altı yaşında olacaktım ve eğitimimin sonu yaklaşıyor-

du. Taşınmaya neredeyse hazırdım. Son zamanlara kadar heyecanlıydım, ta ki Glen'le sık sık karşılaşmalarımızı dört gözle beklemeye başlayana dek. O da benimle aynı şeyleri mi hissediyordu? Onunla geçirdiğimiz zamanların, onun için de anlamlı olduğunu düşünmeye cüret etmemiştim.

"On sekiz yaşıma geldiğimde istediğim kızı seçebileceğimi söyledin. Üç hafta içinde on sekiz yaşında olacağım ve onu seçiyorum."

"Bir sürü başka seçenek var, oğlum."

"Bana oğlum demeyi bırak, ihtiyar, ben neredeyse yetişkinim."

Etin ete çarpma sesi boş koridor boyunca yankılandı. "Sen benimle bu şekilde konuşamazsın, oğlum. O kız senlik değil." Baba G'nin sesi sakindi. "Şimdi çık dışarı ve bu konuyu bir daha açma."

"Baba..."

"Çık."

Ben uzaklaşmadan kapı sertçe açılmıştı. Glen bir an bana gözlerini dikti, sonra odaya bir göz atıp kapıyı arkasından kapadı. Parmağını dudaklarına götürdü, kolumu tuttu ve beni koridorda sürükledi. Ona yetişmek ve kollarımdaki çarşafı tutmak için çabalıyordum. Glen durdu, kumaş yığını benden aldı ve en yakın dolaba fırlattı, yani süpürge dolabına. İtiraz etmeye başladım ama bana bakış şekliyle bir anda sustum.

Birlikte dışarı çıktık ve dondurucu hava üstümdeki ince pamukluyu delip geçti. Karlar ayağımın altında kırırdarken çimlerin üstünde hızla ilerledik ve küçük bir çamlığa girdik. Ağaçların arasında az kar vardı ve hava hâlâ soğuk olmasına rağmen rüzgârdan korunuyorduk.

Glen durdu ve bir omuz hareketiyle ceketini üstünden attı, omuzlarıma yerleştirdi. Kollarımı üst kısımlarından kavradı ve doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Clara. Konuşulanların ne kadarını duydu?"

"P-pek değil. Sadece... son kısmı."

"Babama seni istediğimi söyleyişimi mi yoksa beni pataklayışını mı?"

"İkisini de," diye itiraf ettim.

Glen kederle gülümsedi. "Ya... O zaman sırrım açığa çıktı."

Onu dikkatle izledim, ne diyeceğimden emin değildim. O da bir şeye karar veriyormuş gibiydi.

"Babam birlikte olmamıza izin vermeyecek, Clara."

Kalbim durdu. Başımı salladım, ona hafifçe gülümsemeye çalıştım ama yaşlar gözlerimi doldurunca başarısız oldum. Bunun mümkün olmadığını elbette biliyordum ama bir parçam, uykudan önce hayaller kurmama izin veren parçam, umuda tutunuyordu. Birlikte çalınan onca saat, yaptığımız onca konuşma. Glen bana kimseye söylemediği şeyler söylemişti ve ben kendimi söz verildiğim müşteriyle hayal etmekten çoğu zaman onunla ortak bir gelecek hayal ederken bulmuştum. Gözlerimi zemini örten çam iğnelerine indirdim.

"Clara," dedi Glen, çenemi işaretparmağıyla kaldırıp gözlerimi onunkilere bakmaya zorlayarak. "Babamın ne dediği umurunda değil." Elini indirdi. "Tabii... yani... eğer sen..."

Onun ani kırılğanlığını anlamıştım. Meydan okumasına rağmen Glen onunla aynı şeyleri hissetmediğimden endişeleniyordu. Kalbim sanki patlayacak gibiydi. Daha önce onu sevip sevmediğimden emin olamıyordum ama artık emindim. Eline uzandım. Ancak fısıltı şeklinde çıkarabildiğim sesimle, "Evet," dedim.

Glen bir anda sırtı ve ben tepki veremedim, dudakları dudaklarımın üstüne geldi. Daha önce hiç öpülmemiştim ve ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Aniden kendini çekti, gülüşü gözlerinde dans ediyordu. "Pardon." Üzgün görünmüyordu. "Bu ilk öpücüğündü, ha?"

Başımla onayladım.

"Bunu silelim," diye önerdi, tekrar bana doğru gelip yüzümü nazik ellerinin arasına alarak. "Hatırlaman gereken öpücük bu olmalı." Dudakları bu kez daha nazikti, başta benimkileri hafifçe

okşadı, sonra daha sertleşti. Onun hareketlerini taklit ettim, sabırlı dersiyle giderek daha da özgüven kazandım. Vücudumun tepeden tırnağa karıncalanmasıyla heyecanlandım. Glen'i öpüyordum! Hayallerim asla bu gerçek âna yaklaşmamıştı. Onun içine tırmanmak ve orada yaşamak, asla ondan ayrı kalmamak istiyordum.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım ama Glen'in öpücükleri kısa sürede kibarlaşmıştı. Kendini geri çekti, yüzümü elleri arasında tuttu. Benim ellerim onun kalçaları üstünde durdu, oraya nasıl indiklerini bilmesem de. Doğal bir hareket gibi geliyordu ve Glen de bundan rahatsız olmuyor gibiydi.

"Clara," diye fısıldadı. "Bunun hakkmda çok düşündüm. Bir süredir planlar yapıyordum. Bugün babama onunla son bir kez mantıklı şekilde konuşmayı denemek için gittim." Çenesi kilitlendi ve elini kaldırıp yanağında artık çürümeye başlayan noktaya götürdü. "Kaçmak zorundayız. Sen birkaç ay içinde müşterinle birlikte gideceksin ve birbirimizi bir daha hiç göremeyeceğiz. Buna izin veremem."

"Tamam," dedim. O an önereceği her şeyi kabul ederdim. Nabzım hızlandı ve nefesimin normalleşmesini beklemeye başladım.

"Bu gece kaçmak zorundayız. Baba artık her an senin son kâğıtlarını imzalayabilir. Şu an gitmek, ona senin yerine geçebilecek birini bulma şansı verir ve işler düzelir. Onunla aynı fikirde değilim ama onu mahvetmek de istemiyorum."

Çok erkendi. Ama Glen'in dediği şey mantıklıydı. Kız kardeşlerim için iyi bir gelecek istiyordum. "Tamam."

"Bu gece kızlar yattıktan sonra bodruma in. En uçta hiç kontrol etmedikleri bir kapı var. İçeride bekle, ben yanına geleceğim."

"Tamam."

"Yanına hiçbir şey alamazsın, Clara," diye uyardı Glen. "Ben senin için bir ceket, bir çift de bot alacağım ama sen onları kuşkulandıracak herhangi bir şey yapamazsın. Veda da edemezsin. Geri dönmeyeceğiz."

Kız kardeşlerimi düşününce kalbim sızladı. Onları zaten birkaç aya bırakıp gidecektim. Hem bu şekilde, Glen'in yanında olacaktım. "Tamam."

Gülümsemesi beni donan ayak parmaklarıma kadar ısıttı ve Glen bana hemen minik bir öpücük daha verdi. "Git hadi," dedi. "Ortadan kaybolduğunu anlamasınlar."

Parmaklarımı belinde kısıcak bir süre sıktım, sonra ceketini omuzlarımdan aldım ve duyduğum ani ürpertiyle nefesim kesildi. Eve doğru hemen birkaç adım geri gittim.

"Clara." Sesi beni durdurdu ve arkama döndüm. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

ŞİMDİ

Bir günlük ara verildikten sonra beni tekrar sorgulama odasına aldılar. İçeri girerken kendimi her şeye hazırladım. Bileklerim kelepçelerden dolayı hâlâ biraz çürüktü ve yanağıma yediğim tokadın kızarıklığı artık yeşil bir çürüğe dönmüştü. Meredith'in bu kadar sert vurduğuna inanamıyordum.

Girdiğimde içeride yalnızca Connor vardı. Rahatlayarak gevşedim ve oturdum, dalgın bir hareketle bileklerimi ovdum.

"Canın hâlâ yanıyor mu?" diye sordu Connor, hareketime göz atarak.

Omuz silktim. "Biraz."

İç geçirdi. "Seni yalnızca uyandığında kontrol edilemezsen kelepçelemeleri gerekiyordu. Meredith'in kararı için özür dilerim."

"O geliyor mu?"

"Hayır."

Başımı salladım. Bu iyiydi. Onu benimki gibi ufak bir odaya atıp bileklerini zincirli kelepçeyle bağlamış olmalarını ve günde

üç kez tokatlamalarını umuyordum. Her öğün bir tokat. Bu fikirle gülümsedim. Connor bana tuhaf tuhaf baktı ve yüzümü daha ifadesiz bir hale getirdim.

“Glen nasıl?” diye sordum, Connor sorularını sormaya başlamadan. Kendi istediğim bilgileri alabilmek için tüm fırsatlarımı kullanmak istiyordum.

Connor bir süre bana bakmayı sürdürdü, sonra öne eğildi. “İyi. Ona senin bazı sorunların olduğunu söyledik ama Meredith’ten bahsetmedik. Konuyu açmamak belki en iyisi.”

Aynı fikirdeydim. Gardiyanlar olsun olmasın, Glen bir yolunu bulup Meredith’e bana zarar vermenin bedelini ödetirdi. Başkalarının bana el sürmesine müsaade etmezdi.

“Bugün hafif hafif başlarınız diye düşündüm,” dedi Connor, bir tomar kâğıt toparlayıp masanın üstünde düzeltirken. “Sesine kavuşmanı kutlamak ve seni işe yavaşça alıştırma için.”

Ona hafifçe gülümsedim ama midem sinirle hopluyordu. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ve Glen’in ne kastettiğini hâlâ anlayamamıştım. Kuralları zihnimde tekrar ettim. *Müşteriler yok. Anne ve Baba yok. Güney Dakota yok.*

“Adını söyle.”

“Clara.”

Connor gülümsedi. “Tam adın.”

“Clara Lawson.”

Gülümseme yok oldu. “Birinci adın, ikinci adın ve soyadın lütfen.”

Kafam karışmıştı. Sonra aklıma bana Güney Dakota’da verilen kimlik geldi. Beynim bir anda ışığa çıkmış gibi oldu ve güldüm. “Ah! Stephanie Ann Caraway.”

Şimdi de Connor’ın kafası karışmış gibi duruyordu. “Stephanie... Ann...” Sesi kısılıp yok oldu.

“Caraway,” diye yardım ettim. Kâğıdına baktım, yazmasını bekledim.

“Adının ısrarla Clara olduğunu söyledin.”

“Öyle.”

"Ama Stephanie diyorsun."

"Hayır, tam adım Stephanie Ann Caraway. Glen biri sorarsa böyle dememi söylemişti. Bunu şeyde..." Ağzım bir anda kapandı. Konuşmaya başlayalı üç dakika olmuştu ve neredeyse ağzımdan kaçırıyordum. Glen duysa vereceği tepkiyi düşününce kıvrandım. Yüzümün öteki tarafını da Meredith'in eserine benzetirdi.

"Neyde?"

"Unuttum."

Connor iç geçirdi, bu kez daha sesli şekilde. "Clara, bunun kolay bir başlangıç sorusu olacağını düşünmüştüm."

Ağlamak istiyordum. Batırmıştım ve nasıl olduğunu tam olarak anlamıyordum. Kafamı masaya koydum, yanan yüzümü pürüzsüz metal yüzeyde soğuttum. Adım neydi? Clara. Stephanie. Diana.

Doğruludum. "Sonraki soruya geçebilir miyiz, lütfen?"

Connor dudaklarını büzdü. "Peki. Kaç yaşmdasın... Clara?"

Adımdan önce duraksayışını duymazdan geldim. "Yirmi üç."

"Doğum günün?"

"6 Ekim."

"Glen Lawson'ı ne zamandan beri tanıyorsun?"

"On dört yaşımdan beri."

"Nerede tanıştınız?"

"Dans dersinde." Bu soruları bekliyordum. Cevapları prova yapmıştım. Daha kısa cevapların daha iyi olduğuna karar vermiştim ama Connor'ın ayrıntısız cevaplarımla hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum.

"Dans dersi neredeydi?"

Yanıt vermedim.

"Clara? Dans dersiniz neredeydi?"

"Stüdyodaydı."

"Hangi stüdyoda?"

"Tanıştığımız stüdyoda."

Connor dudaklarını inceltmişti. Meredith yanımda olsaydı vereceği tepkiyi yalnızca hayal edebiliyordum. Olmadığı için mutluydum. Connor her zaman daha sabırlı olmuştu. Ama belli ki onun sabrı da tükeniyordu.

“Hayır, Clara, *hangi stüdyo?*”

Başımı yana eğdim. “Anlamıyorum.”

“Mekânın adı neydi? Öğretmen kimdi? Hangi şehirdeydi?”

Masanın yüzeyini kazıyarak tereddüt ettim. Tehlikeli bir zemin adımla atıyordum. Glen’le nasıl tanıştığımız konusunda tamamen rasgele bir yanıt üretmiş olmam gerekiyordu ama şimdi takılmıştım. Hangi stüdyo olduğunu ya da kimin eğitmen olduğunu söyleyemezdim çünkü Connor’ın bildiği kadarıyla ben ne Anne’yle ne Baba’yla tanışmıştım. Zihnim boşaldı ve düşünebildiğim en kolay cevabı verdim. “Hatırlamıyorum.”

“Hadi oradan.”

Gözlerim büyüdü. Connor sinirlenmişti. Onu nasıl bu kadar çabuk sinirlendirebilmiştim?

Connor ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. “Sen bana yardım etmezsen ben de sana yardım edemem Clara. Farkındaysan gidişat iyi görünmüyor.”

Onu gözlerimle izlerken sessiz kaldım. İleri geri, ileri geri.

“Senin çürümeni istiyorlar Clara. Seni hayatının geri kalanı boyunca hapishaneye koymak istiyorlar. Senin tüm bu olanların bir parçası olduğunu düşünüyorlar, Glen’in seni yalnızca koruduğunu düşünüyorlar.”

Başımı iki yana salladım, ağzım sessiz bir itirazla açıldı. “Olanların” ne olduğunu bile bilmiyordum ama yanlış bir şey yapmadığımı biliyordum.

“Hayatının geri kalanını bir hücrede geçirmek istiyor musun, Clara? Çünkü emin ol ki şu an sahip olduğun alan kadar güzel bir yer olmayacak. Kaldığın yer konforlu ama sonsuza kadar psikiyatri koğuşunda kalamazsın. Sonunda bir sonraki durağının neresi olacağı konusunda bir seçim yapman gerekecek.”

Ellerim titremeye başladı.

“Meredith seni diğer mahkûmlarla birlikte birkaç geceliğine aynı koğuşa atmaya çok hevesliydi, sana oranın nasıl bir his vereceğini tattırmak için.” Connor parmaklarını saçlarından geçirdi, parmaklarını gerdi ve elini çektiğinde saçları dik kaldı. Gözlerindeki bakış korkutucu olmasaydı komik görünebilirdi. Geldi ve ellerini masaya koydu, yüzünü benimkine santimler kalana dek yaklaştırdı.

“Sen hapishanede bir gece bile dayanamazsın Clara,” diye fısıldadı. “Sana bunu yapmak istemiyorum. Lütfen, bana bunu yaptıрма.”

Karın yüzümden çekildiğini hissedebiliyordum ve oda dönmeye başlamıştı. “Clara!” Connor’ın sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. Sandalyeden düşerken kendimi tutmaya çalıştım ama kollarım bana yanıt vermedi. Her şey kararmadan önce göz kapaklarımın ardında havai fişekler çaktı.

Tekrar bilincimin yüzeyine çıkarken kulaklarım çınladı.

“Clara.” Nazik eller yanaklarımı hafifçe tokatladı. “Uyan.”

Gözlerimi açtım ve Connor’ın yüzünü gördüm, buğulu alnı endişeyle kırışmıştı. Görüşüm odaklandığında yerde yattığımı fark ettim, kafam Connor’ın kucağındaydı ve beynim sanki kafatasımdan kaçmaya çalışıyormuş gibiydi.

“Üzgünüm Clara, seni yakalayacak kadar çabuk davranamadım. Başım bayağı sert çarptı.”

Başımı iki yana salladım, zihnimi temizlemeye çalıştım ve Connor’ın yüzünün önünde noktalar dans etti. Midem bulandı.

“Gardiyanlar geliyor, seni hasta kanadına götürecekler.” Connor uzun bir nefes verdi. “Lütfen dediğim şeyi düşün. Seni göndermek istemiyorum ama bana yardım etmezsen sana yardım edemem.”

Sesinde herhangi bir tehdit yoktu, yalnızca sessiz bir çaresizlik vardı. Bana gerçekten yardım etmek istediğine inanıyordum ve mide bulantımın arasında bir suçluluk sızısı hissettim. Ona benden istediği şeyi veremezdim. Çünkü onun istediği şey Glen’i içeri tıkmaktı. Bunu söylememişti ama parçaları birleştir-

miştim. Benim verdiğim bilgilerle Glen'i hâpishaneye göndermek istiyorlardı. Kızlarımıza yardım etmek için, beni korumak için yaptığı şeyler yüzünden onu içeri tıkmak istiyorlardı. Ve ben buna izin veremezdım.

Ben onsuz olamazdım. Ve olmayacaktım.

GEÇMİş

Ben odadan gizlice çıkarken ev sessizdi. Kız kardeşlerim huzurla uyuyorlardı, gün içinde yeni bir müşteri görüşmesine hazırlık için yaptığımız maraton temizlik yüzünden bitkin düşmüşlerdi. Kendi müşterimiz olmadığı sürece gelenleri görmüyorduk. Sözlendiğim müşteriyle iki kez görüşmüştüm. Benden en az otuz yaş büyüktü ve işi onu, karısıyla kızından ayırdığı zaman kullandığı ikinci evinde angaryaları halledecek, diğer görevleri yerine getirecek bir kız istiyordu.

Yatak odanın kapı tokmağını çevirip yavaşça açarken ellerim titredi ve loş koridora çıktım. Tüm akşam boyunca bu kararı ölçüp tartmıştım. Glen kaçmamızı önerdiğinde bunu tamamen mantıklı bulmuştum ama ondan uzaklaşır uzaklaşmaz şüphe içime yavaş yavaş düşmeye başlamıştı. Bu evde büyümüş, çok şey öğrenmiştim ve kaçmak, bunların hepsini Anne'yle Baba'nın yüzüne geri fırlatmak gibi görünüyordu. Gittiğimizde ne olacaktı? Müşterim başka birini kabul edecek miydi? Öfkelenecek miydi? Ücretimin yüklü olduğunu biliyordum. O parayı tümünden mi kaybedeceklerdi? Avuçlarım nemlendi ve onları geceliğime sürterken koridorda duraksadım.

Glen bir süredir bunu düşündüğünü ve planladığını söylemiş olsa da kendi başına hayatta kalmayı gerçekten bildiğinden emin olamıyordum. Evet, Baba'nın altında eğitim görmüştü ama o da burada büyümüş, bakılmış, barındırılmıştı. İkimizin de bildikleri buradan ibaretti. Merdivene yaklaşırken başımı iki yana

salladım, Glen'e başka bir çözüm, birlikte olabileceğimiz başka bir yol olabileceği, sorun çıkarmamızın şart olmadığı yönünde bir konuşmayı kafamda oluşturmaya başlamıştım bile. Herkesin mutlu olabileceği bir yol olmalıydı.

Ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. Baba inatçı biriydi ve işi onun birinci önceliğiydi. Üstelik Glen ve ben, yalnızca bu evde büyümekten daha fazla şey biliyorduk. Anne ve Baba'nın öğretemeyeceği bir şeydi bu. Biz birbirimizi nasıl seveceğimizi öğrenmiştik. Birbirimize güveniyorduk. Glen'in beni yarı yolda bırakmayacağını biliyordum ve biz birlikte her şeyi halledebilirdik. Evet, doğru tercih buydu. Mantıklı gelen tek seçenek buydu. Artık düşünmek yok, dedim kendime. Tercihimi yapmıştım.

Ağırlığımı dikkatle verdiğim basamaklar inliyordu. En az sorun çıkaracak noktaları biliyordum ve bu bilgiyi avantajıma kullandım. Hiçbir ışık açık değildi, çalışma odasının altında Baba G'nin geç saatlere dek çalıştığını belirten turuncu parıltı bile yoktu. Ayaklarım çıplaktı ve ahşap zeminde üşüyorlardı. Bodrumdaki basamaklar daha zorlayıcıydı çünkü onları sıklıkla kullanmıyordum ve yapılarına fazla aşına değildim. Parmak uçlarımda durdum ve mümkün olduğunca hızla hareket ettim, ayaklarımı tam olarak basmazsam basamakların ağırlığını belli etmeyeceklerini düşündüm.

Bodrum küf kokuyordu. Basamakların bitiminde bir el feneri bekliyordu ve onu açtığımda ışık demeti eski mobilyaların ve unutulmuş anıların üstüne yansıdı. Dağınıklığın arasında ilerledim, hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ettim. Devrilmiş bir çerçöp yığını, bizi umduğumuzdan çok daha çabuk ele verebilirdi. Glen'in bahsettiği kapılara vardım ve bekledim. Yalnızca birkaç dakika sonra kapıların gıcırdadığını duydum.

"Clare," diye fısıldadı Glen. "Aşağıda mısın?"

"Evet."

Bir takırtıyla birlikte, bacaklarıma yumuşak bir şey çarptı. "Şunları giy, sonra çantayı bir şeylerin arkasına sakla. Hazır olduğunda kapıyı tıkladı."

Bacaklarıma çarpan çantayı açıp karıştırmaya başladım. Pantolon, botlar, süveter ve kalın bir manto. Kıyafeti çabuk el hareketleriyle giydim ve boş çantayı geceliğimle birlikte eski bir kol tuğun altına attım. Kapıları hafifçe tıklattım ve sertçe açıldılar. Glen elini aşağı uzattı ve dik basamakları tırmanıp bodrumdan çıkmama yardım etti.

Gecenin sıfırın altındaki soğukunda nefesim dondu. Glen kapıları seri bir tıkırtıyla kapadı ve bana döndü. Başıma uzun bir bere yerleştirdi, bir çift eldiven ve bir atkı uzattı. Atkıyı boynuma attım ve eldivenleri geçirdim. Glen gözlerini bir süre bana dikti. "Bu işten emin misin Clara? Geri dönemeyiz, unutma."

Başımı salladım. "Kesinlikle."

Eğildi ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Dudakları buz küpleri gibiydi ama bunu yapıyor olmamızdan dolayı vücudumda hissettiğim heyecan sayesinde neredeyse hiç fark etmedim. Öpüşüyorduk, kaçıyorlardık ve birlikte olacaktık.

Glen beni bıraktı ve yerde duran sırt çantasını aldı, omuzlarına attı. İkinci bir sırt çantası da benim sırtıma yüklendi ve ağırlıkla çöktüm. "İyi misin?" diye sordu Glen. "Sana daha hafif olanı verdim."

Askıların boyunu ayarladım ve omzumda daha rahat bir pozisyona getirdim. Şimdi daha iyiydi. "Evet, iyiyim. Gerçekten." Ona en ikna edici şekilde gülümsedim, o da karşılık verdi.

"Peki o zaman. Hadi gidelim." Elimi tuttu ve beni evi çevreleyen ağaçların arasına götürdü. Evin arazisini terk ettiğimi hiç hatırlamıyordum. Bir korku ürpertisi vücudumu sardı. Dışarıda ne beklemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Glen'in elini daha sıkı tuttum. O da karşılık olarak elimi sıkı ama hiçbir şey söylemedi. İkimiz karların içinde ilerlerken, kaçış rotamızı gizlemek için sarf ettiğimiz onca çabaya rağmen karların üstündeki ayak izlerimiz hayli belli olacaktı. Bunu Glen'e söylediğimde omuz silkti.

"Hemen yetişemezler. Birinin devriye gezdiğini düşünecek-

ler. Seni beklerken epey dolandım. Hangi izlerin kime ait olduğunu bilemeyecekler.”

Bana verdiği botlar tüm erkeklerin giydikleriyle aynıydı, belki daha küçük bir numaraydı. Glen her tarafı kontrol edip temiz bir kaçış yolu hazırlamak için elinden geleni yapmıştı. Ağaçların arasında güç adımlarla ilerledik, arkamızda daha az iz bırakmak için daha sık ağaç gruplarının arasından geçtik. Yola doğru yöneldiğimizde, yüksek bir müzik sesi ve boğuk bir kahkaha duyduk. Durdum.

“Ne bu?”

“Bir şey değil, boş ver,” dedi Glen, elimi çekip devam etmemi istedi.

“Burada kilometreler boyunca hiçbir şey yok sanıyordum. O kadar yürümedik, değil mi?”

“Hayır Clara, hâlâ Baba G’nin arazisindeyiz. Yani *acele etmemiz lazım*.”

“Ne bu o zaman?”

Glen iç geçirdi. “Baba G’nin diğer işlerinden biri.”

“Neymiş o?”

“Neden bu kadar meraklısın?” Glen kolumu tekrar çekti ve acıyla inledim. “Pardon,” dedi. “Yürüyüp gidebilir miyiz artık?”

Elimi onun tutuşundan kurtardım ve kollarımı kavuşturdum. “Bunun ne olduğunu söyle bana, Glen.” Neden bu kadar inatçı ya da cesur davrandığımı bilmiyordum ama Glen’in benden bir şeyler saklamasından hoşlanmamıştım. Ortak yaşamımıza başlamak için iyi bir yol değildi bu.

Glen yaklaştı. “Bilmek istiyor musun ne olduğunu?” Beni çekti ve sese doğru götürdü. Ağaçların bittiği yere geldik ve önümde tek katlı bir ahşap bina gördüm, her pencere içeriden gelen loş, dumansı, neon ışıklandırma ile parlıyordu.

“Burası bir bar mı?” diye tahmin yürüttüm. Barlar hakkında biraz bilgim vardı. Baba G müşterileriyle oralarda buluştuğundan, onlara bira ısmarladığından bahsetmeyi severdi. Oralardan geldiğinde hep pis kokar, sendelerdi.

“Yalnızca bir bar değil,” diye fısıldadı Glen. “Bilmek istediğinden emin misin?” Başımı evet anlamında sallamamla, beni bina-
nın arka kısmına yönlendirdi. Yere yakın kaldık, koşarken eğildik.
Göz attığımız ilk pencerenin ardında kocaman bir oda vardı. Oda-
nın her yarı masalarla doluydu ve tüm sandalyeler üstünde direk
olan bir sahneye çevriliydi. Sahnede bir kadın dans ediyordu ama
bu, bizim Mae Anne’nin stüdyosunda öğrendiğimiz danslara hiç
benzemiyordu. Duvar kenarlarında birkaç kız daha çelik kafesle-
rin içinde dönüyorlardı, bu sırada erkekler kocaman olmuş göz-
leriyle, ağzı açık suratlarla onlara dik dik bakıyordu. Kadınların
hepsi üstsüzdü ve kalçalarındakilere de giysi demek zordu. Ben
izlerken bile, bir erkek ve bir kadın, arka taraftaki bir koridora
doğru sendeleyerek ilerlediler, birbirlerine dayanıyorlardı ve ço-
cuklar gibi gülüyorlardı. Vücudumda bir ürperti hissettim. Bir şey
söylemek için Glen’e döndüm ama o tekrar yürümeye başlamıştı.
Omzunun üstünden bana baktı ama gözlerimin içine bakmadı.

“Şimdi buradan gitmeye hazır mısınız?” diye sordu boğuk bir
sesle.

“Evet.”

Arkamı dönüp ağaçların arasında kaybolarak Baba G’nin
“işini” arkamda bırakırken midem altüst olmuştu.

ŞİMDİ

Beyin sarsıntısı geçirmemiştım ama kafam yine de dönüp duru-
yordu. Connor’a o günün kalanında dinlenmek için yalvardım
ve beni reddetmek istediğini anlayabiliyordum. İhtiyacı olan bil-
gileri alamamıştı ve umutsuzluğa düşüyordu. Sonunda pes etti.
Günün kalanında yatağımda uzandım, Glen’i düşündüm, hem
bu sorulara yanıt verip hem onun kurallarını nasıl gözeceğimi
ölçüp tarttım. Ona yardım etmek için bir plan yapmaya çalıştım
ama tıkanmıştım. Connor’ı memnun etmek için ona anlatabile-

ceğim hikâyeler icat etmeye çalıştım ama başaramadım. Asla iyi bir yalancı olamamıştım.

Connor ertesi gün geldiğinde, dudaklarının nasıl kasıldığını hemen fark ettim. Her zamanki oda yerine, beni dışarıdaki bir kamyonete götürdü. O öne, sürücünün yanına oturdu, ben-se arka koltuğa yerleştirildim. Ön tarafı arkadan ayıran bir tel ağ vardı. Kamyonette en az on kişiye daha yer vardı ama araçta yalnızca üçümüz vardık. Araç yolda hopladıkça boş emniyet kemerleri birbirlerine çarpıyordu. Connor tek kelime etmemiştir. Tekrar Glen'i ziyarete gidip gitmediğimizi sormak istedim ama konuşmaya korkuyordum.

Glen'e gittiğimizden farklı bir yoldaydık ve çok geçmeden şehir sınırlarının dışına çıktık. Kamyonet, üstü dikenli tellerle çevrili uzun bir metal zincir çitin önüne geldiğinde kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Çitin arkasında muazzam bir beton bina vardı ve alanın içinde yüksek kuleler dikilmişti.

"Sana nasıl laf anlatabileceğimi bilemiyorum Clara," dedi Connor sonunda ön koltuktan. "Seni bir geceliğine buraya göndermek istemiyorum ama nasıl bir şeyle karşı karşıya olduğunu bilmen lazım."

"Nedir burası?" diye sordum çok kısık sesimle.

"Eyalet kadın hapisanesi."

Damarlarım panikle doldu. Gardiyan kulübesinde durduk ve gardiyan, şoförün kimliğini onaylayınca kapı gıcırdayarak açıldı. Arkamızdan kapandığında, ciğerlerim hava almayı kesti. Nefes alamıyordum.

"Kafanı bacaklarının arasına sok Clara," dedi Connor, sakın bir sesle. "Derin derin nefes al, yavaş yavaş."

"İyi mi?" diye sordu şoför.

"İyi olacak," diye yanıt verdi Connor.

"Kenara çekeyim mi?"

"Hayır, devam et."

Emniyet kemerimi çıkardım ve eğildim. Görüş alanımda noktalar dans ediyordu. Bunun işe yaradığı yoktu.

Kamyonet sonunda durdu. Yan kapı hızla açıldı ve Connor karşımdaydı. "Nefes al, Clara, hadi," dedi, sırtıma hafifçe vurarak. Varlığı beni rahatlatdı ve nefes almaya başladım. Önümdeki haliya gözyaşları düşmeye başladı. Bunu yapamayacaktım. Orada olamazdım.

"Çok ağır geleceğini biliyordum," diye mırıldandı Connor kendi kendine. Duymazdan geldim.

Kısa süre sonra normal şekilde nefes alıp vermeye başladım ama ne kadar derin nefes alırsam alayım ellerimin titremesini geçiremeyecektim. Kamyonetten çıkmama yardım ederken ağırlığımın çoğunu Connor'ın üstüne verdim. Connor beni salıverdi ve kendi dengesiz bacaklarımın üstünde, hapishane girişindeki bodur kahverengi binaya yürüttü.

Kapıdaki gardiyan beni süzdü ve arkama doğru bir göz attı. "Saat üçte teslim alın," dedi. Arkama baktım ve Connor'ın hâlâ kamyonetin yanında olduğunu gördüm. Connor başıyla onayladı ve bana bir daha bakmadan telefonunu çıkardı. Kendimi terk edilmiş hissettim. Kaybolmuş. Bacaklarım yine güçsüzleşmeye başladı.

"Aman dikkat, küçük hanım," dedi gardiyan, beni dirseğimden yakalarken. "Seri böyle görmelerine izin verme. Böyle yaparsan asla dayanamazsın."

Görmelerine mi? Kimin? Neye dayanamazdım? Burada herhangi bir şeye dayanmak istemiyordum. Kendi özel odama dönüp dar yatağıma kıvrılmak, ince yastığıma çığlıklar atmak istiyordum. Kaçmak, Glen'i bulmak ve ona kendimi toparlatıp her şeyin iyi olacağını söyletmek istiyordum.

Onu ziyaret ettiğimde Glen'in bana nasıl sarıldığını hatırladım. Tüm bu zaman boyunca hapishanedeydi. Glen güçlü olmak için bana ilk kez ihtiyaç duymuştu. Sırtımı dikleştirdim. Glen bizi bu işten kurtarmam için gerekenleri yapacağım konusunda bana güvenmişti. Benim pes etmeyeceğime, beni mağlup etmelerine izin vermeyeceğime güveniyordu. Bir gün. Bir günlü-

ğüne her şeyi yapabilirdim. Ve başarılı olursam, belki de Glen'i tekrar görmeme izin verirlerdi. Gardiyanlardan birinin benim için tuttuğu kapıya doğru son adımlarımı atarken onun yüzünü doğrudan gözümün önüne getirdim.

Gardiya göz kırptım ve binaya uzun adımlarla girdim, adamı arkamda şaşkın bir ifadeyle bıraktım. Bu iyi olmuştu. İçeri girdiğimde bir an durdum, nereye gideceğime karar veremedim.

"Bugünlük mü buradasın?" diye sordu sık bukleli bir kadın.

"S-sanırım?"

Bir kapıyı işaret etti. "Şuradan. Seni işlemden geçirecekler."

İşlem? Kapıya doğru tereddütlü bir adım attım. "Canım yacacak mı?" diye sordum, kadına dönerek. Kalıptan çıkma plastik bir sandalyede oturan kişilerden biri güldü. Odayı gözümle taradım ama beni gülünç bulanın kim olduğunu anlayamadım.

Kadm beni süzdü. "Hayır, sadece talimatları dinlemezsen. Talimat dinleyebilir misin?"

Kafa salladım.

"O zaman bir şey olmaz. Günün sonunda buradan gittiğine de çok memnun olacaksın."

Derin bir nefes aldım ve bir kâbusun içine girdim.

GEÇMİŞ

Her yıl Şükran Günü'nü endişeyle beklerdim ve o yıl da bir istisna olmamıştı. Anne bu günü neşeli hale getirmeye, ailenin toplanıp birlikte hoş vakit geçireceği bir zaman oluşturmaya çalışıyordu ama Glen'le Baba arasında her zaman altta yatan bir gerginlik, asla bitmeyen bir çekişme vardı.

Anne'yle Baba'nın büyük evindeki devasa masada oturuyorduk. Bu masayı Glen'in işleri düzeldiğinde ve Baba emekli olduğunda almışlardı. Yani, emekli olduğunu söylüyordu ama işin her kısmında hâlâ bir şekilde parmağı vardı ve hatta Glen'e yol-

culuklarında eşlik etme konusunda ısrarcıydı. Bu da Glen için daimi bir hayal kırıklığı kaynağıydı.

"Smith meselesini ben hallederim dedim," dedi Glen o an, rahat ama sıkı bir ses tonuyla. "Senin işe karışmana hiç gerek yoktu."

"O benim eski arkadaşım," dedi Baba, sesindeki uyarı tonunu pek de gizlemeden. "Bir iyilik istedim."

Glen yumruğunu masaya indirdi. "Bu *gerçekten* büyük bir anlaşma." Elimi onun dizine koydum ama benden uzaklaştı. Anne bu etkileşimimizi fark etti ve bana acıyan gözlerle baktı. "Eski ortakların, tüm anlaşmalarımızda senin de işe karışacağını düşünemezler. Babam her adımında beni baltalarsa bana nasıl saygı duyacaklar?"

"Ses tonuna dikkat et, oğlum," dedi Baba, nefesi düzensizleşirken. Son zamanlarda akciğerleri onu iyice zorlamaya başlamıştı, yine de doktorun tavsiye ettiği oksijen desteğini reddediyordu. Heyecanlandığında nefesleri daha da zorlaşıyordu ki bu, Glen etrafındayken sıkça yaşadığı bir şeydi.

Anne, Baba'ya uzandı. "Derin nefes al," dedi.

Baba onun eline vurdu. "İyiym ben. Dırdır etme."

Kucağımda iç içe geçmiş ellerime baktım. Masanın altında ayağıma basıldığını hissettim ve gözlerimi kaldırdığımda Joel'un bakışlarıyla buluştum. Karşımda oturuyordu, küçük aile geleneğimiz başladığından beri her yıl yaptığı gibi. Gözleri tekrar tabağına döndü ve Joel sessiz kaldı ama ağzının kenarları muziplikle kıvrılmıştı. Joel kendini rahatsız hissetmek yerine, sanki böyle durumları hevesle bekliyordu. Başkalarının öfkelerini içlerine gömmelerinden bu kadar zevk aldığını görmek sinir bozucuydu ve onun bu sürece mümkün olduğunca destek olduğundan da şüphelerim vardı.

Glen yanımda kuduruyordu ama tartışmanın Baba'nın nefeslerini ne kadar etkilediğini o bile görebiliyordu. Baba vazgeçemeyebilirdi ama Glen yalnızca babasının birkaç gün daha nefes alabilmesini sağlamak için de olsa her zaman vazgeçerdi. Didişseler

de iki adamın birbirlerine karşılıklı büyük bir saygı duydukları gerçektir.

"Ee, Clara," dedi Baba, "bazı iyi haberlerin olduğunu duydum."

Glen'e bir bakış attım. Bu kez gizli tutuyorduk, ta ki karnım belli olana kadar. Geçen sefer hamile olduğumu açıkladığımızda bir hafta sonra bebeği kaybetmiştim. Uğursuzluk getirmek istemiyordum. Glen bana neredeyse fark edilemez şekilde omuz silkti. Bazı şeyleri Baba'dan saklamayı hiç sorun etmiyordu. Ama benim sırlarımın ortaya dökülmesi yasak değildi.

"Evet, efendim, gelecek yılın haziran ya da temmuzunda bekliyoruz. Henüz doktora gitmedim, bu yüzden yalnızca tahmin edebiliyoruz."

Anne gülümsedi. "Ne kadar heyecan verici. Her ne kadar bizim torun sahibi olacak kadar yaşlı olduğumuzu düşünmesem de." Baba'yı dürttü; Baba da ona gönülsüzce gülümsedikten sonra delici bakışlarım tekrar bana döndürdü.

"Peki hamile olmak işini nasıl etkileyecek?"

Kaşlarım çatıldı. "Etkilemeyecek efendim. Tabii, elbette, bebek geldiği zaman bazı şeyleri değiştirmek zorunda kalacağız ama o zamana kadar..."

"Neleri değiştireceksiniz?"

Bu kez Glen'in eli benim dizimi buldu ve ben bir cevap bulmaya çalışırken beni rahatlatı. Eline bir tane çakıp oradan uzaklaştırmak istedim, tıpkı onun daha önce bana yaptığı gibi. Benim o durumda kalmamın tek nedeni onun sırrımızı saklı tutamamasıydı. Ama her zamanki gibi, Glen'in dokunuşundan kaçamadım. Ona yaslandım ve eli dizimden omuzlarıma doğru yükseldi.

"Hamilelik sırasında Passion'a ve diğer büyük kızlardan en az birine önemli işlerde yardımcı olabilmeleri için eğitim vereceğim."

Baba alayla güldü. "Passion. O küçük oyuncağımın çoktan gitmiş olması lazımdı."

"O daha on dört yaşında," dedim.

“Eğitilemiyor.”

Doğrudum, Glen’in elinin omzumda giderek artırdığı baskıyı yok saydım. “Ondan istediğim her şeyi yapıyor.”

“Evet,” dedi Baba. “*Senin* istediğin her şeyi. Ama ona emir vermeye çalışan başka herkese doğrudan saldırıyor. Bir müşterinin bunu kabul etmesini nasıl beklersin?”

“Eğer müşteriler onunla uğraşamazsa ondan nasıl kurtulabilirdik?”

Baba kaşlarını kaldırdı, cevabı anlamamı beklerken yemeğinden bir ısırık aldı.

Midem kasıldı. “Onu oraya koyamazsınız.”

“Onu eğitebilirler.”

“Hayır.”

Baba omuz silkti. Glen boğazını temizledi ve ben ayağa fırladım. Orada başkalarının olduğunu unutmuştum. Hem Glen’in hem Baba’nın benim bu kadar uzun süre coşkuyla konuşmama izin vermelerine şaşırmışım. Bedelini daha sonra ödeyecektim, emindim bundan.

“Clara kıza çok bağlı,” dedi Glen. “Kız bayağı yardımcı oluyor, ben de ondan kurtulmak için bir neden göremiyorum, özellikle de bebek gelirken. Hem öteki kızlar konusunda hem de Clara... rahatsızken, bebek konusunda yardım edeceğine kesinlikle inanıyorum.”

Neyi kastettiğini anlayınca ürperdim. Ben onun çocuğunu taşıdığım sırada Glen’in bana nasıl davranacağını anlamaya çalışırken düşüncelerim birbirine girdi. Bir çeşit anlaşma yapmamız gerekiyordu. Bu bebeği korumalıydım.

“Glen,” diye lafa girdi Baba, “bence gerçekten...”

“Karar senin değil Baba,” dedi Glen, şarap kadehini kaldırıp büyük bir yudum alarak. Konu kapanmıştı.

“Pekâlâ,” dedi Baba, arkasına yaslanarak. Gözlerindeki bakiştan bu konunun kapanmaktan çok uzak olduğunu anlayabiliyordum ama kalan kısmına tanıklık etmeyeceğimi de biliyordum. Zaten haddimi aşmıştım.

Yemeğin geri kalanı sessizce yendi. Ben Anne'nin masayı toplamasına yardım ederken erkekler yemek sonrası içkilerini yudumladılar ve sonra biz de kendi içkilerimizle onlara katıldık. Anne bana mide bulantısını geçirdiğini söylediği özel bir çay hazırladı. Bunu önceki sefer de yapmıştı ve ilk yudumu almadan önce burnumu kırııştırma dürtüme karşı koydum. Acı tat aklımdaydı ama tiksintimi sakladım ve bütün fincanı içtim. Oradan ayrılırken bana bir teneke verdi ve her gün bir fincan içmem gerektiğini hatırlattı. Bir dahaki gelişlerinde kontrol edeceğini biliyordum ve çayın yardımı da dokunuyor gibiydi, bu yüzden hediyeyi gülümseyerek karşıladım.

Eve giderken fazla konuşmadık ve Glen bana yalnızca bir iyi geceler öpücüğü verip ışığı kapattığında şaşırdım. Nutuk atmadı. Ceza vermedi. Belki de bu bebek bize birden fazla açıdan iyi gelecekti.

İyi şeylerin her zaman sonu gelir. Öğrenmiştim bunu. İki hafta sonra bir gece yarısı, kasıklarım yapış yapış, havada metalik bir kokuyla uyandığımda bebeğimi kaybettiğimi hemen anladım.

ŞİMDİ

Önümdeki tepside duran yemeği incelediğimde dudaklarım kıvrıldı. Tabii ona yemek denebilirse. Et yığından bir yağ nehri akıyordu ve çanağın köşelerinde birikiyordu. Lastiğimsi bezeler hoş olmayan bir koku yayıyordu ve tanınmaz bir şeyin pullarını patates püresinin içinde seçebiliyordum.

"Bugün büyük gün, et ve patates! Büyükbaşları hep kokoshlara saklarlar." İri bir kadın yanımdaki sandalyeye oturdu. Yaklaştı. "Yesen iyi edersin yoksa öğleden sonra dönerken geldiğin halde olmazsın."

Gözlerimi bir anda ona döndürdüm. Kadın mutfak yönünü işaret etti, orada ayakta duran cüsseli bir kadın beni izliyordu.

Bu kadın benimle dalga geçiyor, beni korkutmaya çalışıyor olabilir ama riske girmek istemiyordum. Tereddütlü bir ısırtık aldım, kayış gibi eti çiğnerken öğürmemeye çalıştım. Gülümsemeyi başardım. Kadın da gülümsedi. O, dikkatini başka bir yere verene kadar yemeye devam ettim.

Yemek arkadaşım güldü. "Aferin, kokoş."

"Kokoş mu?"

"Konuk yani. Gelip giden hanımlar. Tabii," dedi gözleriyle vücudumu tararken, "burada kalsan da sorun etmezdim."

Bakışı beni rahatsız etti ama bunu göstermemeye çalıştım. "Ben Clara," dedim.

"Marge. Kocamı öldürdüm."

Ağzımdaki sulu patates boğazıma kaçtı. Ben boğazımdaki tıkanıklığı yıkaması için sütüme uzanırken Marge güldü.

"Ne kadar... hoş," dedim, daha iyi bir cevap düşünemeyip.

"Hoştu gerçekten," dedi Marge, yüzüne dalgın bir ifade yayılırken. "Yine olsa yine yaparım. Piç kurusu."

Başımı salladım, anlayışlı görünmeye çalıştım.

"Şunlar senin kızlar mı?" diye sordu Marge, yan masadaki bir grup genç kızı göstererek.

Omuz silktim. "Galiba." Bu kızlar doğrudan gözleri korksun diye getirilenlerdendi ve sabahtan beri benimleydiler. "İşlemlerimiz" birlikte yapılmıştı, yani soyularak aranmıştık, parmak izlerimiz alınmıştı, fotoğraflarımız çekilmişti ve o gün üstümüzde olacak tulumlar bize verilmişti.

Görevli, bize tesiste bir tur attırmıştı, sonra da bazı mahkûmları üstümüze salmıştı. Tüm yol boyunca bağırarak bize burada yapılması gerekenleri anlatmışlardı. Sabahı kafamda Glen'in yüzüyle geçirmiştim. Bütün bunları yapıyor olmamın nedeni oydu. Onu koruyacaksam her sabah bunu yaşayabilirdim.

"Sen biraz büyüksün, değil mi?" diye sordu Marge.

"Ben onların programında değilim. Yalnızca birlikte geldik."

"Seni niye getirdiler?"

"Bilgi vermemi istiyorlar."

“Nasıl bir bilgi?”

Omuz silktilim. Yeterince konuşmuştum. Marge ısrar etmedi ve yemeğimizi sessizce bitirdik. Patatesimin son lokmalarını alıp ağzıma tıkarırken, arkamızdaki masada bir gürültü oldu.

“Sen benim arkamdan pis pis konuşabileceğini mi sanıyorsun?” Dağınık sarı saçlı bir kadın, kara tenli, minyon bir kadına dikleniyordu.

“Oooo,” diye fısıldadı Marge. “İyi güne denk geldin, kokoş. Etraf karışacak.”

“Ben bir şey konuşmadım,” diye yanıt verdi minyon kadın, yemeğinden sakince bir ısırık daha alıp. “Kaynağını kontrol et sen en iyisi.”

Sarışın, öteki kadının gömleğine yapıştı ve onu oturduğu sıradan kaldırdı. “Seni ağzından çıkanı kontrol et de başın belaya girmesin.” Tükürükler diğer kadının yüzüne fışkırdı ve minyon, damlalar tenini yıkarken irkildi.

Odadaki herkes susmuştu. Masadaki diğer kadın, yoldaşından uzaklaştı, onun kavgasını paylaşmayı reddetti.

“Nefesin bok gibi kokuyor.” Küçük kadın burnunu tiksintiyile kıvırdı.

Sarışın kahkahayı bastı ve kadını sıraya bıraktı. “Haklısın, hanımefendi. Acaba gidip dişlerimi şöyle bir fırçalasam mı?” Sesinde tehlikeli bir hava vardı. Uzaklaştı, yanından geçerken Marge’a özellikle baktı.

“Aptal kaltak,” diye mırıldandı kadın, yüzünü mendille silerek.

“Hadi bakalım hanımlar, kalkın artık,” dedi gardiyan. Öğleden sonrayı yine işleyişi dinleyecektik. Gruba katılmak için ayağa kalktığımda Marge koluma yapıştı.

“Bu öğleden sonra doğudaki tuvaletlerden uzak dur,” dedi, sonra ayağa kalktı ve ben yanıt veremeden dışarı çıktı. İçimi bir ürperti kapladı. Kendimi topladım ve tekrar gruba katıldım.

Öğleden sonra da öncekinin aynıydı. Zamanlarını dedikodu yaparak geçiren genç kızların bazılarıyla bir süre çamaşırvhanede

kaldım. Kızlar hiç de korkmuş gibi görünmüyorlardı. Bir tanesi, bu programa üçüncü katılışı olduğunu gururla anlatıyordu. Kendime hâkim olamayıp başımı iki yana salladım ve benim kızlarımın ne kadar saygılı olduklarını düşündüm.

“Hey, sen,” dedi mahkûmlardan biri. Gözlerimi kaldırdığımda beni parmağıyla gösterdiğini gördüm.

“Evet?”

Kadın, kollarıma bir çamaşır yığını verdi. “Şunları hastane kanadına götür de bak bakalım oraya yerleri süpürecek biri lazımı mıymış?” Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. “Sanki dizlerinin üstünde durmak sana yakışır gibi.”

Yüzüm kızardı ve bakışlarımı kollarımda duran, kör edici beyazlıktaki çarşafıya çevirdim. Bunları nasıl bu kadar temizledikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu, özellikle de makineye girenlerin bazılarındaki lekeleri gördükten sonra. Başımı iki yana sallayıp diğer işçilerin kahkahalarını duymazdan gelerek, kapıya kadar bana eşlik eden gardiyanı takip ettim ve labirent gibi koridorlardan geçip sonraki işime doğru ilerledim.

Hastane kanadının yarısını temizlemiştim ki kapı ağızlarında bir hareketlilik oldu. Bir grup erkek içeri girdi, taşıdıkları kadını yataklardan birinin üstüne bıraktı. Koku geldiğinde burnumu elimle kapadım. Kadın sanki lağımda yüzmüş gibi kokuyordu. Hareket etmiyordu. Kan gördüm.

“Hemşire nerede?” dedi gardiyan sertçe.

“Ma-malzeme almaya gitti.”

“Telsizden ulaşın,” dedi adam başka bir gardiyana.

Hafifçe onlara yaklaştım. Bunun kantindeki minyon kadın olduğunu gördüm. Üstü kahverengi bir şeyle kaplıydı ve karnından kan geliyordu. Güçlü bir el beni geri çekti.

“Onu tuvalette buldular,” dedi adam. “Boğazından aşağı bok akıtmışlar, karnını da sivriltilmiş bir diş fırçasıyla deşmişler. Kimse bir şey görmemiş.” Adam başını iki yana salladı.

Ağzım açık kaldı. Marge beni uyarmıştı. Adamın yemekte olanları bilip bilmediğini merak ettim. Gardiyan, beni şüpheli

gözlerle izliyordu. "Bunun hakkında bir şey bilmiyorsundur herhalde, değil mi?"

Hemen başımı hayır anlamında iki yana salladım. Yataktaki kadın inledi ve adamın dikkati ona kaydı. Kadının yarasından taze kan akmaya başladı. En yakınumdaki çöp kovasına koştum ve midemdekileri boşalttım. Dışarı çıkarırken içime aldığımдан çok daha kötü bir tat almadım.

GEÇMİŞ

Etrafım farklı yaşlardaki kızlarla çevrili halde, bir odada otuyordum. Çoğu daha yirmi yaşında değildi. Benden büyüleniyorlardı. Genevieve kenarda oturuyor, pencereden dışarı, Güney Dakota'nın Siyah Tepeler'ine bakıyordu ve ince sigarasının dumanını tütürüyordu.

"Sen yalnızca bir erkekle misin?" diye sordu bir kız, öne doğru eğilerek.

"Ben, şey, ben Glen'leyim ve kızlarımızı yetiştiriyorum."

Şaşkın bir bakış. "Çocukların mı var?" Kızın gözleri vücudunda dolaştı. Güldüm.

"Hayır, çocuklar *benim değil*. Onları Glen getiriyor, ben de eğitiyorum." Kelimelerin göğsümü sıkıştırmasını yok saydım. Bu kızların elbette kaybettiğim bebekler hakkında bir fikirleri yoktu.

Odada *aaay* gibi tepkiler yankıladı.

"Peki diğer adamlar?" diye sordu başka bir kız.

"Onları pek görmüyorum. Çoğu zaman evdeyim."

"Onlara da... hizmet etmiyor musun?"

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ve bu, yüzümden de anlaşılıyor olmalıydı.

"Onlarla düzüşmüyor musun?" İnce sesli gülüşmeler odayı sardı ve yüzüm ısındı.

“Hayır,” dedim, “ben Glen’leyim. Yalnızca Glen’leyim.”

“Kaç yaşındasın?”

“Yirmi iki.”

Bu kez yanıt olarak tüm odada yankılanan bir nefes kesilme sesi geldi.

“Ama sen çok yaşlısın,” dedi biri. Kabalık etmiyordu. Ben bu yaşta özel müşterilere pazarlanabilir halde değildim, her ne kadar Glen’in diğer işlerindeki kızlar benden daha büyük olsa da.

Genevieve odanın karşısındaki yerinden konuştu. “Yani artık işe yaramadığın zaman Glen seni aldı.” Bunu ilgisizce söylemeye çalışmasma rağmen sesindeki merakı duyabiliyordum. Genevieve benden çok daha genç olamazdı. Evdeki pozisyonunu nasıl sürdürdüğünü merak ettim.

“Glen’den başkasıyla olmadım,” diye itiraf ettim.

“Evli misiniz?”

Güldüm. “Evet. Elbette.”

“Şimdilik.” Tekrar pencereye dönen Genevieve’in rahatsız edici sesinde bir mutlaklık tonu vardı, sanki kendi kaderini biliyormuş ve benim kaderimi de bildiğini düşünüyormuş gibiydi. Ama o, Glen’i tanııyordu. Glen ve ben sonsuza dek birlikte olacaktık, Baba G ve Mae Anne gibi. Genevieve’in sataşmasına karşılık vermemeyi tercih ettim ve görünüşe göre büyüleyici olan hayatımı bu genç kızlarla paylaşmaya devam ettim. Genel bilgiler vermekle yetindim ve kızlarımdan hiçbirinin ismini vermedim. Glen beni bu konuşmaya hazırlamamıştı ve ben de söylememem gereken bir şey söylemek istemiyordum. Çoğunlukla benim Glen’le olan ilişkimle ve nasıl birlikte olabildiğimizle ilgililiyorlardı, bu yüzden onlara dans dersinden ve Glen’in benim hakkımda konuşmak için babasına gitmesinden bahsettim. Kavgalar ve kaçışlardan söz etmedim ve kendilerini peri masalıma kaptırdıklarını yüzlerinden anlayabiliyordum.

Yaklaşık bir saattir odadaydık ki kapı açıldı ve küçük bir grup adam içeri girdi. Glen ve Bay Harrison da aralarındaydı. Ayağa kalkıp yanına gittiğimde Glen elimi tuttu. Yeni arkadaşlarımdan

efkârlı iç çekişler duydum. Bay Harrison boğazını temizleyene kadar Genevieve hareket etmedi. Onun boğazının kasılıp gevşediğini gördüm, bize döndüğünde ağzı küçük bir yarım ay şeklinde kıvrılmıştı. Genevieve kayarcasına Bay Harrison'ın yanına gitti ve kolunu onun omzuna attı. Adam onu sertçe yakınına çekince Genevieve irkildi ama cilveli bir gülüşle kendini topladı.

Genevieve hakkmda ne düşünmem gerektiğini bilemiyordum ama kızın mutsuz olduğu açıktı. Başka nasıl görevleri olduğunu merak ettim. Bu kızlara bir anne gibi davranmıyordu ve kızların ona karşı görece saygılı bir tutumları olsa da ben onların yanındayken Genevieve'i çoğunlukla görmezden gelmişlerdi. Glen'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedince bu olumsuz düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve ona dönüp gülümsedim.

"Bu kızlar hakkmda ne düşünüyorsun, bebeğim?" diye sordu Glen.

"Çok tatlılar," dedim. "Benim kızlarımdan daha tecrübeliler."

Kafa salladı. "Onlardan beş tanesini seçmemde bana yardım etmeni istiyorum."

Alnım kırıştı. "Seçmemde mi? Ne için?"

Sırıttı. "Evimizdeki işi genişletmemizde yardımcı olacaklar."

Kaşlarımı çattım. "Onlar eğitilemez."

Gözlerinde bir şimşek çakarken kafasını iki yana salladı. "Sen onları eğitmeyeceksin, Clare. Seç işte beş tane."

Eli artık elimi acıtmaya başlamıştı ve daha fazla sorgulamam gerektiğinin farkındaydım. Tekrar kızlara baktım, hepsi beni umut dolu yüzlerle izliyordu. Onları neredeyse hiç tanı mıyordum ve hayatlarını sonsuza dek değiştirmenin eşiğindeydim. "Bir tercihin var mı?" diye fısıldadım Glen'e, bana tepki göstermesini bekleyerek. Ama o yalnızca hafifçe güldü.

"Sadece çeşitlilik yap," dedi.

Çoğu küçük olan, rasgele beş kız seçtim: iki kızıl saçlı, iki sarışın ve benim Glen'le ilişkim konusunda çok meraklı olan minyon kumral. Ben tercihlerimi ona fısıldadıktan sonra Glen dönüp

Bay Harrison'a başıyla işaret verdi ve Harrison da kızlara emirler yağdırmaya başladı. Kızlar hemen ayağa kalkıp odayı çabucak terk ettiler.

Bay Harrison'm gözleri benim üstümde olsa da Glen'e hitap ederek, "İki saat içinde yola çıkmaya hazır olacaklar," dedi. "Burada da bekleyebilirsiniz, sonra gelip alabilirsiniz de."

Glen beni adamın arkasına doğru itti. "Joel onları kamyonetle birlikte bekler. Ben Clara'yı pansiyona geri götürüyüm. Uzun bir gün oldu."

Bay Harrison'ın kaşları hafifçe kalktı ama adam sadece kafa salladı. "Pekâlâ, evlat. Umarım bu, ikimiz için de kârlı bir ilişkinin başlangıcıdır." Yaklaşık bir kez daha Glen'in yanaklarının yanında havayı öptü.

"Ben de, efendim." Glen, adam bana erişmeden beni odadan çıkardı ve hızlıca merdivenlerden inip kapıdan dışarı çıktık.

Az önce ne olduğundan tam olarak emin değildim ama evden çıkmak içimi rahatlatmıştı. Kızlar iyi insanlar olmalarına rağmen içeride bunalmıştım, duvarlar sanki üstüme üstüme gelmişti. Oradan arabanın içinde uzaklaşırken, ikinci kattaki perdelerden birinin kımıldadığını gördüm ve kimin izlediğini göremesem de üzerimde bazı gözlerin ağırlığını hissettim. İçim ürperdi ve Glen'in kolu etrafıma sarıldı.

"Güney Dakota'yı nasıl buldun, aşkım?" diye sordu, burnunu kulağımın altına sürterek. Gülümsedim.

"Şu an, mükemmel," dedim ve Glen beni kendine çekip öptü.

ŞİMDİ

Tanıyamadığım bir odadaydım, yumuşak bir kanepenin kenarına kıvrılmıştım. Pencereden güneş ışıkları giriyor, odaya dağılmış bitkilere hayat veriyordu ama bana hiç fayda etmiyordu. Hâlâ titriyordum. Hâlâ kadının yüzündeki kan ve kahverengi

karişununu görebiliyordum. Adını öğrenme zahmetine asla girmedim o kadının. Donuklaştırılmış, şokla ifadesizleşmiş gözleri hâlâ aklımdaydı. Onun neden orada olduğunu merak ettim. Tıkıldığı hapiste korkusuzca kader ortaklarına diklendiği noktaya nasıl gelmişti? Hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum. Onu oradan hızla çıkarmışlardı, hemen arkasından da beni. O kadar çok kan vardı ki...

Karşımdaki kadın gözlüklerini düzeltti ve sandalyesinde kırmılandı. "Clara?" dedi sabırlı bir sesle, yirmi dakikadır odada oturmamıza ve benim henüz tek kelime etmemiş olmama rağmen. Hapishaneden beri hiç konuşmamıştım. Konuştuğumda işler kötüleşmişti. Glen ne derse desin susmam en iyisiydi. Olan her şeyi bilseydi o da bana sessiz kalmamı söylerdi. Emindim bundan.

"Clara, burası güvenli bir yer." Ben içeri getirildiğimde, kadın kendini Dr. Mulligan olarak tanıtmıştı. İyi birine benziyordu ama ben hiçbir yerin güvenli olmadığını biliyordum. Kimseye güvenilmezdi. Connor'a güvenmeye başlamıştım ve o beni hapishaneye koymuştu. Koşu geri getirildiğinden beri onu görmemişim. Beni odama geri getirdiklerinde yüzü bembeyazdı ve öyle olmadığını bilmesem endişesinin benim için olduğunu düşüncektim. Ama biliyordum. Yalnızca benim zarar görmemin kendi davasında ona zarar vermesinden endişeleniyordu.

"Dün gördüğün şey, Clara... Yani, kolay bir şey olamaz." Hadi ya. Acaba böyle gözlemleri sayesinde mi doktora derecesi almıştı? Gözlerim odada gezindi ve masası bir an gözüme çarptı. Kenarlarında çerçevelenmiş fotoğraflar vardı. Gülümseyen bir aile, gülen çocuklar, bir düğün fotoğrafı. Dr. Mulligan'ın bu duvarların dışında bir hayatı vardı. Yani benim çektiklerim konusunda hiçbir fikri yoktu.

Dr. Mulligan iç geçirdi ve defterini elinden bıraktı. Kapağı kapamadan önce spiral karalamaları gördüm. Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Kalemimi hareket ettirirken benimle ilgili türlü gözlemlerini not ettiğini düşünmüştüm. Ama yalnızca beklemişti

beni. Onu biraz daha sevdiğime karar verdim. Fakat yine de konuşmayacaktım.

“Bana iyi olduğunu bildirmen gerekiyor Clara,” dedi Dr. Mulligan, ayağa kalkıp bir kitaplığa doğru yürürken. “Konuşmanın seni rahatsız ettiğini görebiliyorum.” Raftan bir şey çekti. “Yazı yazmayı tercih edebilir misin?”

Geri geldi ve bana boş bir defter uzattı. Defterin kokusu bile yeniydi. Kapak parlak maviydi ve kalın bir spiral sayfaları yerinde tutuyordu. Önce tereddüt ettim ama sonunda dayanamayıp defteri elime aldım. Eskiden yazardım. Glen işleri Baba G’den devralmadan önce. Şiirler, öyküler, yaşamak istediğim maceralar. Baba G bir gün yazdıklarımı bulmuş ve ateşe atmıştı. Hikâye uydurmanın faydalı bir yetenek olmadığını, yalnızca hayalcilik olduğunu söylemişti ve yazmamı yasaklamıştı.

Yere kaydım, bacaklarımı küçük masanın altına, kanepenin önüne getirdim. Dr. Mulligan bana bir tükenmez kalem verdi. Siyah mürekkepli. Kalemın kâğıt üzerindeki ilk darbeleri bana mutluluk verdi ve Glen’i son görüşümden beri ilk kez bir mutluluk kıvılcımı hissettim. Dr. Mulligan’ın defterinde gördüklerime benzer karalamalarla başladım ve kadının dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı.

“Demek karalamalarımı pek de gizleyemiyorum, ha?” dedi kadın ve defterini masadan kaldırdı. “Burada karalamaya devam edeceğim. Sen ne istersen yaz, sen istemedikçe seni rahatsız etmeyeceğim.”

Başımı salladım ve karşılığında bir gülümseme daha kazandım, sonra kâğıdıma döndüm. Salıverilmek için yalvaran o kadar çok kelime vardı ki... Ne yazmam gerektiği konusunda emin değildim. Kadın hiçbir talimat vermemişti. *Seni seviyorum, Glen.* Aklıma gelen ilk şey bu oldu. *Sana asla ihanet etmeyeceğime söz veriyorum. Burada olup bana yardım edemesen de güçlü kalacağım.* Dr. Mulligan zamanımızın dolduğunu söyleyene kadar Glen’e aşk notumu yazmaya devam ettim.

Ayağa kalktım, defteri göğsüme bastırdım. Onu da yanımda

götürecek miydim? Nerede tutacaktım? Gardiyanlar da sırrımı koruyacaklar mıydı? Okumaya çalışacaklar mıydı? Panik beni boğmaya başlamıştı.

Kaşlarını çok hafif kaldıran Dr. Mulligan, kaygılı halimi anlayışlı gözlerle karşıladı. Elini bana doğru uzattı. "Onu burada tutmak ister misin Clara?" diye sordu. "Dolabıma iyice kilitlerim onu, kimse okumaz. Ben bile."

Ona hâlâ güvenmiyordum. Ben odadan çıkar çıkmaz sayfaları açacaktı. Glen'e yazdığım aptalca mektuba gülecekti. Mektupta onu ilk gördüğüm andan, beni ilk öpüşünden, ilk kez beraber oluşumuzdan bahsetmiştim. Yanaklarım ısındı.

Dr. Mulligan elini geri çekti. "Peki, Clara, şuna ne dersin? Şu bandı alıp defterini mühürleyeyim." Masa çekmecesinden mavi bir bant rulosu çıkardı. "Bandın üstüne bir şey yazabilirsin ya da bir resim çizebilirsin, imza atabilirsin ve böylece benim defteri açmadığımı anlamış olursun."

Bu, işe yarayabilirdi. Defteri ona uzattım ve doktorun sayfaları bantlamasını izledim. Defteri bana geri uzattığında adımı içeren imzama süslü bir şekilde attım, yarısı kapağa yarısı bandın üstüne gelecek şekilde ki bant çıkarılmışsa anlayayım. Doktor defteri benden aldı ve dolabının çekmecelerinden birini açtı. Defter arkalara doğru, bir tomar klasörün ardına yerleştirildi. Doktor çekmeceyi kapadı ve anahtarı çevirdi.

"İşte. Sırların güvende."

Şimdilik.

GEÇMİŞ

Macy'nin yatağının üstünde duran insan şeklindeki kabartıya baktım. Belki birazcık daha inandırıcı olsaydı kalbim gümbürdüyor olmazdı ve titrek avuç içlerim stresten terlemezdi. Anne sabah kontrolleri için her an gelebilirdi ve Macy henüz dönme-

mişti. Bütün gece yatağında dönüp durmuştum, pencerenin açılma sesini duymak için dua etmiştim ama etraf sessiz sakin kalmıştı. Macy daha önce hiçbir gecenin tamamını dışarıda geçirmemişti.

Anne'nin keskin sesi tavan arasındaki odamıza kadar geldi. Yakında buraya varacaktı. Üstümdeki örtüleri panik içinde attım, yataktan fırladım ve hemen Macy'nin yatağına koştum. Yastıkları dağıttım ve örtüleri kırııştırdım ki onun da gecesi benimki kadar uykusuz geçmiş gibi görünsün. Sonra banyoya koştum, duşu sonuna kadar açtım, banyo kapısını kapadım ve kapı tıklatılmadan birkaç saniye önce yatağıma geri sıçradım.

Sabahları Anne odaya gelmeden önce kalkmamamız gerekiyordu. Bu, bizi gece geç saatlerde ya da sabah erken saatlerde ortalıkta dolanmaktan caydırmak için konulmuş bir kuraldı. Elbette, bu kuralı herkes yıkıyordu ama en azından kuralı uyguluyormuş gibi yapıyorduk. Bence Anne de kuralların bazen çiğnenmesini bekliyordu ve bu yüzden bu kadar kuralcıydı. Ama küçük ihlaller bile ortaya çıkarlarsa, büyük yaptırımlar doğurabiliyordu. Anne eğer Macy'nin yalnızca yatağının değil, evin de dışında olduğunu keşfederse nasıl bir ceza alacağımızı düşünmek istemiyordum.

"Clara. Macy. Günaydın." Anne'nin net sözcükleri, ağır kapının ardından içeri süzüldü. Kapı tokmağı döndü ve Anne kapı ağızını dolduracak şekilde, Macy'nin boş yatağına şaşkın şaşkın bakarak durdu. Doğrudum, gözlerimi ovaladım ve derin bir uykudan uyanmış, uyku sersemi bir genç kız rolünü elimden geldiğince yerine getirmeye çalıştım.

"Günaydın, Anne," dedim esneyerek, gerinirken sahte uykulu gözlerimi ovaladım.

"Macy nerede?" Anne'nin lafı hareketimi yarıda böldü.

Macy'nin kırıışık örtülerine anlam veremiyormuşum gibi baktım, sonra yatak odasını işaret ettim. "Dün gece kendini iyi hissetmiyordu. Hasta olabilir mi?" Ses tonum masumdu ama Anne'nin gözleri yine de kısıldı.

Banyo kapısına yürüdü ve benim eklemlerimi bile acıtacak kadar sert şekilde tıklattı. Elbette cevap gelmedi. "Macy?"

"Şey..." Bir bahane arandım. Kendime kızdım. Yatağını olduğu gibi bıraksaydım salağa yatabilirdim. Ama artık Anne'yi aldatma işinde aktif bir rolüm vardı ve durum ortaya çıkarsa cezam çok büyük olacaktı. Macy'ye o kadar kızgındım ki neredeyse her şeyi itiraf edecektim. Ama arkadaşşıma bunu yapamazdım. "O kapının arkasmdan bir şey duymak çok zor," dedim. "Yakında çıkar kesin."

Bana bakan Anne'nin gözleri şüpheliydi ama yine de döndü ve tekrar oda kapısına yöneldi. "Beş dakika içinde geri geleceğim. O zamana kadar çıkmış olsun. Yataktan çıkma kuralları konusunda bir hatırlatma toplantısı yapacağız."

Terli avuç içlerimi geceliğime silerek kafa salladım, Anne doğrudan banyoya dalmadığı için şükrettim. "Tamam, Anne, söylerim."

Anne kapıyı çarparak odadan çıktı, diğer kızları uyandırmak için merdiveni inmeye başladı. Neredeyse o kapıdan çıkar çıkmaz pencere kayarak açıldı ve Macy içeri tırmandı.

"Kahretsin, Clare, otobüsün altına at beni, daha iyi!" dedi ayağa fırlayıp. "Şimdi yatakta değilim diye fırçayı yiyeceğim."

"Ya böyle olacaktı ya da örtülerin altında yalnızca yastık kabaırtısı olmasını açıklamak zorunda kalacaktın," diye fısıldadım. "Senin için kendimi ateşe attım."

Macy sırıttı. "Tabii, Anne'ye *mükemmel* Clare'in kurallardan *herhangi* birini çiğnediğini düşündürmek istemezsin. Eminim ki o değerli oğluyla minik görüşmeleriniz hakkında bilgi sahibi olmak ister."

"Yapamazsın," dedim yüzüme kan sıçrarken.

"Hayır, çünkü ben arkadaş nasıl olunuyor biliyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu ama Anne'nin tekrar yatak odasına doğru geldiğini duyabiliyordum. "Banyoya gir, düşün altına geç, çabuk. Gelmek üzere."

Macy bana son bir kez küçümser bir bakış atarak buharla

dolu odaya girdi. Yatağımı yapmakla meşğul oldum ve Anne içeri tekrar hışımla girerken son kırışığı düzelttim. Bu kez duraksamadı, doğrudan banyoya yöneldi ve kapıyı hafifçe iterek açtı.

“Ay! Anne, şimdi çıkıyorum,” dedi Macy ciyaklayarak.

Anne kollarını kavuşturdu. “İyi misin, canım?”

“Evet.” Macy’nin sesi buharla birlikte dışarı geldi. “Midem biraz rahatsız. Kustum, sonra duş alayım dedim. Yataktan izinsiz çıktığım için özür dilerim.”

Ben kıyafetlerimi alarak banyoya yönelirken, havluya sarınmış Macy de Anne’nin yanından geçti. Anne bizim hikâyemize inanıp inanmamaya karar verirken odada sert bir sessizlik oldu.

“İyi,” dedi Anne sonunda. “Çabuk hazırlanın. Kahvaltıyı hazırlamanızı istiyorum. Sen herhalde en iyisi sadece kızarmış ekmek ye, Macy. Tanrı esirgesin, çamaşırların üstüne kusabilirsin.”

“Peki efendim,” diye mırıldandık ikimiz de. Anne dışarı çıktı, kapıyı arkasından çekti.

“Ucuz kurtulduk,” diye iç geçirdi Macy, sonra bana kızgın olması gerektiğini hatırladı. “Şimdi bana bütün gün kızarmış ekmek yedirecek. Çok sağ ol.”

“Kıçını ben kurtardım,” dedim.

“Sen kendi kıçını kurtardın,” diye laf çarptı Macy.

Başka tek kelime etmeden döndüm ve banyo kapısını çarptım, Macy’yi bana olan siniriyle yalnız bıraktım.

Mutfağı kaplayan gerilim bulutunun ortasındaki taş gibi sessizlik, yalnızca tabak çanak tıngırtıları ve su şapırtılarıyla bölünüyordu. Ellerim sabunlu suya gereğinden fazla şiddetle dalıyor, elbisemin önünü ıslatıyordu.

“Böyle devam edersen, Anne sana yerleri de sildirecek,” dedi Macy, ayaklarımın dibinde biriken suları gösterip süpürme işine geri dönerek. O gün bana söylediği ilk şey buydu ve geçen her saatle ona daha çok sinirleniyordum.

“Sanki onun bana ne yaptığı umurunda,” dedim ona doğru

pis pis bakarak. "Sen sadece *Macy'nin* mutlu olmasını ve *Macy'nin* istediklerini yapabilmesini umursuyorsun."

"Sen de yalnızca *Clara'nın* başı derde girmesin ve mükemmel ününe leke sürülmesin istiyorsun. Tanrı aşkına, Clara, çok sinir bozucusun. Herkes senin kadar melek olamaz."

Gözlerimi devirdim. "Ben meleklik etmeye çalışmıyorum, yalnızca sopa yememek istiyorum." Bana böyle davrandığına inanamıyordum. Her şeyi olduğu gibi bıraksaydım başı dertte olurdu, hiç olmadığı kadar ve ben de onun işbirlikçisi olurum, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davransam da. Macy her zaman küçük sorunlar çıkarırdı ama özellikle oğlanlardan biriyle buluşmak için evden dışarı çıkmak, onu evden uzaklaştırabilecek bir şeydi.

"Sen sadece Glen'le aran bozulnasın diye uğraşıyorsun," dedi Macy ve ona sertçe döndüm.

"Sesini alçalt!"

Yüzünü bozdu. "Biliyordum. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Kes sesini, Macy." Dediği şeyin doğru olmasından ötürü daha da üzülmüştüm. Glen'den olması gerekenden daha fazla hoşlanıyordum ve bu hislerim beni normalde yapmayacağım şekilde davranmaya itmişti. Ondan uzak durmalıyım ama yapamıyordum. Anne veya Baba bunu öğrenseydi benim için buldukları müşteriyi olan şansımı yitirebilirdim. Ama çok daha önemlisi, oradan ayrılıp Bay Q'yla sonsuza kadar mutlu yaşama düşüncesi, kalbime hançerler saplıyordu. Glen'le birlikte olmayı her şeyden çok istiyordum ama ona karşı artan hislerimle, beni Bay Q gibi biriyle birlikte olma şansı yakalayacak şekilde yetiştiren Anne ve Baba'ya karşı hissettiğim sorumluluk duygusu arasında sıkışıp kalmıştım.

Macy konuşmaya devam etti ama sesini alçalttı. "O işin peşini bırakman lazım, Clara. Glen konusunda çok ciddisin. O iş asla olmayacak, ikiniz yanı." Ben lavaboya dönerken Macy iç çekti. "Biliyorum, sana bu işin peşine düşmeni söyledim ama bu sayede gevşersin, benim gibi eğlenirsin diye düşünmüştüm. Gidip

adama *âşık olacağını* düşünmemiştim. Tanrım, o çocuk Anne'yle Baba'nın oğlu!"

Kendi etrafımda döndüm ve kolumu kaldırıp yıkadığım tabağı Macy'ye doğru kaldırdım ve dehşet içinde, Anne'nin en güzel takımlarından birine ait, o gün bir müşteri yemeği için kullanılacak tabağın sabunlu elimden fırlayıp zeminde parçalanışını izledim.

Macy'yle birbirimize açık kalmış ağızlarımızla bakarken oturma odasından Anne seslendi. "Ne oluyor orada be?"

Süpürgeyi duvara yaslayan Macy hemen lavaboya koştu, beni kalçasıyla kenara ittirip ellerini köpüklerin arasına soktu.

Anne ayaklarını vura vura mutfağa girdi, yerdeki kırık porseleni incelerken yüzü buruştu. "Ne. Oldu." Sesi, devasa bir patlamadan önceki sakinliklerden birine sahipti. Tüm vücudum titremeye başladı.

"Elimden kaydı," dedi Macy, ben tepki veremedim. "Özür dilerim, Anne. Bulaşıkları Clara yıkıyordu ama midem hâlâ hassas olduğu için süpürge işi daha fena yaptı beni, o yüzden işleri değiştik."

Gözlerim büyüdü ama bir şey söylemedim. Hemen araya girip Macy'yi savunmak istedim, Anne'ye bunun benim hatam olduğunu söylemek istedim. Ama bunu yapsam, yalan söylediği için Macy'nin başı derde girecekti. Bakışlarıyla bana çenemi kapamamı söylüyordu.

"Clara," dedi Anne sakince. "Bulaşıkları bitir lütfen, ama kırık tabağı bırak. Macy onu daha sonra temizleyecek. Her şey yerine yerleştirildiğinde yatmaya gidebilirsiniz."

Başımı salladım, kendime hâlâ konuşabilecek kadar güvenmiyordum.

"Macy, lütfen beni takip et."

Macy benimle göz teması kurmadan Anne'yi takip etti ve odadan çıktı. Bir süre donakalmış halde dikildikten sonra robotik hareketlerle işime geri döndüm. Mümkün olduğunca yavaş hareket ettim, Macy'nin dönmesini bekledim ama işim bittiğinde

hâlâ dönmemişti. Midem endişeyle kasılırken, zemine dağılmış porselen parçalarının etrafından parmaklarımın ucunda geçtim ve merdivenden çıkıp odama gittim.

Ben neredeyse dalmıştım ki Macy gecenin geç saatlerinde odaya geldi. İkimiz de tek kelime etmedik, Macy gece işlerini yaptı ve ışığı kapadı. Uyumadığını biliyordum. Kısa süre sonra yatağımdan kalktı, odada yavaşça dolandı ve yanıma kıvrıldı. Kolumu dikkatlice onun omzuna attım ve nefesini içine çekiş, cezasımın ne kadar büyük olduğunu anlamam için yetti.

Sonunda rahat bir duruş bulduk ve ben dalmaya başlamışken, sanki çok uzaklardan geliyor gibi, Macy'nin fısıltısını duydum: "Özür dilerim."

"Ben de," dedim ve bir bilinçsizlik beni bulurken, o andan itibaren tüm varlığımla Macy'yi koruyacağıma ant içtim.

ŞİMDİ

Yarım saattir Dr. Mulligan'm ofisinde yazıyordum ki kapı çalındı. "Devam et," dedi doktor, kapıya bakmak için ayağa kalktığı anda. Kafamı tekrar defterime eğdim ve Glen'in yüzünü çizmeye devam ettim. İnanılmaz bir sanatçı değildim ama fena iş çıkarmıyordum ve onun yüz hatlarını korumam önemliydi. Unutmaya başlıyordum. Onu son görüşümden beri yalnızca birkaç gün geçmişti ama sanki çok daha uzunmuş gibi geliyordu. Onu çiziyordum ki bakıp hatırlayabileyim, en azından biraz.

Kapıdaki her kimse, Dr. Mulligan onunla hızlı bir şekilde konuşuyordu ve sesleri yükseldiğinde işime odaklanamamaya başladım.

"Bu senin tercihin değil," dedi Connor, Dr. Mulligan'm yanından geçip odaya girerken. Doktorun yüzünde öfke vardı, yüz hatlarında tuhaf görünen bir ifadeydi bu. Dr. Mulligan'ı sinirli bir insan olarak hayal etmemiştim.

Gözlerimi kaldırıp Connor'a baktım, defterimin kapağını kapadım, Glen'in yüzünü örttüm. Ona gözlerimi kısıp bakarak odadaki varlığından rahatsız olduğumu belli ettim.

"Hâlâ sessizsin demek," dedi Connor. Sanki birkaç gündür tıraş olmuyormuş gibi hırpani bir hali vardı ve normalde düzgün olan kıyafetleri, birkaç gün üst üste giyildiğini gösteren kırıskılara sahipti.

Defterimi tekrar açtım, yeni bir sayfaya geçtim ve girdaplar çizmeye başladım. Connor ne yaptığımı görebilmek için eğildiğinde, işimi gizlemek yerine çizgilerimi yaratıcı küfür sözcüklerine dönüştürdüm, yalnızca Connor için. Sinirlenmek yerine, Connor tam da beklediğim gibi kahkaha attı. Ona suratımı ekşittim.

"Şunu görebilir miyim?" diye sordu, defterime uzanarak. Kapağı sertçe kapadım ve altına yerleştirdim, üstüne oturdum.

Dr. Mulligan, bu etkileşimi ilgiyle izliyordu. "Burada ne işiniz olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu, sakın yüz ifadesine tekrar kavuşmuş halde.

"Sadece onu kontrol etmek istedim," dedi Connor beni izleyerek.

"Kontrol mü?"

"Yani ne kadar ilerlediğini tabii," dedi zorlukla ve ayağa kalkıp doktora baktı. "Onu mümkün olduğunca kısa sürede sorgulamaya geri almalıyız."

"Gelin koridora çıkalım," dedi Dr. Mulligan. "Sorun olur mu, Clara?" diye sordu. Duymazdan geldim.

Kapı kapanır kapanmaz ağır adımlarla oraya yaklaştım, ta ki boğuk sesleri benim anlayabileceğim kadar netleşene dek.

"Terapiye ihtiyacı var," diyordu Dr. Mulligan.

"Biliyorum. Ama bizim de cevaplara ihtiyacımız var. Tam bir yerlere varıyorduk..."

"Ama sonra onu korkutmak için hapishaneye attınız, değil mi? Evet, çok iyi yapmışsınız, görüyorum."

Connor'ın sesi yükseldi, gerginliğini yaydı. "Bu davayı hal-

letmemiz için üzerimizde nasıl bir baskı olduğunu bilmiyorsunuz,” dedi. “Eğer tanıklığını alamazsak...”

“Ne olacak? Tüm kızlarla konuştuğunuz. Öteki adamların da bazıları konuşuyor. Onun anlatacakları neden bu kadar önemli?”

Connor’ın sesi boğuklaştı, sanki konuşurken ağzının üstünü kapatmış gibi. “Çünkü öyle. Dahası var...”

“Ne dahası?”

“Bir şey değil. Boş verin. Sizinle ilgili bir şey değil.” Duraksadı. “Sizinle ilgili olan şey onu konuşturmak.”

“Belki de onu önce bana getirmiş olsaydınız onu sorgulayarak ya da darp ederek, hapishaneye götürerek korkutmadan önce, biraz daha ilerlemiş olabilirdik.” Dr. Mulligan sesindeki sakin tonu kaybetmişti. Korumacı tavrını takınmıştı, anlayabiliyordum. Kızlarım söz konusu olduğunda ben de bunu birkaç kez kullanmıştım.

“O zaman bunu gerekli görmemiştik,” dedi Connor.

Dr. Mulligan karakterine aykırı şekilde sertçe güldü. “Apaçık biçimde zarar görmüş, travma yaşamış bir kadın, bir genelev eğitim evinden kurtarılıyor ve siz onun destek alması gerektiğini düşünmüyor musunuz?”

Connor’ın yanıtını duymak için beklemedim. Tokmağı kavrayıp kapıyı açtım ve onları ürküttüm.

“Kurtarılmak mı?” dedim sesim titreyerek. “Ben kurtarıldım. Ben evimden alındım, kocamdan ve kızlarımdan koparıldım ve minik bir odaya tıklıp sadece geri zekâlılarla muhatap edildim. Bir de niye sessiz kaldığımı merak ediyorsunuz!” Sesim artık yüksek desibelli bir ciyaklamaya dönmüştü. Göğsüm öfkeyle inip kalkıyordu ve nabzım, gerilen kaslarımın içinde zonk-luyordu. Gözlerimi kapadım ve derin nefesler alıp verdim. Dr. Mulligan ve Connor sessiz kaldılar. Gözlerimi açtığımda daha sakindim.

“Şimdi odama dönmek istiyorum.” Kanepeye döndüm ve defterimi yerden alıp Dr. Mulligan’a verdim. Kadın defteri ben-den aldı, bantladı ve imza atmam için bana geri verdi. Connor

odadayken defteri her zamanki saklama yerine koymadığını, koltuk altında tuttuğunu fark ettim.

Connor beni kolumdan tutmaya çalıştı ama ona direndim, önünde yürüdüm. Kapı ağzına döndüğümde arkama döndüm. “Yarın görüşecek miyiz, Dr. Mulligan?”

Kadın başıyla onaylayıp gülümsedi. “Evet, Clara. Lütfen yarın da gel.” Defteri tıklattı ve bana hafifçe göz kırptı. Connor beni dürttü ve odadan çıktım. Dr. Mulligan’ı gerçekten sevmiştim.

GEÇMİŞ

Koridorda duyduğum yabancı ayak sesiyle uyandım. Glen birkaç günlüğüne Kuzey Dakota’ya gitmişti. Kızlarla yalnız kalmıştım ama sorun değildi. Duyduğum ayak sesleri, benim küçük kızlarımın ayak sesleri olamayacak kadar gürültülüydü. Mae Anne benimle kalabileceğini, bana yardım edebileceğini söylemişti ama teklifini reddetmiştim. Ayaklar onunkiler de değildi. Glen bir gün sonra dönecekti. Belki de erken dönmüştü. Ama adımlar çok tutuktu, her kimse sinsice ilerlemeye çalışıyordu. Muhafızlardan biri içeri girmiş olmalıydı. Bunu Glen’e söyleyecektim. Eğer tuvalete gitmeleri gerekiyorsa ağaçları kullanacaklardı. Eve girmeleri yasaktı, özellikle de gecenin ortasında.

Çok geçmeden ortalık yine sessizleşti ve ben de uykuma devam etmek için yattığım yerde döndüm. Küçük bir ses dikkatimi çekti. Şimdi kızlardan biri de uyanmıştı. Örtüleri üzerimden attım ve bacaklarımı yataktan indirdim, aniden başım dönünce sendeledim. Dünyanın dengesini bulmasını bekleyecek vaktim olmadığı için ayaklarımı terliklerime soktum ve sabahlığıma sarınarak hemen kapıya gittim. Kapıyı sessizce açtım, duraksayıp etrafı dinledim.

Yine o ses. Cılız bir inilti, neredeyse duyulamayacak kadar zayıf. Sonra da yatak odası kapım kapalı olsa duyamayacağım bir susturma sesi.

“Kızlar,” dedim, öteki kızları uyandırmamak için sesimi kısarak. “Uyku zamanı.”

Genç kızların odasındaki sahneyi gördüğümde olduğum yerde kaldım. Küçük Grace’in üstünde bir adam vardı, bir elini kızın ağzına kapamıştı, öteki eli pantolonunun düğmesini açıyordu. Kızım geceliğini kaldırıp külotunu çıkarmıştı bile. Grace’in dehşet içindeki gözlerinden yaşlar akıyordu.

“Hey!”

Adam gözlerini kaldırdı. Joel’du bu. Gözlerindeki cansız bakıştan da çok sarhoş olduğunu anlayabiliyordum. Ancak sarhoşken bile benden fazlasıyla güçlüydü. Akıllıca davranmalıydım. Midem bulandı.

Ona doğru yürüdüm. Beni dikkatli gözlerle izledi, eli yavaşça tekrar Grace’in çıplak tenine doğru indi. Kafamı iki yana salladım ve elimi uzattım. “Bunu yapmak istemezsin, Joel,” dedim. “Grace’in müşterisi bunu anlarsa Glen öfkeden delirir.”

“Sen karışma, Clara,” dedi Joel yayvan yayvan. “Bırak beni.” Tekrar Grace’e döndü.

Adamın omzuna dokundum. “Hadi Joel,” dedim. “Sen onu istemiyorsun. O daha küçük bir kız.” Bir adım geri gittim ve onu elimle çağırdım. “Bana nasıl baktığını biliyorum, Joel.” Gözleri hevesle açıldı. “Glen gitti. İzin ver, senin icabına bakayım.”

Hemen tepki verdi. Grace’in yatağından kayarak indi ve saniler içinde karşıma dikildi. Ağzıma doğru atıldı ama dudaklarına parmağımı koydum. “Burada değil,” diye fısıldadım. Elini tuttum ve onu odadan çıkardım. Biz dışarı çıkarken, Passion’ın Grace’e doğru yaklaştığını gördüm. Elbette Passion uyanıktı. O her şeyi görürdü.

Joel’u Glen’le ikimizin kullandığı odanın yanından geçirdim ve nadiren gelen misafirlerimize verdiğimiz odaya getirdim. Birkaç kez sendelediğinde benim devam etmeme gerek kalmadan sızıp kalmasını istedim. Kapı arkamızdan kapandığında giysilerime asılmaya başladı.

“Dur, Joel, yavaşla!” dedim, ellerini yakalamaya çalışarak.

Joel'un yüzü sinirle buruştu. "Yavaşla mı? Yavaşla mı?" Beni belimden yakaladı ve yatağa attı. "Bana kendini teklif ediyorsun ve sonra yavaşla mı diyorsun?" Üstüme çıktı ve elinin tersini yavaşlağıma indirdi. Yıldızları gördüm.

"Şimdi kapa çeneni ve olacakların tadını çıkar," diye gürlledi Joel. Elleri ve ağzıyla tenime saldırdı, dokunduğı her yerde ıslak bir his bıraktı. Ağzını benimkine mühürledi ve içki, kusmuk tatları geldi. Sarhoştı ama yeterince değildi. Çok geçmeden teni terle kayganlaştı. Ben gözlerimi tavana dikip ve kendimi olduğum yerden herhangi başka bir yere taşımaya çalışırken o, işini bitirdi ve üstüme beton gibi yıkıldı.

Nefesi çok geçmeden normale döndü ama üstümden kalkmadı. Dudakları kulağıma doğru yükseldi ve "Bence bunun tekrarını istersin, değil mi, bebeğim?" diye fısıldadı, sonra da horlamaya başladı.

Tamamen daldığından emin olana kadar bekledim ve sonra onu üstümden attım. Kıyafetlerimi topladım ve odama döndüm, kıyafetleri kapının yanında yığın halinde bıraktım. Duşta kırk dakika kaldım, tenim kızarıp tahriş olana kadar vücudumun her zerresini ovaladım. Bir havluya sarımdım ve aynanın karşısına geçtim, buharı avuç içimle sildim. Yanağım ve sol gözüm şişmiş, kızarmıştı ve bir çürük belirmeye başlamıştı.

Yatak odama döndüm ve giyindim, saçlarımı tepemde topladım. İlk durağım, kontrol etmek için Grace oldu. Passion onun yanına uzanmıştı ve Grace yüzünde huzurlu bir ifadeyle uyuyordu. Ben odaya göz atarken Passion'ın gözleri açıldı. Kaşları sorgular şekilde havaya kalktı.

"Ne duyarsan duy, ben geri dönene kadar bu kapıyı kapalı tut, tamam mı?" Kafa salladı.

Yırtılmış gece giysilerimi ve terliklerimi odamdaki yığının içinden aldım ve dışarı, serin sabah havasına çıktım. Güneş, gökyüzünde pembe çizgiler oluşturuyordu. Ateş çukuruna ilerledim ve giysilerimi attım. Cebimden bir kibrit kutusu çıkardım ve biraz sonra giysilerim küle dönmeye başladı. Görünüşleri, içim-

deki hisleri yansıtıyordu, buruşuk ve kara, incecik ve önemsiz.

Eve döndüğümde Glen'in çalışma odasının kilidini açtım ve onun masasına yöneldim, en üst çekmecedен istediğim şeyi aldım. Üst kata kararlı bir şekilde çıktım ve misafir odasının kapısını çarparak açtım. Joel doğruldu. "Clara!" Elini kafasına götürdü. "Ne oluyor ya?" Kafasını iki yana salladı ve önceki gecenin anıları canlanınca yüzüne gülümseme yayıldı. "Biraz daha mı, bebeğim?" diye sordu ve kararımı verdim.

Ona yaklaştım ve silahı arkamdan çıkardım.

"Hop! Aman, Clara, dur!" Joel ellerini önüne doğru kaldırdı. Sanki kalbine nişan alacaktım gibi. Kalbi yoktu.

Silahı onun kafasına doğrulttum ve çabuk bir hareketle tabancayı indirip doğrudan bacaklarının arasına kurşunu sıktım. Berbat bir çığlık attı ve ses kulaklarıma bir şarkı gibi doldu.

"Manyak karı!" diye çığlık attı, bense odadan çıkıp gittim ve kapıyı arkamdan kapadım. Ben odama dönerken övgü sözcüklerini daha yaratıcı hale getirdi. Çok yorgundum. Silahı komodinin üstüne koydum ve tekrar örtülerin altına girdim, saniyeler içinde bilinçsizliğin içine düştüm.

"Clara! Bu ne be!"

Uyandığımda, Glen kapının eşiğinde dikiliyordu. Sabahın ilerleyen saatleriydi, odaya giren güneş ışıklarından anlayabildiğim kadarıyla.

"Günaydın," dedim doğrularak. Bir elimi kafama doğru kaldırdım ve yanağıma yapışan saçlara dokundum. Saçları yüzümden çekerken acıyla irkildim. Glen saniyeler içinde odaya girdi.

"Ne bok oldu öyle?" dedi Glen hesap sorarcasına. "Ben eve geliyorum ve kızlar hâlâ odalarında, arka bahçede adamlarımın hiçbirinin yakmadığı bir ateş sönmek üzere ve sen burada morarmış bir gözle, bir de yanı başında silahla yatıyorsun."

Gerindim, beynim bulanıktı. Glen bekledi ama patlamaya hazır olduğunu görebiliyordum. Tereddüt ettim. Glen kızacaktı.

Hâlâ doğru tercihi yaptığımı düşünüyordum ama Glen'den başka hiçbir adam bana dokunmamıştı. Ve ben buna izin vermiştim. Bunu *ben önermiştim*. Başka bir adamı baştan çıkarmıştım ve bunun sonuçları olacaktı.

"Lütfen Clara." Glen yalvaran bir sesle ama yoğun bir tonla konuşuyordu. Ona gerçeği söylemekten başka çarem yoktu.

Derin bir nefes aldım. Birer birer, gecenin ayrıntılarını anlatıttım. Glen giderek kasılıyordu ve yanağımı okşayan el yüzümü terk edip battaniyenin katları arasında kıvrıldı. Yüzünde tehlikeli bir bakış vardı. Çenesini hiç bu kadar kasılmış halde görmemişim. Hafiften delirmiş gibi duran gözleri parlıyordu.

"Nerede o?"

Ayağa kalktım ve Glen'i misafir odasına götürdüm. Kapı açıldı ve kan gölünün ortasında yatan Joel karşımızdaydı. Glen onun yanına gitti. "Yaşıyor," dedi, sesinde herhangi bir duygu olmaksızın. Joel'u dürttü. "Uyan," dedi. Joel kıınıldandı. Glen uzandı ve Joel'un kurşunu yediğı yeri eline aldı. Joel çğığı bastı.

"Hassiktir!" Glen'i görünce gözleri büyüdü. "Ah, dostum," dedi. "Bu Clara karısı manyağın teki. Vurdu beni, şeyimden..."

"Kapa çenenii!" Glen tehlikeli bir şekilde sakindi. "Clara, kızları bir yürüyüşe çıkarır mısın?"

Başımı tamam anlamında salladım. "On beş dakika içinde hazır oluruz."

"Güzel. Öğle yemeğinde görüşürüz."

El salladım ve odadan dışarı çıktım, kapıyı kapadım. Ben kızları dışarı çıkarmaya hazırlarken Joel'un yalvarmaya başladığını duydum.

Bir saat sonra geri döndüğümüzde Mae Anne oradaydı ve öğle yemeğı hazırlamıştı. Kızlar masaya oturdu ve Glen iki tabak aldı, yanına gitmem için beni çağırđı. Yukarı, odamıza çıktık ve Glen beni uzaktaki dağlara bakan balkonumuza çıkardı. Tabakları bıraktı ve bana döndü.

Günün çoğunda uyuşmuş durumdaydım ama artık Glen'le yalnız kaldığımız için çözölmeye başladığımı hissettim. Titreyen parmaklarımı vücudumun altına ittim ve Joel'un aynı parmakları terli elleriyle nasıl kavradığını düşünmemeye çalıştım. Bütün vücudum bana yabancı, kirli geliyordu. Beni izleyen Glen'in hükmünü bekledim, gözlerindeki ifade anlaşılamazdı.

Cezaya hazırdım. Başka bir adamın vücudumu kullanmasına izin vermiştim ve Glen mutlaka sinirlenecekti. Ancak bana acı vermek yerine, Glen beni kollarına aldı ve öyle sımsıkı sardı ki neredeyse nefes alamadım. Önemli değildi. Bu şekilde memnuniyetle boğulabilirdim. Bu, güzel bir ölüm şekli olurdu. Orada o şekilde ne kadar durduğumuzdan emin değilim ama geri çekildiğinde Glen'in gözlerinde yaşlar vardı.

"Glen?"

"Neler olabileceğini düşündüğümde..."

"Şşş, iyiyim ben," dedim, olanlardan sonra onu rahatlatmayı tuhaf bularak.

"Teşekkür ederim," dedi ve beni aklıkla öptü. "Kızlarımızı koruduğun için teşekkür ederim. Keşke burada olup seni koruyabilseydim."

Suçluluk. O gözyaşlarının hammaddesi buydu. Beni koruma sözünü tutamadığı için duyduğu üzüntü. Bunu reddetmek için başımı iki yana salladım. "Ben gerekli olanı yaptım Glen. Sadece benden nefret etmemeni umuyorum."

"Nefret mi?" Yüzünde inanamaz bir ifade vardı. "Bu mümkün değil Clara. Sen hayatımdaki en önemli insansın." Beni öptü ve çok geçmeden nefeslerimiz bir oldu, etrafımızdaki hava ısındı. Beni balkon zeminine indirdi ve Joel'un arkasında bıraktığı tüm şeytanlardan arındırdı.

Sonrasında, kafamı onun göğsüne yasladım, kalbinin atışını ezberledim. Sessizdi. Ona bakmak için döndüm. "Glen?"

"Hı?"

Ben tereddüt ederken o, kafasını kaldırıp bana baktı.

"Ne oldu, bebeğim?"

“Joel?” İsmi boğazımdan büyük zorlukla çıkarabildim.

Bir saniye önce huzurlu olan yüz hatları bir anda karardı. “Artık onun hakkında endişelenmene gerek yok Clara,” dedi. “Asla.”

Başımı salladım. Glen’in kendi içinde neler yaşadığını hayal edemiyordum. O, Joel’la birlikte büyümüştü. Çocukluklarından beri birbirlerinin en yakın arkadaşlarıydılar. Adam her zaman Joel’un sağ kolu olmuştu, en berbat durumlarda bile yanında olmuştu. İhanetin büyüklüğü çok bunaltıcı olmalıydı. Glen bu durumda olduğu için neredeyse suçluluğa teslim olacaktım ama hüznün arasında bir parça neşe buldum.

Glen beni seçmişti.

ŞİMDİ

Ertesi gün Dr. Mulligan’ı görmeden önce kendimi yine o berbat sorgu odasında buldum. Connor karşımda oturuyordu ve yanımda parlak, heyecanlı bakışlarıyla bir genç adam vardı. Adamların yüzleri arasındaki fark çok dikkat çekiciydi. Connor onu tanıdığım kısa süre içinde yaşlanmıştı ve bu yeni ajan bir papatya kadar tazeydi.

Kelimeleri düşünürken bile kalbim tekliyordu. Daisy. Acaba neredeydi? İyi miydi? Ve öteki kızlar. Connor ve Meredith bana o kaseti gösterdiklerinden beri onların adı geçmemişti ve daha önce onlar hakkında bilgi talep etmediğim için büyük bir suçluluk duymaya başladım. Kendim ve Glen üstüne o kadar yoğunlaşmışım ki kızlarımın zihnimin derinliklerine inmesine izin vermiştim. Ne anneydim ama.

“Clara, bu Jay. Bölümümüzün yenilerinden biri. Bizimle oturmak istedi. Sorun olur mu?”

Tek kaşımı kaldırdım. Hayır deme seçeneğim olduğunu bilmiyordum. Bunu bilseydim Meredith’i daha ilk günden odadan

kovardım. Connor'm yüzüne baktığımda gerçekten bir seçim şansımın olmadığını fark ettim. İzni istemesi yalnızca nezaket icabıydı.

"Sorun olmaz," dedim ve konuşup bu kadar kolayca razı olduğum için Connor'ın yüzündeki şaşkınlığı gördüm. "Yalnız bir şey soracağım."

Adamın yüzündeki şaşkınlığın yerini temkinli bir ifade aldı. "Evet?"

"Kızlarım nasıl?" Connor'a beklenti içinde baktım.

"İyiler," dedi. "Ailelerine iyice alışıyorlar."

"Hepsi mi?"

"Her biri."

"Passion?"

"Onun adı *Emily* ve o hâlâ eyaletin gözetimi altında."

"Neden gelip benimle kalamıyor?" diye sordum. "Ben ona bakabilirim."

"Odanda mı?"

Kaşlarımı çattım. "Onu neden benden uzakta tutmak istiyorsunuz?"

"O senin kızın değil, Clara."

"Benim."

Connor hayal kırıklığıyla inledi. "Peki, Emily hakkında konuşalım. Seninle ne kadar süre kaldı?"

Ağzımı tak diye kapadım. İstedığimi alamamıştım. Sorulara yanıt vermeyecektim.

"Söylediğin sessizlik şeyi mi bu, onu mu yapıyor?" diye sordu Jay, sesini sanki ben onu duyamayacakmışım gibi alçaltarak.

"Ben tam karşıdayım, Jay," dedim ve ben adını söylerken adam zıpladı. "Sorduğunuz sorular arasından *seçtiklerimi* yanıtlama yetisine elbette sahibim," dedim ve Connor'a bir bakış atarak devam ettim, "yani benim hakkımda aptalmışım gibi konuşmayı kesebilirsiniz."

Jay'in ağzı açık kaldı. Connor'm da sırtıttığını gördüm. İçinde bulunduğum duruma rağmen Jay'i ferahlatıcı buldum. Çok ma-

sum duruyordu ve kendinden emin duruşunun göstermelik olduğunu anlayabiliyordum. İsteseydim muhtemelen onu mahvedebilirdim. Bu düşüncenin verdiği güç tüm vücuduma yayıldı.

“Peki. Size *Passion*’dan bahsedeceğim...”

“Emily.”

Gözlerimi devirdim. “*Emily*. Size ondan bahsedeceğim ama ona bir mektup yazmama izin verirsiniz.”

Connor bir süre düşündü, beni izledi. Kararlılığıma daha önce tarıklık etmişti ve onun bu bilgiye duyduğu ihtiyaç karşısında ne kadar dayanabileceğimi ölçtüğünü biliyordum. Sonunda başıyla onayladı.

“Peki. Dr. Mulligan’la olan seansın sırasında ona bir mektup yazarsın, ben de ona ulaştırırım.”

“Cevap geldiğinde konuşacağım.”

“Hayır.”

İç çektim. Şansımı fazla zorladığımı biliyordum. Dr. Mulligan’ın bana destek olmasını ve mektubu *Passion*’a ulaştırmasını umuyordum. Onu Emily olarak düşünemiyordum. O her zaman *Passion* olmuştu. Benim *Passion*’ım.

“Glen, *Passion*’ı bana dört yıl önce getirdi,” dedim. Connor kızın adını söylememle homurdandı ama bir şey söylemedi, not almaya başladı. “On üç yaşındaydı. Karşılaştığım en büyük zorluklardan ve en büyük başarılarımdan biriydi.” *Passion*’a ne kadar emek verdiğimi hatırlayınca gülümsedim.

“*Em-Passion* nereden geldi?” diye sordu Connor.

“Bilmiyorum.”

“Hangi ayda geldi?”

Odaklanırken kaşlarımı çattım. “Hatırlamıyorum. Hava sıcaktı ama. Havalandırma sistemimiz bozulmuştu ve kız sürekli elimden kaçıyordu çünkü ikimiz de terliydik.”

“Terli miydiniz?” diye lafa daldı Jay.

“İlk birkaç hafta onun peşinden sürekli koşturmak zorunda kaldım.”

“Senin rolün tam olarak neydi, Clara?” diye sordu Connor.

“Rolüm mü?”

“Evet, işin, unvanın.”

Kafam karışmıştı. “Ben, Glen’in karısıyım. Çocuklarımızın annesiydim.”

“O ne anlama geliyor?”

“Bir erkeğin karısı olmanın ne anlama geldiğini bilmiyor musun?”

Jay güldü. Connor onu bir bakışıyla susturdu ama Jay’in yüzündeki muzip ifade aynen kaldı. Connor boğazını temizledi. “Demek istediğim, bir eş ve anne olarak *ne yapıyordun*? Günlerin nasıl geçiyordu?”

“Hmm. Yani, her zaman ev işleri vardı. Ve her kızın özel dersleri vardı.”

“Nasıl dersler?”

“Özel bir yeteneğin üstüne gitme. Dil öğrenme, resim, çeşitli sanatlar.” Gülümsedim. “Kızlarım çok yetenekliyidiler.”

“Peki bunların hepsini tek başınıza mı yaptınız?”

“Yalnız değildim. Büyük kızlar küçük olanların sorumluluğunu sık sık üstlendiler. Biz bir aileydik. Birbirimize yardım ettik. Birbirimizle ilgiliydik.”

“Glen neredeydi?”

“Çok toplantısı olurdu.” Omuz silktim. “Araziye taşındığımızda evde daha çok durdu çünkü her şey bir noktadaydı.”

“Ya öteki adamlar? Onlar da yanınızda mıydı?”

Başımı sertçe iki yana salladım. “Mümkün olduğunca dışarıda kaldılar. Özellikle sonrasında...”

“Neyin sonrasında?” Connor öne eğildi.

Hiçbir şey söylemedim. Anıyı bastırırken tenimin ısındığını hissettim.

“Clara?”

“Sanırım Dr. Mulligan’la olan seansıma hazırım,” dedim ayağa kalkarak. “Beni ona götürebilir misiniz?”

“Otur yerine, Clara.” Connor’ın sesi keskindi. “Burada yetkinin sende olmadığını unutuyorsun.”

Sanki yetkinin asla bende olmadığını unutabilirmişim gibi. Hiç olmamıştı. Anne ve Baba'nın yanında da, Glen'in yanında da, orada, o ajanların yanında da. Kontrolümün yitmeye başladığını hissettim, hissettiğim özgüven havaya karışıyordu. Kendimi sandalyeme bıraktım.

"Ha şöyle," dedi Connor. "Şimdi, adamlar diyoruz."

Duygularımı bastırdım. "Glen etrafta değilse bana veya kızlara yaklaşmalarına izin verilmezdi. Glen varken bile uzakta dururlardı. Önceki yıldan beri, Glen onlara daha şüpheyle bakmaya başladı."

"Şüpheyle? Neden?"

Omuzlarımı silkтім. "Bilmiyorum. Bana her şeyi anlatmıyor." Bu güvensizliğe neden olan olaylardan bahsetmedim. Glen'in kurallarını yıkmak olurdu bu. Ve bu, beni mahvederdi.

Connor beni o odada bir saat daha tuttu ve sonunda yumuşadı, Dr. Mulligan'ı ziyaret etmeme izin verdi. İşimiz bittiğinde ben de bitmiştim ama içimde küçük bir zafer alevi hissediyordum. Hâlâ Glen'e ihanet etmemiştim. Benimle gurur duyardı.

"Jay seni Dr. Mulligan'ın yanına götürecektir," dedi Connor, genç adama koluyla bir işaret verip tuttuğu notlara gömüldü.

Jay ayağa fırladı ve masanın etrafında dolandı, bana onu odadan dışarı çıkarken takip etmemi işaret etti. İkimiz koridorlarda terapi kanadına doğru ilerlerken boş boş konuştu. Ben yalnızca defterimi geri almaya ve Passion'a mektup yazmaya odaklanabiliyordum.

GEÇMİŞ

Ön kapı çarpılarak kapandı ve Macy'yle ikimiz doğrulup gülmeyi keserek çamaşırları katlamaya devam ettik. Her şey kusursuz düzlükte olmalıydı, görünürde herhangi bir kırıksıklık ya da bu-

ruşukluk olamazdı. Sonuçta müşterilerimizle eşleştirildiğimizde yapacak işlerimiz olacaktı. Öteki görevlerimizin neler olacağı konusunda henüz emin değildim.

Anne odaya daldı, nefes nefeseydi, gözleri heyecanla parlıyordu. Anne'yi heyecanlı görmek nadir yaşadığımız bir şeydi ve elimde katladığım gömleği heyecanla yere düşürdüm. Anne kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi, ben de gömleği yerden aldım ve silkerek tekrar düzelttim.

"Clara," dedi Anne, ben gömleği diğerlerinin üstüne yerleştirirken. "Onlarla işin bittiği zaman Baba G'nin çalışma odasına gel lütfen. Bekliyoruz."

Başımı sallayarak onayladım. "Peki, efendim." İçten içe me-raktan ölsem de talimatı sorgulamadım. Anne dışarı çıktığında Macy bana yanaştı.

"Sence buldular mı bir tane?" diye sordu kısık sesle. "Senin için bir müşteri?"

"Bilmiyorum," dedim dudağımı ısırarak. Nadir yaşanan durumlar dışında, kızlar en azından on dört yaşlarına gelene kadar evden ayrılmazlardı, genellikle on altı yaşlarına doğru giderlerdi. Erken gidenler de eğitime konulmadan önce dikkatlice seçilirlerdi. Ben iki yıl daha cılganmadan önce bir müşterinin karşısına dahi çıkarılamazdım.

Macy'nin gözleri parlıyordu. "Eminim büyük bir şeydir. Anne'nin heyecandan seke seke gideceğini sandım."

Derin bir nefes alıp gülümsedim. "En iyisi ne istediklerine gidip bakayım." Daha sonra odalara dağıtılacak çamaşırlarımı sepete yerleştirdim, ayağa kalkıp parmaklarımın ucunda koridora çıktım, Baba G'nin odasına yöneldim. Daha önce hiç çalışma odasında bulunmamıştım. Burası hem öğrenmek için sarsılmaz bir hem de beni korkutan sırlarla dolu, gizemli bir mağaraydı. Ürkek adımlarla hafif aralık kapıya doğru ilerledim, vermem gereken tepkiye beni hazırlayacak bir şey duyabilmeyi umdum ama havada uçan sesler, bir şey anlayamayacağım kadar kısıktı. İlerledim ve kapının koyu ahşabını tıklattım.

“Girebilirsin, Clara,” diye bağırdı Baba: Onun da sesindeki neşeli tonu duyabiliyordum.

İttirdiğim ağır kapı gıcırdayarak açıldı ve zengin tonlarla renklendirilmiş bir odayı gözlerim önüne serdi. Dev gibi bir masa bir duvarın önünü kaplıyordu, arkasında da Baba G’nin işgal ettiği bir deri koltuk vardı. Masanın karşısında iki berjer bulunuyordu. Birinde Mae Anne oturuyordu, elindeki çay fincanını öteki koltuktaki kişiye uzattı. İnce, bronz bir el fincanı istemediğini belli etti ve adam doğrularak koltuktan kalktı, bana döndü.

“Clara,” dedi Baba G, ayağa kalkıp masanın etrafında yürüyerek misafirin yanına geldi. “Bu, Bay Q.”

Önümdeki adam en az kırk yaşında olmalıydı. Belki daha yaşlıydı. Yakışıklıydı sanırım, koyu renk saçları şakaklarında biraz beyazlamıştı. Ağzının etrafında ince çizgiler vardı ama gözlerinin etrafında yoktu, bu da bana adamın pek de kahkaha atmayan biri olduğunu düşündürdü. Gözleriyle beni süzüyordu ama düşmanca bakışlarla değil. Beklenti içinde. Ona hafifçe bir baş selamı verdim ve biraz gülümsedim. “Sizinle tanıştığıma sevindim, efendim,” dedim.

Bay Q sırtısa da gözlerinde bir değişiklik olmadı. “Göz kamaştırıcı bir kız, Glen,” dedi adam, bana doğru bir adım yaklaşıp. “Müsaadem var mı?”

Baba kolunu bana doğru uzattı, Bay Q’yu buyur etti. Anne hızla kapıyı kapamaya gitti. Kilidin çevrilmesiyle havaya sıçradım. Bay Q, bu tepkime güldü.

“Kaç yaşında?” diye sordu.

“On iki,” diye yanıt verdi Baba. “Ama bizim en olgun kızlarımızdan. Şimdiden diğer kızlara derslerinde yardım ediyor, üstelik kendi de gelişmiş dersler alıyor. Bayağı zeki. Söz de dinler.”

Bay Q kafa salladı, elini çenesine götürdü. “Dön etrafında, çocuğum, yavaş yavaş.”

İstedikini yaptım, parmak uçlarımda döndüm. O an keşke üzerimde daha güzel bir elbise olsaydı diye düşündüm ama Bay

Q pek de üzerimde ne olduğunu umursuyor gibi değildi. Etrafımda yürüdü, saçımdan bir tutam kaldırdı ve parmaklarının arasında gezdirdi.

“Yabancı ülkelerle bir sürü işim oluyor,” dedi Bay Q. “En az üç dili güzelce konuşabiliyor olmalı, tercihen daha fazla.”

“Hiç sorun değil,” dedi Baba, gururlu bir tonla. “Clara çabuk öğrenen bir kız. İspanyolca’yı zaten akıcı şekilde konuşuyor, Fransızca ve İtalyanca’yı da basitçe biliyor. Bir-iki ek dil, on altı yaşına gelene kadar sorun olmaz.”

On altı mı? Bu adam dört yıl içinde onun yanına gitmemi istiyordu. Kimsenin bu kadar uzun süreli bir planlama yaptığını duymamıştım. Uzun vadeli daha fazla müşteri olacağı yönünde dedikodular duymuştum ama ciddiye almamıştım. Parmaklarım titredi ve gizlemek için ellerimi önümde kilitledim. Büyükler bunu fark ettilerse de bir şey demediler ve masaya geri döndüler.

“İşlerine geri dönebilirsin, Clara,” dedi Anne.

Bay Q durdu ve arkasına döndü. Önüme gelene kadar odada ilerledi. Uzun parmakları yanağımı okşadı ve lekeli kahverengi gözleri benim hatlarımı iyice inceledi. “Seni daha yakından tanımayı dört gözle bekliyorum, güzel Clara,” dedi ve eğilip dudaklarını yanaklarıma getirdi. Yüzüm ısındı ve onun öptüğü yerdeki kızarıklık yüzüme yayılırken adam gülümsedi. “Böyle çok daha iyi.” Masaya döndü ve artık dışarı çıkmama izin verildiğini anladım.

“Elbette Clara’yı ziyarete geldiğinizde istediğiniz zaman Ağaç Ev’i kullanma seçeneğine sahip olacaksınız,” diyordu Baba, ben kapının sürgüsünü açarken. Bir kez daha mümkün olduğunca az ses çıkardım, mümkün olduğunca fazla şey duymaya çalıştım. Ağaç Ev’in ne olduğu hakkında, orada başka kızların yaşadığı dışında pek bir şey bilmiyordum. Onları yalnızca gelip geçerlerken görmüştüm. Müşteri bulamayan kızlar Ağaç Ev’e gidiyorlardı. Ya da kurallara uymayanlar.

“Clara,” dedi Anne ters bir sesle. “Hadi artık. Bulaşıkları Mac’y’nin başına bırakma.”

“Peki efendim,” dedim, arkama baktığımda Anne’nin yüzündeki heyecanlı ifadenin aksine Bay Q’nun eğlenerek gülümsediğini gördüm. Kapıdan dışarı çıktım ve koridorda hızla ilerledim, Macy’yi bulup haberleri paylaşma konusunda sabırsızlanıyordum.

Macy benim için heyecanlanacaktı. Aramızdan bir müşteri sahibi olan ilk ben olacaktım. Geleceğim belirlenmişti. Basamakları çıkarken midemin çekilmesini yok saydım ve artan heyecanıma odaklandım. Sonuçta neden heyecanlanmayacaktım ki? Bay Q yakışıklı ve güçlüydü. Tüm açılardan mükemmel müşteriydi. Daha iyi birini bulamazdım. Kesinlikle, karnıma bir taş gibi oturdu. O, benim geleceğimdi ve ben mutlu olacaktım.

ŞİMDİ

Passion’a üç sayfalık bir mektup yazmıştım ve ertesi gün ondan altığımı yanıt ise yalnızca birkaç paragrafıktı. Ona iyi bakıyorlardı. İyi bir oda arkadaşı vardı. Beni özliyordu. Gözyaşlarım, kâğıdın üstündeki mürekkebi dağıttı.

“Artık bana güveniyor musun?” diye sordu Connor, yüzünde görevini tamamlamanın verdiği bir memnuniyetle.

“Hayır,” dedim ve yüzü düştü. “Ben kimseye güvenmem.”

Bir süre düşündü. “Sen de haklısın. Ama sözümü tutacağımı biliyorsun.”

“Şimdiye kadar tuttun.”

“Herkes bir yerden başlamak zorunda.”

“Doğru.”

Connor önündeki klasörü açtı. “Birkaç soruya daha hazır mısın?”

Suratımı buruşturdum.

Parlak bir fotoğraf çıkardı ve önüme koydu. Joel’un öfkeli yüzü karşıma çıkınca midemdekiler boğazıma kadar geldi.

“Kusacak galiba,” dedi Jay. Connor koşup çöp kutusunu aldı ve biraz sonra kahvaltıda yediğim şeyler çöpün içindeki kâğıtlarla yemek ambalajlarına karıştı. Connor kapıyı tıklattı ve çöp kutusunu sıkın görünümlü bir gardiyana teslim etti.

“Biraz su isteyebilir miyiz?” diye seslendi ve biri ona bir şişe su uzattı. Connor masaya yürüdü ve şişeyi açtıktan sonra bana uzattı. Sıvıdan minnetle birkaç yudum aldım ve alnımı titreyen ellerimin arasına yerleştirdim.

“Yani onu tanıyorsun anladığım kadarıyla?” dedi.

“Joel.” Sesim hırıltılı çıktı.

“Evet, Joel DeSanto, yirmi beş yaşındayken cesedi sizin arazinizin seksen kilometre kadar uzağında bir dağ geçidinde bulundu. Fena halde dövülmüştü ve genital bölgesinden vurulmuştu.” Connor bunları sanki hava durumunu sunar gibi söyledi.

Gözlerimi kapadım, canlanan anılarımın kaybolmasını diledim, Glen’in iyileştirici dokunuşuna çok ihtiyacım vardı. Joel’un öldüğünü öğrendikten çok uzun süre sonra birçok gece çıgıllıklar atarak uyanmıştım. Kızlarla bir daha hiçbir gece yalnız kalmamıştım.

“Joel senin hikâyenin neresinde, Clara?” diye sordu Connor. Bugün daha kendinde görünüyordu ve ilk tanıştığımızda olduğu gibi, daha nazikti. Connor’ın bu haline güvenmeye daha yakındım. Duygularımı bastırdım, onları küçültebildiğim kadar küçülttüm ve Joel’la ilgili aklımda olanları sayıp dökmeye başladım, başta genel bilgiler, sonra Glen’in ardından ikinci adam oluşu, sonra da oğlanların kampında bir sürü eğitimin başında oluşunu anlattım. Glen ona güvenmişti. Ben asla güvenmemiştim ama o kısmı atladım.

“Peki Joel ne oldu da bir dağ geçidini boyladı, üstelik yumurtalıkları olmadan?”

Derin bir nefes daha aldım ve onlara Joel’u Grace’in üstünde yakaladığım gece olanları birer birer, detaylıca anlattım. Duygusuz kaldım ama hikâyenin onları etkilediğini anlayabiliyordum. Öyle olmasını ummuştum. Glen’in beni ve ailesini korumak için

neleri göze alabileceğini bilmeleri gerekiyordu. Bunda bir hata bulamayacakları kesindi.

“Sana tecavüz etti, sen de adamın orasını dağıttın yani?” diye mırıldandı Jay. Masanın üstünde yumruklarını sıkıp gevşetiyordu.

Yanımda oturan Connor’ın eli, kolumun üstünde beni rahatlatmaya çalışıyordu. “Sanırım bugünlük yeter,” dedi hafif bir duraksamadan sonra.

GEÇMİŞ

Küçük köy şapeline girdiğimizde içeride dingin bir hava vardı. Baba G’nin hayatını kutlayıp ölümünün yasını tutmak için gelen fazla insan yoktu. Baba G az arkadaşı olan bir adamdı ve o gün orada olanlar da bağlılıklarından çok zorunluluktan oradaydılar. Çoğu saatlerini kontrol ettiler, kabalık etmeden oradan ayrılacakları zamanı hesap ettiler, ötekilerse bu fırsatı ağlarını genişletmek için kullandılar. Tüm gözler Glen’in üstündeydi. Herkes onu izliyor, değerlendiriyordu.

Önceki yıl işi Glen yürütmüştü, Baba hastalandığından beri sorumluluk Glen’deydi ama Baba teknik olarak “emekli” olmasına rağmen hüküm hâlâ ondaydı. Ölüm döşeğindeyken bile ona diklenmeye çalışanlara korku salmayı başarmıştı. Artık öldüğü için Glen’in en az babası kadar iyi bir lider olduğunu ispatlaması gerekiyordu. Baba ona her zaman yumuşak demişti ama benim Glen’den şüphem yoktu. Önemsediği şeylere kendini vereceğini biliyordum. Endişeli değildim.

Küçük odanın önüne yürüdük, kapağı açık tabutun önüne geldik. Tabutun içinde Baba uyuyordu, öldüğünde yüzünün sert hatları hayatında hiç yumuşamadığı kadar yumuşamıştı. Derisi gevşemişti ve saydamlaşmıştı. Becerikli bir makyöz bile son günlerde bu bedenin ne kadar çöktüğünü gizleyemezdi. Glen

parmaklarımı öyle bir sıkıyordu ki uçlarını hissedemiyordum. Öteki elimi birleşik ellerimizin üstüne koyduğumda rahatladı. Saygılarını bildirmek isteyen diğerlerine yol vermek için tabutun önünden çekildik.

Mae Anne ön sırada oturuyordu, Baba G'nin tabutunun yanına konulan büyük portresine gözlerini ayırmadan bakıyordu. Birkaç yıl önceki bir fotoğrafı bu, yüzü tabloyu kaplıyordu, saçları hayatının son dönemlerindeki seyrekliliğinden çok uzaktı. Anne hiç gözyaşı dökmüyordu. Glen onun yanına oturdu, otururken annesinin elini okşadı. Anne ona bir göz attı, başıyla onu selamladı ve elini onunkinden uzaklaştırdı. Anne şefkat gösterileri konusunda pek rahat değildi ve Baba üç gün önce öldüğünden beri teselliye reddetmişti.

Uzun siyah cübbeli bir adam öne çıktı ve konuşma sesleri kesildi. Rutin bir işleyişti bu. Adamı bu hizmete adanmadan önce tanımıyorduk ve o günden sonra da bir daha görmeyecektik. İncil'den birkaç bölüm okudu, törenden önce Baba hakkında söylenen hayali erdemleri övdü ve on beş dakika sonra kilisenin arkasındaki küçük mezarlığa yürüme kısmına geçtik. Defin işlemi de benzerdi. Baba toprağın altına konulduktan sonra üstüne her birimiz bir avuç toprak attık ve bitti.

Küçük kalabalık dağıldı, adamlardan birkaçı Glen'e başsağlığı dilemek ve onunla bir toplantı ayarlamak için durdular. Glen başsağlığı dileklerini de iş isteklerini de eşit bir nezaketle idare etti. Sonuçta Baba bir cenazeyi iş ortaklarının dışlanması için bir bahane olarak görmezdi. En sona biz kaldık.

Ben arka koltukla otururken Glen, Mae Anne'yi artık tek başına yaşayacağı büyük ve boş eve geri götürdü. Glen onun orada kalıp kalmayacağını sormamıştı ama ben kalacağını biliyordum. Anne kısa bir süre bizimle kalması için yaptığımız teklifi reddetti. O güçlü bir kadındı, Baba G'ye hiç görüldüğü kadar bağımlı olmamıştı.

İkisinin ilişkisi benim için her zaman bir gizem olmuştu. Birbirlerine hiç dokunmazlardı ve yapmacık konuşmalar dışında

birbirleriyle nadiren muhatap olurlardı, en azından bizim önümüzde. Baba öldüğünde Anne hiç ağlamamıştı ama son birkaç gün içinde onu çok defa boşluğa bakarken yakalamıştım, bomboş bir yüz ifadesiyle uzaklara dalıyordu. Glen'i kaybettiğimi düşününce içim ürperdi. Onsuz olmanın düşüncesi bile ciğerlerimi sıkıştırıyordu. Kollarımı etrafıma sardım. Glen aynadan bana baktı, alını kırıkmıştı. Ona ıslak yüzümle gülümsedim. Endişelenmesi gereken yeterince şey vardı, bir de benim endişelerimle uğraşamazdı.

Anne'nin evine vardığımızda Glen ve ben de onu izleyip içeri girdik. Anne doğrudan mutfağa yöneldi ve tabakları şingırdatmaya başladı. "Clara!" diye seslendi. "Gel de yemeğe yardım et." Sanki normale dönmüşüz, birlikte bir pazar akşamı yemeği yiyormuşuz, Anne ve ben mutfaktayken Baba'yla Glen çalışma odasında iş konuşuyorlarmış gibiydi. Glen elimi sıktı ve beni mutfağa doğru itti. Arkama baktığında onun eski bir aile portresine gözlerini diktiğini gördüm. Kaybolmuş bir küçük çocuk gibiydi, bana tanıdık gelmeyen bir havası vardı.

Beklediğim gibi, yemek işi biter bitmez Anne bizi kapı dışarı etti. Glen'in orada kalma teklifini reddetti ve çabucak eve dönüp kızların onları izlemeleri için bıraktığımız adamlara iyi davranıp davranmadıklarına bakmamız konusunda ısrar etti. Glen arabayı dalgın dalgın eve sürdü. Tüm hazırlıklara karşın Baba'nın ölümünün Glen için nasıl bir anlamı olduğunu konuşmamıştık.

"Glen," diye başladım ama başını iki yana salladı, elini bacağıma indirdi.

"Hayır Clara," dedi net bir tonda. Ağzımı kapadım ama eli bacağımda kaldı, gözlerim yaşarana kadar beni sıktı. Bunu görmemesi için döndüm ve pencereden dışarıyı seyrettim. Bunu kasıtlı olarak yapmadığımı biliyordum.

O gece benimle sertçe sevişti. Üzerime yığılmadan önce gözlerinde gördüğüm yaşlara dair bir yorum yapmadım. Sabah evden erken çıktı. Kolumun üst kısımlarında ve bileklerimdeki el

şeklindeki çürükleri inceledim ve uzun kollu bir gömlek seçip yataktaki kanlı çarşafı değiştirdim.

Baba G konusunu bir daha açmadım.

ŞİMDİ

Öğleden sonra hücremin kapısı açıldığında şaşırdım. Artık kendini tekrar etmeye başlayan günlük sorgumu atlatmıştım ve Dr. Mulligan'la olan seansım da geçmişti. Genellikle bana akşam yemeğimi getirmelerine kadar yalnız kalırdım ama henüz bunun için çok erkendi.

Jay odaya girdi, elleri normalden daha çok kıpırdanıyordu. Ona konuşmadan baktım, sorum gözlerimdeydi.

"Seni görmeye gelen biri var," dedi gözlerime bakmadan.

"Beni görmeye?"

"Evet, ziyaret odasında. Gidelim."

Ayağa kalktım ve onu odadan dışarı takip ettim. Bana tanıdık gelmeyen bir yoldan ilerledik ve Jay penceresiz bir odanın dışındaydık ve döndü. Yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Şunları bileklerine takmam gerek," dedi, bir çift gümüş kelepçe tutarak. Parlak ve yeni görünüyorlardı, ilk geldiğimde Connor'ın kullandıkları gibi yıpranmış değillerdi. Ellerimi öne uzattım ve kilitler bileklerimin etrafında tıkırdadığında irkildim. Aniden gelen hapsolmuşluk hissimi sakinleştirmek için derin nefesler aldım. Hapsoldüğümünden beri mantıksız hareket ettiğimin farkındaydım ama bu hissime farklıydı.

Jay kapıyı açtı ve içeri girmemi işaret etti. Odada birkaç masa vardı ama yalnızca biri doluydu. Mae Anne yüzü kapıya dönük şekilde oturuyordu, ben içeri girerken yüzü ifadesizdi. Dudaklarımın kenarlarının hafifçe yükseldiğini hissettim, ilk ziyaretçimin Anne olmasıyla vermeyi beklemediğim bir tepkiydi bu ama Anne bana mutlu zamanları hatırlatıyordu. Anne neredeyse

anlaşılmaz bir şekilde başını iki yana salladı. Gözlerinde beni tanıdığına dair herhangi bir belirti yansıtmıyordu. Sırtı dimdik şekilde ayağa kalktı.

“Clara?” diye sordu, sanki kim olduğumu bilmiyormuşçasına.

“E-evet.” Cevabım tereddütlüydü. Nasıl bir oyun oynuyordu?

Eldivenli ellerinden birini uzattı. Anne ve onun salak eski moda eldivenleri. “Benim adım Mae Lawson. Glen’in annesiyim.”

Şimdi anlıyordum. Glen benden onun ailesini tanııymıymuşum gibi yapmamı istemişti. Glen’le tanışmamızdan önceki hayatım hakkındaki soruları yanıtlamayı reddetmişim. Connor bu reddim yüzünden her gün hayal kırıklığına uğruyordu ama umursamıyordum. Kadın bana genellikle eğitilemez kızlar üzerinde kullandığı küçümseyici bakışlarını yönelttiğine göre Glen de belli ki bu plandan Anne’yi haberdar etmişti.

“Merhaba,” dedim, sesimi alçak tutup gözlerimi yere doğru indirerek, bağlı ellerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıken. Ellerimi kısaca tuttu ve bıraktı. Hiç taviz vermedi.

“Lütfen, otur,” dedi Anne masayı göstererek. Oturdum, bacak bacak üstüne attım ve gözlerimi masaya diktim, onun konuşmasını bekledim. O hiçbir şey söylemeyince artık dayanamadım.

“Glen nasıl?” diye sordum ve laf ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Anne’nin gözleri kısıldı.

“Hapishanede, nasıldır sence?”

“Sadece... sadece merak ettim...” Lafım yarım kaldı ve yaşların gözlerimi kaşındırıldığını hissettim.

“Ben sadece benim Glen’imi yapmadığı şeyler için hapse tıktırmaya çalışan şıllıkla tanışmak istedim.” Anne’nin sesi yüksek ve suçlayıcıydı. Ona kocaman olmuş gözlerimle baktım.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Bence siz ne demek istediğimi çok iyi biliyorsunuz.” Anne omzumun üstünden arkaya baktı, sonra yaklaştı.

“Clara, Glen’in sana bir mesajı var.” Sesi o kadar alçaktı ki onu neredeyse duyamıyordum. Omzumun üstünden arkaya baktığımda Jay’in dışarı çıktığını gördüm. İzlediklerini biliyordum ama muhtemelen bizi duyamıyorlardı. “Seni azarlıyormuşum gibi davranman lazım.”

Bu, izlemesi zor bir talimat değildi. Yüzümü ellerimin arasına aldım, Anne de sessizce konuşmaya devam etti. Söylenen hızlı kelimelere odaklanmaya çalıştım. “Glen plana sadık kalmanı, güçlü kalmanı ve onlara istediklerini vermeni söyledi, tüm gerekleri istemedikleri sürece.”

O konuşurken başımı salladım. Ben de zaten bunu yapıyordum.

“Anne,” dedim. “Deniyorum ama işe yaramıyor. Benimle çok hayal kırıklığına uğruyorlar. Beni bir hapishaneye götürdüler...” Ziyaretim aklıma gelince boğazım tıkanı.

“Başarabilirsin Clara. Sen benim hak vermediğim kadar güçlüsün.” Odadaki aynaya baktı. “Glen ayrıca onu senin aleyhinde konuşturmaya çalıştıklarını söyledi. İstediklerini alabilmek için yalan söyleyecekler, Clara. Unutma bunu, ayrıca seni bunca yıl kimin güvende tuttuğunu da.”

“Glen.”

Anne kafa salladı. “Aferin.”

Arkamda kapının açıldığını duydum. Anne’nin gitmesine hazır değildim. Her zaman en sevdiğim insan olmamıştı ama o an benim Glen’le tek bağımdı. Onun üzerine atılmak ve boynuna sarılmak istedim ama ellerimi sandalyemde tuttum, çaresizliğimin tek penceresi gözlerimdi.

“Bir şey daha var, Clara,” diye fısıldadı Anne, öncekinden daha da kısık sesle. “Glen seni her zaman seveceğini söyledi. Ne olursa olsun.”

Ağzım açık kaldı. Sözcükler Glen’den geldikleri için anlamlıydı ama Anne onları tekrar ettiği için daha da anlamlıydı. Anne asla romantik şeylere meyilli değildi ve Glen’le olan ilişkimi bir kara sevdadan, bir kazançtan öte görmüyordu. Bunun

anlamı, Anne'nin bizim aşkımızmı bunu atlâtmamıza yardımcı olacağına inanması mıydı? Yoksa yalnızca bana devam etmem için gereken gücü mü vermeye çalışıyordu? İki şekilde de minnettardım.

"Bence yeterince konuştunuz, Bayan Lawson," dedi Jay, gelip arkamda dururken. Beni kolumdan tutup ayağa kaldırdı.

"Pekâlâ," dedi Mae Anne, kendi de ayağa kalkarak. "Onunla bir ara tekrar konuşmak istiyorum, sorun olmazsa."

"Bu sizin medenice hareket edip edemeyişinize bağlı," dedi Jay duygusuz bir tonla. "Clara şu an çok üzgün görünüyor ve süren bir soruşturma varken ona böyle davranmanıza izin veremeyiz. Bu koğuşun ziyaretçiler konusunda çok sıkı kuralları vardır, özellikle de hastalara stres verenler konusunda."

"Uslu duracağım, söz," dedi Anne, yüzünde örnek bir pişmanlık ifadesiyle. "Şuna bir bakın... Onu canavar gibi düşünmüştüm ama hiç öyle durmuyor. Onu daha iyi tanımak isterim."

Jay'ın onun yüzüne güleceğinden emindim. Yalan o kadar barizdi ki Anne'nin bunu yüzünde belli etmemesi bir mucizeydi. Jay'ın tepkisini bekledim. Adam bir süre sessiz kaldı ama sonra teklifi kabul etti. "Peki. Üstümle bu konuda konuşacağım. Ama bir sonrakine arayın, olur mu? Clara biraz bunalmış gibi duruyor."

Anne başıyla onayladı, sonra dönüp tek kelime etmeden odadan çıktı. Jay'e dayanıp kendimi bıraktım.

"Hey, iyi misin?" diye sordu, sesinde endişeyle. "Geri dönmesine izin vermek zorunda değiliz."

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayıp. "Sorun değil. Yalnızca şaşırdım."

Jay bir süre beni süzdü, sonra kelepçelerin anahtarlarını cebinden çıkarıp bileklerimi serbest bıraktı. "Tamam. Ama bu akşam tepsine ekstra tatlı ekliyorum." Göz kırptı.

O beni tekrar odama götürürken iyi ve kötü kavramlarının göreceliliğini ve dünyanın, o âna kadar sürekli gri bir tonda olduğunu fark etmeye başladım.

GEÇMİŞ

Bacaklarımın arkasındaki tenim, Anne'nin metrelik sopasının hatırasıyla yandı. Beni küçük kızlar kurallara uymadığı için ve onlara örnek olmam gerektiği için cezalandırmaya alışmıştı. Bu kez Leslie çarşafı yıkarken lekelemişti. Onları benim denetlemem gerekiyordu ama Macy'yle ikimiz oğlanları günlük koşuları sırasında yakalamıştık. Onları izlememizin yanlış olduğunu biliyordum ama dans dersinden beri onları düşünmekten kendimi alamıyor gibiydim. Özellikle de bir tanesini. Leslie'nin fırlattığı ekstra iş gömleklerini kaçırmıştım. Leslie zaman kazanmayı ummuştu ama onun yerine ikimize de ceza kazandırmıştı. Yalnızca Leslie'nin bacaklarının benimkiler kadar acımadığını umuyordum.

Günün ev sevdiğim zamanıydı ve verandadaki salıncakta kendimi salmış, ayak parmağımla kendimi sallamaya başlamış, önceki saatin yükünü bırakıyordum, gözlerimi kapadım ve acının vücudumu terk etmeye başladığını, kırmızı çiziklerin solduğunu, sarı çürüklerin hiç oluşmadığını hayal ettim. Mola zamanı gibisi yoktu.

"Yalnızken hep böyle gülümsersin misin?" Boğuk bir ses beni ürküttü ve ayağa fırladım, sopanın tenime indiği yerlerin acısı geri döndü. Sanki onu yalnızca düşünerek çağırmışım gibi, Glen veranda basamaklarının dibinde bekliyordu. Elleri ceplerindeydi, ukalaca gülümsemesi de aynı yerindeydi. Beni şaşırttığına memnundu.

"Sen-sen burada olmamalısın," diye kekeledim ve zihnen kendime tokadı bastım. Onun varlığını ne demeye sorguluyordum? Onu tekrar görebilmek, onunla zaman geçirebilmek için yarıp tutuşmuyor muydum? Benimkileri delip geçen gözlerini, beni saran, dans pistinde döndüren kollarını hayal ediyordum.

Neyse ki alınmamıştı. Güldü. “Burası benim de evim, biliyorsun. Burada büyüdüm ben.”

“Evet, biliyorum. Ama artık burada yaşamıyorsun.” *Kes sesi ni, Clara. Aptal aptal konuşma*, dedim kendime.

Omuzları kalktı. “Burada manzara daha güzel.”

Düşünürken yüzüm buruştu. Oğlanların kulübesine hiç girmemişim ama nehrin yanında olduklarını ve kesinlikle bir dağ manzarasını gördüklerini biliyordum. Burada her yerde dağ manzarası vardı ama verandadayken ağaçların üzerinde beliren zirveler dışında bir şey görmek zordu. “Neden bahsettiğini bilmiyorum. Burada yalnızca ağaçlar var.” Etrafı saran ormanı kolumun geniş bir hareketiyle gösterdim, sanki Glen hayatı boyunca burada yaşamamış gibi. Sanki etrafta onca ağaç olduğunun farkında değilmiş gibi. *Aptal, aptal, aptal*.

Basamakları yavaşça tırmanırken botları ağır takırtılar çıkardı, Glen gelip biraz fazla yakınımnda durdu. “Tam buradaki manzarayı gerçekten seviyorum.”

Neyi kastettiğini anladığımda yanaklarım kıpkırmızı kesildi. Yersiz bir hareketi ama umursama konusunda zorluk yaşıyordum. Anne ya da Baba’nın ne söyleyeceğini ya da o ânı gören diğer kızların benimle dalga geçip geçmeyeceklerini düşünmüyordum. Bacaklarımdaki acı geçmişti ve ayaklarımin zeminden yükseldiklerinden de emindim. Havalardaydım, Glen’in gözleminde kaybolmuşum.

Evin içinde bir kapı çarpıldı ve ikimiz de içinde olduğumuz sarhoşluktan çıktık. Glen sırtıttı. “Oturmak ister misin?” Kafasıyla az önce üstünden kalktığım, ani hareketim yüzünden hâlâ sallanan veranda salıncağını işaret etti. Sesime güvenmiyordum, bu yüzden sadece başımı salladım ve tekrar yerime doğru hareketlendim.

Glen salıncağın öteki ucuna oturmak yerine ortaya doğru oturdu, yani salıncağı ittirirken bir yandan pantolonunun kumasını çıplak baldırına sürüyordu. Bu, melek yumuşaklığında bir dokunuştu ve onun vücudunun her santimetrekaresinin o kadar

farkında olmasaydım teması hissetmeyebilirdim bile. Ama durum böyleyken o ufak dokunuş vücuduma ürpertiler gönderiyordu ve orada, onunla öyle sessizce oturmak bile yaramazca, kuraldışı bir şeymiş gibi geliyordu. Muhtemelen bunların ikisi de doğruydı.

Öğleden sonraki mola zamanı boyunca öyle oturduk. Çok kısa bir süre sonra Anne'nin kızlara öğleden sonra dersleri için seslenmeye başladığını duydum. Yakında dışarı çıkıp beni de alacaktı. Sınırlı boş zamanımı nerede geçirmeyi sevdiğimi biliyordu.

"Gitmek zorundasın," dedim Glen'e, uzanıp kolunu iterek. Gömleğinin ince kumaşının altında gizli, sert kası hissettiğimde elim bir süre orada kaldı.

Yerinden kıınıldamadı. "Bir şey görmek ister misin?"

"Şimdi mi?" diye sordum, telaşım sesime yansımaya başlarken. Saniyelerin uçup gidişini neredeyse duyabiliyordum ve Anne beni orada Glen'le yakalarsa cezamın ne olacağını ancak hayal edebiliyordum. Tabii, oradan gidebilirdim de... ama gitmedim.

"Daha sonra. Gece yarısı. Çatıda."

Ağzım açık kaldı. "Ciddi değilsin."

"Ciddiyim. Odanın dışındaki salonda küçük bir kapı var, tavan arasına çıkıyor. Tavan arasımda dışarı çıkabileceğin bir pencere var. Gece yarısı orada bekleyeceğim."

"Dışarı kaçmam." Glen'in bir şekilde benim kaldığım odayı bildiği gerçeği üzerinde durmadım.

Gözleri muziplikle parladı. "Dışarı kaçmayacaksın da... yu-karı kaçacaksın. Ayrıca Macy bunu sürekli yapıyor."

İrkildim. Macy'nin gece yarısı aktiviteleri beni sürekli endişelendirirdi. Yakalanacağı gün beni çok tedirgin ediyordu ama pek soru sormuyordum. Cevapları bilmek istemiyordum.

"Yapamam."

"Sen gece yarısı benimle buluşmayı kabul edene kadar buradan gidemem."

"Glen..."

Arkasına yaslandı ve kolunu salıncağın arkasına doğru uzattı, Anne dışarı gelirse karşılaşacağı daha da suç dolu bir sahne yaratmış oldu. Bu beni hemen ayağa fırlattı. "Tamam. İyi. Gece yarısı. Çatıda. Ama yalnızca beş dakikalığına."

"Göreceğiz." Ayağa kalkarken sırttı ve gerindi. "Bence seni daha uzun kalmaya ikna edebilirim."

"Git artık," diye fısıldadım. Anne'nin ayak sesleri basamakları inmeye başlamıştı. Saniyeler sonra kapıdan dışarı çıkacaktı.

"Görüşürüz," diye fısıldadı, veranda tırabzanının üstünden atladı ve ağaçların arasında kayboldu, o sırada arkamdaki kapı gıcırdayarak açıldı.

"Yapamam bunu." Yatağımda oturuyor, Macy'nin kendi gece yarısı randevusu için siyah elbisesine zorlukla girişini izliyorum. "Yatıyorum ben."

"İ-i," dedi Macy, saçlarını arkada toplayıp aynadaki yansımasına bakarak. "Gidiyorsun. Glen bu, Clara. Tanrı aşkına, çocuğun adını uykunda sayıklıyorsun artık."

Ona bir yastık fırlattım ama Macy kıkırdayarak yakaladı. "Şşş," dedim. "Ötekileri uyandırma." Macy'yle evin tepesindeki odayı paylaşıyorduk. Küçük bir yerdi ve tavanlar eğimliydi, yani bazı yerlerde eğilerek yürümek zorunda kalıyorduk ama böylece bu odada yalnızca ikimiz kalabiliyorduk, küçük kızlarla uğraşmıyorduk. "Ayrıca uykumda sayıkladığım yok."

Macy tek kaşını kaldırdı. "Sen kendini avutmaya devam et. Ama dinlemek zorunda olan benim."

"Kapa çeneni!"

Makyajına son dokunuşları yaptıktan sonra Macy aynadan bana baktı. "Neredeyse gece yarısı oldu, Külkedisi. Prens mi olacaksın, balkabağı mı?"

Gözlerimi devirdim ama ayağa kalkıp aynanın karşısında ona katıldım. Yüzüm makyajsızdı. On dört yaşını doldurduğ-

muzda Anne bize makyaj malzemelerinin nasıl kullanılacağını öğretmişti ve bu malzemeleri dilediğimiz kadar kullanabiliyorduk. Bazense kullanmak zorunluydu. Ben nadiren makyaj yapıyordum ve Glen beni makyajsız da gayet beğeniyor gibiydi. Birçok kez vazgeçmeyi düşünmüş olsam da pijamalarımı giymemiştim. Üstümdeki açık mavi yaz elbisesinin askılarını düzelttim. “Elbiseyle çıkabilecek miyim oraya?”

“Hiçbir şey olmaz.” Macy bana onaylayan gözlerle baktı. “Ayrıca biraz bir şeyler gösterirsen hoşuna da gidebilir. Kamptaki oğlanlar bayağı *açlar*, anlarsın ya.”

Anlıyordum. Yani. Macy’ye hafifçe gülümsedim. “Tamam. Hazırım. Şans dile.”

“Böyle bir vücutla şansa ihtiyacın yok,” dedi Macy. “Bir gün buradan çıkarken boynumu kıracağım,” diye mırıldandı, pencereden zemine olan uzaklığı ölçüp tartarak. Tutunacak bir sürü yer vardı ve Macy duvarlara tırmanma konusunda uzman olmuştu ama onun pencereden her çıkışında hâlâ bir parça geri liyordum. “İyi geceler, Clara. İyi eğlenceler. Benim yapmayacağım hiçbir şey yapma.”

“O konuda endişelenmene gerek yok bence,” dedim ve Macy bana dilini çıkardıktan sonra pencereden çıkıp gözden kayboldu. Onun gölgeli silüetinin çimlerin üstünde hızla ilerleyişini görene kadar bekledim, sonra da temkinli adımlarla odadan çıktım ve koridorun hemen ilerisindeki minik kapıyı inceledim.

Bu kapıyı daha önce hiç görmemiş değildim. Yalnızca daha önce kapıyı açmak isteyecek kadar meraklanmamıştım. Doğrusu, karşımda bulacağım şeyden korkmuştum herhalde. Örümcekler, fareler... cesetler. Minik kapı tokmağını kavradım ve nefesimi tutup çektim. Kapı beni şaşırtarak kolayca açıldı. Alt kattan ödünç aldığım feneri çıkarıp minik tünelde ilerlemeye başladım, kapıyı arkamdan çektim. Macy de ben de yataklarımızı insan şeklinde dizdiğimiz yastıklarla doldurmuştuk. Anne bizi nadiren kontrol ederdi ama ne olur ne olmaz diye hazırlanmıştık.

Tünel kısaydı ve çok geçmeden fenerin ışığı, varlığından daha

önce haberdar olmadığım bir tavan arasına yansırken doğrulmaya başladım. Her yüzeyi kaplayan toz, ben zeminde dikkatle ilerlerken hafif hafif havaya kalkıyordu. Eski, bozuk oyuncaklar, yanlarında okunamayan yazılar olan kutularla birlikte etrafa dağılmıştı. Daha fazla keşif yapmayı isterdim ama serin bir esinti beni halihazırda açık bekleyen pencereye doğru çağırdı.

Glen pencerenin bir metre kadar uzağına oturmuş, yüzünü o noktadan bakıldığında görülebilen dağların üstünde yükselen aya dönmüştü. Bacaklarını toplamış ve sarıldığı dizlerini göğsüne çekmişti, gömleğinin kumaşı sırtındaki kasların üstünde gerilmişti. Orada duraksadım, ay ışığında onu izledim, yalnız kendi olduğum, hiçbir şey ispatlamaya çalışmadığı, tüm ukalalığından arınmış halde durduğu o korunmasız ânında ona hayranlıkla baktım.

“Bütün gece enseme bakıp duracak mısın yoksa yanıma gelecek misin?” Sesi neşeliydi, bana doğru dönmedi. “Seni suçladığımdan da değil. Yıldız ışığında sırtım çok çekici görünüyor gerçekten.”

Pencereden dışarı çıktım. “Sana bu kadar yük olan egonla buraya kadar tırmanabilmene şaşırdım.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz elimi hain dudaklarımın üstüne sertçe kapadım. Bunu az önce *Glen Lawson*’a söylediğime inanamıyordum. Bacaklarıma yeni birkaç sopa inmesini hak etmiştim resmen.

Glen sinirlenmek yerine, derin ve içten bir kahkahayla kafasını arkaya doğru attı. “Seni bu yüzden seviyorum Clara. Mü-kemmelmışsin gibi davranmaya çalışıyorsun ama sonra böyle küçük şeyler söylüyorsun ya da yapıyorsun ve o kadar sevimli oluyorsun ki. Seninle daha fazla zaman geçirmek için çok fazla riske girerdim.” Gözleri parlayarak bana dönüp baktı.

“Yakalanma ihtimalimiz var mı?” diye sordum, aniden gerilmemle midem kasılırken.

Kafasını iki yana salladı. “Pek yok. Benimkilerin odası ta alt katta, hem de evin öteki tarafında. Sessiz olduğumuz sürece bir şey olmaz.”

Bir metre kadar boşluk bırakarak onun yanına oturdum ama

o, mesafeyi hemen kapadı. Bacaklarımı önümde esnettirm, bana temas eden bacağı sıcacıktı, yanı onun pantolonu ve benim eteğimin kumaşı üstünden vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Burada yalnızca ikimiziz Clara,” diye fısıldadı Glen, nefesi kulağımı gıdıklarken. “Rol yapmak zorunda değiliz burada.”

“Kim rol yapıyor?” diye sordum nefesim kesilerek.

Glen kıkırdadı. “Beni izlediğinin farkındayım Clara.” İnkâr etmek için ağzımı açtım ama parmağını dudaklarımın üstüne koydu. “Beni izlediğini biliyorum çünkü ben de seni izliyordum. Sen her zaman farklı oldun. Annem ve babamın senin hakkında söylediklerini duymam lazım.” Sesinde acı bir ton belirdi. “Clara bugün bir dil daha öğrenmiş oldu. ‘Clara yaşıtı kızların yıllar ötesinde.’ ‘Clara suyun üstünde yürümeyi öğrendi.’”

“Glen, ben...”

“Bir süre senden nefret ettim. Çocukları olarak *seni* görmek istediklerini düşündüm.”

Onunla orada buluşmamı bu yüzden mi istemişti? Benden ne kadar öğrendiğini söylemek için mi? Kalbim ufak ufak parçalanmaya başladı. Gözlerimi indirdim, Glen’in gözlerinden uzaklaştırdım. Ama o konuşmaya devam etti. “İşte o zaman seni izlemeye başladım. Seni berbat bir şey yaparken yakalayacaktım.”

Midem düğüm düğüm oldu.

“Ama hiç malzeme çıkmadı,” dedi Glen. Sesi ısındı. “Tıpkı dedikleri kadar harikaydım, güzeldin de ve o zaman seni daha yakından tanımam gerektiğini anladım.” Derin bir nefes aldı. “Sanırım sana âşık oluyorum Clara.”

Ona bakmak için döndüm ve bir anlığına beni öpeceğini düşündüm. Düşünmeden, kafamı onunkinden hafifçe uzaklaştırdım. Bu adımı atmak için hazır olduğumdan emin değildim. Glen gülümsedi, sonra elini aşağı uzattı ve parmaklarını benim kilerin arasına geçirdi.

“Kaldır gözlerini Clare,” dedi, adımı tek heceye kısalttı. Bu sesi onun dilinden duyunca içimde büyüyen bir heyecan hissettim. Gözlerimi kaldırdım ve ağzım açık kaldı.

Tepemizde, yüzlerce yıldız gökyüzünde hızla yol alıyor, gecenin kadifemsi dokusuna ısıtılı delikler açıyordu. Nefeslendim, soluğumu bırakırken tek kelime ettim: “Muhteşem.”

Glen sırttı ve kendisi sırtüstü uzanana kadar beni arkaya doğru çekti, ta ki ben de kafamı onun göğsüne yaslayana dek. Daha önce bir oğlanla hiç bu kadar yakın olmamış, kendimi bir oğlanla hiç bu kadar samimi hissetmemiştim. Anlamadığım şeyler hissediyordum ama tek bildiğim, bu ânın, bu hislerin asla bitmesini istemediğimdi.

Meteor yağmuru bittiğinde Glen konuşmaya başladı. Eğer ondan işi devralması beklenmiyorsa yapmak istediği şeylerden bahsetti. Hayvanlar ya da çocuklar üzerine çalışacakmış. Başka ülkelerde maceralar peşinde koşacakmış. Dünyayı keşfedecekmiş. Bu işlerin bazılarını gerçekten de yapabilirdi. Baba, işi için dünyanın dört bir yanını dolaşıyordu. Glen de aynı fırsatları yakalayacaktı.

Ama Glen’in sesinde bir keder vardı, ona kalacak olan mirastan, ailesinin beklentisinin aksine, çok da memnun olmadığını belirten bir ipucu. Glen’in sözcükleri yavaşlayıp nefesleri derinleşirken içimde bir üzüntü hissettim. O ânın ötesinde herhangi bir şey düşünmek istemiyordum çünkü gelecekte bahsettiğimizde ayrı yaşamlar süreceğimiz bir zamandan bahsediyorduk. Ama tabii, Glen sırlarını paylaşmak için beni seçtiğinden göğsümde istemsizce bir sıcaklık hissediyordum. O gece bana fısıldadığı dileklerini başka kimseyle paylaşmadığını biliyordum. Kendimi uykuya bırakırken, düşüncelerim rüyalara dönüştü, içinde Glen’le ikimizin dünyayı dolaştığı, ikimizin de kendi tutkularımızın peşinden koşmakta özgür olduğu, ikimizin de sonsuza dek ötekiyle birlikte olmayı seçtiği rüyalara.

Güneş yükseldiğinde Glen kıpırdandı. Yanağımı öptü ve çatının ucuna doğru indi, beni tekrar görmek için yakında zaman bulmaya söz verdi. Ayrı düşüşümüz beni bir süre bunalıttı ve sakinleşene dek bekledim, sonra pencereden içeri girdim, küçük koridordan geçtim ve odama döndüm. Macy hafifçe horlayarak uyurken Anne ile Baba’nın onu sandıkları kadar meleksi görünüyordu. O,

ehlileştirilemeyecek bir ruha sahipti. Macy istediklerinin peşinden giderdi. Yastık adamımı kenara attım ve uykuya daldım, keşke biraz daha onun gibi olabilseydim diye düşündüm.

ŞİMDİ

“Duydum ki dün sana bir ziyaretçi gelmiş,” dedi Dr. Mulligan, seansımızın ortalarına doğru. Son yirmi dakikadır defterime bir şeyler karalıyordum ama pek havamda değildim. Glen’in yüzünü çizdiğim sayfaya döndüm. Zayıf bir taklitti.

“Glen’i tekrar görmek istiyorum,” dedim, doktorun çıkışını yok sayarak.

Dr. Mulligan beni şöyle bir süzdü. “Maalesef o benim yetkimde değil. Onu neden görmek istiyorsun?”

“O benim kocam. Bir nedene ihtiyacım var mı?”

“Sanırım yok. Ama neden şimdi?”

Defterin kapağını sertçe kapadım ve yüzümü ellerimle örttüm. Ağlamak istemiyordum ama Mae Anne’nin ziyaretinden beri kendimi iyi hissetmiyordum. Bulunduğum durumdan nefret ediyordum. Her şeyinden. Eve dönmek ve Glen’le, kızlarımızla, hatta Mae Anne’yle bir arada olmak istiyordum. Daisy’nin saçlarını fırçalamak, Passion’la çamaşır katlamak, Jessa’nın yeni bir dil öğrenmesine yardım etmek istiyordum.

“Glen’in annesi beni ziyarete geldi,” diye mırıldandım ellerime doğru. Sonra ellerimi indirdim ve Dr. Mulligan’a bir göz attım. “Onun hayatını mahvettiğimi söylüyor. Doğru mu bu?” Her ne kadar Mae Anne bunu bizim hikâyemizi kuvvetlendirmek için söylemiş olsa da sözcükler bana ağır gelmişti. Belki de beni yıllar önce bana bulunan müşteriye bıraksaydı Glen için daha iyi olurdu. Belki de ailesi ona daha uygun birini bulurdu, benim yetkin olmadığım konularda ona yardımcı olabilecek birini. Belki hâlâ özgür olurdu.

Dr. Mulligan yüzünden bir şey geçti, acıya yakın bir ifade. Yere, karşıma doğru eğildi. Bu yeniydi. Bundan önce her zaman sandalyesinde kalırdı, bense kanepeyle kahve sehпасı arasına oturmayı seçerdim. Onu kendi seviyemde görmek tuhaftı, pahalı duran takım elbisesi halı iplikleri ve tozlarla kaplanacaktı. Ama o bunu umursuyor gibi görünmüyordu, gözleri tamamen benim üzerime odaklanmıştı.

"Beni dinle, Clara." Ses tonu normalden farklıydı. Dr. Mulligan alçak ve nazik bir sesle konuşuyordu, tehdit eder veya komut verir bir ton değildi. Beni zihnimin iç içe geçmiş ağlarının arasında takip eden rehberim gibiydi, ara ara beni dürtüyordu ama önden benim gitmeme izin veriyordu. Ama şimdi, sesindeki aciliyetle doğrulup dikkat verdim. "Sen Glen'in hayatını mahvetmedin. Duyuyor musun beni? Anladığım kadarıyla, sen onun hayatını yalnızca daha iyi hale getirdin." Durup gözlerini kapadığında altdudağında hafif bir titreme gözüme çarptı.

"Ama o beni seçmemiş olsaydı ailesi belki..." Doktorun gözleri hemen açılınca sözümü yarım bıraktım.

"Ne demek istiyorsun Clara?" Bakışları jilet gibi keskindi.

"Yani," dedim, güvenli bir yanıt için beynimin içini yokladım. Onun ailesini tanımamam gerekiyordu, şimdi nasıl bir araya geldiğimizi nasıl açıklayacaktım?

"Clara." Dr. Mulligan'ın sesi yine nazikti. "Glen'le ne zaman tanıştın?"

Dans dersi anılarım gözlerimin önüne geldi. "Dans dersinde," dedim. Connor'a söylediğim de buydu. "Birlikte kaçtık." Yalan değildi.

"Kaç yaşındaydınız?"

Bu iş Connor'la yaptığımız sorgulama seanslarına benzemeye başlamıştı. Defterimi açıp tekrar karalamaya başladım. Dr. Mulligan'la konuşmak istemediğimden de değildi. Açılmayı ve her şeyi sayıp dökmeyi ne kadar istediğimden ürküyordum. Ama kimseye güvenemezdim.

Dr. Mulligan iç geçirdi. "Bana henüz gerçeği söyleyemeyeceğini biliyorum Clara," dedi ve hayal kırıklığını ses tonuna yansıtmamak için ne kadar uğraştığını duyabiliyordum. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi kötü hissettim ama sadakatim Glen'eydi. Kadın beni bir süre daha izledi, sonra ayağa kalktı, üstünü silkeledi ve tekrar sandalyesine yöneldi.

Seansın kalanında konuşmadık ama kendimi biraz daha iyi hissettim. Dr. Mulligan'ın beni umursadığını biliyordum ve benim varlığımın Glen'in hayatını daha iyi hale getirdiğini söylediğinde de ona inanmıştım. Keşke Glen'i görüp bu konuda onunla konuşabilseydim. Yalnızca birkaç dakika, bana güven kazandırmaya yeterdi.

"Zamanımız neredeyse doldu, Clara," dedi Dr. Mulligan. Defteri mühürleyip imzaladık ve onu her zamanki yerine koyduktan sonra kadın masasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Şu andan sonraki seansımıza kadar bir şey düşünmeni istiyorum senden," dedi, gözleri beni süzerken.

Kafa salladım. "Tabii."

"Her hafta bu binada buluşan bir grup kadın var... zor durumlardan gelen kadınlar. Senden onlara katılmayı düşünmeni istiyorum."

Zor durumlar? Bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamadım ama yine de kafa salladım. "Düşüneceğim."

"Lütfen düşün. Bazı başka kadınlarla iletişim kurmanın senin için iyi olacağını düşünüyorum." Bana hafifçe gülümsedi. "Mahkûm edilmemiş olanlarla."

Ben de gülümsedim, hapishane ima edilince içimde yükselen panik duygusunu bastırmak için derin nefesler aldım. Dr. Mulligan bana zaman zaman bu tarz laflar edecekti. Beni korkutan şeyi yok saymanın bana uzun vadede yardımcı olmayacağını açıklamıştı. Gerginliğimi dindirmek için kullandığım nefes alıp verme tekniğimi fark edince yüzündeki gülümseme iyice yayıldı.

"Aferin Clara." Kapı tıklatıldı. "Grubu bir düşün," dedi Dr.

Mulligan kapıyı açmak için giderken. Kapı ağzında Jay vardı, beni odama götürmek üzere hazırdı.

“Düşüneceğim.”

GEÇMİŞ

Glen’le birlikte büyük kaçışımız üzerine duyduğum tazelik hissinin bir kısmı yok olmuştu. Bir kasabaya varmak için beş saat yürümemiz gerekti ve uzakta binalar gördüğümüzde güneş artık tamamen yükselmişti. Ayaklarım saatler önce uyuşmuştu ama ben kendimi zorlayarak yürümeye devam etmiştim, yalnızca Glen önerdiğinde birkaç kez mola vermiştim. Medeniyetin ilk işaretlerini görmemizle birlikte, uyuşukluk ve bitkinlik hisleri unutuldu. Daha önce hiç kasaba görmemişim. Anılarım yalnızca Mae Anne ve kız kardeşlerimle birlikte yaşadığım evdekilerden ibaretti.

“Burası çok şirin!” dedim Glen’e sırtarak. Uykulu kasaba bir vadinin içine yuvalanmıştı, tepeleri karlı dağlarla çevriliydi.

Glen de bana gülümsedi, soğuktan yanakları kızarmıştı, gözleri parlıyordu. “Seveceğini biliyordum.”

Kasabaya doğru ilerledik ve ikimiz sokaklarda el ele dolarken bilmediğim bir özgürlük hissi duydum. Hoplayıp zıplamak, dans etmek, dönüp durmak istiyordum. Glen beni kasabanın dışındaki küçük bir binaya götürdü. Otobüs durağı. En yakındaki büyük şehre iki bilet aldı ve çok beklememize gerek kalmadan otobüs gürültüyle oturduğumuz banka doğru yanaştı. Glen huzursuzlanmaya başladı, saatini kontrol edip yola göz atıyordu. Ben de endişelenmeye başladım. Kaybolduğumuzu ne zaman anlayacaklardı? Nereye gittiğimizi tahmin etmeleri için ne kadar süre geçmesi gerekecekti?

Otobüste az kişi vardı. İçerisi biraz kirli çorap gibi kokuyordu ama benim için mucizevi bir yerdi. Pencereye doğru hafif hafif

horlayan, her nefesiyle camı buğulandıran bir adamın karşısına oturduk. Gülüp Glen'in dikkatini buna çektim, o da benimle kıkırdadı. Otobüs harekete geçer geçmez Glen'in rahatladığını hissettim.

"Başardık," dedi, dönüp bana bakarak.

Başımı salladım, yüzümdeki sırıtışa hâkim olamıyordum. "Yeni bir hayatın başlangıcı, değil mi?"

"En iyi hayatın."

Otobüste nereye gitmek istediğimiz ve oraya gittiğimizde ne yapacağımızı konuşarak zaman geçirdik. Glen bize sahte belgeler hazırlayabilecek ve bunu, elbette doğru fiyat karşılığında Baba G'ye bildirmeyecek bir adam olduğundan bahsetti. Güvenli bir şekilde uzaklara gittiğimizde adamlarla iletişime geçecekti. Yeni kimlikler yaratarak kendimizi eğlendirdik. Benim adım Delia'ydı ve on sekiz yaşındaydım. Glen de Brock'tu ve yirmi bir yaşındaydı. Yeni evlenmiştik, balayımızdan henüz gelmiştik, maceraya hazırdık.

"Aa!" dedi Glen, sırt çantasının ön gözüne elini sokarak. "Neredeyse unutuyordum." Küçük bir kadife kese çıkardı. "Büyük bir şey değil ama yine de önemli."

Keseyi alıp çevirdim, içindekileri elime boşalttım. İki gümüş halkacık avucuma indi, bir tanesinin üstünde minik bir elmas vardı. Gözlerimi kaldırıp Glen'e baktım.

"Alyanslar," dedi. "Geçiciler tabii, ben sana hak ettiğin yüzükleri alabilene kadar." Yüzükleri elimden aldı. "İzin verir misin?"

Kalbim gümbürderken yüzüğü parmağıma geçirmesi için izin verdim. Durumun gerçekliği yüzüme çarptı. Kendi başımı zaydık, evli bir çift olarak yaşıyorduk. Bize ne yapmamız gerektiğini söyleyen Mae Anne ya da Baba G yoktu ama bize kaynak sağlayacak herhangi biri de yoktu.

"Ya benimki?" dedi Glen, daha geniş yüzüğü elinde tutarak. Hiçbir şey söylemeden, yüzüğü alıp parmağına yerleştirdim. Başım biraz dönmeye başlamıştı. Glen elimi kaldırdı ve yüzüğü

öptü. "Bayan Montgomery?" Ve bu küçük jestle kalbim sakinleşti. Artık her şey yolundaydı.

"Bay Montgomery," dedim, dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrılırken.

"Mutlu musun?"

"Evet."

"Güzel."

Şehre ulaştığımızda bir sonraki durağımızın neresi olacağına karar vermek için doğrudan bilet gişesine gittik.

"California?" diye sordum. "Sen bir film yıldızı olabilirsin."

Glen güldü. "Ben daha da uzak bir yer düşünmüştüm. Doğru sahili mesela? New York City?"

Bunu düşündüm. New York hakkında duyduğum her şey çok heyecan vericiydi. Ve orası kocamandı. Yok olmak için mükemmel bir yer.

"New York kulağa harika bir yer gibi geliyor."

Glen sırtı ve biletleri aldı. Otobüsle oraya gitmek birkaç gün sürecekti ama sorun değildi. Birlikteydik ve birbirimize anlatacak çok şeyimiz vardı. En önemlisi de Glen'in bana dışarıda işlerin nasıl yürüdüğü konusunda bir şeyler anlatmasına ihtiyacım vardı. Bu yaşama yabancı olduğumu belli etmek istemiyordum.

Öğle yemeğini küçük bir restoranda yedik ve her öğün çizburger yesem mutlu ölebileceğime karar verdim. Otobüsün kalkmasına hâlâ birkaç saat vardı ve Glen yolun ilerisinde bir sinema salonu olduğunu gördü.

"Bir film izlemek ister misin?" diye sordu, sanki hayır diyebilirmişim gibi.

"Şaka mı ediyorsun?" diye sordum. "Evet!" Ciyaklayarak onun üstüne atladım, çizburger yemek bile beni sinemaya gitmek kadar heyecanlandırmamıştı.

"Hayda!" dedi, beni belimden yakalayıp geriye doğru birkaç adım sendeleyerek. "Beni yalnızca çizburger yiyip sinemaya gitmek için kullandığını düşünmeye başlayacağım."

Beni göğsünde güvenle tutuyordu ve benim de gözlerim

onun üstündeydi, aşk dolu bakıyorlardı. Başımı eğdim ve onu öptüm, hislerimi eyleme döktüm. Glen teması kesmeden beni yere indirdi ve bir duvara doğru yasladı. Dudakları benimkileri açılmaya itti ve kendimi kaybettim. Gereğinden kısa süre sonra dudakları yavaşladı ve Glen benden biraz uzaklaştı.

“Ee, şu film işi...” Lafı orada bıraktı.

“Ne filmi?” diye sordum sersem sersem.

Glen kafasını arkaya doğru attı ve kahkahayı bastı. “Hadi gidelim, güzelim.” Elimi tuttu ve sinemaya doğru hızla ilerlemeye başladık, molamız bizi geciktirdiği için acele ettik. Glen rasgele bir film seçti ve tam ışıklar sönerken içeri girdik.

Film bir aşk hikâyesi çıktı ve onunla birlikte uzaklara kaçtığımız için bizimkinden daha romantik bir hikâye olamayacağını düşünerek Glen’e sokuldum. Mae Anne bana bir zamanlar Romeo ve Juliet adında bir hikâye okutmuştu, birbirlerine âşık olan ve ailelerinin isteklerine karşı gelip evlenen iki çocuğu anlatıyordu. Kendimi tıpkı Juliet gibi hissediyordum. Juliet’in hikâyesinin nasıl bittiğini hatırlayınca içime kötü bir his doğdu ama bundan sıyrıldım ve elimi Glen’in eline daha sıkı bastırdım. Gözlerini indirdi, kaşları endişeyle kıvrıldı ve ben bu fırsatı kullanıp uzandım, onu tekrar öptüm. Filmin kalanını kaçırdık ve bu umurumda olmadı.

Sinema salonundan çıkarken gülüyorduk. Bizi oradan alıp kaderimize götürecek otobüse yetişmek için çok zamanımız vardı. Ellerimiz iç içeydi ve kollarımız telaşsız adımlarımızla birlikte, aynı tempoda sallanıyordu.

“Tamam, çocuklar. Oyun zamanı sona erdi.”

Donakaldım ve Glen’in kollarındaki kaslar gerildi. Eli benimkini eziyordu. Döndük ve sırtını bir kamyonete yaslamış şekilde her zamanki puolarından birini içen Baba G’yle karşılaştık. Glen geri geri gitti, beni de beraberinde çekti.

“İşi zorlaştırma, oğlum. Gir şu kamyonetin içine.” Baba’nın ses tonu endişesizdi.

“Hayır,” dedi Glen. “Clara ve ben gidiyoruz. İşini alıp başkasına verebilirsin. Ben istemiyorum.”

Baba iç çekti ve sırtıyla kamyonetten kuvvet alarak ilerledi, elini cebine atıp puronun yanan ucunu kesen aleti çıkardı, ucunu kenara attı. "Bunu konuşmuştuk, Glen." Baba, Glen'in adını nadiren kullanırdı ve Glen'in buna verdiği tepkiyi doğruluşundan anladım. "Eğitimi neredeyse tamamladın. Başka biri yok. Yerleşkeye döneceksin. Benim işimi devralacaksın. Ve bu kızı bırakacaksın."

Glen, duyduğu her sözcükle başını iki yana sallıyordu. Baba omzunun üstünden arkasına bakana kadar geri geri gittik. Adamları bizi mümkün olan her kaçış noktasında bekliyorlardı. Bitmiştik. Glen sihirli bir çözüm bulmaya çalışırken kafasının içindeki çarkların döndüğünü neredeyse gözlerimle görebiliyordum. Birden sabit kaldı.

"Bizi geri götürebilirsin, Baba," dedi. "Ama yine gideceğiz." Baba itiraz etmek için ağzını açtı ama Glen onun konuşmasına izin vermeyecekti. "Eğer Clara'yı satarsan onun peşinden gideceğim. Sen benden kurtulmak zorunda kalana kadar başına sorunun üstüne sorun açacağım. Beni emrin altında tutmak için nasıl yöntemler kullanacağın umurumda değil, işe yaramayacaklar. Bu bir sözdür."

Baba bakışlarını Glen'den ayırmıyordu. Onu süzüyordu. Glen'in Baba'ya geçmişte karşı geldiğini biliyordum ama hiç bu kadar güçlü şekilde durmamıştı. Genellikle pes ederdi. Baba hiçbir şey söylemedi ama Glen'in devam etmesini beklerken çenesi sertleşti.

"Ama," diye devam etti Glen, "Eğer ikimizin bir arada olmasını kabul edersen kendi isteğimizle hemen şimdi geri geliriz. Clara annemin çırağı olabilir ve siz emekli olunca işleri devralmaya hazırlanır."

"O kız benim için çok para ediyor, oğlum," dedi Baba, öfkeyle bezeli sesiyle.

"Benim için paradan çok fazla şey ediyor," diye yanıt verdi Glen, elimi bırakıp kolunu etrafıma sararak.

İnsanlar bize dik dik bakmaya başlamıştı. Glen ve Baba, sesle-

rini kimsenin duyamayacağı kadar kısık tuttular ama bir yüzleşme olduğu aşikârdı. Bunu ilk fark eden Baba oldu.

“İyi,” dedi. “Bunu kamyonette konuşalım.”

“Hayır.” Glen’in sesi netti, tonundan belli olan bir korku yoktu. “Clara’yı satmayacağına dair söz vermeni istiyorum.”

Baba düşündü, gözlerinin kenarlarındaki kırışıklar hiç görmediğim kadar derinleşmişti. “Benim için o parayı telafi etmen gerek. Müşterisi başka bir kız alır ama o kadar vermez. Farkı sen vereceksin, üstüne o kız için alacağım parayı da vereceksin.”

Glen, babasma dik dik baktı. “Onu senden satın almamı mı istiyorsun?”

Baba başını sallayarak onayladı.

“Kabul.” Glen’in sesinde herhangi bir tereddüt yoktu. “Bunun bir seçenek olduğunu bilseydim böyle bir durum yaşamazdık.”

Glen’e bakan Baba’nın gözlerinde gurura benzeyen bir şey yakaladım, ben emin olamadan belirip kayboldu, yerini her zamanki küçümseyici bakış aldı. “Elbette, ikiniz de bu küçük geziniz için cezalandırılacaksınız.”

Glen irkildi ama kafa salladı. “Elbette.”

Kamyonete bindik ve Glen’in bana sarılmaya devam etmesine rağmen kapı bizi içeri kaparken artık özgürlüğümün sonsuza dek kayıp gittiğini hissettim.

ŞİMDİ

İlk mide bulantısı dalgaları sabah vurdu. Hissi başta tanıyamadım. Olanı kavradığımda neredeyse tuvalete bile yetişemeyecektim, yani midemdekilerin sonu olan yere. Titriyordum, üşüyordum ve alnımda ter damlaları birikiyordu. Tuvaletin yanındaki duvara yaslandım ve hafifçe inledim. Yatağıma yatacak kadar bile hareket edemedim.

Bir saat sonra gardiyan beni kontrol etmek için geldiğinde

hâlâ oradaydım. Adam hemen doktor çağırdı ve yatağıma dönmememe yardım etti. Hâlâ başım dönse de kendimi daha iyi hissediyordum. Doktoru beklerken uykuya daldım. Geldiğinde doktor bana bir göz attı ve gardiyana beni revire götürmesini emretti.

Gardiyana beni tekerlekli sandalyeyle binanın tanımadığım bir yerine götürdü. Burası Dr. Mulligan'ın ofisinin yakınındaydı ama birkaç kez fazladan döndük. Oram buram yoklandı, bir kaba çiş yapmam istendi, sonra da odama gidip dinlenmeme izin verildi. O gün aralarına katılmam gereken grup şöyle bir aklımdan geçti, Dr. Mulligan'ın birkaç kez daha zorlamasıyla birlikte ama çok geçmeden rüyasız bir uykuya daldım.

Uyandığımda Connor yatağımın yanında oturuyordu. Bir tomar kâğıt okuyordu ve ben uyurken Meredith'in yanımda oturduğu zamanı hatırlatıyordu. Ama bu kez korkmamıştım. Connor bazen strese girip aşırı tepkiler verse de bana sabır göstermişti ve ondan korkmamam gerektiğini biliyordum. Acaba Jay neredeydi? Hevesli genç ajanla birlikte geçirdiğim sabahlarımdan zevk almaya başlamıştım. Aynı sorularla geçen uzun saatler aracılığıyla ondan enerji ödünç alıyordum.

"Selam," dedim boğuk sesimle. Connor gözlerini kâğıtlardan kaldırdı, dudaklarında çok hafif bir gülümseme vardı ama gözleri endişeliydi. Tanıştığımızdan beri Connor'ın yaşlandığını tekrar düşündüm. Saçları biraz daha beyazlamıştı, gözleriyle dudaklarının etrafında daha fazla damar çıkmıştı. Ya da belki de ben daha dikkatli bakar olmuştum.

"Selam," dedi, kâğıtlarını bir klasörün içine doldurarak. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Kendimi zorlayarak oturur pozisyon aldım ve fazla hızlı oturduğum için hafif bir baş dönmesi hissedince şaşırdım. Kafam temizdi ve midem de sorunsuz gibiydi. "Bayağı iyiyim," dedim, Connor'a şok içinde bakarak. "Buradaki tıbbi tedaviniz oldukça iyiymiş."

Connor'ın yüzündeki gülümseme biraz yayıldı. "Bu bir bilim mucizesi değil, ne yazık ki. Ya da neyse ki," diye ekledi kaşlarını çatarak.

Kafamı iki yana salladım. Hâlâ ara ara kafamı karıştırıyordu. "Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Bana baktı. "Dr. Mulligan'la konuşabilecek gibi misin?"

İnledim. "Beni o grubun arasma mı oturtacak?"

Connor güldü. "Bugün değil," dedi. "Bugün başımızda daha büyük iş var."

Gözlerimi devirdim. "Gidelim o zaman."

Tekerlekli sandalyeyi sürükledi. "Atla."

"Hayatta olmaz." Ayağa kalktım, pantolonumla gömleğimi düzelttim. "Yürüyeblirim."

"Ayakkabın yok."

Çıplak ayaklarıma baktım. "Aa. Evet." Terliklerim için etrafa baktım ama kaybolmuşlardı.

"Otur işte Clara," dedi Connor bitkince.

Tekerlekli sandalyeye oturdum ve Connor beni Dr. Mulligan'ın koridoruna götürdü. Burada zemin halıyla kaplıydı, bu yüzden elimi havaya kaldırarak onu durdurdum. "Lütfen," dedim ayağa kalkarak. Kafasını iki yana salladı ama yolun kalanını yürümeme izin verdi.

Dr. Mulligan bizi bekliyordu. Connor odadan çıkmak yerine kanepenin öteki ucuna oturunca şaşırdım. Ona bir kaşımı kaldırdım ama onun dikkati Dr. Mulligan'a odaklanmıştı. İç geçirerek ben de yüzümü ona döndüm.

"Kendini nasıl hissediyorsun, Clara?" diye sordu Dr. Mulligan. O sabah ses tonu temkinliydi. Yoksa öğleden sonra mı olmuştu? Ne kadar uyuduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Çok daha iyiyim," dedim. "Hatta, şu an bayağı iyiyim. Ama o gruba katılacak kadar iyi değil belki. Hastalığı bulaştırır mıyım, bilemiyorum." İkna edici olmak için midemde bir virüs olduğunu çok geç hatırlayarak hafifçe öksürdüm.

“Hastalığın bulaşıcı değil,” dedi Connor, kanepede oturduğu yerden ve Dr. Mulligan ona bir göz attı.

Bir ona, bir ötekine baktım.

Dr. Mulligan omuzlarını dikleştirdi ve gözlüklerini çıkardı.

“Senin midende virüs yok, Clara. Bu yüzden hastalığının bulaşıcı olmadığını biliyoruz.”

“Yemek zehirlenmesi mi?” diye tahmin yürüttüm. “Buradaki yemek bayağı berbat.”

Connor homurdandı.

“Hayır,” dedi Dr. Mulligan, Connor’ı duymazdan gelerek. “Yemekte sorun yok.”

“Belli ki siz buranın köftesini yememişsiniz.”

“Clara, odaklanmana ihtiyacım var.”

“Odaklanmış durumdayım.” Odaklanmamıştım. Midem bulanmadan önce tuhaf bir rüya görmüştüm ve unutmadan not etmek istiyordum. Connor’ın oradan gitmesini nasıl sağlayabilirdim acaba?

“Clara, sen hamilesin.”

GEÇMİŞ

Ben odama topallaya topallaya girerken evde bir sessizlik vardı. Eğer yeni sıyrıklarım ile ilgilenecek birilerini bulamazsam iltihap kapacaktım. Acaba Glen de benzer bir cezayla karşılaşmış mıydı? Bizi araba yolunda ayırdıklarından beri onu görmemiştim. Ben evin arka kısmına götürülmüştüm, beni orada bekleyen Anne tek kelime etmeden öfkesini salıvermişti. Daha önce hiç kırbaçlanmamıştım. Bu, sorun çıkaran ve evden gönderilen kızlara ayrılan bir cezaydı. Ben hiç sorun çıkarmamıştım. Glen’den önce.

Odama girdim, bir tas ve merhemle beni bekleyen Macy’yi görünce rahatladım. Gömleğimi çıkardım ve yüzüstü yatağa

uzandım. Macy şiltenin üstündeki tüm örtüleri çıkarmıştı. Çıplak yüzeyin üstündeki leke beneklerini düşünmemeye çalıştım ve kafamı kollarıma gömdüm. Bezin ilk teması vücuduma tüm parmaklarıma kadar ulaşan bir acı yaydı ama kısa sürede doku-nuşa karşı hissizleştim, tıpkı dışarıdaki darbelere alıştığım gibi.

“Nereye gittin?” diye sordu Macy, sırtımla birkaç dakika boyunca ilgilendikten sonra. Sesinden merak aktığını duyabiliyordum ve sormak için bu kadar beklemenin onu öldürdüğünü de biliyordum. Ve bilmeyi de hak ediyordu. Macy hatırlayabildiğim kadarıyla sırdaşımdı. Birbirimizin sırlarını saklardık. Her ne kadar sinirli görünmese de ona sınırların dışına çıktığımı söylememiştim. Söyleme konusunda hâlâ tereddütlüydim.

Ben yanıt vermeyince iyice bastırdı. “Glen’in de kaybolduğunu duydum.”

“Onu nasıl duyabildin? Anne bahsetmezdi bundan.”

“Evden çıkıp Josh’ın kulübesine gittim.” Macy duraksadı. “Glen’in dün gece kızlardan biriyle kaçtığını ve Baba’nın da öfke krizine girdiğini söyledi. Glen’in ranzasını kırmış.”

“Onun *kulübesine mi gittin?* Güpegündüz?” dedim nefesim kesilerek ve doğruldum. Sırtımdaki bezler şiltenin üstüne düştü ve Macy’ye ağzım açık bakarken gömleğimi göğsümün üstünde tuttum. Geceleri kaçması yeterince kötüydü. Güneş tepedeyken neden böyle bir risk aldığı konusunda herhangi bir fikrim yoktu.

Macy’nin ağzı sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Oraya gündüz vakti ilk gidişim değildi.” Omuz silktili. “Senin Anne’yle olan ekstra derslerin sayesinde daha çok boş vaktim oldu. Benim müşterim seninki kadar talepkâr değil.” Benim müşterim, sanki bir özel okula gitmişim gibi bir eğitim sahibi olmamı, okuma, yazma, diksiyon konularında uzmanlaşmamı ve üç dil bilmemi istiyordu. Yıllar süren eğitimim için adamın harcadığı para aklıma gelince kalbim ezildi. Ama kendimi fazla da suçlu hissedemedim, Glen’in yüzü anılarımda belirip duruyordu. O, buna değerdi. Ve o da benim için aynı şeyi düşünüyordu.

Kafamı iki yana salladım, Macy'nin yüzünü tekrar odak noktasına getirdim. Gözleri büyüdü. "Bunu öğrenince müşterin ne diyecek?"

"Öğrenmeyecek," dedim, yataktaki pozisyonuma geri dönerek. "En azından detaylarını."

"Hangi detaylar?" Macy'nin ses tonu yırtıcıydı, bilgi paylaşmam için hevesliydi.

Ben bir cevap bulamadan kapı tıklatıldı ve sohbetimiz bölündü. Kapıyı açmak için ayağa kalktığı anda Macy'nin omuzları çöktü. Anne kapının ağzında duruyordu.

"İşlerine gidebilirsin, çocuğum," dedi Macy'ye, kenara çekilerek. "Burayı ben bitiririm."

"Peki, efendim," dedi Macy yere bakıp ağırbaşlı bir genç kız resmi çizerek. Onları acaba sandığı kadar kandırabilmiş miydi? Macy'nin uzaklaşmasını izlerken gözleri dalan Anne, sonra içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı.

Sabit kaldım, herhangi bir direktif bekledim. Anne odada do-landı ve Macy'nin bıraktığı yerden işlere devam etti: Temizledi, merhem sürdü, bandajladı. İlk dokunuşunda irkildim, Anne'nin her zamanki sertliğini bekledim ama ellerinin kibarlığı beni şaşırttı. Hızlı parmakları sırtımda Macy'ninkilerden daha hızlı hareket etti ve kısa süre sonra Anne bana doğrulmamı işaret etti.

"Üstünü deış, oturma odasına gel," dedi ve kapıya doğru ilerledi. "Sohbet edeceğiz."

Gömleğim mahvolmuştu ama yine de onu çamaşır sepetine attım. Daha sonra lekeleri çıkarıp üstünü yamamaya çalışacaktım. Bu bana Glen'in onunla kaçarken verdiği gömlekti ve onu kaybetmek istemiyordum. Bez olarak kullanılmaması için onu saklamam gerekecekti. Glen'in gömleği mobilya parlatmak için kullanılmamalıydı.

Abartısız bir etek ve üst giydikten sonra alt kata doğru yollandım, oturma odasında konuşulanları duyabilecek mesafeye gelene kadar ayaklarımı sürüdüm. Sonra canlandım ve normal hızımla yürümeye başladım. Artık bunu erteleme- nin faydası

yoktu. Anne'nin diyeceği şey beni geriyordu. Beni kırbaçlamasından belliydi ki kafasında cezadan başka şeyler vardı.

Oraya vardığımda Anne halihazırda pencerenin yanındaki yüksek sırtlı sandalyelerden birine oturmuştu. "Kapıları kapa lütfen, Clara," dedi gözlerini kaldırmadan. Fransız kapılarını menteşeden gelen tıkırtı sesini duyana kadar ittim ve sonra Anne'nin karşısındaki yere doğru ilerledim. "Lütfen, otur." Anne sandalyeyi işaret etti. Oturdum, sırtımı sandalyenin yüzeyine değdirmemeye dikkat ettim. Ama hareketim yine de vücuduma acı dalgaları yaydı.

Sessizliğin rahatsız edici boyuta ulaşması uzun sürmedi. Anne'nin bana koyduğu çayı içerken dilimi yaktım. Önce benim konuşmamam gerektiğini biliyordum. Daha önce bir kez cezalandırılmıştım. Sıram olmadığı halde konuşmak bana bir kırbaç cezasına daha mal olmayacaktı ama Anne'nin intikamını almak için yapabileceği başka şeyler vardı.

"Benim asla oğlum olmamalıydı," dedi Anne, bana hâlâ bakmadan. Gözlerimi baktığı yere, pencereden dışarı diktim ama dikkatini çekebilecek hiçbir şey yoktu. Yüzüne bir göz attığımda onun uzaklarda, geçmişin benim takip edemeyeceğim bir yerlerinde olduğunu anladım. "Üçüncü kızımdan sonra artık yılmıştım. Başka çocuğum olmayacaktı ve Baba'ya bir varis bırakmamıştım. Benden kurtulup ihtiyacı olanı ona sağlayabilecek birini bulmaya hakkı vardı."

Yüzümü ifadesiz tuttum ama içimde düşünceler dönüp duruyordu. Anne'nin kızları olabilecek, onun vücudundan çıkmış herhangi bir kız tanıımıyordum. Yalnızca Glen vardı. Anne'nin kızları sadece kız kardeşlerim ve bendik.

"Baba G, beş erkek kardeşin en büyüğüydü," diye devam etti Anne. "Bir sürü varis arasından seçim yapmayı bekliyordu. Tekrar hamile olduğumu öğrendiğimizde dehşete kapılmıştık, dördüncü bir kız bekledik. Ama Glen'in erkek olduğunu öğrendiğimizde Baba'nın yüzündeki neşe her şeye değdi."

Dudakları hafifçe gülümserken Anne'nin gözleri kırıştı.

Anne'nin yüzünde bir gülümseme nadiren görülürdü. Nefesi mi tuttum, ânu bozmak istemedim. Glen'in bebekliği, çocukluğu hakkmda daha fazla bilgi sahibi olmayı çok istiyordum. Bilmediğim çok fazla şey vardı, onun hakkında öğrenilecek çok fazla şey vardı. Geleceğim geçen kırk sekiz saatte keskin bir dönüş yaşamıştı ve tıpkı tüm derslerimde olduğu gibi, edinebileceğim tüm bilgileri özümsemeye hazırdım.

"Glen doğduğunda küçüktü, sağlıklıydı. Hayatta kalabileceğinden emin değildik. Ama kaldı. Öteki oğlanlardan daha güçlü oldu ve babasını gururlandırdı. Babasını hep gururlandırdı." Yüzünü bana döndü, gözleri benimkileri delip geçti. "Ta ki seninle tanışana kadar."

Beni göğsümün ortasından bıçaklasa da olurdu, kelimelerinin etkisi o kadar sertti.

"Anlamadım," dedim, kısık sesimle. Ağlamamaya kararlıydım ve titreyişlerini gizlemek için ellerimi önümde sıkıca kenetledim.

"Glen'in kendine bir eş seçeceği kesindi," dedi Anne, masanın öteki tarafından bana öfkeyle bakmaya devam ederek. "Uygun olabilecek bir sürü kız var. Sen bunlardan biri değilsin."

Derin bir nefes aldım. Glen bana birlikte olacağımıza dair söz vermişti bile. Durum bu olduğuna göre, bu kadının karşısında cesur olmalıydım. "Neden uygun değilim, efendim?"

Anne'nin gözleri parladı. "Sen bundan daha fazlası için eğitildin Clara," dedi ve ağızım saklayamayacağım bir şokla açıldı. "Sen inanılmaz önemli bir adamın kolunda olabiliydin ve onun yerine dünyadan gizleneceksin, yeteneklerin heba olacak. Sen basitçe onun için fazla iyisin."

Bu hiç de beklediğim bir şey değildi. Tam aksi. Glen'in bana söylediği şeye rağmen onun daha iyi bir tercih yapamamasından dolayı Anne'nin bana kızdığını sanmıştım.

"Oğlumu seviyorum," dedi Anne, masanın karşısına uzanıp elini elime koydu. "Ama senin için Baba'ya ödeme yapması yıllarını alacak. Ve itibarımız lekelenecek."

Elbette. Mesele paraydı. Ve itibardı. Anne beni gerçekten o kadar değerli görmüyordu. İşle ilgiliydi bu. Hep işle ilgiliydi. Bu yüzden Glen onları hayal kırıklığına uğratmıştı ve bana kızmışlardı. Beni seçmesinin kıymetli işlerine zarar vereceğine inanıyorlardı. Onları haksız çıkarmalıydık. Omuzlarımı doğrulttum, Anne'nin yargılayışmın ağırlığını üstümden attım.

"Ben de oğlunuzu seviyorum," dedim, cesaretimi toplayıp sert bakışına cevap vererek. "Ve yeteneklerim sizin işinizi daha da büyültmeye yardımcı olacak. Bana iyi eğitim verdiniz ve bana öğretecek çok daha fazla şeyiniz olduğunu biliyorum. Öğrenmeye ve o öğrenirken Glen'in yanında yerimi almaya hevesliyim."

Anne güvenilmez gözleriyle beni süzdü. Konuşmamın çok az etkisi oldu. Bana birkaç saniye daha gözlerini ayırmadan baktı. "Yani seni Glen'i bırakıp asıl zorunluluklarını yerine getirmeye ikna edemez miyim?"

Bu yeniydi. Sanki bir tercihim olabilirmiş gibi hissediyordum. İsteseydim müşterimle planlandığı gibi birkaç ay içinde buluşabilirdim. Beni yetiştiren adamla kadına para ve prestij kazandırabilir, işlerini büyütebilirdim. Ya da Glen'in teklifini kabul edip onunla olabilir ama bütün operasyonu riske atabilirdim.

Pek de tercih sayılmazdı.

"Ben her zaman Glen'i seçeceğim," dedim ayağa kalkarak. Ben odadan çıkarken Anne itiraz etmedi.

ŞİMDİ

Bulantı artık dalga dalga geliyordu, öngörülemezdi ama hazırlıklıydım. İstemediğim kadar krakerim vardı ve nane şekerleri de yardımcı oluyordu. Anne'nin özel sabah bulantısı çayı da yanımda olsaydı da bulantıyı sınırdan tutsaydı keşke. Önceki gün bir doktor gelmişti. Bebekler konusunda uzman bir doktor. Kadın benim neredeyse iki aydır hamile olduğumu hesap etti. Sabah bu-

lantısının başlaması için biraz geçti bu ama midemin bulandığı, başımın döndüğü başka zamanları da hamileliğe bağladı.

İçimde bir çocuğun büyüdüğüne inanamıyordum. Glen'le birlikte dördüncü kez bir hayat yaratmıştık. Elbette, zamanlama ideal değildi ama şikâyet etmeyi reddediyordum. Bu çocuktan öncekileri, küçük Fındık'ım dediklerimi düşünürken gözlerimi kapadım. Tanışma şansını yakalayamadığım minik ruhlar. Üzerime vahşi bir koruma örtüsü düştüğünü hissettim ve hâlâ düz olan karnımın üstünde kollarımı kavuşturdum. Bu çocuğa hiçbir şey olmayacaktı. Onu güvende tutacaktım. Hem korku içindeydim hem heyecanlıyım. Bu kez farklı olacaktı. Bu kez beni gözleyen bir doktor vardı. Bu kez mucizemizin elimden kayıp gitmesine izin vermeyecektim. Doktora endişemden bahsetmiş, önceki üç hamileliğimi anlatmıştım. Her şeyin yolunda, bebeğin sağlıklı olduğu konusunda doktor bana güvence verdi. Ona inanmak istiyordum. Bu bebeği güvende tutmaktan, onu sonuna kadar taşımaktan, onu Glen yanımdayken doğurmaktan daha fazla istediğim bir şey yoktu. Yıllardır annelik babalık yapıyorduk ama hiç bebeğimiz olmamıştı, birlikte yaptığımız bir çocuğa bakmamıştık hiç. Bu bebek geldiğinde Glen'le olan bağım asla olmadığı kadar güçlenecekti.

Doktor, bebeğin erkek mi, kız mı olduğunu öğrenmek için birkaç ay daha geçmesi gerektiğini söylüyordu ama ben cinsiyeti biliyordum. İçimde minik bir Glen büyütüyordum. Glen benimle olamasa da kendinden bir parçayı arkada bırakmıştı. Bunu kendi yapamayacak olursa benim korunacağımı, bana bakılacağını garanti altına almıştı. Bu da aşkımızın başka bir kanıtıydı, etrafımdaki insanların sorgulamaya çalıştıkları aşkın. Artık sorgulayamazlardı.

Kapı açıldı ve Connor içeri girdi, Jay de hemen arkasından geldi. Connor'm yüzü endişeyle gerilmişti. Benim için endişeleniyordu ama buna gerek yoktu. Fındık'ım artık benimleydi:

"Acaba okumak için birkaç kitap alabilir miyim, lütfen?" diye sordum ve Connor'ın kaşları şaşkınlıkla havalandı. Sorgu za-

manlarımız dışında fazla konuşmamıştım ve Glen'i görme şansımı zorlama dışında fazla bir şey istemiyordum.

"Elbette," dedi, cebinden küçük bir kâğıt parçası ve bir kalem çıkardı. Connor'ın her zaman üzerinde not alacak bir şeyleri olduğunu fark etmiştim. Kafasından her zaman bir şeyler yazma ihtiyacı doğuracak kaç düşünce geçiyordu? "Ne tür kitaplar istersin?"

"Hamilelik hakkında kitaplar," dedim. "Bir de birkaç roman belki? Bir de Fındık'a okumak için birkaç çocuk kitabı."

"Fındık mı?" diye sordu Jay.

"Doğduğunda adı bu olmayacak elbette," dedim gülümseyerek. "Ama şu an ona bu isim uygun, ne dersiniz?"

Adamlar kafa salladı ama anlamadılar. Vücutlarını bir mucizeyle paylaşmanın sevincini nasıl anlayabilirlerdi ki?

Connor notlar aldığı kâğıdını tekrar cebine koydu. "Clara, hâlâ Glen'i görmek istiyor musun?"

Doğrudum. "Evet." Cevabımda tereddüt yoktu. Glen çok heyecanlanacaktı.

Connor kafa salladı. "Tercihi sana bırakacağım," dedi. "Ama Glen'e bebekten bahsetme meselesini düşünmeni istiyorum. Belki de haberi sonraki ziyaretine kadar, doktoru sonraki görüşüne kadar saklayabilirsin."

Kaşlarımı çattım. Bunun hiçbir mantığı yoktu. Doktor hamileliğimde her şeyin iyi görüldüğünü söylemişti bile. "Neden? Glen çok mutlu olacak."

"Sadece... bekle, olur mu? Eğer sana doğru gelirse söyle ona ama en azından on dakika bekle."

Kaşlarım çatıldı ama kafa salladım. "Tamam. Ne kadar görüşebileceğim onunla?"

"Yirmi dakika."

Kalbim ezildi. "Ne kadar kısa." Ama önceki ziyaretimden uzundu sanırım. Yeterince işbirliği yaparsam, belki bir ara bir saatliğine görüşebilirdik.

"Hazır mısın?" Connor süre konusundaki üzüntüme tepki vermedi.

Ayağa kalktım. "Son vedamızdan beri hazırım."

Jay ayağa kalktı, Connor ben odadan çıkarken bana eşlik etti. Hapishaneye kadarki kısa araba yolculuğumuz sırasmda beni kelepçeleme zahmetine girmediler. Geçen seferkiyle aynı yoldan gittik ve girdiğimiz oda tıpkı hatırladığım gibiydi. Glen oturuyordu, elleri masanın ortasmdaki bir halkaya kelepçelenmişti, başı eğikti. Biz içeri girerken kafasını kaldırdı ve nefesim kesildi.

Glen'in yüzü kafatasının kemiklerine kadar gerilmişti, yani elmacık kemiklerinin altı oyuktu, gözleri kocamandı ve boş bakıyorlardı. Bana odaklandıklarında aydınlandılar. "Clara," dedi çatallı sesiyle.

Yaklaşamadım. Connor'a döndüm. "Ona ne yaptılar?" diye fısıldadım.

"Onun gibi insanlar için hapishane kolay değil," diye yanıt verdi Connor.

Gözlerim yaşlarla doldu. Onun gibi insanlar mı? Glen benim hayatımın aşkıydı. Ona nasıl böyle haksızca davranabilirlerdi? Derin bir nefes aldım ve Glen'e dönüp titrek titrek gülümsedim. Onun etrafındaki gardiyanlar kapıya doğru ilerlediler, geçerlerken Glen'in kelepçelerini açtılar. Görünüşe göre bu kez talep etmeden mahremiyet sahibi olacaktık.

"Yirmi dakika," diye uyardı Connor, kapıyı arkasmdan kaparken. "O kadar. Söyleyecekleriniz konusunda dikkatle düşünün." Ve sonra gitti.

Masaya doğru yaklaşırken ayaklarımı sanki çamurun içinde sürüklüyormuşum gibi hissettim. Aynı anda hem ona doğru hem de ondan uzağa koşmak istiyordum. Onun yanında durana kadar hareket ettim ve dizlerimin üstüne çöktüm.

"Glen?" Bu bir soruydu, çünkü onun hâlâ orada olduğunu, benim Glen'imın karşımdaki bu bir deri bir kemik siluetin derinlerinde olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Döndü ve kolları havaya kalktı, yüzümü avuçladı. "Clara," diye fısıldadı ve eğildi, alnını alnıma yasladı. Göz kapaklarım titreyerek kapandı ve onu hissettim. Bu Glen'di. Benim Glen'imdi.

“İyi misin?”

“İyi görünüyor muyum?”

“Cevap vermemi istemezsin.”

“Lanet olsun, Clara,” diye terslendi Glen ama gözlerinde daha önce orada olmayan bir parıltı vardı. Onu kalıbından çıkarıyordum. O yenilemezdi. “Bok gibi görünüyorum ve kendimi gördüğümden beter hissediyorum.”

Bir süre sessiz kaldık. “Nasıl bir his, Glen?” Ne kadar cesur davrandığıma inanamıyordum ama gücümü Fındık’ımdan alıyordum.

Glen gözlerini kapadı. “Bu konuda konuşmak istemiyorum. Umarım asla böyle bir yeri boylamak zorunda kalmazsın Clara.”

Hapishanede bulunduğumu ona söylemedim. Üstümün başımın kanla kaplı olduğu, karnuma bir diş fırçası saplanmış kâbuslar gördüğümü anlatmadım. Acaba o kâbuslar aracılığıyla bile Fındık beni varlığından haberdar etmeye, orada bir şey olduğunun ipucunu vermeye mi çalışıyordu, diye düşündüm. Ondan daha önce haberim olamadığı için sessizce özür diledim ve rüyanın gelecekte olacakların belirtisi olmaması için dua ettim.

“Bir şey söyledin mi?” diye sordu Glen, kısık sesle.

“Basit şeyler sadece,” dedim. “Zaten bildikleri şeyler.” Duraksadım. “Anne mesajını verdi.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Güzel bir şov yapmışsın diye duydum.”

“En iyisinden öğrendim.”

“Seni elinden geldiğince sık ziyaret edecek, Clara. Yanında olamıyorum diye kendini yalnız hissetmeni istemiyorum.”

“Ben yalnız değilim.”

Kafası bir anda doğruldu. “O ajanları mı diyorsun, hep yanında olanları? Uzun olan var ya, onun sana bakışlarından hoşlanmıyorum.”

Glen hep kıskanç olmuştu, özellikle Joel’dan beri. “Connor bana yardımcı olmaya çalışıyor,” dedim ve bu sözcüklere inandığımı fark ederek şaşırdım.

Glen'in gözleri sertleşti. "Bu insanların hiçbiri bize yardım etmeye çalışmıyor Clara. Onlar bizi ayırmaya çalışıyorlar." Sandalyesinde çöktü. "Sana yardım edememe hissinden nefret ediyorum. Senden uzak olmaktan hoşlanmıyorum."

Sanki gözlerimin önünde büzülüyordu. O an kararımı verdim. "Glen," dedim, daha önce onunla konuşurken hiç olmadığı kadar keskin bir sesle. "Pes etme. Duydun mu beni?"

Gözleri şaşkımdı ve bir fırtına geleceğini gördüm. Bu güzeldi. Onu canlı görmek istiyordum, sinirli. Tutkulu. Tekrar umursamalıydı. Yanaştım.

"Bu hafta öğrendim, Glen."

Bana yaklaştı. "Neyi öğrendin?"

Karnımı ovdum. "Hamileyim, Glen. Bir bebek yapmışız ve oğlumuz içimde, canlı."

Glen'in ağzı açık kaldı.

Kafa salladım, yüzüm gülmeye başladı. "Bu yüzden sakın pes etmeye kalkma. Oğlumun, babasının pes ettiği bir dünyaya gelmesine izin vermeyeceğim. Savaşacağına söz ver, Glen."

Glen doğruldu ve gözlerinde ateş gördüm.

Connor içeri girmek için o ânı seçti. Adamın yüzündeki hayal kırıklığını gördüğümde konuştuklarımıza kulak misafiri olduğunu anladım. Ne kadarını duyduğunu bilmiyordum ama beğimi sır olarak saklamamı istediğini biliyordum. Gözlerimin önünde Glen'in gücünün arttığını fark edince nedenini anladım.

GEÇMİŞ

İç geçirdim ve sırtımı sandalyeye yasladım, derin bir nefes alırken ellerimi karnımın üstüne kapadım. Serin güz havası, Güney Dakota'nın en iyi yemeklerinden oluşan zengin bir ziyafetle körelen hislerimi keskinleştiriyordu. Glen biftek ve patatesten oluşan yemeği sunduğunda gülmüştüm çünkü bu bizim evimizde

yediğimizden pek farklı değildi ama bazı yönlerden tamamen farklıydı ve yediğim en güzel yemektir. Sırf bu deneyimi uzatmak için yemeye devam da edebilirdim ama Glen'le paylaşacağımız tatlı için ancak yerim kalmıştı.

Glen kremanın son kısmını aldı ve bana sırtarak, "Mutlu musun?" diye sordu.

"Hem de nasıl," dedim, gülüşüne karşılık vererek. "Sağ ol, bunun için."

Elimi aldı, dudaklarına götürdü ve yapış yapış öptü. "Benimle yürür müsün?" diye sordu, ben başımı sallayıp onu onaylar-ken beni ayağa kaldırdı. Masaya birkaç banknot bıraktı ve beni kulübenin arkasındaki patikaya doğru yönlendirdi. Yemek yediğimiz yerden gölü görebiliyordum ve arkasında bir patika vardı. Bir süre rahat bir sessizlik içinde yürüdük.

"Clare?"

"Hı?" diye sordum, ayın suyun üstündeki yumuşak dalgacıklar üstündeki oyuna dalmıştım.

"Sen... mutlu musun? Yani, durumlar hakkında?"

Artık dikkatim ondaydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece dediğim şeyi. Mutlu musun?"

Alnımı kırıştırdım. "Tabii ki mutluyum Glen. Seninleyim."

"Sen... sen o zengin müşterinle olmayı istemez miydin?"

"Bunu nasıl düşünebilirsin?" Durdum ve yüzümü ona döndüm, öteki elini tuttum. "Ben seni seviyorum, Glen, seninle ilk kez dans ettiğimizden beri. Sensiz bir hayat düşünemiyorum. İstemem de."

Glen'in kaşları gevşedi. Onun gergin olduğunu fark etmiştim bile. Az önce çok önemli bir şey olduğunu o an fark ettim. Glen'in benim onunla olma tutkum hakkında herhangi bir şüphesi olduğunu hiç bilmiyordum. Her zaman kendinden emindi, kim olduğu konusunda çok güvenliydi. Onun kırılgan tarafını ortaya çıkarabildiğimi bilmek bana hafif bir heyecan verdi. Böyle düşündüğüm için kendimi suçlu hissettim ama dudaklarıma gelen küçük gülümsemeye engel olamadım.

“Ne gülüyorsun?” diye sordu, çenemi kaldırıp gözlerimi inceleyerek.

“İlk dansımız geldi aklıma, o kadar,” dedim, yalanımın çok belli olmadığını umarak.

Beni biraz süzdü, sonra bıraktı ve geri gitti. “Pekâlâ o halde, hanımefendi, bana bu dansı lütfeder misiniz?” Reverans yaptı, elini bana doğru uzattı.

Gülümsedim ve reveransına karşılık verdim. “Elbette, beyefendiciğim,” dedim, elini tuttum.

Beni kollarına aldı ve ay ışığında küçük yuvarlaklar çizmeye başladık. Mutlu bir şekilde iç geçirdim ve başımı onun geniş göğsüne koydum. Kalbinin düzenli atışı beni rahatlatıyordu ve Glen yalnızca ikimiz için sessiz bir ezgi mırıldanıyordu. Bu, hayatımın en romantik ânıydı.

O an, Glen’in çağrı cihazının tiz sesi huzurlu akşam havasını yardığında mahvoldu. Glen memnuniyetsizliğini homurdanarak ifade ettiğinde göğsü titredi ama beni kendinden nazıkçe uzaklaştırdı ve aygıtı almak için elini cebine attı.

“Joel’muş,” dedi kaşlarını çatarak. “Acil durum.” Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı, sakinleşmek için böyle yaptığını biliyordum. Gözlerini açtığında birkaç saniye önceki eğlenceli hali yok olmuştu. “Onu aramam lazım.”

Kurduğum en acayip hayallerde, Glen o çağrı cihazını alır ve göle atar, herhangi bir şeyin ya da birinin bizim romantik akşamımızı bölmesine izin vermeyi reddederdi. Ama ben kocamı tanıyordum ve çağrı cihazı öttüğü anda akşamımızın bittiğini biliyordum.

“Tabii,” dedim ve bana uzattığı elini tuttum, onunla birlikte patikada yürüdüm ve kulübeye girdim.

Glen lobideki telefonu kullanmak istedi, Glen’in kaldığı yerin numarasını çevirdi ve benimle birlikte, kordonun uzandığı yere kadar giderek mümkün olduğunca mahremiyet kazandı.

“Ne?” dedi sertçe.

Ahizeden gelen cızırtılı sesleri anlayamadığım için Glen’in

göğsüne eğildim, onun sesinin derin gürlmesini minnetle dinledim. Glen, Joel'un konuşmaya başlamasından neredeyse hemen sonra gerildi.

"Ne zaman?" Bir duraksama. "Nedenini söyledi mi adam?" Bir duraksama daha. "Kızları aldın mı?" Kaslarmda hafif bir gevşeme. "Tamam. İyi. Clara'yı odamıza götüreceğim ben, sonra..." Joel her ne dediyse Glen'in vücudu buna tepki olarak kas-katı kesildi. "Ne bo..."

Geri çekildim ve gözlerimi ona doğru kaldırdım. Boynu tehlikeli bir kırmızı tonuna dönmüştü, öfkeli olduğunun kesin bir işaretiydi bu.

"Bu işte seni yanımda istiyorum, Joel," dedi Glen telefona, etrafımdaki kolunu sıkarken. "Pete'e kızları aldır ve yola düş. Bu gece gidiyoruz. Sevmedim bu işi." Joel'a bizi ön taraftan almasını söyledi. Onu beklerken lobideki bir kanepeye oturduk.

"Neler oluyor, Glen?" diye sordum. Bu kadar sinirli olduğunda genelde onunla iletişime geçmezdim ama merakıma yenik düşmüştüm.

"Harrison bizi görmek istiyor."

"Bizi mi?"

"Evet. İkimizi de."

"Beni neden görmek istiyor ki?" Glen'in neden sinirlendiğini anlamıştım artık. Herhangi birinin bana herhangi bir ilgi duymasından hoşlanmazdı. Çok sahipleniciydi.

Homurdandı. "Bilmiyorum." Bana döndü ve ellerimi aldı. "Clara, ne olursa olsun yanımdan ayrılma, tamam mı? Yanımdan ayrılma."

Sesindeki yoğunlukla büzüştüm ama başımı salladım.

"Söz ver bana, Clara. Söyle."

"Söz." Sesim cılızdı ama keskindi. Beni Glen'den ayırmak için sürüklemeleri gerekecekti.

ŞİMDİ

Dr. Mulligan'ın beni kaydettirdiği grup toplantısına ilk gelen ben oldum. Connor beni çok erken getirdi ve koridordaki yerini aldı. İçeri oturmak istemedi. Eğer orada olursa, ötekilerin normaldeki kadar açık konuşmayacaklarından endişeleniyordu ama asıl benim açık konuşmayacağımdan daha çok endişelendiğini biliyordum. Endişelenmesine gerek yoktu. Söz almayı asla planlamıyordum. Bunu yalnızca Dr. Mulligan'ın gönlü olsun diye yapıyordum.

Odanın ortasına çember şeklinde dizilmiş yaklaşık on katlanır metal sandalyeden birinde kımıldandım. Duvarlara kadar uzanan donuk yeşil bir perde vardı ama ince kumaştandı ve bir sürü yeri arkayı gösterecek kadar yıpranmıştı. Klima çok serin bir dereceye kadar açılmıştı ve mendilimsi incelikte gömleğimle otururken ürperiyordum. Diğer kızlar içeri girerlerken kollarımı karnımın üstünde kavuşturdum. Bazıları fısıldaşıyorlardı, sözcükleri benim anlayamayacağım kadar yumuşaktı, diğerleriye benim kadar sessizce oturuyorlardı, odanın çeşitli noktalarına bakışlarını kilitleyip göz teması kurmaktan kaçınıyorlardı.

Herkes beni görmezden geldiği için bu fırsatı onları gözlemleyerek kullandım. Kızların çoğu benim yaşlarımda görünüyordu, bazıları biraz daha büyük, birkaçı çok daha küçüktü. Glen'le evlendiğimden beri yaşıma yakın kızlarla fazla vakit geçirmiştim. Glen'in işlerindeki kadınlarla olan kısa etkileşimlerim rahatsızlık verici olmuştu, kadınlar bana kötü gözle bakmışlardı ve aynısı benim tarafımdan da geçerliydi. Glen'in hayatındaki pozisyonumu kıskanıyorlardı. Sahip olduğum son arkadaş Macy'ydi. Macy'nin yüzünü aklımdan çıkardım.

Çalı gibi kumral saçları olan bir kadın, elinde bir tomar kâğıt-

la odaya girdi. Kızlardan biri ona yardım etmek için ayağa fırladı, kalanımızsa izledik.

“Teşekkür ederim, Tori,” dedi kadın, tomarın yarısını ona vererek. “Sandalyemin yanına bırakıver, lütfen.”

Tori, kadının istediğini yaptı. Kız, ötekilerin bazıları kadar yorgun durmuyordu ve gözlerinde bana yabancı gelen bir parlılık vardı. Tori yerine otururken diğer kadınlar da çemberdeki yerlerini aldılar.

Kadın kâğıtlarını kucağına bıraktı, saçlarını, giysilerini düzeltti ve oturdu, etrafındaki beklenti içinde yüzlere gülümsedi. Tüm konuşmalar kesildi. Kadın bakışlarının her yüzün üstünde gezinmesine izin verdi ve bana geldiğinde gözlerinin tüm gücünü hissettim. O an sanki orada yalnızca ben vardım ve bu bana Dr. Mulligan’ı ziyaretlerimde duyduğum hissi hatırlattı. Kadının gülümsemesi yüzüne yayıldı.

“Dr. Mulligan grubumuza yeni birini göndermeyi umduğunu söylemişti,” dedi. “Adım Heather. Sen de Clara olmalısın.”

Başımı sallayarak onayladım. Bu kez konuşmayı reddederken oyun oynamıyordum. Ağzım o kadar kurumuştı ki kelimeleri boğazımdan yukarı çıkarıp dudaklarımın arasından geçirmeyi beceremeyecektim.

Heather bana gülümsedi ve şunu söylerken sesindeki nezakete inandım: “Burada olmana çok sevindim, Clara.” Diğer kızlara kendilerini tanıtmalarını söyledi ve kızlar da isteneni yaptılar, bazıları diğerlerinden daha isteksizce. İsimleri hafızama almadım. Buraya tekrar gelip gelmeyeceğimi bilmiyordum. Hatırladığım tek isim Tori’ydi.

“Clara, başlamadan önce bize kendin hakkında bir şeyler anlatmak ister misin?” Heather hakkındaki fikrim tatsızlaştı. Dizlerimi göğsüme çektim ve başımı iki yana salladım. Beklentimin aksine, beni konuşturmaya çalışmak yerine sadece kafa salladı. “Burada zorlama yok, Clara. Eğer yalnızca dinlemek istiyorsan sorun değil. Sadece burada olduğun için mutluyuz.” Kadın hemen yanındaki sandalyede oturan, sarışın ve kocaman yeşil göz-

leri pek hoş bakmayan kıza döndü. “O zaman Mallory, sanırım sen bugün konuşmaya hazırdın.”

Mallory derin bir nefes aldı ve çembere göz gezdirdi. Herkes öne eğilmişti. Yüzlerindeki konsantrasyon beni etkiledi. Suratsız duranlar bile Mallory’ye odaklanmışlardı, sanki kızın söyleyeceği şey dünyadaki en önemli şeymiş gibi. Dr. Mulligan bana bu grup hakkında fazla bir şey söylememiştir ve o an keşke beni nasıl davranmam gerektiği konusunda biraz bilgilendirseydi diye düşündüm. Ayaklarımı yere indirdim ve Mallory’ye doğru döndüm. Kızın gözleri benim hareketlerime doğru döndü ve konuşmaya başlarken bakışlarımız buluştu.

“Ben üniversitede ikinci sınıf öğrencisiydim.” Mallory’nin sesi başta tereddütlüydü. Beni izlemeye devam etti ve ben içimde onu korumak, tıpkı kızlarıma yaptığım gibi onu da ferahlatmak için bir dürtü hissettim. Kız devam ederken ona cesaret verici şekilde gülümsedim ve kafa salladım.

“Derslerime çok çalışırdım. Sürdürmek istediğim bir bursum vardı. Arkadaşlarım her hafta sonu onlarla dışarı çıkmadığım için benimle dalga geçerlerdi ama ben şehrin etrafındaki kahvecilerde takılmayı tercih ederdim.” Mallory gülümsedi. “Her cuma farklı bir kahveci seçerdim ve saatlerce hem kitaplarımı hem de insanları irdelerdim.

“Bir cuma günü, başka bir yeni kahveciyi deniyordum. Şehrin güzel bir bölgesindeydi. Yorulmuştum ve vizelerim henüz sona ermişti, aynı zamanda oda arkadaşımın dansa gitmediğim için ettiğim kavganın yükünü üstümden atıyordum.” Mallory kafasını iki yana salladı. “Ne kadar aptalca bir şey, değil mi? Ama kendimi isyankâr hissediyordum. Bu yüzden Eric yanıma geldiğinde oğlanlara genelde yaptığım gibi yanımdan kovmak yerine onu oturması için davet ettim.

“Eric benden büyüktü ve çok görmüş geçirmiş görünüyordu. Bana kahve ısmarladı ve mekân gece ikide kapanana kadar konuştuk onunla. Son otobüsü kaçırmaktan endişelendim, o da beni eve bırakmayı önerdi.”

Mallory duraksadı ve kalbimin gümbürdediğini fark ettim. Kız aklındakileri paylaşırken onu yakından izlemiştim. Gözleri donuktu ve yüzünün rengi atıyordu. Kendini tamamen hikâyeye kaptırmıştı. Ben de öyle.

“Aptalcaydı. Ama kabul ettim. Kampüsten uzakta oturmadığını söyledi ve beni onunla ve ev arkadaşlarıyla biraz zaman geçirmeye davet etti. Arkadaşlarım bütün gece bana mesaj atmışlardı, o yüzden onlara beni beklememelerini söyledim.” Mallory’nin gözünün ucundan bir damla yaş süzüldü ama kız bunu görmezden geldi. Duruşunu düzeltti ve hikâyenin kalan kısmına geçerken kızın duvarlarının kalktığını gördüm.

“Kampüsün ters yönüne doğru hareketlendik. Güldüm ve ona biraz fazla kahve içip içmediğini sordum ama bana cevap vermedi. Gerildim ama o geri dönüyordu. Şehrin tekinsiz taraflarından birine gittik ve arabayı başka bir arabanın arkasında durdurdu. Bana dışarı çıkmamı söyledi. Çıkmadım. Ona beni eve götürmesi için yalvardım. Önümüzdeki arabadan başka bir adam çıktı ve benim kapıma geldi. Eric beni kapıdan dışarı itti. Kaçmaya çalıştım ama öteki adam beni yakaladı ve yere fırlattı. Kafamı çarptım ve gözlerim karardı. Uyandığımda bir arabanın bagajındaydım. Müzik bangırdıyordu. Hâlâ duman ve küf kokusu alabiliyordum. Ayakkabılarımı almışlardı ve ellerimle ayak bileklerim bantla birbirlerine yapıştırılmışlardı.” Mallory gözlerini kapadı.

Artık duymak istemiyordum. Dr. Mulligan’ın beni buraya gönderirken ne düşündüğünü bilmiyordum. Mallory’yle, hayatından bu kadar acımasızca alıkonulan bu kızla ne ortak yanımdı? Bu hikâyeyle herhangi bir ilgim olsun istemiyordum. Gerildim, ayağa fırlayıp kaçmaya hazırdım ki Mallory’nin gözleri açıldı, tekrar benimkileri buldu ve ben sandalyeme çakıldım. O beni izlerken, bana öyle bir kırılganlıkla bakarken oradan ayrılamazdım. Sanki gücünü benden alıyordu. Ona baktım ve kızlarımı gördüm. Kendimi sandalyeme bıraktım, paniği yüzümden sildim. Her zaman hem duygusuz hem de yardımcı görünmeyi başaran Dr. Mulligan’ı taklit ettim.

Mallory derin bir nefes aldı. “Bagaj kapısına vurdum ama kimse yanıt vermedi. Beni duyabildiklerinden şüpheliydim. Bagaj kapağını açıp kaçmak için kullanabileceğim bir kol yoktu. Bir yerlerde okuduğuma göre eğer bir bagajdaysanız arka lambalardan birini tekmeleyip araçtan dışarı atmanız ve kolunuzu dışarı sallamanız gerekiyormuş. Tekme atıp durdum ama farları yerlerinden çıkaramadım. Uzuvarımm bağlanması çok zor bir durumdu ve sanırım birkaç ayak parmağımı kırdım. Umurumda değildi. Parık içindeydim.

“Araba durdu ve bagaj açıldığında havanın aydınlık olduğunu görünce şaşırdım. Ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyorum. Beni alıkoyan adam gün ışığında daha da dehşet vericiydi. Yüzünde yaralar vardı... ve dev gibiydi. Beni sanki hiç ağır değilmişim gibi omzundan aşağı sarkıttı. Hiçliğin ortasındaydık, uzun bir metal binanın yanında. Fazla bir şey görmüyordum. İçeride garaj kapıları gibi açılan geniş kapılar vardı. Sonra anlaşıldı ki buralar depo bölmeleriymiş. İçeride çok daha fazla erkek vardı ve aralarından biri, bölmelerin birini açtı. Beni taşıyan adam beni kirli bir şiltenin üstüne attı ve gitti.”

Heather uzandı ve Mallory’nin elini kavradı. “İyi misin, Mallory?” diye sordu Heather. “İstersen biraz mola verebilirsin.”

Mallory kafa salladı. “Ga-galiba biraz su içebilirim.”

Benim de suya ihtiyacım vardı. Ve havaya. Herkes geri gitti, bazıları kendi iç dünyasına doğru çekildi, bazıları aralarında konuşmaya başladı. Ben ayağa fırladım. Kimse ilgilenmedi. Heather, Mallory’ye yumuşak şekilde bir şeyler mırıldanıyordu. Tori, Mallory’ye su getirmeye gitmişti. Kapıya doğru uzandım. Dışarı çıkarken kimse beni durdurmadı.

Koridora çıktığımda sırtımı duvara yasladım ve yere doğru kaydım. Kafamı, içinde dönüp duran düşüncelerle eşzamanlı olarak sert yüzeye çarptım. Çok erken olduğunu bilmeme rağmen neredeyse titreşim hissettiğimi hayal ederek elimi karnıma götürdüm. Her zaman olduğu gibi Fındık beni sakinleştirdi. Dışarıda olan biten her türlü şeye rağmen oğlumun güvende ve hu-

zurlu olduğunu, asla benden uzakta olmayacağını biliyordum. O benimdi.

“Nasıl gidiyor?”

Zıpladım. Connor’ın beni koridorda beklediğini unutmuş-tum. Buraya çıktığımda onu nasıl görmemiştim, bilmiyordum. Ona baktım ve adamın alrı endişeyle kıvrıldı.

“Neden buradayım?” diye sordum, onun sorusunu yok sayarak. “Bunun benimle hiçbir ilgisi yok.”

“Daha henüz girdin içeri, Clara,” dedi Connor nazik bir sesle. “Bir şans ver bu kızlara.”

“Ne şans? Üzücü hikâyeler anlatma şanss mı? Benim üzücü hikâyemi anlattırmaya çalışmaları şanss mı? Herkes neden benim işimi öğrenmeye çalışıyor? Bu benim işim! Benim hayatım!” Vurgulamak için yere vurdum.

Connor tepki vermedi. Bir süre beni izledi. “Dr. Mulligan’a bunu deneyeceğine dair söz verdin.”

“Deniyorum.”

“Hayır, denemiyorsun. Sen bunu bırakmaya hazırsın.”

Haksız değildi. Minik gri odama, Dr. Mulligan’ın ofisine veya hatta o korkunç sorgu odasına bile dönmeye hazırdım. Mal-lory’nin hikâyesinin kalanını duymak için odaya dönmektense başka her yere gidebilirdim.

“Tek yapman gereken dinlemek,” dedi Connor. “Sadece dinle Clara.” Bu bir komut değildi. Bir istekti. İç çektim ve kafa salladım, o sırada Heather kafasını koridora çıkardı.

“Buradaymışsın, Clara,” dedi gülümseyerek. “Tekrar içeri geliyor musun?” Başka bir soru ve reddetmem için bir fırsat. Ama bunun yerine ayağa kalktım.

“Evet.” Onu takip edip içeri girdim, bir kez arkama bakıp yüzünde düşünceli bir ifade olan Connor’ı yakaladım, adam benim ona baktığını görünce bunu cesaret verici bir gülümsemeye çevirdi. Kapı arımdan kapandığı için onu bir kez daha başımla onaylayamadım.

Hepimiz oturduğumuzda Mallory kaldığımız yerden devam etti.

“O karanlık depo bölmesinde ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Gözyaşım kalmayana kadar ağladım. Kimse beni tuvalete götürmediği için altına yaptım. Ayaklarım ve ellerim uyuşmuştu. Saatlerdir yemek yememiştim. O fareli şiltenin üstünde öleceğimi düşündüm, karanlıkta, yalnız başıma. Sonunda kapı açıldı. Bir grup kadın içeri girdi ve bir ışık açtı. Benimle konuşmadılar ama bantlarımı çözdüler, giysilerimi çıkardılar, beni ellerinden geldiği kadar temizlediler. Üstüme bir sabahlık geçirdiler, sonra beni koridora çıkarıp derme çatma bir ofise soktular. Bir doktor beni... kontrol etti.” Mallory duraksadı. Vücudu tamamen kilitlenmişti, el eklemleri bembeyazdı. Heather onu kesmedi, başka bir araya ihtiyacı olup olmadığını sormadı.

“Başka bir adam, Mike, bunların hepsini izledi. Doktor benimle işini bitirdiğinde adam beni başka bir alana götürdü. Orası bir depo gibi görünüyordu. Orada üç başka kız vardı, çıplaklardı. Mike sabahlığımı aldı ve beni onlara doğru itti. Üstümüze su sıktılar. Ondan sonra bize giymemiz için şort verdiler, o kadar. Bizi depo bölmelerinin olduğu koridora geri götürdüler. İki başka kadımla birlikte bölmelerden birine sokuldum.”

Yumruk yaptığım elimde hafif bir sürtünme hissettim. Tori yanıma gelmişti. Elini benimkinin üstüne koydu, beni rahatlatmak için hafifçe bastırdı. Parmaklarım gevşedi ve avucumda hilal şeklinde kırmızı izler bıraktığımı gördüm. İzlerden biri kanıyordu. Tori hiçbir şey söylemedi, yalnızca elini benimkinin üstünde bıraktı, beni rahatlatmaya çalıştı. Bu kızı tanı mıyordum. Ama izin verdim. Mallory’nin hikâyesinin beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyordum. Benimle hiçbir ilgisi yoktu. Yine de Tori’nin varlığının sıcaklığına odaklandım ve kendimi tekrar Mallory’nin hikâyesine verdim.

“Yalnızca birkaç gün sonra beni ilk kez dışarı çıkardılar. Dışarıdaki işlerinde kullandıkları özel bir minibüsleri vardı. Seks taşım acılığı. Farklı farklı işler vardı ama her zaman öncelik bir ba-

kire isteyen, çok para verecek adamlardaydı. Benim ilk seferim en az elli yaşındaydı. Havalı bir otele gittik. Ona direnmedim bile. Canım yandı. Ve ben direnmedim." Mallory başını eğdi, yaşlar kontrolsüz şekilde kucağına düştü.

"Bunun için hâlâ kendini suçlu hissediyor musun?" diye sordu Heather kısık sesle.

Mallory kafa salladı. "Eğer direnmiş olsaydım belki kurtulabilirdim. Belki de kaçıp yardım isteyebilirdim. Belki de böyle yarım yamalak yaşamazdım." Dizlerini göğsüne çekti, hıçkırarak ağlıyordu.

Tori yanımda sessizliği bozunca yerimden sıçradım. "Bir kez kaçmaya çalıştım," dedi. "Yani, çoğunuz benim hikâyemin biraz farklı olduğunu biliyorsunuz. Beni şehrin ortasında bir evde tuttular." Tori bunu bilmeyen tek kişinin ben olduğumu tahmin ederek bana baktı. "Kaçabileceğimi düşündüğüm o kadar çok fırsatı kaçırdım ki... Sonunda denedim."

Mallory konuşmadı ama kafasını kaldırdı, çenesini dizlerine koydu.

Tori gözlerini Mallory'ye kilitledi. "Kaçmaya çalışan o kızlara ne yaptılar?"

"Buz banyosu." Mallory'nin sesi mekanikti. Başka gözyaşı düşmedi. "Saatler süren buz banyosu. Bazı kızlar öldü. Ama vücutlarında iz kalmıyordu."

Tori kafa salladı. "Beni kaçırانlar izleri umursamıyorlardı. Beni yakaladılar ve dövdüler, ben ölmeyi dileyene kadar. İki gün erkeklere hizmet etmek zorunda kalmadım. Kaçmamakta haklıymışsın, Mallory."

Mallory'nin Tori'ye inanmak istediğini anlayabiliyordum ama gözlerinde yine de şüphe vardı. Kendimi bir duygu menagesinden geçmiş gibi hissettim. Dr. Mulligan'ın böyle bir gruba katılmamın bana ne yardımı olacağını düşündüğünü anlamıyordum. Benim hayatım bu trajik hikâyelere hiç benzemiyordu. Çok güzel bir evim vardı. Çok güzel bir ailem vardı. Glen'e sahiptim.

Çok seyahat etmiştim. İşkence görmemiştim. Yalnızca gerektiği yerlerde disiplin cezaları almıştım. Arada büyük fark vardı.

“Bence bugünlük bu kadar yeter, hanımlar,” dedi Heather, kolunu Mallory’nin omuzlarına koyarak. “Lütfen bizimle kalın, buraya gelin.”

Ayağa kalktım, Tori’nin elini kolumdan uzaklaştırdım.

“Clara,” diye lafa girdi Tori.

Ona dudaklarımı kasarak gülümsedim ve uzun adımlarla kapıya ilerledim. Kapıyı çarparak dışarı çıktığımda Connor ayağa fırladı. “Bitti mi? Dr. Mulligan’la konuşmaya hazır mısınız?”

“Hayır.” Öfkeden tir tir titriyordum. “Odama geri dönmek istiyorum sadece.”

Connor artık gülümsemedi. “Bugün seansınız var sanıyordum.”

“Artık yok.” Onunla bir daha hiç konuşmak istemiyordum.

GEÇMİŞ

Akşamüstüydü ve güneş oturma odasının pencerelerinden içeri giriyordu. Glen yanımda gergindi, birlikte sessizce çay içiyorduk. Gerginliğinin kaynağı, karşımızdaki azametli adamdı. Glen’in annesi ve babası, her öğleden sonra hep birlikte toplanmamız konusunda ısrar ediyordu. Nişanlandığımız iki hafta önce eve ilan edilmişti. Müşterim Bay Q konusunda ne olduğunu bilmiyordum. Benim yerime iki kız gönderilmişti ama adama başka nasıl bir tazminat verildiğinden emin değildim.

Oturma odasındaki tartışmalar genellikle bizim geleceğimiz, çok çalışmamız gerekeceği, ayrı ayrı rollerimiz için ikimizin de ne kadar eğitime ihtiyaç duyduğumuz üzerineydi. Ağzımızı açabildiğimizde. Zamanımızın çoğunu sessizlik içinde geçiriyorduk, Baba’nın yargısının ağırlığı on tonluk bir tuğla hissi veriyordu, bizi daha da sinmeye itiyordu.

Bunlara rağmen “biz” kelimesini düşünmek bile biraz daha dik oturmama neden oluyordu. Yargılanmamıza karşın sabah-tan akşama kadar çalıştırılmaya karşın sonuç aynıydı. Glen’le olacaktım. Ayrı olmak zorunda değildik. Asla.

Baba hâlâ fincanının üstünden öfkeyle bakıyordu ki kapı sertçe açıldı. Yaşlı adamlardan biri, Scott, topallayarak içeri girdi, bir kızı kolundan sürüklüyordu. Kızın saçları açıktı, yüzünün etrafında salınıyordu ve serbest koluyla önünde bir gömlek tutmaya çalışıyordu. Bunun dışında çıplaktı. Gözlerini kaldırdı ve bakışlarımız buluştu.

Macy’ydi bu.

Ayağa fırladım, çay fincanım yerde parçalandı, kalbimi parçalasalar da fark etmeyecek bin parçaya bölündü. Macy ne yapmıştı? Glen’in eli kolumdaydı, beni engelliyordu ama kurtulmak için zorluyordum onu. Gömlek, Macy’nin elinden kayıyordu ve kız yakında tamamen korunmasız kalacaktı. Ben arkadaşımın Baba’ya böyle sunulmasına izin veremezdim.

“Dur,” diye fısıldadı Glen sert bir sesle, beni olduğum yerde tutarken. “Karışma. Anladın mı?”

Baba da ayağa kalktı ama Anne olduğu yerde oturup hiçbir şey olmamış gibi çayını yudumlamaya devam etti. Acaba ben bu umursamaz tavra sahip olacak mıydım hiç? Olmamayı umdum. Önümüzdeki iki kişiyi izleyen Baba’nın gözleri kısıldı. İki muhafız daha Scott ve Macy’nin arkasına geldi, ikisi de direnmeyen bir oğlanın kollarını tutuyorlardı. Macy’nin gizli erkek arkadaşı, Josh, endişesiz görünüyordu. Göğsü çıplaktı, pantolonunun düğmesi açıktı. Uzun, çıplak ayakları güneşsizlikten bembeyazdı.

“Ne oluyor?” diye sordu Baba, yüzünde büyümeye başladığını gördüğüm fırtınaya rağmen sakın bir sesle.

“Bu kızı,” diye alaycı şekilde başladı Scott, “akşamüstü molası sırasında Josh’u eğlendirirken buldum.” Macy’yi ileri itti. “Duyduğum kadarıyla oğlanı bayağı sık eğlendiriyormuş.”

Hafif bir nefes kesilme sesi duydum ama Anne’ye baktığımda yüzünün yine dümdüz olduğunu gördüm, sarsıldığının tek

belirtisi, çay fincarundaki sallantıydı. Ve bunun iyi bir sebebi de vardı. Macy başka bir önemli müşteriye vadedilmişti. Macy'nin neler yaptığı konusunda şüphelere düşmüştüm ama yalnızca eğlendiğini ummuştum. Müşterisi eğer onun başka bir çocukla öpüştüğünü duyarsa mutlu olmazdı ama anlaşma bozacak bir şey de olmazdı bu. Fakat Josh'la seks yaptıysa, artık saf değilse, bu affedilmezdi ve Baba'nın tüm işinin üstüne kötü yansırđı. Müşterilerimizin bize ödediğı ücretin bir kısmı, bizim ilk deneyimimiz olmalarını bekledikleri içindi. Durumun getirebileceklerini sonunda tam olarak algılayabildiğimde kulaklarımda bir çınlama başladı.

Baba yumruklarını sıktı. aydanlığı eline aldı ve odanın karşısına fırlattı. Kap uzak taraftaki duvarda parçalandı, mobilyaların ve duvarda asılı eşyaların üstü çayla kaplandı. Yerimden zıpladım ve Glen kolumu sıktı. Artık ona direnmiyordum. Olduğum yerde donakalmıştım, bundan sonra olacakları korkuyla bekliyordum.

Baba hızla ilerledi ve Macy'nin çenesine yapıştı, yüzünü zorla yukarı kaldırdı. Kız inliyordu ama göz temasını korudu. "Sen fahiş mi olmak istiyorsun, küçük kız?" diye fısıldadı Baba. Artık sesi öfkelenmişti. "Senin için çok büyük işler düşünmüştük. Ama kendini bu oğlana vermen kaderini mühürledi artık." Baba gözlerini kaldırdı. "Ağaca götürün onu," dedi, Scott'a başıyla işaret vererek. Yüzünde tatminkâr bir ifade olan Josh'a döndü. "Seninle daha sonra ilgileneceğim," dedi Baba. "Bizzat." Josh'ın sırtışı kaybolurken Scott, Macy'yi odadan zorla çıkardı.

Elim ağzıma fırladı. Oğlanları ağaçta kırbaarlardı. Ben kırbalandığımda Anne bunu gözlerden uzakta sundurmada yapmıştı. Ağaç erkeklerin kampının ortasındaydı. Kırbalama onlar için bir seyir sporuydu. Yaşlar gözlerimi doldurdu ve Glen'in eli kolumun alt kısmına kan gitmesini engelliyordu.

"Siz ikiniz," dedi Baba dönmeden. "Siz de geleceksiniz."

"Ama G..." diye itiraz etmeye başladı Anne.

"Mae." Baba'nın sesi uyarı doluydu. "Bu da işin bir parçası.

Bu çocuklar tüm sorumlulukları alabileceklerini mi sanıyorlar? Bu işin neler getirdiğini bilmeliler.”

Gitmek istemiyordum. Kaçmak istiyordum. Odama saklanmak istiyordum. Orada gerçek Macy’yi bulup bu hataya gûlmek istiyordum, böyle iğrenç hatalar yapan kızı onunla birlikte ayıplamak istiyordum. Glen’in güvenilir kollarma sığınmak, biraz sonra olacak berbat şeyleri kendimden uzak tutmak istiyordum.

“Şimdi.” İtaatsizlik söz konusu değildi. Glen kolumdaki sert tutuşunu kesti ve bunun yerine elimi tutmaya başladı. Baba’y-la birlikte dışarı çıktık ve ağaçların arasından geçip erkeklerin kulübelerinin olduğu yere gittik. Glen’e bakmadım. Ne görmek istediğimden emin değildim. Onu korkmuş mu görmek istiyordum? Macy hakkında endişeli mi görmek istiyordum? Yoksa yapılması gerekeni yapmasını sağlayacak bir güç, kararlılık mı bekliyordum? Glen, Macy’nin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Ağaca ulaştığımızda Macy gövdeye zaten bağlanmıştı, tek parça giysisi de bir metre kadar öteye fırlatılmıştı. Bulduğumuz yerden bile kızın omuzlarının titrediğini, kalkanlarının indiğini görebiliyordum. Baba çemberin kenarında durdu ve çenesini kaldırdı. Scott döndü, kolunu kaldırdı ve ağaç dalmı Macy’nin sırtındaki hassas cilde sertçe indirdi. Darbe tekrarlandıkça hava ısıklarla yarıldı. Gözlerimi kapadım.

Bir kol, bileğimin etrafına dolanıp beni Glen’den uzaklaştırdı. Baba’nın öteki kolu alnuma geldi, tenimi çekti ki gözlerimi kapalı tutmak zorlaşsın. Adamın nefesi kulağımı gıdıklıyordu. “Sakın gözlerini kaçırma, Clara,” dedi, Glen’in duyduğundan emin olamadığım kadar kısık sesle. “Konu oğlum olmasaydı senin kaderin de bu olabilirdi. Biz düzeni böyle sürdürürüz, kontrolü böyle elimizde tutarız. Yapılanların sonuçları olmazsa, kaos olur.”

Gözlerimden yaşlar boşalıyordu ama bakışlarımı çeviremiyordum. Birkaç dakika sonra Baba elini alnımdan çekti ve Scott’a durmasını söyledi. Kulak zarım zonklayınca irkildim ama iş bitiği için rahatlayıp kendimi saldım.

“Glen,” dedi Baba. Glen’e bakmak için başımı o tarafa çevirdim. Glen’in gözlerinde o an gördüğüm panik hemen kayboldu ve Glen, babasına sıklıkla, kayıtsız bir ifadeyle baktı.

“Evet.”

“Scott’ın yerini al.”

Glen’in çenesinin kasıldığını gördüm. Gözleri bana döndü. Ona yüz ifademle bunu reddetmesi, Macy’nin daha fazla acı çekmemesi için yalvardım, kız uzun süre önce ses çıkarmayı bırakmıştı, artık dizlerinin üstündeydi. Glen tekrar babasına baktı ve onun ifadesinde gördüğü her neyse bu sayede kesin kararını verdi. Sırtını dikleştirdi ve bana bir daha hiç bakmadan, uzun adımlarla Scott’ın ona uzattığı dalı almaya gitti.

“İzle, Clara, oğlum her zaman olması gereken erkek oluyor,” dedi Baba, sesinde aşikâr bir gururla. “Sakın gözlerini kaçırma.”

Bu, berbat bir kazaya tanıklık etmek gibiydi. İzlemeye dayanmıyordum ama gözlerimi ayıramıyordum da. Glen’imi, tatlı, eğlenceli, uysal Glen’imi gözlerimin önünde başka bir şeye dönüşürken görüyordum. Başta kolunu temkinlice savurdu, güven kazandıkça saldırganlaştı. Glen’in yüzündeki ifade beni dehşete düşürdü ve hayatımı bağladığım oğlan hakkında ne kadar şey bildiğimi ilk kez sorguladım. Ve dönüştüğü erkek hakkında.

ŞİMDİ

Dr. Muligan’ın ofisindeki halı, yakından bir ormana benziyordu. Halıyı dikkatle inceledim, doktoru görmezden geldiğim kadar dikkatle. İçeri girdiğimden beri kadın oldukça sabırlı şekilde oturuyordu. Geri gelmeyi planlamamıştım ama Jay o sabah odama gelmiş ve bunun bir seçenek olmadığını ilan etmişti. Burada olmak zorunda olabilirdim ama konuşup konuşmamak benim tercihimdi. Bu benim eski numaramdı ama epey işe yaramıştı. Dr. Mulligan aynı fikirde değildi.

“Yine mi bu oyunu oynuyorsun Clara?” diye sordu ve sesinin tıpkı yüzü kadar sakın çıkmasına şaşırdım. “Bunu iyi becerdiğini biliyorum ama uzun vadede sana hiçbir şey kazandırmadı.”

Doğruydı bu. Ama şimdilik yapabileceğim en iyi şey buydu. Halıdan uzun, sarı bir saç aldım. Ne benimkine ne de Dr. Mulligan'inkine benziyordu. O âna kadar kadının başka insanları da görebileceği aklıma gelmemişti. Elbette görüyordu. Ben oradayken bana dünyadaki en önemli insanmışım gibi davranmayı başarıyordu. Kapısının eşliğinden geçen herkes için yapamazdı bunu kesinlikle. Saçı fiske atarak uzaklaştırdım ve yayıldığım zeminde doğruldum. Defterim kahve sehpasında duruyordu ama hâlâ geçen seferki mührü açmamıştım. Bantla oynadım, Dr. Mulligan tarafından ihanete uğradığımı hissetmeme rağmen yazdığım şeyi okumadığına memnun oldum.

“Connor senin gruba katıldıktan sonra sinirlendiğini söyledi. Hazmetmesi kolay şeyler olmadığını biliyorum ama o kızları tanımanın sana faydalı olacağını düşünüyorum.”

Karnımın derinlerinde bir kahkaha kabardı ama eğlendiğim için değildi bu. Hazmetmesi zor mu? Faydalı olacağını mı düşünüyordu? Kahkahadan sonra bir öfke volkanı patladı ve kendimi kaybettim. “Faydalı mı? Benim o kızlarla *hiç alakam yok*. Kocasından ve kızlarından koparılmış, haksız şekilde hapsedilmiş bir grup kadın bulursan onlara memnuniyetle katılırım.”

Dr. Mulligan bir kaşını kaldırdı. “Hapishanede böyle hikâyeler duyabileceğinden eminim.”

Kan yüzümden çekildi. Bunun bir tehdit olmadığını biliyordum ama yaşadıklarım beni hâlâ rahatsız ediyordu. “Ben onlar gibi de değilim,” diye mırıldandım.

“Kimler gibisin peki?”

Nasıl soruydu bu? “Ben benim gibiyim. Ben benim.”

“Senin gibi başka biriyle tanıştın mı? Benzer durumlarda olan biriyle?”

Genevieve'in yüzü bir anda gözümün önüne geldi. Ellerim

titremeye başladı. Onları altıma aldım ama Dr. Mulligan her şeyi gördü. Bu yüzden içinde bu kadar iyiydi.

“Az önce aklına kim geldi Clara?” Sesi nazikti, meraklıydı.

Başımı iki yana salladım. Konuşmayacaktım. Güney Dakota hiç yaşanmamıştı. Ama yaşanmıştı. Ve Genevieve, Glen olmasaydı benim sürdürebileceğim bir hayatı yaşayan kadın... Bu düşünceyi bitiremedim. Kelimeler ben onları durduramadan dökülüyorlardı. “Bir kadın vardı, Genevieve. O, yaşadığı evde... özel biriydi. Tıpkı benim Glen için özel olduğum gibi, yalnız Genevieve sanırım daha çok sahip olunmuş bir eşya gibiydi. Bir kez görüştük. Kadın kızlarıyla ilgileniyordu ama onun kızları benimkilerden daha büyüktüler. Tatsız biriydi ama aramızda bir bağ oldu. Paylaştığımız bazı yaşam şartları vardı.” Duraksadım, düşüncelerimi tarttım. “Kadın benim karanlık versiyonum gibiydi. Benim olabileceğim kişiydi. Olmaktan kaçındığım kişiydi.”

Dr. Mulligan poker oynamalıydı. Bazen erkekler evde oynarlarken onları izlerdim. En çok kazananlar asla bir şey belli etmezlerdi. Kendimi güçlü bir tepkiye hazırlamıştım. Connor’ın sorabileceği tarzda sorulara, Genevieve’le nerede tanıştığım, nasıl tanıştığım gibi. Ama bunun yerine, dümdüz bir yüz ifadesiyle, “Genevieve şimdi nerede?” diye sordu doktor.

Cevap vermeksizin, defterimin mührünü açtım. Konu kapanmıştı. Başka hiçbir soruya yanıt vermeyecektim ve Dr. Mulligan bir daha soru sormaya çalışmadı. Gururluydum. Acı verici bir anımdan bahsetmiştim ve Glen’e verdiğim sözü tutmuştum. Güney Dakota’dan hiç bahsetmemiştim.

Kalemimi defterin temiz bir sayfasında sürükleyerek zihnimin dolaşmasına izin verdim. Tüm gerçekliğim hamile olduğumu öğrendiğimde değişmişti. Güncel hayatımın karanlığında toplu iğne ucu kadar bir ışık. Her terapi seansında, sorgu odasındaki her saat, geçmişe odaklıydı. Kim olduğuma. Ne yaptığuma. Geleceğimin Glen’i içermesi gerektiğini bilmem dışında, nasıl bir şey olacağı, artık bebeğimiz de bizimle olacağı için ne kadar değişe-

ceği üzerine az düşünmüştüm. Rasgele kalem darbelerim kelime şekilleri almaya başladılar ve kalemim sayfayı hızla kat etti.

Saatın sonunda defterimi kapadım. Fındık'a bir mektup yazmışım ve yazarken fark etmişim ki onlara beni burada gereğinden fazla tutmaları için bir sebep vermeyecektim. Benim oğlum tutsaklık içinde doğmayacaktı. İşbirliği yapacaktım ve onlara şirin bir yüzle bakacaktım. Farkı asla anlamayacaklardı. Jay kapıyı tıklattığında ayağa kalktım ve defterimi Dr. Mulligan'a uzattım. "Sanırım gruba geri döneceğim."

GEÇMİŞ

Anne'yle alıştırma toplantısı için oturma odasına birkaç dakika erken girdim. O günün dersi uygun cezaları vermektir ve endişeliydim. Alıştırmalarda giderek daha büyük rol almama rağmen Anne hâlâ kızlardan herhangi birini kontrol edebileceğime güvenmiyordu. Anlamadığı şey, kızların kontrol edilmeye ihtiyaçları olmadığıydı. Ben onları dinlediğim için onlar da beni dinliyorlardı. Ben *ona* bir ders vermek istesem acaba Anne'nin tepkisi ne olurdu? Böyle bir öneri için nasıl yaratıcı bir ceza bulacağımı düşününce sııttım. Glen'le evlenip kendi grubumuzu oluşturacağımız günü ipe çekiyordum. Biz başa geçince işler çok farklı olacaktı.

İçeri girdiğimde uzun bir siluetin pencereyi kapadığını görünce olduğum yerde kaldım. Baba pencerenin önünde duruyordu, dağlara bakarken ellerini arkada birleştirmişti. "Kapa kapıyı, Clara," dedi ve hemen dediğini yaptım, bana adımla hitap edişine hayret ettim, Glen'le nişanlandığımızdan beri bana adımla seslenmemişti.

Ellerimi ovuşturarak odanın ortasında durdum. Etrafa hemen bir göz attığımda Baba'yla yalnız olduğumuzu gördüm. Tuhaftı bu, yanlıştı. Baba hep etrafta olurdu ama Anne de hep

yakınındaydı. İşin başında Baba'nın olduğunu hepimiz bilirdik ama Anne bir çeşit tampon görevindeydi, bizi onun en kötü yanından korurdu.

"Otur lütfen, Clara," dedi Baba, pencerenin önündeki yerini değiştirerek. Henüz bana bakmamıştı ama ses tonu hoştu, alışık olduğum buyurganlıkta değildi. Bazı yönlerden, Baba'nın bu hali daha göz korkutucuydu çünkü ne beklemem gerektiğini bilmiyordum.

Köşedeki küçük içki dolabına ilerledi ve kendisine kehribar rengi bir içkiden biraz doldurdu. Bu günlerde elinde sürekli bir çeşit içki oluyordu. Anne onu içerken gördüğünde yüzünü buruşturuyordu ama bir şey demiyordu. Baba yüzünü bana dönmeyen önce gözlerimi kadehten uzaklaştırdım. Genel olarak içkiler yokmuş gibi davranıyorduk.

Gerektiğinde kaçmaya hazır olmak için küçük bir kanepenin kenarına oturdum. Bunu yapmak aptalca olurdu ama seçeneklerimi açık tutmak istiyordum. Baba ağır hareket etti, içkisini bardağında gezdirdi ve sonunda bana döndü.

"Sanırım normal alıştırma zamanını neden böldüğümü merak ediyorsundur Clara."

Kendi adımın kulağıma gelişi sinirlerime dokunmaya başlıyordu ama yalnızca hafifçe gülümseyip başımı salladım. Her zaman makuldüm.

Baba başımı sallayışımı bir onay olarak aldı ve genelde Anne'nin işgal ettiği sandalyeye doğru ilerledi. Geniş vücudu, uzun ince bacaklı sandalyede çok saçma görünüyordu, çocuk sandalyesine oturmaya çalışan bir dev gibiydi ama soğukkanlılığımı korudum. Bu sahneyi daha sonra Macy'ye anlatmak için aklımın bir köşesine not ettim ama Macy'nin artık ortalıkta olmadığını, böyle şeyleri onunla paylaşamayacağımı hatırlayınca midem kasıldı. Genellikle bu bilgiyi bölümlere ayırmayı daha iyi beceriyordum, yalnızca gecenin karanlık saatlerinde aklıma getirip inceliyordum, eskiden sorgusuz sualsiz paylaştığımız odada ağlayabildiğim zaman.

Rahatsızlığım yüzüme yansımış olmalıydı ama neyse ki Baba bunu kendisinin odadaki varlığına yordu. Tekrar konuştuğunda önümdeki duruma geri döndüm.

“Endişelenecek bir şey yok Clara.” Pek emin değildim. Söz konusu Baba olunca her zaman endişelenecek bir şey olurdu. “Mae Anne ve ben, artık eğitimlerinizin ilerlediğini ve kız kardeşlerinizin, gelecekteki kızlarınızın nereden geldiğini, gelecekleri için burada eğitim görme fırsatının onlara neden verildiğini öğrenme zamanınızın geldiğini düşünüyoruz.”

Kalbim göğsümün içinde hızlandı. Anne ve Baba’nın yanına yerleşmeden önceki hayatlarımız hakkında konuşmamız yasaktı. O kadar uzun zamandır buradaydım ki önceki hayatımı hatırlamıyordum, yalnızca bazı sahneler veya dejavu hissi zihnimde belirliyordu.

“Bildiğin gibi,” dedi Baba, “ben adamlarla birlikte sık sık keşif yolculuklarına çıkıyorum. Kötü durumlardaki genç erkekler ve kadınlar buluyoruz, onları zarar gördükleri ya da istenmedikleri yerlerden alıyoruz. Onları kurtarıyoruz ve daha iyi bir hayat sunuyoruz onlara.”

Öne eğildim. “Onlar... onlar sizinle gelmek istiyorlar mı?” İrkildim, sorduğum soru yüzünden fırça yemeyi bekledim.

Baba güldü. “Çoğu zaman, hayır, Clara ve bu harika bir soru. Buraya tekmeler savurarak, bağırıp çağırarak gelen, evine dönmek isteyen kızlar gördüğünü biliyorum.” İçkisinden bir yudum alıp düşüncelerini toplamak için duraksadı. “Bu çocuklar onlar için neyin en iyisi olduğunu bilmiyorlar Clara. Bilmedikleri şeyden korkuyorlar ve bildikleri tek şey de korku. Biz de burada devreye giriyoruz. Anne, şimdi de sen, kızlarınızla Glen ve ben de oğlanlarla. Onlara kabiliyetler kazandırıyoruz, onlara asla elde edemeyecekleri şanslar veriyoruz. İşimiz çok önemli.” Bana baktı, onayımı bekledi.

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi ve sormak için yarıp tutuştuğum soruyu düşünürken dudağımı ısırdım. Bu onu muhtemelen

öfkeli olacaktı ve adam o âna dek o kadar iyi davranmıştı ki bunu bozmak istemiyordum.

Baba artık boş olan kadehini kenara koyarak öne eğildi, ağırlığını verdiği yeri değiştirince sandalye gıcırdadı. "Sorun ne, Clara? Bu genç insanlara daha iyi bir hayat, daha iyi bir gelecek sunduğumuza katılmıyor musun?"

Kafa salladım, çenemi hafifçe kaldırarak.

"İkna olmadın." Baba'nın sesinde hafif bir sertlik vardı. Ayağa kalktı ve kadehini tekrar doldurmak için ilerledi.

"Öyle değil," dedim, sinirle patlamaması için sözcükleri ağızdan çabucak çıkararak. "Siz ve Anne kız kardeşlerimle bana her şeyi verdiniz, bizi iyi eğittiniz. Minnettarım ve kız kardeşlerimin de minnettar olduklarını biliyorum."

Duvara yaslandı, içkisini kadehte döndürdü. "Ama?"

"Ama... merak ediyorum sadece... ya öteki kızlar? Buradan gönderilenler? Eğitimlerini tamamlamayanlar?" *Mesela Macy.*

Sorumu anladığı gözlerine yansırken yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Hah. Evet. Şu kızlar." Benim oturduğum yere doğru geri geldi ama sandalyesine tekrar oturmadi. "Şöyle ki Clara, bazen çocukları kurtarılması mümkün olmayan ailelerden alıyoruz. Zehirli oluyorlar. Bu onların kanında oluyor ve eninde sonunda ortaya çıkıyor. Onları kurtarıldıkları ailelere geri göndermiyoruz ama onlar bizim buradaki programımıza da uygun olmuyorlar. Bu yüzden başka bir yere gidiyorlar."

"Ne yapmaya?"

Baba'nın gözleri benimkileri deldi, alev gibilerdi. Sabrını sınyordum ama bilmek zorundaydım.

"Macy ne yaptı ki Baba? Çok çalıştı. Bir hata yaptı. O..."

Kadeh oturma odası kapısının arkasında parçalandı, kalan sıvı ışıldayan parçaların üstüne damladı. Baba sandalyenin kollarına dayandı ve yakına eğildi.

"Macy küçük bir şıllıktı. Müşterilerimize buraya gelen kızların hepsinin saf ve temiz olduğunun garantisini veriyoruz. Macy bunların ikisi de değildi. Macy, benim oğlum geri zekâlı gibi

sana tutulmamış olsaydı senin de gideceğin yere gitti.” Yanağım-
da nefesinin sıcaklığını hissederken yüzümü çevirdim, oturdum
yere elimden geldiğince sindim. “Bana o kızm bahsini bir
daha açmayacaksın, onunla ilgili sorular da sormayacaksın, yok-
sa kendini bizzat onun başına gelenlerle uğraşırken bulursun.”

Oturma odasının kapısı savrulularak açıldı ve Anne telaşla içeri
girdi. “Glen Lawson, Baba, burada neler oluyor?”

Baba doğruldu, taşkınlığıyla ceketinde oluşan kırışıkları düzelt-
ti. “Bitiriyorum sadece, Mae,” dedi. “Sanırım artık Clara’yla ikimiz
aynı şeyleri düşünüyoruz.” Bana döndü. “Diğer sorular Anne’ye yö-
neltililebilir.” Başka tek kelime etmeden kapıdan dışarı çıktı.

Anne hızla odadan çıktı ve saniyeler sonra elinde bir süpür-
geyle geri döndü. “Git paspası getir, Clara. Bütün oda burbon
kokmadan önce temizleyelim.”

Uzuvlarım çözüldü ve kendimi ayağa kalkıp söyleneni yap-
maya zorladım. Anne’yle birlikte etrafı sessizce temizledik. Anne
ne olduğunu sormadı, benim de gönüllü olarak herhangi bir bil-
gi vermeye niyetim yoktu. Macy hakkmda düşünmek bile acı
veriyordu ve onu anılarımın en karanlık tarafına tıkmam gerek-
tiğini biliyordum, en azından şimdilik.

Bitirdiğimizde Anne beni küçük kızlara yardım etmem için
kovaladı ama yüzündeki endişeli bakışı kaçırmadım. Şimdiden
her şeyi mahvetmemiş olmak için dua ettim.

ŞİMDİ

Kendimi doğum yapma üzerine bir kitaba vermişim ki Jay içeri
girdi. Onu gördüğüme şaşırdım. Bir sonraki grup toplantısı er-
tesi gündü ve bugün herhangi bir sorgu olmaması gerekiyordu.
Ona tek kaşımı kaldırdım.

“Ziyaretçin var,” dedi temkinli bir sesle. “Kadını geri gönde-
rebilirsin istersen.”

“Kadın?”

“Glen’in annesi geri döndü.”

Midem yerinden hopladı ve Fındık’ın büyüdüğü yerin üstüne elimi kapadım. Acaba Glen ona haberi vermiş miydi? Tabii vermişti. Anne bu yüzden buradaydı. Onu görmek istediğimden emin değildim. Bunu daha önce düşünmemiştim. Anne benim oğlumun kontrol etmeye çalışacak mıydı? Onun büyükannesini tanumasını istiyordum ama sadece bu Anne’nin kabul edeceği bir rol olursa. Anne’nin oğlumuzun hayatında ne kadar söz sahibi olacağı konusu netleşmeliydi. O gün için bu konuşmaya hazır olduğumdan emin değildim ama Glen’den haber getirme ihtimali reddedilemeyecek kadar cezbediciydi.

Ayağa kalktım. “Onu göreceğim.”

Jay kafa salladı ve beni odadan dışarı çıkardı. Bu kez kelepçelenmedim, beni ziyaretçi odasına bıraktığında bile. Anne’yle yine yalnız kaldık. Ben içeri girerken o ayağa kalktı ve sarılmak için bana doğru geldi. Kolları etrafıma dolanınca hayrete düştüm. Birbirimize yabancıymışız gibi davranacaksak neden daha ikinci ziyaretinde sarılıyordu ki bana?

“Sorun değil, canım,” dedi Anne, dinleyenlerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. “Glen bana bebekten bahsetti. Artık sonsuza kadar aileyiz.”

Sonsuza kadar. Ben Glen’le ilişkimizi sonsuza kadar şeklinde planlamıştım. Anne söyleyince sonsuzluk çok uzun geldi, her ne kadar onun etrafta olacağını her zaman düşünmüş olsam da. Hep etrafta olmuştu. Sırtını tuhafça sıvazladım, sonra karşılıklı plastik sandalyelere oturduk.

“Tekrar merhaba, Bayan Lawson.”

“Lütfen, bana Mae de,” dedi Anne, parlayan gözlerle.

“Mae. Bugün senin için ne yapabilirim?”

Anne güldü. “Ben yalnızca gelip torunumu ziyaret etmek istemiştim.” Arkasına yaslandı, beni süzdü. “Seni yeterince besliyorlar mı? İnce görünüyorsun. Karnında şişlik bile yok.”

Alınmamaya çalıştım. Anne'nin bu hali kafamı daha çok karırtıyordu. Öncekinden daha cırtlak görünüyordu, acaba bir maddenin etkisi altında mı diye merak ettim. "Pantolonlarım biraz dar gelmeye başladı ama henüz belirgin bir şişlik yok," dedim. "Doktor dördüncü aya girişimle karnımın şişmeye başlayacağını söylüyor."

Anne kafa salladı. "Ben de bebeklerimi geç gösterirdim."

Kendini benimle kıyaslamasını duymaktan hoşlanmadım. Yine de gülümsedim. "Glen'le ne zaman konuştun?"

"Birkaç gün önce. Daha iyi görünüyor. İyileşmesini sana bağlıyor. Yine savaşıyor, dışarı çıkıp senin o bebeği yetiştirmene yardım etmeye kararlı."

İçim gururla kabardı. Glen'e Fmdık'tan bahsetmenin iyi bir plan olduğunu biliyordum. Öz güvenim arttı. Bunu başaracaktık. Bir aile olacaktık. Kızlarımı benden çaldıkları gibi bu oğlu da alamayacaklardı. O benimdi. "Glen'in avukatı iyi mi?" diye sordum cesaret edip.

Anne'nin gözlerinde onaylamaz bir hava gördüm. Bu soruları sormamam gerekiyordu ama sinmedim. Anne bu mekânda benim üstümde herhangi bir güç sahibi değildi. Beni azarlamak için herhangi bir şey söyleyemez, bana hiçbir şey yapamazdı ve bu, sevdiğim adamın annesine sormak için çok mantıklı bir soruydu.

"Bulabildiğim en iyi avukat," dedi Anne, daha soğuk bir sesle. "Onu böyle bir davada savunabilecek birini bulmak kolay değildi."

Alnım kırıştı. Birçok insan kendini cinayet davalarında savunacak avukatlar buluyordu. Ve insan kaçırma suçlamaları da gerçekte olan bitenler anlaşıldığında asla tutmayacaktı. "Nasıl bir davada?"

Anne güldü. "Çok zekisin, Clara ama çok da safsın."

İğneli lafını duymazdan geldim ve daha fazla bilgi alabilmek için bastırdım. "Serbest bırakılacak mı?"

"Bilmiyorum, çocuğum, gerçekten bilmiyorum."

Daha fazla şey bilmek istiyorum ama soru sormak yerine Anne'nin önce bebek kıyafetleri ve depolamam gereken şeyler, sonra da Glen'in bebekliği hakkında konuşup durmasına izin verdim. İki anne arasında doğal bir konuşma olması gerekiyordu ama yapmacık gibi geliyordu bana ve Jay içeri girdiğinde memnun oldum. "Zaman doldu, Bayan Lawson. Gidelim, Clara."

Anne bu kez bana sarılmak için ayağa kalkmadı. Oturduğu yerde kaldı, yüzünde dertli bir ifade vardı. Gözlerinin etrafındaki kırışıkların derinleştiğini fark ettim ve ilk defa Glen'in dışarı çıkıp çıkamayacağını merak ettim. Ya da kendimin.

GEÇMİŞ

Anne yüzümün önündeki duvağı düzeltti ve beni aynaya döndürdü. Yansımadaki yabancıyı gördüğümde ağzım açık kaldı. Duvak, arkasını görmeme izin verecek kadar inceydi ama etrafındaki her şeyi hayalleri andıran bir sisin ardına hapsediyordu. Elbisem basit bir şeydi, beyaz ve dantelli. Dizlerimin hemen altına kadar iniyordu. Tören açık alanda olacağı için ayaklarım çıplak kalacaktı. Kollar uzundu ama düz yaka omuzlarımı çıplak bırakıyordu. Uzun, koyu renk saçım sırtıma doğru düz şekilde dökülüyordu. Duvak bir şapkaya bağlıydı ve yüzümün yarısına kadar geliyordu. Kaldırıldığında, şapkanın kenarının etrafındaki bir dizi inci ortaya çıkacaktı. Bir de inci kolye takmıştım ve mücevherlerim bunlardan ibaretti. Bir nişan yüzüğü bile takmamıştım. Bana yüzük verilmemişti ama bu o gün değişecekti. Kendimi tanıdık yeşil gözlerde buldum, duvağın ardında heyecanla parlıyorlardı.

O gün benim on sekizinci doğum günümdü ve Glen'le sonunda hayatımı birleştireceğim gündü. En azından resmi olarak. Benim için, birlikte kaçtığımız geceden beri bir aradaydık. Midem beklentiyle hopluyordu. O gün birbirimize iki yıl önce

verdiğimiz sözü başkalarının önünde de verecektik. O gün Glen ve başka birkaç adam tarafından inşa edilen kendi küçük kulübemize taşınacaktık. O gece... İçim ürperdi. O gece kelimenin her anlamıyla bir olacaktık.

Aynı anda hem gergin hem de heyecanlıydım. Hayalini kurduğum gün gelmişti. Glen'le birlikte kaçmamızdan önce bile, Macy'yle ikimiz geç saatlere kadar uyanık kalıp kıkırdaşır, evlenmenin, düğün yapmanın, bir ruh eşine sahip olmanın nasıl bir şey olacağı hakkında konuşurduk. Elbette, bize gayet iyi şekilde bakılacağı için ne kadar şanslı olduğumuzun her zaman farkında olurduk ama biraz hayal kurmak da eğlenceliydi.

Macy'nin aklıma gelmesiyle kalbim ağırıştı. Ona ne olduğunu asla öğrenememiştim ama evde sorunlu kızların gönderildikleri yerler hakkında yapılan dedikodular yayılmıştı. Macy kırbaçlandıktan sonra bir yere götürülmüştü ve onunla bir daha konuşamamıştık. Onun adını ağzıma aldığım bir kez, Glen'in bana kesin vuracağını düşünmüştüm. Babasının ona yaptırdığı şeyden utanç duyduğunu sanıyordum. Aşırı tepki verdiği için özür dilemişti ama ne kadar merak etsem de konuyu bir daha hiç açmamıştım.

Anne parmaklarını yüzümün önünde şaklattı ve beni tekrar âna döndürdü. Çiçeklerimi elime vermeye çalışıyordu. "Derdin ne senin, kızım?" diye sordu. Lafı battı. Bana "o kız" diyen Baba'ydı. Anne her zaman daha hoşgörülü olmuştu. Ama o gün acımasızdı.

Tören küçüktü, yalnızca kız kardeşlerim ve Baba'nın adamlarıyla Glen'in arkadaşları vardı. Glen'in artık *adamları* olabiliyorlardı. İlerideki iş gücünde yer alacak olanlar. Ben ona doğru ilerlerken Joel, Glen'in yanında ayağa kalktı. Glen'in beni ilk kez öptüğü ağaçların bulunduğu koruda yeminlerimizi edecektik. Elbette, Glen'in anne babasına neden o noktayı seçtiğimizi söylememiştik. Bu bizim sırrımızdı.

Glen'e bir göz attığımda neredeyse olduğum yerde kalacaktım. Yanında, şeftali rengi, basit bir elbise içinde Macy duruyordu.

En azından... Macy olduğunu sanıyordum. Çok daha büyük görünüyordu, çok daha ince. Benim tanıdığım şen şakrak havasından uzaktı. Yine de yüzüme bir sırıtış yayıldı. O da gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Grubun önüne geldiğinde onu kucakladım, kendini ne kadar kırılgan hissettiği konusunda biraz endişelendim.

"Mace," diye fısıldadım. "Buradasın." Sanki hayallerim gerçek olmuştu, gençliğimizde hayalini kurduğumuz şeyler gibi.

"Buradayım," dedi Macy, elini uzatıp saçlarımın arasından geçirerek. "Ve evleniyorsun, tıpkı hep konuştuğumuz gibi." Gözleri nemle parlıyordu ve içinde bulunduğu duruma rağmen bu kadar mutlu oluşu beni duygulandırdı. Benden neredeyse iki yıl ayrı kaldıktan sonra Macy'yle hâlâ aynı frekansta olmamıza hayret ediyordum. Ruh kardeşiydik.

Arkamda biri boğazını temizledi, bu yüzden Macy'yi çabucak bir daha sarılmak için kendime çektim ve sonra dikkatimi Glen'e çevirdim. Glen'in gözleri parlıyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, bu sürprizin mimarının o olduğunu bilerek. Ayrıca Anne'nin neden o gün bu kadar aksi olduğunu da anladım. Başarısızlıklarından birinin gözleri önünde sergilenmesi onun için kolay olamazdı. Ayrıca bana biçilen asıl görevi yerine getirmedeğim için beni de bir başarısızlık olarak görüyordu. Yine de oğlunun evlendiği gün mutlu olabilse güzel olurdu.

Glen gülümsedi, elimi sıktı. Babasına, töreni yöneten kişiye doğru döndük. Dikkatimin sürekli sağımda duran adama kaydığını hissettim. İki yılda çok fazla büyümüştü. Artık yirmi yaşındaydı, kendi küçük ölçekli işinin başındaydı, tabii Baba'nın dikkatli rehberliği altında. Detayları konuşmuyorduk ama evlendiğimizde daha açık olacağını biliyordum.

Zamanı geldiğinde buketimi Macy'ye verdim ve Glen'in öteki elini tuttum. Yeminlerimizi okuduk ve Glen parmağıma çok güzel, büyük bir elmas yüzük geçirdi. O yüzük takmayacaktı ama

ben yeminlerimi edip parmağına yüzük takma hareketini yine de yaptım. Sembolizm çok güzeldi. Ben ona aittim. Ve parmağı çıplak kalmış olmasına rağmen onun kalbine sahip olduğumu biliyordum. Öpüştük ve biz küçük mutluluk baloncuğumuzda yok olup giderken diğer herkes yok oldu.

Küçük bir düğün yaptık. Glen odanın öteki ucunda Joel'la gülüşürken, ben Macy'ye sokuldum. "Selam Mace." Kız yerinden sıçradı. "Özledim seni."

Macy bana hafifçe gülümsedi. "Ben de seni özledim, Clare. Çok güzel görünüyorsun."

Soru dilimin ucundaydı ama sormaya korkuyordum. Eğer sorarsam Macy'yi götürürler miydi? Cevap verirse? Glen'in gözlerini üstümde hissediyordum, hep izliyordu beni. Yüzüme devasa bir gülümseme yerleştirdim ve sesimi alçalttım. "Nereledeydin Macy? Ne oldu sana?"

Gözleri dökmediği yaşlarla ışıldadı ama o da ağzını geniş bir sahte gülümsemeyle yaydı. "Bu konuda konuşmamam lazım. İkimizin de başı derde girer."

Güldüm ve Glen'e bir göz attım. Lazer gibi odaklanan gözleri beni rahatsız etti, sanki yapmamam gereken bir şey yaptığımı biliyor gibiydi. Kadehimi ona doğru kaldırdım ve Macy'yi dürttüm, sanki onun hakkında konuşuyormuşuz gibi. Glen'in yüzü rahatladı ve o da kadehini kaldırdı, tek parmağını havaya kaldırıp yakında bize katılacağını işaret etti. "Çabuk, Mace, şimdi buraya gelecek, hadi. Bilmem lazım."

Gözlerindeki acı netti ama kız konuştu, kelimeler ağzından çıkmak için birbirlerini ezdiler, o kadar kısık sesliyidiler ki neredeyse duyamıyordum. "Dayaktan sonra beni birkaç kilometre uzaktaki bir binaya götürdüler. Erkekler geldiler ve saatlik hizmetim başına para verdiler." Baba'nın genelevi, Ağaç Ev. İşler hakkında konuşulurken bunun lafının geçtiğini duymuştum ama meselenin çoğu hâlâ gizemini koruyordu. Macy omuz silk-ti. "Bu kadar."

Yüzüm sıcaklığını kaybetmişti ve yaşlar gözüme batıyordu.

“İşte benim gelinim!” diye patladı Glen’in sesi solumda. Şampanyamdan büyük bir yudum aldım, öksürdüm ve asitli sıvı boğazıma kaçınca etrafa püskürttüm. Gözyaşlarım ve sırtışı-
mın yüzümden eksilmesi için kolay bir açıklamaydı bu. “Aman, yavaş ol, Clare,” dedi Glen, sırtımı sıvazlayıp. Kolunu etrafıma sardı ve öksürüğü geçirdi.

“Pardon,” dedim, derin bir nefes aldım ve ona gülümsedim. “Korkuttun beni.”

Bana inanmadı ama konuyu uzatmadı. Macy’ye döndü. “Macy, görüşmeyeli çok oldu. Buraya gelmeyi kabul ettiğin için teşekkürler. İkimiz için de çok şey ifade ediyor.”

Glen’in sesindeki tonu tanıyamadım. Kelimeler çok güzeldi ama ses tonu neredeyse alay ediyordu, içinde biraz da kötülük vardı. Macy de bunu fark etti ve onun bakışı altında büzüştü. “B-ben sanırım geri dönmeliyim.”

“Hayır Mace, kal,” dedim ona uzanarak.

“Gitmem lazım,” dedi Macy. Eğildi ve bana hemen bir sarıldı ki bu, Glen beni bırakmadığı için zordu ve Macy de ona dokunmamak için özel bir çaba harcıyordu.

“Macy...”

“Bırak gitsin.” Glen’in sözcükleri bir komuttu ve Macy onu bekleyen iki muhafıza yaklaşıp onlarla birlikte karanlığa karışırken çaresizce izledim. Onu tekrar görüp göremeyeceğimi bilmiyordum. Artık resmen Glen’in karısı olduğum için ziyaretler yapmama izin verilecek miydi? O an sormanın sırası değildi. “Hadi dans edelim, Clara.” Glen beni dans pistine çıkardı ve sakin müzikle salınmaya başladık. Macy’yle ilgili düşünceler zihnimin derin kısımlarına ilerlerken Glen’e doğru kıvrıldım, beni daha yakınına çekmesine izin verdim. Burada, evimde güven-deydim ve hiç olmadığım kadar mutluydum.

Parti uzun sürmedi. Glen’le ve Baba’yla dans ettim, bir şarkılık da Joel’a eşlik ettim ama o beni fazla yakınında tuttu ve Glen araya girdi. “Sanırım sana biraz tutulmuş. Ama zararsızdır, Clare.” O önceki kötü Glen yok olmuştu. Onun yerine bu şakacı,

yufka yürekli adam gelmişti. Joel'un bana tutulduğunu söylediğinde gözlerinde en ufak bir kıskançlık belirtisi bile yoktu. Joel'a sonsuz bir güveni varmış gibi duruyordu.

Glen'in anne babasını öpüp onlarla vedalaştık ve kulübemize doğru ilerledik. *Bizim* kulübemize. Benim ve Glen'in. Kollarımı mutlulukla kendi etrafıma sardım. Glen bana gülümsedi.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu, boğuk sesle.

"Hiçbir fikrin yok," diye yanıt verdim, dudaklarımda cilveli bir gülümsemeyle. "İki yıldır bu geceyi bekliyorum."

Glen durdu, beni de durdurdu ve kendisine döndürdü. Beni kollarına aldı, eğildi ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Öpüşmenin alevlenmesi uzun sürmedi ve dili dudaklarımı okşamaya başladı. Ağaçların gölgesindeydik, tamamen gizlenmiştik ama bana ortalık yerdeymişiz gibi geliyordu. Ben ağaçla onun vücudu arasında sıkışana kadar itti beni ve kısa sürede nerede olduğumuzu unuttum. Daha önce de böyle alevlenmiştik ama Glen bu gece daha saldırgandı. Bu gece zorla durdurulmayacaktık. Elleri her yerimde geziyordu. İnledim ve beni oradan götürdü.

İkimiz de tek kelime etmedik, Glen elimi kavradı ve beni koştura koştura kulübeye götürdü. İçeride, kıyafetlerimiz saniyeler içinde çıktı. Bir gerginlik dalgası vurdu bana. Glen bunu daha önce yapmıştı ama ben yapmamıştım. İşleyişi biliyordum ama orada olmak, bunu yaşayacak olmak farklıydı.

Glen her zamanki gibi bendeki değişimi fark etti ve yavaşladı, cesaret verici ve aşk dolu şeyler söyledi. Ve birleştiğimizde, bu nefes almak kadar doğal bir şeydi. Glen'le birlikte olmanın her zaman doğal gelmesi gibi. Bir olduk, bedenen ve ruhen. Artık bizi hiçbir şey ayıramazdı.

ŞİMDİ

Koridorda grup odasına doğru yürürken midem titriyordu. Doktor benim Fındık'ın hareketini hissetmem için çok erken olduğunu söylemişti ama bence bebek bana yanımda olduğunu söylüyordu. Hiçbir yere gitmediğini. Gerilen kaslarım rahatladı. Connor beni izliyordu, sessizdi. Son zamanlarda tuhaf bir dinginliği vardı. Ona davanın nasıl gittiğini sormak istiyordum ama cevaptan korkuyordum. Hiç yardım etmediğim için kendimi suçlu hissetmeye başlamıştım. Ona yardım etmeyi istemem garipti, amaçlarımız tamamen zıttı ne de olsa. Yine de ikimizin de mutlu olabileceği bir yol olmasını dilerdim. Connor'ın benim için iyi şeyler istediğine, beni önemseydiğine inanmaya başlamıştım. Ama ona yardım edemezdim.

Odanın kapısı açık bırakılmıştı ve kızlardan bazıları içerideydi. İçecek masasına ilerledim ve bir şişe su aldım.

"Selam." Yanımda bir ses duyduğumda havaya sıçradım. Döndüğümde, Tori'nin bana gülümsediğini gördüm.

"Merhaba."

"Clara, değil mi?"

Kafa salladım.

"Ben Tori."

"Hatırlıyorum."

Kısa cevaplarım ona şevkini kaybettirmedi. "Geçen sefer seninle daha fazla konuşmak istemiştım ama sen buradan bayağı hızlı gittin."

"Kendimi iyi hissetmiyordum."

Tori kaşlarını çatı. "Üzgünüm. Şimdi daha iyisin umarım?"

"Çok daha iyiyim. Teşekkür ederim." Su şişemle oynadım, konuşmayı kesip kendime yer bulmak ne zaman uygun olur diye düşündüm.

“Bir şey diyeceğim,” dedi Tori. “Eğer ihtiyacın olursa benimle de konuşabilirsin, sana bunu belirtmek istedim. Yani, terapide falan olduğunu biliyorum ama seninkine benzer yerlerde olan biriyle konuşmak istersen bir ara, ben buradayım.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Benzer yerden kastını anlamadım.”

Kaşları çatıldı. “Yani, işte, burada olma sebebimiz.”

“Alınma ama,” dedim, onu muhtemelen inciteceğimi bilerek. Zaten insanlar bu yüzden “alınma ama” derler. “Benim seninle gerçekten hiçbir ortak yanımda yok. Ben veya kocam hakkında ne duyduğunu bilmiyorum ama polisler gelip hayatlarımızı çalana kadar gayet mutluyduk biz. Ben yalnızca bebeğim doğmadan önce buradan çıkmak için elimden geleni yaptığım için gruptayım.”

Bana vereceği tepkiyi, bağırmasını, sert sözcükler kullanmasını bekledim. Ama Tori bana yalnızca hafifçe gülümsedi. “Evet,” dedi. “Ben de o yoldan geçtim.” Onun artık neredeyse tamamen dolan çembere doğru yürümesini izledim. Kafam hiç karışmadığı kadar karışmıştı.

Heather yine geç geldi, koyu renk saçları kısacık kesilmiş, çırpı gibi bir kızın yanına oturdu. “İyi günler, hanımlar,” dedi. “Sanırım bugün Erin bizimle paylaşımında bulunacak, eğer başka birinin anlatması gereken acil bir durum yoksa?” Herkese göz gezdirdi ama bana bakışı üzerimde ağır etki bıraktı. Gözlerine bakmamaya çalıştım, gözlerimi omzunun üstündeki bir noktaya diktim. “Peki o zaman, Erin, hazır mısın?”

Kısa saçlı kız boğazını temizledi. Boynunda ve kollarında kıvrımlı dövmelemler vardı, kaşına da mızrak ucuna benzeyen bir şey takmıştı. Üstünde koyu renk kıyafetler vardı ve ilk kez fark ettim ki bu kızlar benim gibi burada tutulmuyorlardı. Bunu daha önce nasıl fark etmediğimi bilemiyordum. Dışarıdan gönüllü olarak geliyor olmaları gerekiyordu. Bir kıskançlık dalgasına kapıldım, ardından da kendi özgürlüğümü kazanmak için yeni bir kararlılık hissettim. Kısa sürede.

“Ben sizler gibi değilim,” diye başladı Erin. “Ben kaçırıldım, bana zorla bir şey yaptırmaya kalkmadılar. Ne yaptığımı çok iyi biliyordum.”

Heather kafa salladı. “Hepimizin farklı hikâyeleri var. Ama senin buraya gelmenin de bir sebebi var, Erin, bizimle olanları paylaşmak istedin, yani sanıyorum ki söylediğinden fazlası var.”

Erin kafa salladı. “Sanırım ne yaptığımı biliyorum *sanıyordum* demeliyim. Yani, ben çok iyi bir evde büyüdüm. Babam sarhoştur ve pis bir sarhoştur. Ben en büyük kardeşim ve boyum yeterince uzadığında onunla annem arasında durmaya başladım. Annem kendini savunmazdı. On iki yaşına geldiğimde artık canıma yetmişti. Ona bir bıçakla saldırdım. Bayağı iyi değtim onu ama yaşadı. Şanslı piç.”

İçim ürperdi. Kızın yüzündeki ifade bana Joel’u nasıl vurduğumu hatırlattı. Aynı anda hem ölümcül hem de hüznü.

“Her neyse, aldım başımı gittim. İkisine de ne olduğunu bilmiyorum. Peşime düşmediler. Birkaç hafta sokakta kaldıktan sonra Brady diye bir adamın yönettiği bir gruba rastladım. Brady beni aralarına aldı, bana yemek verdi. Dahası, bana uyuşturucu verdi. Hangi uyuşturucuyu istersem. Haftalarca kafam güzeldi. Sonunda düşüş geldiğinde cehennemi yaşadım. Adama biraz daha versin diye yalvardım, o da bana bunu hak etmem gerektiğini söyledi, üstelik kullandıklarımın da parasını istedi. Ben de gayet gönüllüydüm. Tanıdığımız adamlarla yatmaya başladım, gruptan diğer adamlarla, bana uyuşturucu alacaklarla. Ama çok geçmeden, Brady tanımadığımız adamlar getirmeye başladı. Ya da üstünde otel bilgisi yazan bir kâğıt havlu veriyordu, ben de oraya gidiyordum. Kafam iyi olduğu sürece umursamıyordum. Birden çok kez dayak yedim.”

Erin bunların hepsini duygusuzca anlatıyordu. Yalnızca gerçeklerdi bunlar. Kendimi Mallory’nin hikâyesine kaptırdığım kadar kaptırmadım buna. Sanki Erin başına geleni hak etmiş gibiydi. En azından bir evi olmuştu. Ayrılmayı o seçmişti. Sokak ve uyuşturuculardan ibaret değildi seçenekleri.

“Ne değişti?” diye sordu Heather. “Ayrıca yardım almaya kendin geldiğin için farklısın. Kurtarılmak istemedin.”

“Lanet olsun, kızım, kurtarılmak isteseydim hâlâ her gece on tane ezikle yatarım. Hayır, bir gün yemek için bir barınağa girdim. Brady genelde yemek getiriyordu ama bir iş için uzağa gitmişti ve açtım. Evsiz berduşlarla oturan insanlar vardı orada, onlarla konuşuyor, onları dinliyorlardı. Bir adamın yanına oturdum, adam ailesi hakkında konuşuyordu, nerede olduğunu bilseler ne kadar üzüleceklerinden. Onu dinleyen kadın adama onları tekrar görse ne diyeceğini sordu. Adamın cevabını hatırlamıyorum ama beni düşündürdü. Ya biri benim için bu kadar endişelenseydi? Ya benim umursadığım bir ailem olsaydı? Brady sadece benim getirdiğim parayı umursuyordu. Ben sadece uyuşturucuları umursuyordum. Gönüllülerden birine gittim ve yardım istedim. Bu bir yıl önceydi. İşi üç yıldır yapıyordum.”

Bir yıl mı? Çok genç görünüyordu. Hesap ettim. Muhtemelen ancak on altı yaşında falandı. Neredeyse Passion’ın yaşında. Passion’ın uyuşturucu kullandığını ve yabancı adamlarla pasaklı otellerde seks yaptığını hayal edince midem bulandı. Bunun olmasına asla izin vermezdim. Onu öyle bir gelecekte kurtarmıştım. Ona kalacak bir yer bulamazlarsa başına neler gelecekti acaba? Connor’a onu bir daha sormayı kafama koydum.

Macy’nin yüzü aklımdan çıkmayınca midem hopladı. O, geneleve götürüldüğünde bu kızın yaşındaydı. Elbette, genelev sokaklardan iyiydi ama onu düşünmek hâlâ kalbimi acıtıyordu. Onu tekrar aklımdan çıkarmak bütün irademi kullanmak zorunda kaldım.

Heather, Erin’e soru sormaya devam ediyordu. “şimdi nerede yaşıyorsun, Erin?”

“Grup evi,” dedi Erin omuz silkerek. “Biraz büyüğüm ben ama beni kabul edecek bir koruyucu aile bulmaya çalışıyorlar. şimdilik, sadece bu seanslara katılıyorum ve bir gün kendimi tekrar normal hissetmeyi umuyorum. Ya da ilk kez normal hissetmeyi.”

“Normal nedir?” diye sordu Heather.

“Normal... liseye gitmek. Arkadaş sahibi olmak. Hata yaptığın için dayak yememek.”

Kendime hâkim olamadım. Alaycı bir homurtu çıkardım. Ağzımı kapadım ama yeterince çabuk değil. Heather bana baktı. “Ekleme istediğin bir şey mi var, Clara?”

“Hayır, efendim.”

Erin beni izliyordu. “Komik mi buldun? Normal olmak istemeyi?”

“Hiç değil.” Kafamı iki yana salladım. “Ama eğer işleri batırırsan bir iki tokat beklemek normal. Yoksa nasıl öğreneceksin?”

Herkes bana ikinci bir kafa çıkarmışım gibi bakıyordu. Neden bunların hepsi hayal dünyasında gibi görünürken bu gruba ihtiyacı olan bendim?

“Yani darp edilmek normal mi?” Heather’in sesi herhangi bir yargı taşımıyordu, yalnızca meraklı bu.

“Eh, evet, eğer hak ediyorsan. Yani, Glen eğer yeri olmayan bir zaman konuşursam bana vururdu ama bu onun beni sevmeye başladığı anlamına gelmezdi. Aslında bu onun beni sevdiğini gösterme şekiydi.”

Bakışlar şaşkınlıktan acımaya dönüştü. Değişimi gördüm ve havada hissettim. Bana ters ters bakan Erin bile artık bana sanki çocuk olan benmişim, yetişkin de oymuş gibi bakıyordu.

“Bak, Clara, gerçekten saygısızlık etmek istemiyorum, inan bana lütfen,” diye başladı Heather, sözcüklerini dikkatle seçerek. “Darp edilmek normal değildir. Darp eden kişi seni sevse bile. Bu bir sorundur. Sağlıklı ilişkiler fiziksel şiddet içermez.”

Sözcükleri çemberdekilerin baş onaylarıyla karşılandı. Erin söz aldı. “Küçükken bunun normal olduğunu sanırdım. Ama arkadaşlarımdan evlerine gitmeye başladığımda onların babalarının sarhoş olmadıklarını ve annelerine vurmadıklarını gördüğümde... işte o zaman sinirlenmeye başladım.”

Buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Öfke dolu bir ret dilimin ucundaydı ama onlara örnek olarak gösterebileceğim

başka bir aile yoktu. Hepimizin acıyla disipline sokulduğumuz bir evde büyümüşüm ben. Tek bildiğim buydu. Hep böyle olmuştu. Yani bu nasıl yanlış olabilirdi ki?

Heather dikkati tekrar Erin'e ve onun yolculuğuna döndürdü ama saatin kalanında başka çok az şey duydum. Heather'ın grubu dağıttığını bile yanıma gelip Tori'nin boşalttığı sandalyeye oturana kadar anlamadım.

"Clara, bugün söz aldığın için teşekkürler."

"Kimse benimle aynı fikirde değildi."

Heather kafasını iki yana salladı. "Değildi ama bu yüzden bu grubu topluyoruz. Tartışma için."

Alnımı ovdum. "Dediğim şey yanlış mıydı?"

"Senin bildiğin şey senin bileceğin iş. Bizim kavramaya çalıştığımız, doğru olduğunu bildiğin şeyin sağlıklı olup olmadığı, sana yardımcı olup olmadığı. Bu kızların öğrendiği şey, yaptıkları her şeyin normal olmadığı, onlara yapılan şeylerin sorunlu olduğu ve bunların hiçbirinin onların bir birey olarak sahip oldukları değerden bir şey götürmediği. Bu yolculuk sırasında başkalarının desteğine sahip olmak iyi oluyor."

"Ben buraya ait olduğumu düşünmüyorum," diye fısıldadım.

Heather bir süre yanıt vermedi. "Bu da benim tam tersini düşünmem için daha kuvvetli bir sebep." Dizime hafifçe vurdu ve gitmek üzere ayağa kalktı. Gidişini izledim, hâlâ düşüncelerimin içinde kaybolmuş haldeydim. Connor kapının eşiğinde bekledi.

"Mekânı sen kapatıyorsun demek," dedi bana gülümseyerek. Yüzümü gördüğünde gülümsemesi yok oldu. "Her şey yolunda mı Clara?"

Başımı iki yana salladım. "Connor?"

"Evet?"

"Sen evli misin?"

Güldü. "Hayır."

"Kız arkadaşın var mı?"

"Evet."

Dudaklarımı büzdüm. "Seni kızdırdığı zaman ona vuruyor musun? Yani, bir daha yapmaması için işte."

Connor'ın dehşet içindeki bakışı bana aradığım cevabı verdi. "Tabii ki vurmuyorum Clara. Yani tabii, bazen beni kızdırıyor ama ben de onu kızdırıyorum. Bazen biraz bağırışıyoruz ama sonra bu konuda konuşuyoruz. Hiçbir kadına sinirlenip el kaldırmadım."

"Ya erkeklere?"

Yüzü ciddi kaldı ama sorumla ağzı yukarı kıvrıldı. "Bir iki kavga ettim. Ama uzun yıllardır etmiyorum."

"Kız arkadaşına hediyeler alıyor musun?"

"Bazen, evet."

"Neden?"

Connor soruyu düşündü. "Çünkü onu seviyorum. Çünkü o kendini özel hissetmeyi hak ediyor."

"Bir özür olarak mı?"

"Nadiren. Ben insanların aralarını hediyelerle düzeltmesi fikrini sevmiyorum. Gerçek iyileşme doğrudan konuşma ve gerçek özürlerle olur, incik boncukla değil."

Kafa salladım, hâlâ düşünüyordum. Sanki beynim değişiyordu, bu bilgiyi mantığa oturtmaya çalışıyordu. Ötekilere darp edilmenin normal olmadığı çok netmiş gibi görünüyordu. Buradaki herkes bu konuyu yanlış anlamış olamazdı, değil mi? Ama Glen benim içime öyle bir kök salmıştı ki aşkın korkuyla, zevkin acıyla karışmadığı bir ilişkiyi aklım almıyordu.

"Dr. Mulligan'la konuşmaya ihtiyacın var mı?" diye sordu Connor. "Yarına kadar randevun yok ama istersen..."

"Hayır." Bunun üzerinde kendi kendime düşünmeliydim. "Sadece uyumam lazım sanırım. Bebek bugün beni çok yordu." Bu bir bahaneydi ama kendimi normalden daha bitkin hissediyordum. Elim karnıma gitti ve Fındık'ın orada güvende, mutlu olması için dua ettim, vücudumun kalanı duygularımın isyanıyla çalkalanıyor olsa da.

Connor ikna olmamıştı ama yine de beni odama götürdü. Kolay kolay uyuyamadım ve rüyalarım iğnelerle, panikle, çılgınlıklarla doluydu.

GEÇMİŞ

Döndüm, Glen'e uzandım ama yatakta onun tarafı boştu. Doğrudum, kafam karışmıştı. Hava hâlâ karanlıktı ve saat bana şafağın saatler uzakta olduğunu söylüyordu. Sabahlık giymekle uğraşmadan, odadan parmaklarımın ucunda çıktım. Bu bizim yeni, harika evimizdeki ilk gecemizdi ve içeri, koridorda lamba yakmama gerek kalmayacak kadar ay ışığı süzülüyordu. Her tarafta koli yığınları vardı. Etraflarından dolandım ve kızların odasına göz attım. Yakında öteki odalar da dolacaktı ama şimdilik küçük yatakların yalnızca dördü doluydu. Passion kapının en yakınındaki yatağı almıştı, normalde sert olan yüzü uykuda yumuşamıştı.

Alt katta bir ışık dilimi çalışma odasının aralık kapısından dışarı vuruyordu. Parmaklarımın uçlarını pürüzsüz ahşabın üstünde tıkırdattım ve Glen'in sandalyesinde kıpırdadığını duydum. "Clara?"

Kapıyı iterek açtım, yine kutularla dolu bir oda gözlerimin önüne serildi. Glen boşluğu doldurmak için kocaman bir masa almıştı ve arkasındaki lüks sandalyede oturuyordu. Önündeki masa dağınık kâğıtlarla doluydu ve çoğu kutu özensizce açılmıştı.

"Uyandım, yoktun." Odaya birkaç adım atmıştım, meşgulse onu rahatsız etmek istememiştim.

"Babamın bıraktığı bir yazışmayı bulmak istedim," dedi Glen beni izleyerek ama beni tam da görmeden. Gözleri uzaklardaydı. Bir yıl olmuştu ama babasının ölümü hâlâ onu içten içe yiyordu. Son konuşmaları pek güzel olmamıştı. Ayrıntıları bilmiyordum

ama Glen duyduğu suçluluğu üstünde demir bir batteniye gibi taşıyordu.

Daha fazla soru sormak yerine kafa salladım. Şansımı zorlamak istemiyordum. Evi ve arsayı satın aldığımızdan beri Glen daha iyi bir ruh halinde olmasma rağmen geçen yılın çoğunu çok daha sinirli, patlamaya hazır, çabuk ceza veren bir halde geçirmişti.

“Joel ve çocuklar devriye geziyorlar. Haftaya işe alıma başlayacağız.”

Bir daha kafa salladım. Glen işin o kısmını benimle her zaman paylaşmazdı. Büyüyü bozmak istemiyordum.

“Yakında yine büyüyeceğiz, eskisi...” Glen sözünü yarım bıraktı ama aklının nerede olduğunu biliyordum. Baba’nın neredeyse her şeyi kaybettiği zamandaydı. İçinde büyüdüğüm yerleşkeyi terk etmek zorunda kaldığımız zamandaydı. Glen’in işi öğrendiği ama sonunda zor bir şekilde öğrenmek zorunda kaldığı zamandaydı.

Birkaç adım daha yaklaştım, masanın etrafında dolandım, onun alanına davetsiz girmeye cesaret ettim. “Baba seninle gürur duyardı, Glen.” Yüzümü ifadesiz tuttum ama kalbim güm-bürdüyordu, korkudan mı heyecandan mı emin olamıyordum.

Glen bana uzandı, kalçalarıma yapıştı ve beni kendine çekti. Yüzünden buruk bir gülümseme geçti. “Burada olsaydı bana artık bu boku öğrenmemin zamanının geldiğini söylerdi.” Yüzünü karnıma gömdü, geceliğimin ince kumaşından içeri giren nefesi sıcaktı. Kolları etrafıma dolandı ve beni daha da çekti, ben kucağına oturana kadar durmadı. Kafasını göğsümün yumuşak kavisine yasladı, ben de parmaklarımı uykuda dağılmış saçlarında gezdirdim.

Güneş doğana dek öyle oturduk. Bunun hiçbir cinsel tarafı yoktu. Onu rahatlatmışım, hep yaptığım ve yapacağım gibi.

ŞİMDİ

“Dün zor bir grup toplantısı geçirmişsin anladığım kadarıyla.” Dr. Mulligan’ın ofisindeydim. Gözlerim uykusuzluktan acıyordu ve kanepede uzanıyordum, iki büklüm olmuştum, gözlerimi duvardaki diplomalara dikmiştim.

“Galiba.”

“Bana anlatmak ister misin?”

“Pek değil.” Bu konuda beni rahat bırakmayacağını biliyordum.

“Yardıma olabilir.”

“Nasıl?” diye sordum. “Bana nasıl yardım edebilirsin ki? Neler yaşadığım konusunda hiçbir fikrin yok.”

“Bana anlattırsan olabilir.”

“Anlatsam bile *bilmezsin*. Bilemezsin. Benim hayatım seninkine hiç benzemiyor.” Gerçekte Dr. Mulligan’a sinirli değildim. Kendime sinirliydim. Kafam karıştığı için. Şüphe ettiğim için. Hayatım boyunca bana öğretilen her şeyi sorgulayarak saygısızlık ettiğim için.

Dr. Mulligan dudaklarını büzdü. “Bazen aklındakini dışından söylemek bunu işlemene yardımcı olur. Senin hayatını bilmeyebilirim ama ben harika bir yankı tahtasıyım.”

Dr. Mulligan’ın mantıklı konuşması çok sinir bozucu oluyordu. Kadın kaşını kaldırdı ve ben iç geçirdim.

“Kendimi normalmişim gibi hissetmiyorum.”

Dr. Mulligan güldü ama kaba bir şekilde değil. “Normal nedir, Clara?”

Omuz silktim. Bütün gece beni uyanık tutan soru buydu. “Düşünmeye başladım... merak ediyorum da... bütün hayatımı yaşayış şeklim ya yaşamam gereken şekilde değilse?”

“Nasıl yani?”

Doğrudum, düşüncelerimi anlaşılır ifadelere dökmeye çalışırken ellerimi ovuşturdum. “Çok uzun zamandır sevginin her şeyi daha iyi hale getirdiği fikrine odaklıydım. Ama dün, grupta, bana hata yaptığında darp edilmenin yanlış olduğunu söylediler. Ama ben bunu böyle bilirdim. Yani, benim normalim nasıl normal olmaz? Hep olan buysa, normal değil midir? Bu nasıl yanlış olabilir?” Mantıklı konuşup konuşmadığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama Dr. Mulligan kafa salladı.

“Geçmişinde birçok insanın ‘normal’ olarak karşılayacağı çok şey var, Clara. Heather’la biraz konuştum. Sana neyin sağlıklı neyin sağlıklısız olduğunu, neyin normal karşılanıp neyin karşılanmadığını anlattığını söyledi.”

“Evet, öyle bir şey dediğini hatırlıyorum.”

“Anlat o zaman. Glen sana vurduğunda bu kendini daha iyi mi hissettirdi, daha kötü mü?”

Suratımı astım. Nasıl soruydu bu? “Eh, iyi bir his değildi. Ama benim iyiliğim içindi.”

“Açıkla bunu bana.”

“Bu genelde işlere burnumu soktuğumda ya da Glen’i sorguladığımda oluyordu.”

“Bana bir örnek verebilir misin?” Dr. Mulligan’ın yüzü ifade-siz kaldı, her ne kadar seanslarda ilk kez Glen’le ilişkim hakkında bu kadar fazla konuşmuş olsam da.

“Mesela ona bir iş seyahatinden eve ne zaman döneceğini sorduğum zaman. Yıldönümümüzde evde olmayacağı için üzgündüm ve o da bana işin önce geldiğini hatırlattı. Ben biraz his-terikleştirdim, o da beni sakinleştirmek için bana vurmak zorunda kaldı.”

Dr. Mulligan’ın dudakları gerildi. “Yani onun beğenmediği duyguları ona ifade ettiğinde sana vuruyor muydu?”

“Evet, galiba.”

“Peki işe yarıyor muydu bu?”

“Yani, ona söylediklerim konusunda kesinlikle daha fazla düşündüm. Başım dertte olduğunda bana değişik bir bakış şekli

vardı. Kendimi durdurabilirsem onu mutlu edebilirdim ve kendimi bazı çürüklerden kurtarabilirdim.”

“Yani kocan sana vurarak, seni korkutarak, duygularını ona ifade edemeyeceğini öğretti sana.”

Bunu böyle söylediğinde kulağa berbat geldi. Yanıt vermedim. Glen düşüncelerimin gittiği bu yönü sevmezdi ama ilk kez onu sorgulamaya başladım. Neden Glen kendi kendime düşünmemi istemiyordu? Bana her zaman zeki olduğumu ve iyi fikirlerim olduğunu söylerdi ama herhangi bir şeyi zamansızca paylaşırsam cezalandırılırdım. Ona ters bir şekilde bakarsam cezalandırılabilirdim.

“Bazen sadece sinirli olurdu,” diye fısıldadım. “Seks yapmak ona kendini daha iyi hissettirirdi ama hep sertçe yapardı. Sonra bana hediyeler alırdı. Connor kız arkadaşıyla kavga ettikten sonra ona hediyeler almaktan hoşlanmadığını söyledi dün. Ama onun orasını burasını da çürütmüyormuş.”

“Connor sana bunu söylediğinde kendini nasıl hissettin?”

“Kafam karıştı.”

“Neden?”

“Glen bana hediyeler verdiğinde kendimi şımartılmış hissedirdim, özellikle dayak yemeyi hak ettiğimde ya da onun üzüntüsünü almış olduğumda.”

“Üzüntüsünü nasıl alırdın?”

“Glen iç dünyasını pek belli etmez ama ben gerçekten Glen’i gördüm. Öfkeli, üzgün ve babasının beklentilerini karşılayamama düşüncesiyle ızdırap çeken Glen’i. O, bu ruh hallerindeyken seks yaptığımızda duyduğu hisleri ondan alabileceğimi hissedirdim. Ve bu vücudumda çürükler olarak ortaya çıkardı. Ama sorun değildi bu, çünkü yaptıktan sonra hep hafiflemiş görünürdü.” Dizlerimi göğsüme çektim, onlara sımsıkı sarıldım, parçalanmamak için kendimi sıkı sıkı tuttum.

Dr. Mulligan’ın gözleri üzgün görünüyordu, yani korkularım onaylanmıştı. Ben normal değildim. Glen’le olan çok güzel ilişkim doğru değildi.

“Şimdi defterime yazmak istiyorum.”

Kadın başını sallayarak onayladı ve defteri getirdi. Seansın kalanında konuşmadım ama yazı da yazmadım. Boş sayfa bana baktı. Glen’in yüzünü çizdiğim sayfaya bir göz atmak bile istemedim.

GEÇMİŞ

Bekleyen kutulara atabildiğim kadar şey attım. Anne odanın karşı tarafındaydı, güzel porselenlerini kâğıtla kaplıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. Üç gündür şehrin sanayi bölgesine kamyonlar dolusu kutu gönderiyorduk, yeni evimiz olacak bir apartmana. Duraksadım ve odaya göz gezdirdim, büyüdüğüm evin hatlarını hafızama aldım.

Glen’le birlikte kulübemizi temizlemiştik bile. Zaten çok eşyamız da yoktu. İlk evimizi kaybettiğim için ağlamak istiyordum ama herhangi bir gözyaşı, yüzüme atılacak bir tokat ve güçlü olmak hakkında sert bir nutuk olarak geri dönecekti bana.

Olayın üstünden bir hafta bile geçmemişti. Baba eve sinirle gelmişti. Glen’le ikimiz Anne’yi ziyarete gelmiştik ve Baba odaya bir anda dalmıştı, dudağı kanıyordu, gözleri deli deli bakıyordu.

“Gitti, Mae,” dedi. Onu ilk kez ne yaptığını bilmez halde görüyordum. Her zaman kontrol sahibi olmuştu Baba ve bu hali beni ürkütüyordu.

“Nasıl yani?” diye sordu Anne, ayağa kalkıp ona yaklaşarak. “Ne gitti?”

“Her şey. Her şey. Her şeyi kaybettim,” dedi Baba’nın çatallaşan sesi ve Glen’in kolu etrafıma dolanıp beni yanına çekti. O da Baba’yı hiç böyle görmemişti.

Bu, Anne’yle Baba arasında benim gördüğüm en büyük kavgaydı. Baba bayağı sarhoştı, Anne bağırduğu için onu cezalandırmaya gittiğinde darbeleri bu yüzden çok etkisiz oldu. Glen’le

ikimiz neye uğradığımızı şaşırmış halde arkada oturduk, hikâyeyi dinledik.

Baba büyük bir risk almıştı ve yanlış bir ortak seçmişti. Sarhoş olup aptalca bir iddiaya girmişti. Kumardan fazla anladığım da yoktu ama sonuç kendini açıklıyordu. Tüm operasyon Baba'nın elinden gitmişti, en azından onun elindeki kısmı. Bir hafta içinde yerleşkeden ayrılacaktık, sonra ortağı gelip burayı kontrolüne alacaktı.

O an Anne'ye, çıplak tenindeki yeşil ve mor çürükleri görmezden gelmeye çalışarak bir göz attım. Baba ilk gece onu cezalandıramayacak kadar sarhoşturdu ama ertesi gün bize kutuları getirmek için geldiğinde Anne her tarafını örtmüştü. Baba hıncını ondan fazlasıyla çıkarmıştı sanırım.

Tek teselli, Baba'nın işinin bir kısmını halihazırda Glen'e devretmiş olması ve o kısmı kaybetmemiş olmasıydı. Şehirdeki binayı almıştık ve bu binadan Baba'nın ortağının hiç haberi yoktu. Bina, üst katında büyük bir apartman dairesi olan eski bir depoydu. Kusursuz bir yer değildi ama şimdilik yeterli alanımız vardı. Glen'in kontrolündeki kızlar, bizim yetiştirdiklerimiz, apartmana götürülmüşlerdi. Baba ve Glen, işi sıfırdan kurmak zorunda kalacaklardı ama tohumlar oradaydı. Tek umudum Anne'yle Baba'nın en kısa zamanda yaşayacak yeni bir yer bulabilmeleriydi.

Joel koşarak içeri girdi, nefes nefeseydi. "Buradalar!" diye bağırdı. Gözlerimi Anne'ye kilitledim ve ikimiz de havaya fırladık. İki günümüzün daha olması gerekiyordu. Glen ve Baba çalışma odasından çıktılar, elleri kutularla doluydu.

Glen kutuları Joel'un kollarına attı. "Onlar bakmıyorken bunları kamyonu sakla, sonra arka koltuğa geçip eğer." Glen'in adamlarının çoğu yeni mekândaydı. Baba'nın adamları yeni patrona devredilecekti.

Joel arkadan dışarı sıvışırken ön kapı çarpılarak açıldı. Joel'un işi başarabilmesi için dua ettim.

"Vay, vay, vay." Uzun boylu bir adam uzun adımlarla içeri girdi, arkasından da en az on beş silahlı adam geldi. "Görüyo-

rum ki tam zamanında gelmişim yoksa her şeyi toplayıp götürcekmişsiniz.”

Baba öne çıktı. “Yalnızca kişisel şeylerimizi almaya çalışıyoruz. Mae’in porselenleri, aile yadigârlarımız...”

“Sanırım *benim* aile yadigârlarımdan bahsediyorsun,” dedi adam. Odaya bir göz gezdirdi. “Sanırım benim büyüleyici ailemle tanışmamıştınız. Ben Neil. Neil Anderson. Ve hepiniz benim evimdesiniz.”

“Gidiyoruz,” dedi baba, onu takip etmemiz için bize işaret vererek.

“Acele etmeyin,” dedi Neil. “Her şeyin burada olduğundan emin olmak istiyorum.” Elindeki listeye baktı. “Tüm kızlar burada mı?”

“Kızlar!” diye seslendi Anne, sesinin gücüyle beni şaşırtarak. O saniye ben tek kelime bile edebileceğimden emin değildim. Bazılarını yıllardır, bazılarını haftalardır eğittiğimiz kızlar onlara öğretildiği üzere tek sıra halinde odaya süzöldüler. Olanlar hakkında çok az şey biliyorlardı ama uyum sağlayacaklardı. Yüzlerine bakarken kalbim kırıldı, bunun onları son görüşüm olacağını biliyordum, onlara nasıl davranılacağından emin olamıyordum.

Neil sıranın önünde yürüdü, saydı. “Çok güzel. Hepsi burada.”

Neil’in adamlarından biri arkadan yanımıza geldi. “Erkeklerin hepsi tam,” dedi buz gibi ciddi bir tonla. Burada yaşayan insanlara demirbaş eşyalar gibi sayım yapıyordu.

“Harika.” Neil bir elini salladı. “Şimdi evimi terk edebilirsiniz,” dedi. “Başka hiçbir şey almayın.”

Veda etmemize izin verilmedi. Her kızın gözlerinin içine baktım, hislerimi onlara kelime kullanmadan aktarmaya çalıştım ve kutuların arasından geçip kapıya doğru ilerlemeye başladım. Neil’in etrafında büyük bir boşluk bırakarak yürüdüm ama benim beklemediğim kadar seri bir hareketle, adamın kolu havaya kalkıp benim koluma yapıştı.

“Peki bu parça?” diye sordu ve ona kocaman olmuş zlerimle baktım. “Bu kız listede yok.”

Kolumu ondan kurtarmaya çalıştım ama çok sağlam tutuyordu. Glen odanın karşısından, yüzünde ölümcül bir ifadeyle hızla gelmeye başladı. Glen için mi, Neil için mi daha çok korktuğumu bilemiyordum.

“O benim oğlumun karısı,” diye seslendi Baba G, kapının ağzından. “O benim operasyonumun bir parçası değil.”

Glen bize uzandı ve ben nefesimi tuttum. Neil bana z gezdirdi, dudağı kıvrıldı. “Yazık,” dedi, sonra beni bıraktı. Elini bastırđı yerde kolum zonkluyordu ama daha fazla soru sormadığı için şkrediyordum. Belgelere biraz daha bakmaya zaman bulabilseydi hâlâ mal olarak göründüğümü fark edebilirdi. Glen’in borcunun icabına bakılmış olsa da Baba benim evrakımdan kurtulma zahmetine girmemişti.

Elimi kavrayan Glen beni odanın öteki yanına geçirdi ve Neil salıverme kararını tekrar dşnemededen kapıdan dışarı çıkardı. Kamyona atladık, Joel koltuktaki bir battaniyenin altına gizlenmişti. Baba kontağı açtı. Ben ne olduğunu anlayamadan ev arkamızda büyük bir hızla küçülmeye başladı, lastiklerin havaya saçtığı toz bulutlarının arasında kayboldu. Glen elimi sıktı ve bir an onun bakışıyla buluştum. Sonra arkama bir kez daha bakarak evime veda ettim, omuzlarımı dikleştirdim ve geleceğim için hazzırlandım.

şİMDİ

O gün sorgu gnydc. Zamanı artık haftanın günlerini sayarak takip etmiyordum, gruba katılım günü, terapi günü, sorgu günü ve arada gelen Mae Anne’in büyükanne olacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu anlattığı ziyaret günleri olarak düşünüyordum. Bir de aradaki günler vardı, kimsenin beni görmeye gel-

mediği nadir günler. O günleri hamilelik ve annelik hakkındaki kitaplarımı okuyarak geçiriyordum. Sanırım bir su doğumu yapmayı denemek istiyordum ve doğum sırasında hâlâ bu tesiste olursam bunu yapmama izin verip vermeyeceklerini merak ediyordum. Fındık artık sürekli hareket ediyordu, hafif kıpırtıları veya sert tekmeleriyle beni varlığı konusunda temin ediyordu.

Kapı açıldı ve hem Jay hem Connor içeri girdi. Connor'ın canı sıkkın gibiydi, Jay ise gerginmiş gibi kıpır kıpırdı. Ayağa kalkıp ikisini de odadan dışarı çıkarken takip ettim. Bugün herhangi bir hassas nokta yoktu ve nereye gideceğim konusunda talimat almam da gerekmiyordu. Sorgu odasının aksi yönüne dönüp beni Dr. Mulligan'ın ofisine getirdiklerinde şaşırdım.

"Bugün terapi günü değil," dedim, programı takip edenin yalnızca ben olduğumu düşünüp şaşıarak. "Yarın terapi günü."

"Biliyorum," dedi Connor bana bakmadan. "Bugün Dr. Mulligan'la sorgu için daha rahat olacağını düşündük."

Onun sözcükleriyle midem altüst oldu. Sorgu iyi gidiyordu. Glen hakkında özel bir şey söylemememe rağmen onlara oldukça fazla bilgi vermiştim. Glen'in benim cevaplarımı duysa memnun olacağını düşünüyordum. İşbirliği yapmış olmak için yeterli cevaplardı ama kimseye büyük dert açmayacak kadar da yetersizlerdi. Çocukken bahçe duvarının üstünde dengemizi kaybetmemeye çalışmak gibiydi. İki tarafa da düşmek felaket olurdu ama ben dikkatli ve odaklı kaldığım sürece bize bir şey olmayacaktı. Soruları genellikle benim işlerdeki payım hakkındaydı, kızların eğitimi, hizmet verdiğimiz müşteriler gibi. Güvenli konular. Anne'nin ziyaretleri hakkında bile soru sormuyorlardı, her ne kadar benimle buradan tanışmadığını iddia eden bir kadınla nasıl ortak yanlarımız olduğunu merak ettiklerini düşünsem de. Merak ediyordum bu konuyu gerçekten. Connor ve Jay aptal değillerdi ve Anne'yle daha önce tanıştığımızdan şüphe ettiklerini biliyordum. Bu ilişki hakkında beni sıkıştırmamaları endişe vericiydi.

Dr. Mulligan'ın ofis kapısının önüne geldiğimizde durdum. "Aslında bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum. Bunu başka bir zaman yapabilir miyiz?"

Connor'ın gözleri nazikti ama sesi çok netti. "Üstünde konuşmamız gereken şeyler var, Clara. Önemli şeyler. Artık bekleyemez."

Dudağımı ısırdım, bayılma numarası yapmayı aklımdan geçirdim ama onun yerine ilerledim, kapıyı açan Jay'i geçip içeri girdim. Dr. Mulligan biz içeri girerken ayağa kalktı ve kanepeye geçmemizi işaret etti.

"Seni gördüğüme sevindim, Clara. Umarım bugün buraya gelmek seni fazla şaşırtmamıştır." Dr. Mulligan zihnimde günleri nasıl ayarladığını biliyordu. Hakkımda herkesten fazla şey biliyordu, Glen hariç. Hatta belki artık Glen'den de fazla şey biliyor olabilirdi. Bu çok rahatsız edici bir düşünceydi. Her zamanki gibi yere yayılmak yerine kanepenin kenarına oturdum. Bunun önemli bir toplantı olduğunu seziyordum.

Connor başka bir ofisten alındığı aşikâr olan bir sandalye yanaştırdı, Jay de sırtını duvara dayadı, her zaman tetikteydi ama ayak altında değildi. Atmosfer gergindi ve zor bir konuyu benim kendimi rahat hissettiğim bir yerde açmak istediklerini anlasam da Dr. Mulligan'ın ofisi gibi bir vahaya gerginlik soktukları için içermiştim.

"Clara, birkaç haftadır bizimlesin," diye başladı Connor. "Ve seninle işleri ağırdan aldık. Bunların zor olduğunu biliyorum." Dr. Mulligan'a baktı. "Dr. Mulligan diyor ki sen terapide bazı ilerlemeler kaydediyormuşsun, bazı zor durumları kabullenmeye başlamışsın."

Bir ihanet şimşeği içimi deldi ve gözlerimi o an Dr. Mulligan'a diktim. Benim söylediklerimi nasıl bu adamlarla paylaşabilirdi?

"Sakin ol, Clara," dedi Connor ve gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Doktor bize detayları vermedi, yalnızca senin gelişiminden memnun olduğunu söyledi. Senden gizlediğimiz bazı şeyleri duymaya hazır olabileceğini hissediyormuş."

Dr. Mulligan'a yeni bir minnetle baktım. Gerçekten benim sırlarımı saklıyormuş ve benim güçlü olduğumu düşünüyormuş. Bana aynen bunları söylemişti ama o an Connor'dan duyunca buna gerçekten inandığını anladım, yalnızca bana kendimi iyi hissettirmek için söylediği bir şey değilmiş yani. Biraz dikleştim. "Kaldırabilirim," dedim.

Connor gülümsedi. "Biliyorum. Ama Clara, bu zor olacak. Bu yüzden Dr. Mulligan burada. Eğer bir araya ihtiyacın olursa bize söyle."

Ara mı? Bana daha önce hiç ara verme seçeneği önerilmemişti, en baştaki sorularla beni bunalttıklarında, içime kapanıp onlarla bir daha hiç ortaya çıkmamak istediğimde bile. Ellerimi birleştirdim, avuçlarımı kaplamış nemi yok saydım. Kafa salladım. "Hazırım."

Connor her zaman yanında olan kâğıt tomarının arasından bir klasör çıkardı. Klasörün içindeki parlak fotoğrafı önümdeki kahve masasına koydu. Bir dişi eksik, küçük bir kız bana sırtıyordu. Düz kahverengi saçları ve fotoğrafta bile ışıldayan koyu yeşil gözleri vardı. Gülümsedim. "Tatlı kızmış."

"Evet," dedi Connor. "Tanıdın mı?"

Gözlerimi kısarak baktım fotoğrafa. Kız tanıdık geliyordu ama hafızamı zorladığımda onu çıkaramıyordum. Kızlarımdan biri değildi. Her birini daha önceki gün görmüş gibi hatırlıyordum. Glen'in yüzü hafızamdan çıktığında bile her çocuğun yüzünü keskin bir rahatlamayla aklıma getirebiliyordum. "Hatırlayamadım," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Üzgünüm. Tanımalı mıyım?"

Connor'ın dudakları sert bir çizgi halini aldı. O tekrar konuşmadan önce kulaklarımı tıkama dürtüme karşı koydum. "Kızın adı Diana'ydı."

Diana. O isim. Bizi evimizden aldıklarında bana önce böyle seslenmişlerdi, Meredith günlerce Diana demişti bana. Diana. Kalbim titredi, midem çalkalanmaya başladı. Demek istedikleri şey...

“Siz bu kızın *ben* olduğumu mu düşünüyorsunuz?” diye sordum, inanamaz bir sesle.

Dr. Mulligan öne eğildi. “Bu *sensin* zaten, Clara,” dedi, nazik sesi sinirlerimi yatıştırdı. “Ya da sendin. Bu fotoğrafta altı yaşındaydın. Senin ortadan kayboluşundan yaklaşık altı ay önce çekilmiş bu.”

“Ortadan kayboluşum mu?” Zihnim dönüp duruyordu ve bana söyledikleri şeyi anlayamıyordum.

Connor tekrar konuştu. “Sen altı yaşındayken evinle mahalle parkı arasındaki bir yerde kaçırıldın.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, hatalısınız. Doğru değil bu. Ailem beni başından attı. İstemediler beni. Mae Anne ve Baba G yetiştirsın istediler.”

Sert bir nefes alış sesi oldu ve Connor’ın hayret içindeki bakışını üstümde hissettim. Jay sessizce küfretti. Dr. Mulligan’ın poker yüzü bile bir anlığına bozuldu, ağzı şaşkınlıkla hafifçe açıldı.

Az önce dediğim şeyi fark ettiğimde kalbim tekledi. Bitmişti. Glen’e verdiğim sözü bozmuştum. Anne’yle Baba’yı tanıdığımı onlara asla söylememeliydim. Onları Glen’le büyüdüğümde tanıştığıma inandırmıştım ve beni kimin yetiştirdiğiyle ilgili soruları reddetmiştim. Bu çok büyük bir şeydi. Connor’ın yüzünde görebiliyordum bunu, ağzı açık kalan Jay de gözlerini bana dikmişti.

“Mae mi? Glen’in annesini mi diyorsun?” diye sordu Connor, abartısız bir ses çıkarmaya özen göstererek, sanki nasıl bir konu açtığımın ben farkında değilmişim gibi.

Dudaklarımı kapadım ve bakışlarımı masadaki gülen kız fotoğrafına diktim. Vücudumdaki tüm kaslar bana kaçmam için yalvarıyordu ama mümkün olduğunca sabit kaldım.

“Clara? Mae Lawson’ı ne zamandır tanıyorsun?”

Durumu kurtarabilirdim. Verdiğim bilgiyi tekrar etmezsem ellerinde hiçbir şey olmazdı.

“Beni ilk kez birkaç hafta önce ziyaret etti.” Bu bir yalan değildi.

“Tekrar bu konuya döndük. Kaçamak cevaplar ve yarım gerçekler. Lanet olsun, Clara, geri gidemeyiz. Yeter bu kadar.” Connor kâğıtlarını masaya fırlattı ve klasörden başka fotoğraflar çıktı. Önümdeki büyük fotoğraftaki kız, diğer fotoğraflarda dans ediyordu. Bazılarında yalnızdı ama bazılarında yanında dans eden sarışın bir kız vardı. Diana ve sarışın kız kollarını birbirlerine sarmışlardı, dondurma yiyorlardı, bir gölde yüzüyorlardı. Bir de aile fotoğrafı vardı. Diana nazik yüzlü bir adamın kucağında oturuyordu. Onlara bakan bir kadın gülüyordu. Bunu gördüğümde göğsümde çok rahatsızlık verici bir sızı hissettim.

Öne uzandım, aile fotoğrafını diğerlerinden ayırdım. Fotoğraf yığının içindeyken sarışın kızı görememiştim ama şimdi bir kadının kolunun içine kıvrıldığını görebiliyordum. Kahkahasını duyabiliyordum neredeyse, beni kucağında güvenle tutan adamın güçlü kollarını neredeyse hissedebiliyordum. Mümkün müydü bu?

Derin bir nefes aldım. “Kim bu insanlar?”

“Jane ve Doug McKinley,” diye yanıt verdi Dr. Mulligan. “Büyük kız, sarışın olan, Charlotte. Bu senin ailen, Clara.”

Kadın daha lafını bitirmeden, benim başım inkâr içinde öne arkaya sallanmaya başladı. “Bu imkânsız. Ailem beni istemedi. Bu aile benim olamaz.”

Dr. Mulligan gelip yanıma oturdu ki bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. “Bu doğru, Clara. Onlar senin ailen. Emin olmak için tıbbi kayıtları karşılaştırdık. Bir de, Clara,” dedi, duraksadı. “Seni görmek istiyorlar.”

GEÇMİŞ

Kalçamın dibinde bir sepet dolusu yeni kurutulmuş çamaşır-la kapıdan içeri girdim ve güneşli odadan, eski moda bir vals şarkısının arasından kesik gülüşme sesleri geldiğini duydum.

Önümde yürüyen Passion omzundan arkaya baktı, gözleri parlıyordu. Ben omuz silerken yüzüme bir gülümseme yayıldı. Kızları daha yirmi dakika önce onları bıraktığımda dersleriyle ilgileniyorlardı ve artık çene çaldıkları için onlara kızmalıyım ama o kadar güzel bir gündü ki onları pek suçlayamazdım.

“Gidelim de bakalım şu baş belaları neyin peşindelermiş,” dedim, Passion’ın sessiz sorusuna karşılık olarak. Kız sırttı ve koridorda beni takip etti. Güneşli odaya yaklaştığımızda arkama döndüm ve parmağımı dudaklarıma götürdüm, kapıya kadar parmaklarımızın ucunda ilerledik.

İçeri göz attığımda gülümsemem iyice yayıldı. Glen odanın ortasındaydı, tüm kızlarımız da onun etrafını sarmıştı. Sırayla her kızı müzikle ritmik şekilde döndürüyordu. Daha yakından baktığımda kızların daha hızlı dönebilmek için Glen’in ayaklarının üstünde zıpladıklarını gördüm. Glen’i böyle gülümserken görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve ânu bozmaktan nefret ettim.

Glen’in izleyicisini fark etmişçesine kaldırdığı gözleri bir anda ısındı. Kızların arasından geçerek odanın karşısından yaklaşmaya başladı, o sırada birkaç kızla daha dans ettikten sonra benim önümde durdu. Elini uzattı ve hafifçe reverans yaptı. “Bayan Lawson?”

Odaya tamamen girdim ve hafif bir reveransla ona karşılık verip uzattığı elini tuttum. İkimiz dans etmeyeli çok olmuştu ama sanki hiç olmamış gibime geliyordu. Tekrar dans dersindeydik ve on dört yaşındaydım, ukala ve ulaşılmaz çocuğa tutuluyordum. Ama artık o çocuk benimdi ve yakışıklı, özgüvenli bir erkek olmuştu. Glen’in delici gözleri bana bakıyordu ve ben istesem de gözlerimi kaçıramazdım. Böyle anlar son zamanlarda daha az yaşanıyordu, bu yüzden daha da kıymetliydim.

Bir noktada gözlerimi ayırdım ve odada yalnız olduğumuzu fark ettim.

“Passion kızları derslerine geri götürdü,” diye fısıldadı Glen, kulağımı gıdıklayan sesiyle. “Hep sevmişimdir o kızı.”

Kollarımı boynuna doladım, onu kendime çektim. “O en iyisi.”

Dudakları benimkilerin üstüne kapandı ve birlikte salınmaya devam ettik, kayıt durduktan çok sonra bile.

ŞİMDİ

Connor beni odaya soktuğunda Glen'in yüzü aydınlandı. Onu son gördüğümde bebeğimiz olacağını söylediğim zamandan çok daha iyi duruyordu. Haberin onu bu kadar canlandırdığını görmek beni sevindirdi. Ama aynı zamanda o gün onunla konuşmam gereken şeyler yüzünden endişelendirdi de. Anne ve Baba konusunda ağzımdan kaçırdığım şey hakkında konuşmayı planlamıyordum. Bunu sonunda öğrenecekti ama böyle büyük bir hata yaptığımı itiraf etmenin düşüncesi bile beni çok endişelendiriyordu. Zaten ailemle ilgili haberi nasıl karşılayacağını bile kestiremiyordum. Benim için sevinecek miydi? Endişelenecek miydi? Sinirlenecek miydi? Sonuçta düne kadar ihtiyacım olan tek aile oydu. O ve kızlarım. Glen eğer McKinleyler ile görüşmeyi düşündüğümü söylersem kendini ihanete uğramış hisseder miydi?

Glen ayağa kalktı ve beni karşılamak için hızla kapiya doğru geldi, yolda durup beni kucaklamak için kollarını açtı, o sırada Connor boğazını temizledi. Glen ona pis pis baktı ama kollarını indirdi.

"Selam Clare," dedi, neredeyse utangaç bir sesle. Glen'in her halini gördüğümü sanırdım ama heyecanlı baba hali bunlardan biri değildi. Gülümsedim.

"Yirmi dakika, Clara," dedi Connor, odadan geri geri çıkmadan önce. Sesinde bir sertlik vardı. O da Glen'deki farklılığı görmüştü ve nedenini biliyordu.

Kapı kapanır kapanmaz Glen beni kollarına aldı, bir süre sıkıca sarıldı, sonra beni masaya yönlendirdi. "Otur, nasılsın, anlat bana." Gözleri karnıma yapışmıştı âdeta. Yakından bakıldığında gövdemde hafif bir kabartının belirdiği anlaşılıyordu. Bana ver-

dikleri çuval gibi giysilere rağmen Glen bunu hemen fark etti elbette. O benim vücudumu herkesten iyi biliyordu. Elini şişkinliğin üstüne koydu, yüzüne yayılan sırtış tutuklandığından beri aldığı yılları eritti. "Buradaki bizim bebeğimiz."

Kafa salladım. "Ve gayet sağlıklı."

Glen'in sırtışı daha da yayıldı. "Oğlan mı?"

Gülerek elini tuttum. "Hâlâ anlamak için erken. Öyle hissediyorum sadece."

"Ne zaman öğrenebiliriz?" Yüzü hevesliydi, bana âşık olduğum oğlanı hatırlatıyordu.

"Birkaç ay içinde. Belki o zamana kadar ikimiz de dışarıda oluruz, birlikte öğreniriz."

Glen'in yüzü düştü. "Bilmiyorum. Aleyhimde çok kanıt topluyorlar. Sanırım her şeyin bir araya gelmesini bekliyorlar." Duraksadı. "Sanırım seni bekliyorlar, Clara. Dikkatli ol."

Kalbim çarpmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kimse konuşmuyor. Benim adamlarım sadıktır, Anne de tabii. Sanırım genelevdeki kızlardan bazıları konuştu ama beni daha büyük suçlarla mahkûm etmek istiyorlar."

"Daha mı büyük?"

"Takma kafana şimdi bunu." Sesini o kadar alçalttı ki ben bile zor duyabiliyordum. Yanaştım. "Seni kandırmaya çalışacaklar, Clara. İzin verme buna. Ben sana güveniyorum, bebeğim. Yanınızda olmak istiyorum, hem senin hem oğlumun." Kalbim azimle dolmuştu. Glen haklıydı. Benim korumam gereken bir ailem vardı. Aile hatırlatılınca yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

"N'oldü, bebeğim?" diye sordu Glen, yüzümü tutarak. "Kusacakmış gibi görünüyorsun. Birilerini çağırayım mı?"

"Hayır," diye fısıldadım sertçe, çift taraflı aynaya bakarak. Her zaman izleniyor olmaktan nefret ediyordum. "Hayır." Bu kez daha yumuşakça. "Sadece... Glen, benim ailemi buldular. Anne ve Baba beni eve getirmeden önce yanında yaşadığım insanları."

Gözleri karardı. "Ne?"

“Benimle... benimle tanışmak istiyorlar. McKinley ailesi. Neredeyse yirmi yıl önce terk ettikleri kızlarıyla tanışmak istiyorlar.”

“Aptallık etme, Clara.”

Şaşkınlıkla doğruldum. Glen’in ruh halinin ne kadar çabuk değişebildiğini unutmıştım. Ses tonu sertti, neredeyse alaycıydı. “Aptal değilim ben.”

“Onları görürsen öylesin. Kafanı bu masal âleminden gelen aileyle doldurmak istiyorlar ama Clara, onlar seni terk edenler. Seni o kadar isteselerdi gelip almazlar mıydı?”

Mantıklı bir şey söylemişti.

“Muhtemelen senin için aldıkları parayı bitirmişlerdir ve biraz daha istiyorlardır. O yalanlara inanma. Bana inan, bize inan. Senin ihtiyacın olan tek peri masalı biziz.” Bunu inandırıcı bir dille söylüyordu, her zamanki özgüvenini tam güçte kullanarak. Kendimi ona çekilirken buldum, önceki günler boyunca edindiğim bilgiler hakkındaki şüphelerim üst üste yığılmaya başlamıştı.

Başımı iki yana sallamaya başladım. “Ama Dr. Mulligan...”

“Kim, o şarlatan terapistin mi? O da *onlardan*, Clara. Bizi ayırmaya çalışanlardan, beni hayatım boyunca buraya tıkmaya çalışanlardan. Buna izin verme. Güçlü kal. Bizim için.” Eli tekrar karnıma gitti. “Oğlumuz için. Üçüncü Glen için.”

“Küçük Glen için,” diye tekrar ettim, elimi onunkinin üstüne koyarak. Üçümüzü bir arada hayal edince içim ısındı. Ama gözlerimi kaldırıp Glen’in yüzündeki ifadeyi görünce bu his kayboldu.

Glen’in gözlerinde bir anlığına Baba G’yi gördüm. Bir anda görünüp kayboldu ama duyduğum rahatsızlık hissi o geceki rüyalarım kadar peşimi bırakmadı.

GEÇMİŞ

Glen benden öteye kaydı, zor nefes alıyordu. “Harikaydı, bebeğim,” dedi, ellerini başının arkasına alarak. Ona sokuldum, vücudunun sıcaklığından uzaklaşınca üşümüştüm. Kalp atışlarının yavaşlamasını dinledim ve teri vücutlarımızda soğudu. Aylardır böyle birlikte olmamıza rağmen Glen’in yanında olmaktan ve onun sadece benim olmasından gurur duyuyordum.

Öyle kaldık, uzuvlarımız iç içe geçmiş şekilde, sayısız dakika boyunca. Sonunda Glen iç geçirdi. “Anne’nin her şeyi güvende tuttuğundan emin olmak için gidip evi kontrol etmem lazım.” Bacaklarını yatağın yanından sarkıttı ve giysilerine uzandı. Doğrulup onun üstsüz şekilde minik, tek odalı kulübemizin mutfağına girişini izledim.

“Baba iş için gitti mi?” Onu daha önce gördüğümü sanmıştım ama Anne beni gün içinde o kadar meşgul tutuyordu ki kafam karışmış da olabilirdi.

Glen güldü. “Hayır, Ağaç Ev’de.”

Genelev mi? Kafam karışmıştı ve bu, yüzümden de belli olmalıydı çünkü Glen bir daha güldü ve yatağın ucuna oturdu. Ben de doğruldum ve çıplaklığımı kapamak için örtüyü üstüme çektim.

“Birincisi,” dedi Glen, örtüyü belime gelene kadar çekerek, “böyle bir güzelliği asla örtme.” Dudakları benimkileri bulurken tenimi okşadı ve kalbim tekrar çarpmaya başladı. Tenim alevlendi.

“Böyle devam edersen gitmene izin vermeyeceğim,” diye takıldım ona. Glen’in tutuşu bir an sertleşti. Arkasına yaslandı, gözlerinde karanlık bir bakış parladı ama neredeyse kasıldığı kadar hızla gevşedi.

“Beni durdurmayı denemene izin verene kadar seni yatağa

bağlarım.” Sözcükleri yumuşaktı ama hafif bir uyarı esintisi de vardı. Ben ona ne yapacağını söyleyemezdim.

“Elbette,” dedim gözlerimi indirerek. “Yalnızca yanında olmak istiyorum.”

Çenemi avucuna aldı, gözlerimin içine bakmak için yüzümü kaldırdı. “Ben de öyle hissediyorum Clara.” Beni öptü, dudaklarını hafifçe sürterek. “Ama aynı zamanda Baba’ya ikimizin bir hata olmadığını da ispatlamaya çalışıyorum. İşleri pürüzsüzce sürdürebildiğimden emin olmak için... o meşgulken.”

“Yine de bu kadar geç saatte toplantısı olması tuhaf,” diye mırıldandım, sonra çizgiyi aşmadığımdan emin olmak için Glen’e baktım. Sadece gülümsedi.

“O toplantıda değil Clara,” dedi ve sesindeki ton bana aşıkâr olan bir şeyi kaçırdığımı söylüyordu. Bu tonu kullanması çok üzücüydü çünkü bana anlamadığım şeyleri nadiren açıklardı ve anlamadığımda da benimle dalga geçerdi.

Tekrar konuştuğunda suratımı iyice asmak üzereydim. “Baba genelevdeki kızlarla sık sık yalnız zaman geçirir.” Anlayıp anlamadığımı görmek için bana döndü. Başımı iki yana salladım. “Onlar babarın başka bir yerde elde edemediği bir işe yarıyorlar” Glen’in boynu kızardı. Neredeyse gülümseyecektim ama kendimi tuttum. Glen’i pek böyle kızarmış halde görmüyordum. Olan biteni anladığımda gözlerim büyüdü.

“Yani, Baba’yla Anne...” Glen’in neden kaçamak cevap verdiğini şimdi anlamıştım. Ailesinin cinsel yaşamı veya zayıflığı hakkında konuşmak rahatsız ediciydi. Bunun ne anlama geldiğini düşününce midem çekildi. Anne için üzüldüm. “O bunu biliyor mu?”

“Biliyor tabii.” Glen ayağa kalktı ve yerdeki giysi yığınının gömleğini aldı. “Anlıyor da.”

Yataktan çıktım ve Glen’in arkasında durdum, kollarımı beline doladım. Elleri benimkileri tuttu ve kollarımı daha sıkı sardı. Dudağımı ısırdım, sonraki soruyu sormaya korkuyordum. Cevabı sevmeyeceğimden korkuyordum. Glen’in soruyu sevmeye-

ceğinden ve sinirleneceğinden korkuyordum. Ama kelimelerin ağzımdan dökülmesine engel olamadım. "Sen o nedenlerle ziyaret ediyor musun genelevi?" Glen'in karın kasları parmaklarının ucunda gerilirken gözlerimi kapadım.

Glen kollarımı gevşetti ve dönüp karşımda durdu, kollarımın arasından ayrılmadı. Gömleğiyle tenim arasındaki boşlukta ürperttim. "Clara. Bana bak."

Gözlerimi açtım ve kendimi onun derin mavi gözlerinde kaybettim. Yüzümü ellerinin arasında tuttu. Gözlerinde yoğun bir bakış vardı, nefesimi kesiyordu. "Evet?" dedim sessizce.

"Ben isteyebileceğim ve ihtiyaç duyabileceğim her şeye sahibim, burada, kollarının arasında. Anlıyor musun?"

Başımı salladım, ellerinin izin verdiği ölçüde, o da yüzümü kendininkine çekti. Sanki beni sömürmek istiyor gibiydi ve ben de ona seve seve boyun eğbilirdim. Beni salıverdiğinde ikimiz de nefes nefeseydik.

"Geri döndüğümde buna devam edeceğiz," dedi, sonra da döndü ve dışarının soğuk havasını savurarak dışarı çıktı.

Glen'e duyduğum aşkla ve onun da bana tartışmasız şekilde duyduğu aşk ve bağlılıkla ısınmış halde kendimi yatağın üstüne sırtüstü bıraktım. Glen'le sahip olduğumuz şeye sahip olmadığından Anne için üzüldüm ama Baba'nın dikkatini kendi üzerinde tutamıyorsa belli ki yanlış bir şey yapıyordu. Anne ve Baba'nın cinsel hayatını düşünmek beni iğrendirmişti, bu yüzden Glen'le yaşadığımız son iki saate odaklandım.

Masada viyaklamaya başlayan telsiz, dalıp gittiğim düşüncelerimi yarıda kesti. "Lawson, orada mısın? İlgilenmen gereken bir durum var. Küçük Lawson. Anlaşıldı mı?"

Glen telsizi olmadan nadiren dışarı çıkardı. Dışarıda uzun süre kalmayı planlamıyordu ve gecenin bu saatinde genellikle fazla olay olmazdı. Ne yapacağıma karar verirken gözlerimi telsize diktim. Tepkisiz kalabilirdim ama önemli bir şeyse hemen ilgilenilmesi gerekiyor olabilirdi. Ona haber vermezsem Glen sinirlenebilirdi de. Ama tabii, onun izni olmadan büyük eve gi-

dersem de sinirlenebilirdi. Kendi başıma, özellikle de karanlıkta dışarı çıkmamdan hoşlanmıyordu. Nedeninden emin değildim. Bu kadar muhafız varken burada herhangi bir yerden daha güvendedim.

“Lawson, anlaşıldı mı? Burada bir karar vermemiz gerekiyor. Lütfen cevap ver.”

Çabuk bir karar verdim ve kafamın üstünden bir elbise geçirdim. Omuzlarıma bir ceket attım ve ayaklarıma bir çift terlik geçirdim, sonra telsizi elime aldım ve kapıdan dışarı çıktım. Beni duyan olabilir diye ses topuzunu aşağı indirdim. Ayaklarım ağaçların arasındaki tanıdık patikadaki çakılları eziyordu. Ağaçların hışırtısı ve koyu yeşilliklerin arasında ara sıra koşuşturan yaratıkların sesi dışında birkaç ses daha vardı. İyice ışıklandırılmış büyük ev görüş alanıma girdiğinde rahatladım. Arka sundurmanın merdivenlerini hızla tırmandım ama kulağıma bir bağırış gelince duraksadım.

“Tıpkı baban gibisin!” Anne’nin sesiydi bu. Pencereden içeri bir göz attım ve gölgelerini gördüm.

“O ne demek oluyor?” Glen uzun süredir duymadığım kadar sinirliydi. Ben onu bezdirdiğimde bile bana böyle bağırıyordu.

Anne ağır adımlarla görüş alanıma girdi. Döndü ve anlatmak istediği şeyi vurgularken ellerini sertçe havaya kaldırdı. “Burada sanki bir tanrıymışsın gibi dolanıyorsun. Bazı şeyleri kendi başıma halledebilirim, Glen. Ben yetiştirdim seni, unutma.”

“O kıymetli kızlarınla fazla meşgul olduğun için bana pek ilgi göstermedin, Anne.” Glen görüş alanıma girdi, sıkılı yumrukları iki yanındaydı.

Kollarını kavuşturan Anne, ona küçümser biçimde gülümsedi. “Sen de gidip benim ‘kıymetli kızlarım’dan biriyle evlendin ama değil mi? Babanla birlikte genelevi ziyaret etmene ne kaldı? Sadece ‘ürünleri kontrol etmek için’ ya da nasıl saçma bir bahane kullanıyorsa. O zaman Clara’ya ne söyleyeceksin?”

Bir anda Glen, Anne’nin suratına bir tane indirdi ve onu duvara yapıştırdı. Hava kanalı kesildiği için kadının yüzünde saf

bir dehşet ifadesi vardı. “Onun... hakkında... bir daha... asla... böyle... konuşma.” Anne’nin hem ağzı hem burnu kanıyordu ve gözlerinin ucundan yaşlar süzülüyordu. Kadın neredeyse fark edilemez bir şekilde kafa salladı.

“Ne yapıyorsun?” Arkamdan bir ses gelince havaya sıçradım. Parmağım onu susturmak için dudaklarıma gitti.

Joel merdivenleri çıktı ve içeri göz attı. “Buradan gitsen iyi olur, Clara,” dedi, dar kıyafetime göz atarak. “Bunu görmen gerektiğinden emin değilim.”

Kafa salladım ve basamakları hızlı indim. “Clara?” dedi Joel arkamdan. Döndüm. “Bu bizim sırrımız olacak.” Gözünde beni rahatsız eden bir parıltı vardı ama Glen ona herkesten fazla güveniyordu. Glen’den bir sır saklama fikrini sevmedim ama tanıklık ettiğim şeyden haberdar olma da istemiyordum. Kafa salladım ve ağaçların karanlığına daldım, o sırada Joel kapıyı yumrukladı, Anne’yi Glen’in ona verebileceği çeşitli zararlardan kurtardı.

Glen daha sonra geri döndüğünde uyuyor numarası yaptım. Beni uyandırmaya çalışmadan uykuya daldı ama sonunda uyku beni bulabildiğinde saat geç olmuştu.

ŞİMDİ

Dr. Mulligan’ın kanepesinde küçük bir top halini aldığım da yumruklarım sıkıldı. Doktor ve Connor bana sözde ailemin fotoğraflarını gösterdiklerinden beri kendimi sanki duygusal bir maraton koşmuşum gibi hissediyordum. Bu konuda düşündükten sonra öfkeyle dolmuştum. Bu insanlar, bu McKinleyler, beni işbirliğine sevk etmek için çevirdikleri başka bir numaraydı.

“Clara, sinirli olduğunu görebiliyorum. Lütfen konuş benimle.” Dr. Mulligan en rahatlatıcı sesiyle konuşuyordu ama ben onun numaralarına alışkındım.

“Elbette sinirliyim,” dedim, ellerimi serbest bırakarak. Ayaklarımı yere bıraktım ve bacak bacak üstüne attım, pantolonumun üstünde olmayan kırıışıkları düzelttim. Gözlerinin içine baktım. “Connor’la birlikte bana bir peri masalı anlattınız diye Glen’e sizin yüzünüzden neredeyse ihanet edecektim.”

Dr. Mulligan’ın gözleri biraz büyüdü ama bunun dışında, söylediğim şeye bir tepki vermedi. Sakin ifadesi beni yalnızca daha da sinirlendirdi.

“Bunca zaman sonra sana sonunda güvenmeye başlamıştım! Ama sen de tüm bu zaman boyunca Connor ve diğer ajanlarla birlikte çalışmışsın, konuşmam için bir şey düşünmüşsün. Glen’e işkence etmem için çalışmışsın. Eh, kusura bakma, hanımefendi ama öyle bir şey olmayacak. Asla.”

“Anladım.” Dr. Mulligan dudaklarını büzdü. “Söyler misin, Clara, sen akılsız mısın?”

Kaşlarımı çattım. “Hayır. Bu yüzden neyin peşinde olduğunuzu biliyorum. Anladım.”

Başını salladı. “Tamam. Ben sana hiç aptalmışsın gibi davranmış mı?”

Soruyu bir anlığına düşündüm. Buraya geldiğimden beri karşılaştığım tüm insanlar arasında Dr. Mulligan bana kendi kararlarını verebilecek bir yetişkinmişim gibi davranmaya en yakın kişi olmuştu. “Hayır.” Beni sahte bir güvenlik hissine sevk eden bir şüphe yoktu ama bu kısmı dışımdan söylemedim. Kadın ne yaptığını biliyordu.

“Eğer gerçekten sana aileden bahsetmek bir numaraysa ben neden böyle saçma sapan bir masal anlatıp bundan zarar görmeden kurtulabileceğimi düşünüyüm?”

Bir süre düşündüm. “Diyelim ki gerçekler.”

“Gerçekler.”

Ona kaşlarımı çattım. “Diyelim ki gerçekler,” diye tekrar ettim ve doktor sessiz kaldı. “Neden benimle tanışmak istesinler? Neden şimdi?”

“Kafam karıştı, Clara. Neredeyse on yedi yıldır görmedikleri kızlarıyla neden buluşmak istemesinler? On yedi yıl sonra senin çocukların hakkındaki hislerin değişecek mi? Neden şimdi? Çünkü henüz bulundun.”

“*On yedi yıl olmuş!* Bu neden o kadar zamanlarını aldı? Benim kızlarımı tekrar görme şansım olsaydı tek bir dakika kaybetmezdim. Ve ben daha haftalardır buradayım.”

“Bunun bizim hatamız olduğunu kabul ediyorum, Clara. Bu-
raya ilk geldiğinde hazır olduğunu düşünmüyorduk. Senin kim olduğundan şüphelendiğimiz anda onlara haber verildi ama sen daha açık görünene kadar bekledik. Güven bana, babanın bağı-
rış dolu telefonlarını, annenin gözyaşlarıyla konuştuğu sesli me-
sajları yeterince dinledim. Elbette, onlarla konuşmaya fırsatım
olmadı, seni gerçekten görüp görmediğim hakkında bile. Senin
iznin olmadan konuşmayacağım.”

“Onlarla konuşmadın mı?”

“Hayır. Aradılar ama sen bir yetişkinsin. Ve sana buranın güvenli bir yer olduğu konusunda söz verdim. Yaklaşık on yedi yıldır görmediğin ebeveyninle sana haber vermeden konuşmak büyük bir güven ihlali olurdu.”

“Evet, öyle olurdu.” Öfkemin yatıştığını, kafa karışıklığının da geri döndüğünü hissedebiliyordum. Her şeyi anladığımı san-
mıştım ama Dr. Mulligan her zaman beni şaşırtmanın bir yolunu
buluyordu. “Peki sinirliler miydi? Bana?”

“Yo, hayır, Clara. Hem de hiç. Baban... Doug,” diye düzeltti yüzümdeki ifadeyi görünce, “kendini kaybetmiş durumda. İkisi de öyle. Seni görmeyi o kadar istiyorlar ki, hayatta ve... hemen hemen sağlıklı olduğunu görmeyi.”

Glen yalnızca sinirli olduğunda bağırırdı. Baba da aynıydı. Tamamen sessizleşene kadar bağırırlardı ve o zaman endişe etmek gerekirdi. Acaba Doug, benim sözde babam da öyle miydi?

“Clara?” Dr. Mulligan’ın konuştuğunu fark ettim. Ona bak-
tım. “Ailenle görüşmeyi düşünecek misin?”

Kafam yavaş yavaş öne arkaya sallanmaya başladı ama du-

raksadım, bunun yerine omuzlarımı kaldırdım. “Ben onların beklediği kişi olacağımı sanmıyorum.”

“Bence tek bekledikleri kendin olman.”

Keşke ben kim olduğumu bilseydim.

“Düşüneceğim.”

Kadın başını salladı. “Bir tek onu istiyorum.” Kapı tıklatıldı-ğında zamanımızın dolduğunu anladım.

Kapıyı açmak üzereyken arkama döndüm. “Dr. Mulligan?”

“Evet, Clara?”

“Siz... isterseniz onlarla konuşabilirsiniz. Yani, sadece iyi olduğumu haber vermek için. Ve düşündüğümü.”

Kadın gülümsedi ve masasındaki bir klasörden bir yaprak çıkarıp bana imzalattı. Adımı yazmadan önce duraksadım ama boşluğa “Clara Lawson” diye çiziktirdim.

GEÇMİŞ

Mumları yakıp Glen’in dönmesini beklerken kalbim düzensiz bir ritimde atıyordu. O gece ona yaptığım yemek için Anne’nin özel rosto tarifini kullanmıştım. Onu mümkün olan en iyi ruh halinde yakalamak istiyordum ki merak ettiğim şeyi sorabileyim. İyi bir hafta olmuştu, eve bir sürü yeni kız gelmişti ve Glen sürekli ıslık çalıyordu ki bu da işlerin iyi gittiğine delaletti.

Anne’ye sert davrandığını gördüğümünden beri Glen’in etrafında dikkatlice dolaşıyordum ama işler onlarla da iyi gidiyordu. Haftada birkaç kez evde onlarla yemek yiyorduk ve Glen tıpkı bir oğulun annesine yapması gerektiği gibi annesinin üzerine titriyordu. Gülümsedim ve karnımı ovdum. Glen’e bir gün kendi oğlunu vermeyi umuyordum. Onun izinden gidebilecek bir oğul. Ama bu başka bir zamanaydı.

Glen’in botları sundurma basamaklarını gümbürdetirken omuzlarım dikleşti. Yakında çocuklar hakkında konuşulacaktı

ama bu akşam değildi. Artık karısı olduğum için bu akşam cevaplayacağından emin olduğum bazı soruları sorma zamanıydı. Bunları neden bu kadar ertelediğimi bilmiyordum, özellikle de düğünden sonra. Sinirleneceğinden endişelenmiyordum. Pek fazla değil. Ama Baba'nın ona benden bazı şeyleri saklaması için baskı yapmasından endişeleniyordum. Yalnızca daha ikna edici olmalıydım.

Kapı açılırken yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve benim yakışıklı kocam beraberinde serin bir hava getirerek içeri girdi. Günler daha sıcaktı ama geceler hâlâ serindi. Glen kapıyı kapadı ve etrafında döndü, yüzü bir sırıtışla kaplıydı.

"Bu güveçte rosto mu?" diye sordu havayı koklayıp.

"Evet," dedim omuzlarından attığı paltosunu almak için. "Anne'nin tarifi. Patates ve bezelyeli."

Glen beni belimden yakaladı ve etrafımda döndürdü, kapıya doğru itti. Eğildi ve dizlerimi titretecek şekilde öptü. "Tatlıyla başlasak nasıl olur?" diye sordu ve sonra tekrar dudaklarıma yapıştı.

Gülerek onu üstümden ittim, o geri geri giderken cilveli şekilde bir tokat attım. "Tatlı olarak çilekli kek var," dedim, fırına doğru salınarak giderken kalçalarımı da kasten sallayarak. Ona omzumun üstünden utangaç bir bakış attım. "En azından ilk tatlı olarak."

Mutlu ve güçlü şekilde güldü ve karnımda hâlâ kıpırdanan kelekler sakinleşti. Makul olacaktı, emindim bundan. Evli insanlar zor konuşmalar yapabilirlerdi. Neden gergin olduğumu bilmiyordum. Birlikte olabilmek için her şeyi riske atmıştık. Bir konuşma kesinlikle büyük bir risk değildi.

Yemeği masaya getirdim ve Glen her lokmada memnuniyet sesleri çıkararak zevkle yedi.

"Gerçekten, bebeğim," dedi, sırtını yaslayıp karnını şaplaklarken, "Anne'ye söyleme ama bence senin roston onunkinden de iyi."

Yanaklarım mutlulukla kızarıırken tatlıyı önüne koydum. Keke yemeğin önceki kısmı kadar büyük hevesle girişmesini izledim ve konuşmaya cesaret toplarken bile dudaklarımda bir gülümseme vardı.

"Glen," dedim, sesim hafifçe titreyerek.

"Evet, bebeğim," dedi, dikkati kekteydi.

"Sana bir soru sormak istiyorum."

O an gözlerini bana kaldırdı, gülümsemesi hâlâ yerindeydi, gözleri ışıltıyordu. "Bana her şeyi sorabilirsin, Clara, biliyorsun bunu."

Kafa salladım, nefesimi verdim. "Biliyorum. Sadece... sinirlenmeni istemiyorum."

Glen'in gözlerinin ucu gerildi, ışıltının yerini şüphe aldı. "Neden sinirleneyim?" Dikkatle tatlıdan bir çatal daha aldı ama birkaç dakika önceki şakacılık yok oluyor ve yerini yükselen gerginliğe bırakıyordu.

Nefes al, Clara, dedim kendime. Artık geri dönüşü yoktu.

"Sadece... Macy'yi sormak istedim."

Glen'in çatalı tabağına çarptı ve elleri yumruğa döndü, eklemleri bembeyaz kesildi. Ellerini bir kez sıktı, sonra gevşetti, parmaklarını gerdi. Konuştuğunda sesi hiç beklenmedik şekilde sakindi. "Ne bilmek istedin?"

Bu iş tehlikeli duruyordu ama yine de devam ettim. Dikkati bendeydi. Kelimeler ağzımdan o kadar hızlı aktı ki hiçbirini anlamayacağından korktum. "Nerede, iyi mi, görebilir miyim diye merak ettim."

Glen parmaklarını masanın ahşap yüzeyinde tıkırdattı ve ses odanın sessizliğinde sanki normalden daha yüksek çıktı. "Ben Macy'nin artık var olmadığının açık olduğunu sanıyordum, Clara. O artık senin hayatının bir parçası değil ve onu unutman lazım."

"Ama Glen," dedim ayağa kalkıp onun önünde çömelerek. Elini masadan alarak tıkrıttıy kestim ve kendi ellerimin arasına aldım. "Onu düğüne getirdin. Sandım ki..."

Öteki eli hareket edip yüzümün yanına indi, saçımı havalandırdı. "Hata etmiş olabilirim. Bir veda olur diye düşünmüştüm."

"Oldu zaten," dedim hemen. "Harika bir jestti, hata değildi asla. Yalnızca düşündüm ki..."

Ellerimin arasında tuttuğum el oradan çıkıp iki elimi de sarıdı, bırakmadan önce acı verici boyuta ulaştı. Ayağa kalktı ve hareketin şiddetiyle sandalyesini devirdi.

"Artık Macy lafı yok, Clara. Hayatının o kısmı sona erdi. Onu düşünmeyeceksin, adını da ağzına almayacaksın. Artık sadece ben varım, Anne var, Baba var, kızlar var. O kadar. Anladın mı?"

Yarım saat önce kapıdan içeri giren adam artık yoktu. Yerini bir heykel almıştı, ödümü patlatan Baba'nın bir kopyası. Giderek daha etkin hale geliyordu, benim Glen'imi anbean soğuruyordu. Bir şey yapmazsam günün birinde benim Glen'imın tamamen kaybolacağından endişeleniyordum. Ayağa kalkıp ona uzandım, yakararak.

"Lütfen, Glen, onu bir kez daha görsem, konuşsam..."

Glen'in eli hiç uyardıktan havaya fırladı ve suratıma yapıştı. Bağırardım, yanağımda sızlayan noktayı elimle örttüm ve görüşümün bulanık kenarları arasından ona dik dik baktım. Bütün oda titriyordu sanki. Bir an dehşet içinde görünen yüzü, alaycı ve öfkeli bir ifadeye büründü.

"Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum, Clara," dedi. Tabagını masadan aldı ve duvara fırlattı, tabağın üstündeki duvarda yapışkan çilek sosu tabakası ve krem şanti izi bıraktı. "Kahretsin!" Paltosunu kaptı ve hışımla gecenin içine karıştı, çıkarken kapıyı tüm evi sarsmaya yetecek şekilde çarptı.

Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyordu ve kapıya inanamaz gözlerle bakıyordum. Az önce olan şeye inanamıyordum. Dokunduğumda yanağım acıyordu ama ona bakmayı reddediyordum. Onun yerine, kendimi akşam yemeğini toplamakla meşgul ettim. Glen birkaç gün boyunca atıştırmasına yetecek kadar yemek artığına sahip olacaktı. Yeri süpürüp paspasladım, duvarı fırçaladım, Glen'in öfkesinin izlerini sildim.

Yanağımdaki parlak kırmızı iz hariç hepsini yani, o da hızla sarıya dönüyordu. Moraracaktı. Ertesi gün Anne'nin karşısına çıktığımda bunu açıklamak zorunda kalacak olmam berbattı.

Saat on olduğunda Glen hâlâ geri dönmemişti, yatağı hazırladım ve ağlaya ağlaya uyudum. Sonunda eve sessizce girip örtülerin altına girdiğinde saat geç olmuştu. Beni kendine çekti, hassas tenimi öptü, özürler fısıldadı. Yanakları pişmanlığıyla ıslanmıştı ve beni altına çektiğinde direnmedim. Onu içime hapsettirdim. Biz birdik. Her zaman.

ŞİMDİ

Bir sonraki destek grubu toplantısında Tori'nin yanına oturdugumda ellerim titriyordu. Onunla konuşmamdan sonra Dr. Mulligan sırf onların tepkilerini görmek için yaşadıklarını grupla paylaşmamı önermişti. Ailemle tanışmayı kabul etmeden önce kafamı karıştıran düşüncelerimi bir düzene sokmalıyım. Onca yıl beni istemediklerini, beni başkalarına verdiklerini biliyordum. Ama şimdi bunun bir yalan olabileceği ortaya çıkmıştı... ki bu da hayatımda başka nelerin yalan olabileceğini merak etmeme yol açmıştı. Son birkaç gecedir rüyalarımda iki kız oyun oynuyordu, biri sarışın öteki kumraldı. Rüya dünyamda yeni oyuncular değillerdi ve artık bu kızların hayal gücümün ürünü değil, derinlere gömülmüş ve yalnızca uykunun masumiyetinde yüzeye çıkan anı parçaları olabileceğinden şüpheleniyordum. Kimdi onlar? Nasıl çocuklardı? İyi anlaşıyorlar mıydı? Rüyalarımda ikisi gülüşüyor ve birlikte oyun oynuyorlardı ama sonra sarışmı solup gidiyordu, kumralı karanlıkta bırakıyordu. Rüyamı Dr. Mulligan'la paylaşmak istiyordum ama o, bazı şeyleri bana her zaman hazır olmadığım şekillerde gösterebiliyordu.

Bana söylenenler gerçekse, sevgi dolu ailemden koparıldıysam, benim yetiştirdiğim kızlar için bunun anlamı neydi? O kız-

lar da mı ailelerinden koparılmıştı? Glen bunu biliyor olmalıydı. Haberi olmaması ihtimali hiçbir şekilde aklıma yatmıyordu. Onunla konuşmak istiyordum, nedenini sormak istiyordum ama bir parçam alacağım cevaptan korkuyordu. Gerçeği bilmekten endişeleniyordu çünkü Glen bunu biliyorsa, bunları o organize ediyorsa o zaman bu beni ne yapıyordu? Glen beni ne yapmıştı?

Çembere göz gezdirdim, geçtiğimiz haftalar boyunca ruhlarını ortaya döken, en derin acılarını paylaşan kızlara baktım. Artık ne kadar farklı olduğumuzun daha da farkındaydım ama farklılıklara artık tamamen başka bir gözle bakıyordum.

Heather bu kez zamanında geldi, tanımadığım bir kızla kısık sesle konuştu. Gruptaki birçok yüzü artık tanıyordum ama bazen geliyor bazen gelmiyorlardı. Karnım hopladığında elimi oraya götürdüm ve bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorguladım. Ya bana ailemin aslında beni istemediğini söylerlerse? Ya ben onlara yaptıklarımı anlatırsam ve benden nefret ederlerse? Sanırım beni en çok korkutan şey buydu. Kendim hakkında şüphelendiğim ve yapmış olabileceğim şeyin doğru olması. Hayatımın peri masasında benim prenses değil, hain olmam. Ve hainler için iyi bir son olmazdı. Yumuşak bir el, koluma sürttü. "Sen iyi misin?" diye sordu Tori, ona baktığımda gözleri endişeyle doluydu.

Dilim tutulmuştu sanki, bu yüzden yalnızca başımı salladım. Ağzımla cümlelere şekil veremesem de gruba kısa bir hikâye anlatacaktım. Boğazımı temizledim ve derin bir nefes aldım. "Biraz gerginim galiba." Sesim beklediğimden daha sakindi, normalden biraz daha ince olsa da. "Yani... bilmiyorum. Belki hazır değilimdir."

Bu kez Tori, kucığımda iç içe geçirdiğim ellerimi kavradı. "Hazırsın Clara. Buna inanmıyor olabilirsin, biliyorum ama burada olman bile senin sandığından daha güçlü olduğunu gösteriyor."

Acı acı gülümsedim. "Ben buraya Dr. Mulligan ve Connor'ı memnun etmeye geldim, doğumumu bir hücrede yapmamak için."

Tori bana takdir eden gözlerle baktı. "Gözlerinde görebiliyorum, Clara."

"Neyi?"

"Işığ. Geliyor." Ellerimi bir kez daha sıkın Tori, öteki taraftaki kızı karşılamak için döndü ve beni bir kez daha dilim tutulmuş şekilde bıraktı.

"Işık" ne demekti ki? Daisy'yi kollarımdan aldıklarından beri her şey karanlık gibi gelmişti bana. Fındık hariç. Ellerim karnıma gitti. Belki de gördüğü ışık buydu. Karanlığın içinde benim ışığım. Benim meleğim. Benim oğlum. Benim kurtarıcım. Derin bir nefes aldım, Heather grup toplantısını açarken içimdeki küçük hayattan güç aldım.

"Anladığım kadarıyla Clara bugün bizimle paylaşım yapmaya hazır," dedi Heather, kaşlarını sorgular şekilde kaldırarak. Bana vazgeçmek için bir şans vermesi çok hoşuma gitti ama ani ve gergin bir enerji patlaması hissettim. Parmaklarımı birer birer gerdim, kendimi hazırladım.

"Tamam," dedim kafa sallayıp. "Tamam. Ne... ne kadar şey paylaşmam gerektiğini bilmiyorum." Gerginlik geri dönmüştü. Gözleri üstümde hissedebiliyordum, bu yüzden Heather'a odaklandım, dağınık topuzundan fırlayan saç tutamına baktım. "Biraz korkuyorum," diye itiraf ettim-saç.

"Seni ne korkutuyor?" Tori'nin sesi beni havaya sıçrattı ve odanın geri kalanı da odağıma döndü.

Gözlerim dizlerime indi ve gevşek pantolonumun kumaşını inceledim. "Sadece, benden nefret etmenizi istemiyorum," diye fısıldadım birkaç kalp atışlık sessizlikten sonra. Gözlerimi kaldırdım, çemberdekilerin bakışlarıyla buluştum. "Benim hikâyem çok farklı. Sizi sinirlendirebileceğini düşünüyorum."

Tori'nin eli yine benimkini buldu. "Kimse seni yargılamıyor. Konuş sen. Biz dinleyeceğiz."

"Teşekkürler, Tori," dedi Heather çemberin karşı kısmından. "Bu hepimizin hatırlaması gereken bir şey, özellikle Clara'nın hikâyesi bazılarınız için tetikleyici bir yön taşıyabileceği için.

Onun içinde bulunduğu özel duruma rağmen hâlâ bir kurban olduğunu hatırlamanızı istiyorum.”

Kullandığı terimi duyunca tüylerim diken diken oldu. Kendimi bir kurban olarak tanımlamak hâlâ zor geliyordu. En azından öteki kadınlarla aynı şekilde. Son günlere kadar, kendimi ajanların, bu yerin, hatta Dr. Mulligan’ın bir kurbanı olarak hissetmiştim. Ama bu hikâyeleri duyduktan sonra yanından gelmiş olabileceğim aile... Hain rolü hep daha uygun geliyordu.

Bu da Heather’ın o kelimeyi kullanma tercihini açıklamaya itmekten giderek daha fazla kaçınmamın bir işaretiydi. Bunun yerine, sakinleşmek için derin bir nefes daha aldım ve konuşmaya başladım.

“Glen ve ailesiyle birlikte yaşamaya ne zaman geldiğimi hatırlamıyorum.” Kafamı iki yana salladım, kafamın içinde dans eden iki küçük kızın görüntüsünü sildim. “Bu da bugün paylaşım yapmamın nedenlerinden biri. Sanırım ben başka bir aileye aidim. Beni görmek istiyorlar ve ben buna hazır mıyım bilmiyorum.” Artık grubun tüm dikkati benim üstümdeydi. “Mae Anne’yle... Glen’in annesiyle... ders yaptığımıza dair en eski anılarım...” Dr. Mulligan ve Connor’a artık Anne ve Baba tarafından büyütüldüğümü itiraf etmiştim. Dr. Mulligan bunu neredeyse hiç yorum yapmadan kabul etmişti ve Connor da şaşırmamıştı, yalnızca ona karşı artık dürüst olma zamanımın geldiğini söylemişti.

Gruptakilere Anne ve Baba ile geçirdiğim hayattan, aldığımız derslerden, “hedefimiz”den bahsettim, tıpkı bize sunulduğu gibi. Müşterilerimizin hayatında ancak bizim doldurabileceğimiz rollere uyum sağlamamız için uğraşılmıştı. İstenmeyip dışlandıktan sonra başka bir ailenin, seçildiğimiz bir ailenin mükemmel bir parçası olacaktık. Bir müşteri sahibi olmanın getirdiği heyecanı anlattım, sonra da bunun yerine Glen’e tutulmanın dramasını. Benim dışımda herkes için Glen kötü adamdı. Bu kadınlara hayatımı anlatırken onlara bazı davranışlarına rağmen Glen’i neden asla kötü biri olarak göremeyeceğimi açıklamaya çalıştım. Onlara benim rolümü kabataslak anlattım, kızları ye-

tiştirdiğimi ve onları hayatlarının bir sonraki evresine hazırladığımı.

Bazı şeyleri anlatmadım. Nihayetinde onlara Joel'u, Harrison'ı, derinlerime gömdüğüm birçok şeyi anlatmak zorunda kalacağımı biliyordum. Ama o an, o gün, onlara beni hâlâ kabul edip edemeyeceklerini anlayabileceğim kadarını anlattım. Ailemin beni görüp göremeyeceğine, kabul edip edemeyeceğine karar vermeme gruptakilerin tepkileri yardım edecekti.

Lafımı bitirdiğimde rahatsız bir sessizlik oldu. Son bahsettiğim şey baskın geldi. Hastanede ajanların gözetiminde geçirdiğim zaman hakkında ayrıntıya girmedim. Bu onların anlayabileceği bir şey değildi. Kurbanlar olarak, onlar hiç benim gibi hapsedilmemişlerdi.

Çemberin merkezini koyu bir leke belirliyordu. Orayı her hafta sandalyeleri yerleştirirken merkez olarak kullandıklarını sanıyordum. Konuşmaya başladığımdan beri oraya bakıyordum ve artık orası halıya yayılmış bir kediye andırıyordu. Ya da belki sallanan bir atı. Erin konuştuğuunda tekrar değişmeye başladı.

"Lanet olsun."

Gerilim biraz azaldı ve endişeli bir kahkaha dalgası çembere yayıldı. Gözlerimi kaldırıp Erin'e bakarken benim bile ağızımın kenarları yukarı kalktı. En gençlerinden biri olmasma rağmen grubun en konuşkanının o olduğu belli olmuştu.

"şimdi sen sonsuza kadar Glen'le olmaya karar verdiğinde, şey, benim yaşımda falandım yani?"

Kafa salladım. Başka bir sessizlik oldu. Kendimi hazırladım, bir yargılama yağmurunun gelmesini, birinin beni paylamaya başlamasını ve bana ne kadar berbat biri olduğumu söylemesini bekledim.

Sonraki soru Sara adında sessiz bir kızıdan geldi ve beni şaşırttı. "Sen şimdi... hâlâ ona âşık mısın?"

Sorusunda benim anlayabildiğim kadarıyla herhangi bir yargılama yoktu ve cevabımı hazırlarken özel bir dikkat gösterdim çünkü kızın içtenlikle sorduğunu biliyordum. "Öyleyim," dedim

yavaşça. "Glen'i onunla tanıştığım andan beri sevdim. Var olup da onu sevmeme ihtimalimi düşünemiyorum." Kızların bazıları sandalyelerinde hareketlendiler ama ben devam ederken kimse sözümü kesmedi. "Ama sanırım, belki," diyip onay almak için Heather'a baktım, o gülümseyip bana devam etmem için kafa sallayınca tekrar konuştum: "Sanırım birini sevmeye devam ederken yaptıklarının yanlış olduğunun farkına varabilirsiniz. Birine bakıp onları basit sıfatlarla değerlendirmek kolaydır, iyi ya da kötü, haklı ya da haksız ama ben Glen'i çok iyi tanıyorum, onun her halini. Bence benim onu seven bir yanımla her zaman olacak."

"Bunu anlıyorum." Erin yine söz aldı. "Yani, Brady dalya-rağın tekiydi ama yine de onu memnun etme gereksinimi duyuyordum. Benim açımdan mutlu olmasını istiyordum. Bazen gerçekten iyi bir adam gibi davrandığı da oluyordu. Ondan nefret ediyorum ama etmiyorum da. Ve onunla yalnızca birkaç yıl geçirdim. Sen Glen'i hayatın boyunca tanımışsın."

İçimde büyük bir rahatlama hissettim. Benden nefret etmiyorlardı. Beni anlıyorlardı. Beni kabul ediyorlardı. Onlar...

"Siz dalga mı geçiyorsunuz?" Benim yaşlarımda bir kadın söz aldı. Sanırım adı Pam'di. Denizaşırı bir modellik işini kabul ettikten sonra fuhuş tüccarlarına satılmıştı. "Tanıştım ben bunun gibi insanlarla." Bana küçümseyen gözlerle bir bakış attı ama sanki ben orada değilmişim gibi hakkımda konuşmaya devam etti. "Şansları bir şekilde tutan ve güçlü pozisyona gelen kadınlar. Kalanımıza yardım etmeye fırsatları olur ama kendilerini kurtarmayı seçerler. Tekrar alt tabakaya düşme riskini alamazlar."

"Bak, Pam, Clara'nın yaptığı böyle bir şey değil." Heather'ın sesinde bir uyarı tonu vardı.

"Hadi ordan be! Tam olarak bunu yapmış! O küçük kızları kurtarmanın bir yolunu bulabilirmiş. Ama onun yerine *eğitmiş* onları ya da her neyse, sonra da fuhuş kölesi haline getirmiş." Bana döndü, işaretparmağım bana doğrulttu. "Ve sakın bana o küçük kızların o hasta şerefsizler için hangi amaca hizmet ede-

ceklerini bilmediğini söyleme. Masumu oynayabilirsin ama bunun için fazla zekisin.”

“Pam!” Heather’ın sesi keskindi. “Bir ara vermeni isteyeceğim senden.”

Pam aceleyle ayağa kalkarken sandalyesini devirdi. “Nerede şimdi o küçük kızlar, Clara? Dünyanın dört bir yanına mı dağıldılar? Çoğu ölmüştür herhalde. Hepsi sefalet içindedir. Onlara bunu sen yaptın. Onları daha iyi bir hayat için eğittiğimi düşündüm diyorsun ama buna gerçekten inanıyorsan kendine yalan söylüyorsun. Sonunda uyandığında da... eh, senin yerinde olmak istemezdim.”

Heather ve Tori beni Pam’den korumak için ayağa kalktılar ama olan çoktan olmuştu. Pam korktuğum her şeyi söylemişti, ötekilerin de düşündüklerinden şüphelendiğim her şeyi. Neden o kızları kurtarmamıştım? Gerçekten onların daha iyi bir yere gönderildiklerini düşünmüş müydüm yoksa yalnızca kendimi kurtarmak mı istemiştim? Glen’in gözüne girebilmek için her şeyi yapar mıydım?

Peki ben hiç Glen’le olmasaydım başıma neler gelirdi?

GEÇMİŞ

Baba’nın yan işletmesine giden yol kısa sürdü. Glen’le birlikte yıllar önce kaçtığımızdan beri buraya gelmemiştim. Baba G ve Glen, eşime iyi bir ortak olabilmem için işin öteki dallarını da öğrenmem gerektiğine karar vermişlerdi. Üç aylık evlilikten sonra bu bilgi konusunda bana güvenildiği için seviniyordum. Aynı zamanda Macy’yle konuşmak için bir şans bulabilmeyi umuyordum.

Gün ışığı altında, uzun ahşap bina köhne görünüyordu. Göz alan ışıklar olmadığında buranın ne olduğu belli oluyordu: Hiçliğin ortasındaki pis bir genelev. Genelev kelimesini bana Glen

öğretmişti ve Baba'nın işyerini anlatırken asla kullanmamam konusunda uyardı. "Zevk sarayı" ve "meleklerin bahçesi" gibi terimleri tercih ediyordu. Seks ima eden herhangi bir şeyden kaçınılıyordu. Buranın asıl adı Ağaç Ev'di. Halihazırda burası için sağlıklı bir tiksinti geliştirmiştim ama bana aslında hayli kârlı ve önemli bir yer olduğu söylenmişti.

Ön kapıdan içeri girdik ve bir duman bulutunun arasına karıştık. Günün ortası olmasına rağmen masalarda bazı müşteriler vardı, direklerde dans eden kızları izliyorlardı. Kızların makyajları abartılıydı ve gözlerinin altındaki kesecikler uykusuz geceleri işaret ediyordu ama müşterilerinin aldıkları alkol sayesinde her kusurun gözden kaçtığına emindim. Gerçekten de biz oraya varır varmaz bir adam tökezleyerek kasiyerin yanına gitti ve dansçılardan birini işaret etti. Para ödendi ve çift uzun bir koridorda gözden kayboldu.

"Burası ana sahne alanı," diye açıkladı Baba, kollarını açıp bütün odayı göstererek. "Kızlar erkeklerin tercihlerini yapmaları için burada takılıyorlar. Çoğu kız uyuyor şu an, uzun bir gece geçirdiler." Baba göz kırptı. "Ama her zaman bazılarını gündüz vardiyası için bırakırız."

Öksürdüm ve dumanı yüzümden üfledim. Burada birkaç dakika geçirmiş olmama rağmen tenimi kirlenmiş hissediyordum. Glen elimi kavradı ve bana uyarı dolu bir bakış attı. Ağzımdan nefes almaya çalıştım ama bu da çok iyi değildi. Hava yoğun ve iğrenç kokuluydu, nedeni de yalnızca duman değildi.

Baba koridora girerken bize öncülük etti. Bazı odaların yanında yuvarlak bir halka vardı. Ötekilerdeki yeşildi. Baba yeşil odalardan birinin kapısını tıklattı ve açtı.

"Kara?" diye seslendi odaya. İçeri girdi, biz de takip ettik. Oda küçüktü, çift kişilik bir yatak alanın çoğunu kaplıyordu. İçeride minik bir dolap, bir de lavabo vardı. Başka bir kapı da içine bir tuvalet bir de duş ancak sığan bir banyoya açılıyordu. Yataktaki kadın doğruldu, gözlerindeki uykuyu sildi.

“Glen?” dedi gözlerini kıсарak. Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Aa, hem büyüğü hem küçüğü. Şanslı gü...” Beni görünce lafını yarıda kesti. “Sen kimsin?”

“Bu benim gelinim, Clara,” dedi Baba, beni göstererek. “Glen’in karısı.”

Kara’nın dudağı kıvrıldı. “Aa evet. Şu meşhur karısı. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Clara,” dedi Baba. “Glen’le birlikte biraz Sunny’yle konuşmamız lazım. Biz işle ilgilenirken biraz burada takılır mısınız?”

Bu gezi benim umduğumdan çok daha sıkıcıydı. Yine de hem Baba hem de Glen gittiği için belki Kara’ya bazı sorular sorabildim.

Erkekler dışarı çıktı ve Kara yataktan dışarı kıvrıldı. Tamamen çıplaktı ve utanmıyordu. Benim yüzüm ısındı, o sırtı. “İnanılmaz. Buradaki kızlar kızarmaz. Memelerim mi rahatsız ediyor seni?”

Cevap vermedim ama o yine de bir sabahlığa sarındı. Söyleyecek kelime arandım. Kendimi tuhaf hissediyordum ama Kara tam bir rahatlık timsaliydi, sanki odasında her zaman tuhaf insanlar görüyor gibiydi. Öyleydi de gerçekten, bunu fark ederek irkildim. Hatta, bu muhtemelen daha az tuhaf bir durumdu çünkü ben onunla seks yapmaya çalışmıyordum.

“Glen’le ne zamandır evlisiniz?” diye sordu Kara beni ürküterek.

“Ee, birkaç aydır,” dedim.

“Ne tatlı.”

“Sen ne zamandır buradasın?” Yirmi beş yaşlarında olduğunu tahmin ediyordum.

“On altı yaşında geldim,” diye yanıt verdi. “Yani yaklaşık üç yıldır.”

Ağzım açık kaldı. “On dokuz yaşında mısınız?” diye sordum kendimi durduramadan önce.

Kara sigarasını yakmanın ortasında durup bana baktı. “Evet. Galiba. Neden?”

Kafamı iki yana salladım. "Hiç. Ben en az... yirmi yaşındasındır diye düşündüm." Hemen hatamı örtmeye çalıştım.

Kara güldü. "Dürüst olalım, Clara. Bok gibi görünüyorum. Bu iş seni bayağı hızlı yaşlandırıyor."

"O zaman neden yapıyorsun?"

Bana inanamayan gözlerle baktı. "Ben mi seçtim be kaltak?"

Onu rencide etmiştim. Ellerimi havaya kaldırdım. "Üzgünüm," dedim ve yeni bir konu için beynimi kurcaladım. Bilmek istediğim bir şey vardı ama sormaya korkuyordum. Kara beni yüzünde tuhaf bir ifadeyle izliyordu, bu yüzden hemen atıldım.

"Macy adında bir kız tanıyor musun?" diye sordum. Kara buraya geleli üç yıl olduysa onu tanıyor olmalıydı. Belki onun odasına gizlice uğrayıp selam verebilirdik.

Kara'nın yüzü yumuşadı. "Evet, eskiden tanıyordum."

Bir dakika. "Eskiden mi? Gitti mi buradan?"

"Arkadaşın mı?"

"En iyi arkadaşım," dedim. "İşleri batırıp buraya gelmeden önce. Onu düşünümünden beri görmedim."

Kara'nın çenesinde bir kas attı ve kız sigarasından derin bir nefes çekti. "Siktir be, sana haberi veren olmak istemezdim."

"Hangi haberi?"

Kara dudağım ısırdı, sanki cevabını nasıl şekillendireceğine karar verirmiş gibi. "O... o artık burada değil. O... şey... birkaç ay önce buradan gönderildi. Nereye bilmiyorum."

Elim ağzıma uçtu. Macy gitmiş miydi? Nasıl olurdu bu? Glen bunu nasıl saklardı benden? Çünkü bunu kesin biliyor olmalıydı. O artık babasının sağ koluydu. Olan biten her şeyi biliyordu. Onun bilgisi olmadan hiçbir kız gönderilemezdi.

"Üzgünüm," dedi Kara tekrar. "Gerçekten iyi kızdı. Başım derde girince bana yardım etmişti."

Ellerim titriyordu, Kara'nın yatağının ucuna oturdum, bu lanet binada herhangi bir şeye dokunmama niyetimi tamamen unuttum. Macy'nin iki yıl boyunca içinde yaşadığı bina, benim rüyamı yaşadığım yerden yalnızca dakikalar uzaklıktaydı. Artık

onun burada olmadığını bildiğim için, aylardır hissettiğim belli belirsiz bağlantı boşa çıktığı için o kadar boş geliyordu ki burası... İki ay, düğünden hemen sonrası demekti. Onu düğünde benimle konuştuğu için mi göndermişlerdi? Ondan bilgi almak için bastırmam yüzünden mi? Aklımı, kontrolümü kaybettiğimi hissediyordum. Kendimi soğukkanlı tutmak için çok çalışmışım ama artık gittiğini bilmek, çocukluğumun o değerli parçasının benden alındığını bilmek çok fazlaydı.

Glen hızla odaya döndüğünde hıçkırıklar içindeydim. Onun bağırdığını duydum ve Kara, Baba'nın elinin altında yere düşmeden önce bir tokat sesi duydum, sonra da bir gümbürtü.

"Çıkar onu arka kapıdan," diye fısıldadı Baba ve Glen beni kollarına aldı, hıçkırıkları bastırmak için ağzımın üstüne elini kapadı.

Tekrar arabaya döndüğümüzde Glen beni kucağında tutuyordu, sallıyordu ve rahatlatıcı kelimeler fısıldıyordu. Bu çöküşümün bedelini daha sonra ödeyeceğimi biliyordum ama Glen o an beni umursuyordu ve ağlamama izin veriyordu. Kontrol kayımdan sonra kendime gelirken, Macy'yi kaybetmiş olmama rağmen çocukluğumun tümünü kaybetmemiş olduğumu fark ettim. Glen hâlâ yanımdaydı. Glen benim zincirimdi, kalbimi ve ruhumu kendininkilere yakın tutuyordu.

ŞİMDİ

Odamın çatlak zeminine gözlerimi diktiğimde Pam'ın sözcükleri kafamda yankılanıyordu. Connor o sabah bana Passion'dan bir mektup getirmişti ama okumamıştım. Mektubu göğsüme yapıştırdım, açtığımda son grup toplantısından beri kafatasımın içinde zıplayan kınama kelimelerinin aynılarını bulmaktan ödüm kopuyordu. Yakınlarda Passion da uyanacaktı ve onu da kurtarabileceğimi ama kurtarmamayı seçtiğimi fark edecekti.

O da benimle ayrı şeyleri mi fark ediyordu? Ben hep mutlu olduğumu sanmıştım. Ben Glen ve kızlarımla birlikte rüyamı yaşıyordum. Ve kızlarım da mutlulardı. Çoğunlukla. Elbette, bizimle yaşamaya alışma süreci her zaman biraz zordu ama onların her birini seviyordum ve onların da beni sevdiklerine emindim. Passion'la ikimiz özellikle yakındık. Kız bana birçok yönden Macy'yi hatırlatıyordu, biraz vahşiydi, korkusuzdu. Ama kendimi de hatırlatıyordu, memnun etmeye hevesliydi, hemen yardıma koşardı. Glen'i, Anne'yi, Baba'yı ve hatta hayatlarımıza bir anda girip çıkan onca müşteriyi memnun etmeye fazla şartlandığım için mi bir şeyleri kaçırmıştım acaba? Bunların doğru olmadığını, kızların iyi durumda olmadıklarını böyle mi kaçırmıştım?

Yanağımdan aşağı bir damla yaş süzüldü. Nasıl bir anne kızlarını satardı? Ben hep böyle yaşamıştım, Anne ve Baba'yla yaşamaya böyle geldiğimi düşünmüştüm. Ama geriye baktığımda artık hayatımın tamamının üstünde karanlık bir gölge vardı, hatırlayabildiğim tüm anılarımın üstünde. Glen onları en iyi teklifi verene satmak için komplo kurarken ben kızlarla oyun oynuyordum. Acaba onları hiç iddia ettiği kadar önemsemiş miydi? Gözlerinin ona Fındık'tan bahsettiğindeki gibi hiç parlamadığı kesindi.

Gerçekten düşündüğümde bazı şeylerin doğru olmadığını bildiğim zamanlar olmuştu. Bazı şeylerin acayip geldiği zamanlar. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir tuhaflık. Ama Glen'e kendime güvendiğimden daha fazla güveniyordum. Ne zaman söz alsam, karşılık versem, benim düşüncelerimin ve fikirlerimin yanlış olduğu öğretilmişti bana ve kafamda doğan tüm şüphelere inanmayı bırakmıştım.

Dr. Mulligan ailemin hâlâ benimle konuşmak istediğini söylüyordu. Onlarla basit bilgileri öğrenmeleri için paylaşabileceği bazı şeyler hakkında konuşmuştuk ama tamamen anladıklarından emin olamıyordum. Anlasalardı benimle buluşmak istemezlerdi. Mükemmel hayatlarını kirletmemi istemezlerdi. Onları gün ışığı içinde, mutlu, bana gösterilen fotoğraflardaki gibi

gölümserlerken hayal ediyordum. Onların dünyalarına karanlık ve kalp acısı dışında bir şey getirmeyecektim.

Kendimi sırtüstü bıraktım, mektup hâlâ kalbimin üstündeydi, yataktaki yaylar ani harekete tepki olarak gıcırdadı. Ailem eğer buluşmazsak daha iyi durumda olacaktı. Onların benim yaptıklarımı bilmelerini istemiyordum. Hayatlarına öylece devam etseler daha iyi olacaktı, ben de kıymetli Fındık'ımla taze bir başlangıç yapacaktım. Ve belki Glen dışarı çıktığında o da sıfırdan başlayabilirdi. Uzaklarda bir ev bulurduk, orada kimse bizi tanımazdı ve hiçbir "iş" olmazdı. Sadece ikimiz. Birlikte. Tıpkı her zaman olmamız gerektiği gibi.

Hayallerim beni hafif bir uykuya daldırdı ve kapının gıcırdayarak açıldığını duyduğumda uyandım. İçeri gelene bakmak için kafamı döndürdüm.

"Ziyaretçin var, Clara," dedi Jay, kafasını odanın içine sokarak.

İnledim. O gün Anne'yle uğraşacak sabrım olduğunu sanmıyordum. "Hasta olduğumu söyle," dedim ve bu tam olarak yalan da sayılmazdı. Pam'ın sözlü saldırısından beri kendimi hasta hissediyordum.

"Connor diyor ki gidecekmisin."

"Connor diyor ki," diye taklit ettim onu, zorluk çıkardığımı farkında olarak ama bunu umursayamadım. Dramatik bir iç çekişle oturur pozisyona geçtim. "İyi. Emredersiniz, efendim. Nasıl isterseniz, efendim."

Jay kaş çattı ve içimde hafif bir suçluluk hissettim. Bana hep kibar davranmıştı ve dalga geçişimi hak etmiyordu ama o an ulaşabildiğim tek hedef oydu ve sinirimi birinden çıkarmak kendimi iyi hissettiriyordu. Yine bencillik ediyordum. Belki de ben buydum. Bencildim.

"Hadi aradan çıkaralım şunu," dedim ve Jay'i sıkıcı kordorda takip edip ziyaretçi odasına girdim. Kendimi hazırladım, Anne için yüzüme mutlu bir ifade oturtacaktım. Ona şimdi nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilmiyordum, bu yüzden hiçbir şey değişmemiş gibi yapmaya karar verdim.

Jay kapıyı açtı ve donakaldım. Tori masalardan birine dayanmıştı, tırnaklarını inceliyordu. Jay boğazını temizlediğinde gözlerini kaldırdı. “On beş dakikan var,” dedi, kapıyı arkasından kapadı.

Tori gülümsedi ve bir masaya doğru kafa salladı. “Otursak mı?”

Ayaklarım, zihnim buna karar veremeden beni masaya taşıdı. Grup seansındaki kızlardan hiçbiri daha önce ziyaretime gelmemişti. Kimse burada tutulduğum gerçeğinden, her saatin sonunda grup dağıldığında ben koruyucu gözaltına dönerken onların evlerine, arkadaşlarıyla ailelerinin yanına gittiklerinden bahsetmiyordu bile. Her ne kadar normalde buluştuğumuz binanın içinde olsak da Tori beni bu halde, burada gördüğü için utanarak kızardım.

“Nasılsın Clara?” diye sordu Tori, sonunda onun karşısındaki sandalyeye oturduğumda.

“Fena değil.”

Alnı kırıştı. “Tekrar deneyeyim. Gerçekten nasılsın?”

Dr. Mulligan gibi konuşmaya başlamıştı. “Gerçekten umurunda mı?” Sesimde tatsız bir ton duydum, yine yanlış yereydi.

Sandalyesinde arkaya yaslanan Tori kollarını kavuşturdu. “Tabii ki umurumda. Olmasa burada olmazdım. Şu ajandan ve terapistinden özel izin almam gerekti. Umursamayan biri bu kadar zahmete girer mi?”

Kollarımı göğsümün üstünde kavuşturdum, onun duruşunu taklit ettim ve onu inceledim. Yüzü açık, dürüst kaldı ve gözlerinde bir endişe parıltısı gördüm. Gerçekten nasıl olduğumu görmek için buradaydı. İçimde bir şey çatırdadı.

“Herkes benden nefret ediyor, değil mi?” Dirseklerimi masaya koydum ve yüzümü ellerime bıraktım. “Gruba dönmemi istemek için mi geldin? Olsun. Dönmeyeceğim.”

“Aa, Clara.” Tori iç geçirdi. “Geri gelmezsen hata edersin. Pam’ın çıkışının seni soğutmasına izin verme.”

“Ama haklı, değil mi?” Tori’nin parmaklarımın arasından mırıldanmamı anlayıp anlamadığını bilmiyordum. “Bazı berbat şeyler yaptım.”

Serin avuç içleri bileklerimi kavradı, ellerimi yüzümden çekti. “Clara, bana bak.” Tori’nin sesi netti, daha önceki konuşmalarında hiç duymadığım kadar keskindi. “Kendine acımak seni hiçbir yere getirmeyecek. Yapmadığın şeyler için kendini suçlamak da öyle. Bu yüzden topla kendini artık ve konuş benimle.”

Şok içindeydim. Tori gruptayken hep çok nazik ve olumluydu. Her zaman işlerimi zamana yaymama izin vermişti ama o an talepkârdı ve neredeyse sertti. Ve ihtiyacım olan da buydu. Bu tarz bir etkileşim bana tanıdık geliyordu. Komutlara nasıl yanıt vereceğimi biliyordum. Ellerimi çektim ve sandalyemde dikleştim.

“Ne dememi istiyorsun?” diye sordum. “Son on yedi yıla dönüp bakıyorum ve sahip olduğumu sandığım tüm güzel anılar şüphelerle gölgeleniyor. Ya kaçırılmasaydım? Ya yaptığımızın doğruluğunu sorgulayan parçamı dinleseydim?” Tırnaklarım avuçlarımın içine battı. “Sorgulayan bir tarafım hep vardı. Son zamanlarda ortaya çıkmadı. Kendime sorun olmadığını söyledim, Glen’in iyi ve kibar olduğunu, kızları benim kadar sevdiğini ve onları kötü bir duruma sokmayacağını söyledim.”

Tori dinledi, sabit ve sakin bakışları benden hiç ayrılmadı.

“Öteki... işlerine gelince. Kadınların hep orada olmak istediklerine inandım ya da o tarz bir hayatı hak etmelerine neden olacak bir şey yaptıklarına. En iyi arkadaşımı kaybettiğimde bile... kız o hayata zorlandığında bile bunu hak edecek kadar kötü bir şey yaptığı için öyle olduğuna inandım yine.”

Yaşlar geldi. Yanaklarıma, oradan da masaya düştü ve onları silmek için hiç uğraşmadım. Tori yaşlar yavaşlayana kadar bir şey demedi, ben de gözlerimi kurutmak için gömleğimin kollarını kullandım.

“Neden hikâyeni paylaşmaya karar verdin?” diye sordu Tori sonunda.

Omuz silktim. "Dr. Mulligan bunu yapmam gerektiğini söyledi. Buradan çıkabilmek için işbirliği yaptım."

"Hadi oradan."

Gözlerim onunkilere fırladı, ürkmüştüm. "Ne?"

"Duydun beni. Hadi oradan dedim. Benim de senin yerinde olduğumu unutuyorsun. Tam olarak değil belli ki ama dışarı çıktığımda benim bir terapi grubuna girmeye ya da herhangi biriyle konuşmaya niyetim yoktu. 'Kurban' kelimesinden nefret ettim. Ama bana kurban denmesinden kurtulmanın en iyi yolunun bir kurban gibi davranmayı kesmek ve hayatta kalanlardan biri olmak olduğunu keşfettim. Bu yüzden Clara, tekrar soruyorum, neden hikâyeni paylaşmak istedin?"

Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan döküldü. "Herkes benim berbat biri olduğumu düşünecek mi diye merak ettim. Ailem, doğumumda yanımda olanlar, yaptıklarımı bilse-ler benim hakkımda kötü düşünürler mi, bilmek istedim. Birinin şu ya da bu şekilde bana kötü biri olup olmadığını söylemesini istedim." Zor nefes alıyordum, kalbim biriyle bu kadar dürüstçe konuşmuş olmanın, içimde tuttuğum onca duyguya bir ad koymuş olmanın sarhoşluğuyla gümbürdüyordu.

"Peki ne öğrendin?"

Omuzlarım düştü. "Ben iyi bir insan değilim. Ailemle buluşmamalıyım çünkü onlar kaybettikleri kızın karanlık, kullanılmış bir halinden daha iyisini hak ediyorlar."

Tori çenesiyle oynadı, dudaklarını büzdü. "Kim dedi onu?"

Kaşımı kaldırarak gözlerimi ona diktim. "Pam?" Tori de oradaydı. Pam'ın dediği her şeyi duymuştu.

"Tamam. Başka?"

Başka bir düşmanca ifade için hafızamı zorladım ama bir şey bulamadım. Omuz silktim. "O kadar sanırım. Ama o her şeyi söyledi."

"Yani o bir kişinin fikri orada olan on kişiden daha mı önemliydi? Bu biraz haksızlık."

Böyle söylediğinde biraz suçluluk hissettim. "Ama o benim korktuğum her şeyi söyledi. En kötü kâbusum ete kemiğe bürünmüş gibiydi."

Tori uzandı ve ellerimi kavradı. "Bak Clara, seni kötü biri olarak görecektir insanlar olacak. Tercihlerini sorgulayacaklar. Senin delice, karanlık bir karikatürünü çizecekler ve herkesi, sen de dahil, o kızları kasten incitmeye çalıştığına ikna etmeye çalışacaklar. Onları kötü duruma sürüklemek istediğini söyleyecekler."

"Bu doğru değil!" dedim ellerimi onunkilerden kurtararak. "Ben o kızları çok sevdim. Her birini. Onların mutlu olmalarını istedim. Glen öyle olacaklarını söylediğinde ona inandım. Yani, bazen sorguladım... ama asla onlar için kötü bir şey istemedim. Asla."

"O zaman al sana cevabın." Tori arkasına yaslandı. "Herkes gurur duymadığı işler yapar. Herkes kötü tercihler yapar. Ama senin niyetlerin hiç kötü olmadı. Ve ne olursa olsun kontrol edebileceğin tek şey şu an ne yaptığındır."

"Ama öyle yapmamam..."

"Kes şunu." Tori'nin sabrı tükenmiş gibiydi. "İçinde tutulduğum evi birkaç kez grupta anlattım. Sana o eve nasıl konulduğumu hiç anlattım mı?"

Kafamı iki yana salladım.

"Bir konsere gitmek istedim ve ailem bana izin vermedi. Bir arkadaşın yanında kaldım ve onunla birlikte şehre gitmek için otostop çektik."

"Sizi alan adam mı kaçırdı sizi?"

"Hayır." Tori güldü ama acı acı. "Bir güvenlik görevlisi. Bize müzik grubundakilerle tanışmak için kulise gidebileceğimizi söyledi. Ama arka koridora gittiğimizde iri yarı adamlar üstümüze saldırıp bizi bir kamyonete bindirdi."

"Çok üzüldüm."

Tori kafasını salladı. "Orayı boş ver. Anlatmak istediğim şey yıllar boyunca ailemi dinlemediğim için kendimi yiyip bitirdim. Bunun benim hatam olduğunu düşündüm. Keşke onları dinleseydim. Keşke onlara nerede olduğumu söyleseydim çünkü

günler boyunca şehirde beni nerede arayacaklarını bile bilemediler. Ama asla benim hatam değildi. Tamam, kötü tercihler yapmıştım ama beni kaçırın adamlar? Hatalı olan onlardı.”

“Ama ben bazı şeyler yaptım. Onlara yardım ettim.”

“Clara. Artık tercih yapma seçeneğine sahipsin. Ya yaptıklarına ve bu konuda kendini ne kadar kötü hissettiğine ya da yalnız kendin için değil, ailen ve kaçırılan kızların aileleri için de iyileşme sürecini nasıl başlatacağına odaklan.”

Jay kapı çerçevesine hafifçe tıklattı. “Zaman neredeyse doldu, Clara.” Ona kafa salladım.

Tori ayağa kalktı. “Umarım geri gelirsin, Clara. Umarım aileni de görürsün. Kurtarılmamdan sonra ailemi ilk görüşümde ödüm patlıyordu. Bana sinirli olacaklarını düşünmüştüm. Ama beni geri aldıklarına ve beni sevdiklerini tekrar söylebildiklerine o kadar sevinmişlerdi ki...”

Ben de ayağa kalkarken başımı salladım. “Düşüneceğim. Teşekkür ederim.”

Bana sarılacakmış gibi yaklaştı ama sonra geri gitti ve gülümsemi. “Yakında görüşür müyüz?”

“Tabii.”

Tori döndü ve çıkışa yürüdü, kapıdan dışarı çıkarken içeri hafif bir esinti gönderdi. Jay beni odama geri götürürken kafam karışık duygularla çalkalanıyordu. Düşünmem gereken çok şey vardı.

GEÇMİŞ

Glen battaniyeyi silkeledi ve yere sermeden önce son bir kez havada sertçe düzeltti, pürüzsüz hale getirdi. Zevkle ellerimi çırp-tım. “Harika, Bay Lawson.”

“Elimden geleni yapıyorum, Bayan Lawson,” dedi ve battaniyenin üstüne oturup beni dizlerinin arasında, sırtım göğsüne

dayanacak şekilde oturmam için çekti. Kolları etrafıma dolandı ve ona sokuldum, mutluydum, huzurluydum. Eve taşındığımızdan beri ilk kez böyle zaman geçirme fırsatı buluyorduk. Hep yapılacak bir şey, Glen'in ilgilenmesi gereken bir kriz oluyordu. Joel da önceki haftalar boyunca birkaç yeni kız getirmişti, neredeyse benim başa çıkamayacağım kadar fazlasını. Tanrı'ya şükürler olsun ki Passion yardımcı olmuştu, Anne bile herkesi yerleştirmek için yardıma gelmişti.

Ama o gece yalnızca ikimizdik. Yalnızca Glen ve ben baş başa bir akşam pikniğinin tadını çıkarıyorduk. Kızlar uyuyordu, Joel evi gözlüyordu, Passion da içerinin kontrolünü sağlıyordu. Glen beni göl patikasından yürütüp yerleşkenin uzağındaki bir açıklığa getirmişti. Burası bizim küçük dünyamız gibiydi ve yıldızlar evin etrafındaki projektörlerden uzakta daha da parlıyorlardı.

Glen saçımı öptü ve piknik sepetine uzandı. Doğrulup ona döndüm, birbirimizi tam da bu amaç için hazırlanmış tavuk ve meyve parçalarıyla beslemeye başladık. Ve konuştuk, aylardır konuşmadığımız kadar. Kızlar hakkında, gelecek hakkında, geçmiş hakkmda.

"Bu gece aşırı özel bir gece, Clara," dedi Glen gökyüzüne bakarak. "Çatıya ilk çıkışımızı hatırlıyor musun?"

Elbette hatırlıyordum. O gece her şey değişmişti. O gece ilışkimiz gerçekten başlamıştı, uysal kız ve isyankâr oğlan. Kafa salladım. "Evet, meteor yağmuru."

Sırtıttı. "Meteor yağmuru." Omuzlarımı kavradı, ellerini gevşeterek beni döndürüp göğsüne doğru çekti.

Gökyüzünde önce ilkin, sonra ikincisini gördüm; sayılamayacak kadar fazla kayan yıldız, bir anlığına coşkuyla ışıldıyor, sonra sönerek hiçliğe karışıyordu. Bana daha önce parlak ve müthiş gelen diğer yıldızlar, bu ateşli kuzenleriyle karşılaştırıldıklarında sönük kalıyorlardı. Glen'in etrafıma sardığı kollarını tuttum, Doğa Ana'nın bize sunduğu bu gösteri karşısında büyülenmişim. O minik ışıkların parlamayıp ölmelerini izlemek muhte-

şimdi, insanın içini ısıtıyordu ve aynı zamanda biraz üzücüydü. Bunu aynı şekilde Glen'e söyledim.

"Ama o kısa hayatları çok büyük bir hediye, bebeğim," diye fısıldadı kulağıma. "Amaçları yerine getirildi. Muazzam bir başarı."

Nefesi kulağımı gıdıkladı ve konuşmayı bıraktığında dudakları orada kaldı, kulağımın hemen arkasını öptü, sonra boğazıma indi. Vücudum tepeden tırnağa ürperdi. Elleri karnımın üstünü okşadı, sonra da biri aşağı biri yukarı giderek beni bölüp yönetmeye başladı. Glen beni örtünün üstüne uzanmaya yönlendirdi, öpüp okşamaya devam etti.

Arkasında cennetten düşen ışıklar yüzünü çevrelerken üstümde yükselen Glen'de âşık olduğum oğlanı gördüm. Gelecek için hevesli, dünyanın vadettikleri konusunda heyecanlı oğlan. Benim hatırladığım Glen buydu, hem hürmet hem nefret ettiği babasına fazlaca benzeyen bu yeni, şüpheli ve karamsar hali değil. Bir olduğumuzda dudaklarını benimkilere çektim ve tüm hislerimi, söyleyecek cesareti bulamadığım tüm sözcükleri onun içine döktüm.

Sonrasında benim Glen'imın yine kaybolacağından korktum ama ikimiz iç içe geçmiş şekilde yatarken, üstümüzdeki ter gölden gelen esintiyle soğurken, beni yakınında tuttu, aşk sözcükleri fısıldadı. Sonsuza kadar o noktada durmak istiyordum, yalnız ikimiz, ikimizin de hep istediği gibi. Olmamız gerektiği gibi.

Çalılardan gelen bir hışırtı beni ürkütünce Glen'e sokuldum, kendimi korumaya çalıştım. Glen'in vücudu gerildi.

Glen, "Kim var orada?" diye gürlediğinde kendimize ayırdığımız zamanı bölen kişi için korktum.

"Efendim, Bay Lawson, rahatsız ettiğim için özür dilerim..." Ağaçların arasından çekingen bir ses konuştu.

"O zaman siktir git," dedi Glen, örtüyü vücutlarımızın üstüne çekti.

"Efendim, eğitim kampında bir sorun var. Joel sizi bulmam için gönderdi beni."

“Siktir.” Glen adama yanıt vermeden önce biraz daha söylendi. “İyi. Beş dakikaya geliyorum. Güney muhafız noktasında bekleyin.”

“Emredersiniz, efendim.” Telaşlı adımlar ormanın içine karıştı ve Glen alnını alnıma dayadı.

“Çok üzgünüm, bebeğim,” dedi Glen. “Bunu kısa kesmem lazım.”

Hafifçe gülümsemeyi başardım. “Görev beklemez.” İrkildim, saygısızca yorumum yüzünden Glen’in beni cezalandırmayacağını umdum. Alaycı bir şey söylemek istememiştim.

Glen sinirlenmek yerine düşüncelere daldı. “Neden sen de gelmiyorsun? Yaptığım diğer işleri görürsün, ha? Diğer işlerimi pek görmüyorsun, biliyorum. Belki de görmelisin.”

Burun kıvırdım. “Genelevi gördüm.”

Güldü. “Hayır, eğitim kampını kastediyorum. Söylediklerimi yapmaya ve ayak altında gezmemeye söz verirken benimle gelip bir göz atabilirsin.” Duraksadı. “İstersen tabii.”

Glen bana eğitim kampını göstermek istiyordu ve tercihi bana bırakmıştı. O gece içine ne kaçtığını anlamamıştım ama onu bu ruh halinde yakalamışken kaçırmak istemiyordum.

“Çok isterim gelmeyi.”

Sessiz geceyi kumaş ve fermuarların hışırtısıyla doldurarak kıyafetlerimizi giydik, Glen elimi tuttu ve beni patikaya çıkardı. Dakikalar içinde bir muhafız kulübesi görüş alanımıza girdi ve piknik noktamızın benim başta sandığım kadar özel bir yer olmadığını fark ettim. Bizi uyarmaya gelen genç muhafız, binanın yanında dimdik bekliyordu. Ama benim olduğum yöne bakarken boynundan yukarı doğru bir kızarıklık yayıldı. Yanaklarım ısınmaya başladı.

Glen muhafızla ikimizin arasına baktı, sırtıttı. Yorum yapmaması beni memnun etti. Yalnızca komutan rolüne geçti ve gölün etrafını dolanan toprak yolda bekleyen cipe bindik. Eğitim kampının çok uzakta olmadığını biliyordum, yürüme mesafesindey-

di ama muhafızlar kulübelerle kampın arasını kısa zamanda kat edebilmek için taşıtları kullanıyorlardı.

Getirilen oğlanlar eğitim kampına dahil oluyorlar ve fiziksel güçlerini geliştirmeleri, itaatkâr işçiler olmaları için sıkı bir programa katılıyorlardı. Programı bitirdiklerinde başka yerlerde işçilik ya da korumalık yapmaları için gönderiliyorlardı. Sınıflarını zirvede bitirenler, Glen'in muhafızlarına dahil olmak üzere kulübelere geçiyorlardı. Baba'nın da benzer bir programı olduğunu biliyordum, aklıma oraya yaptığım birkaç ziyaret gelince ürperdim.

Araç durduğunda bir şeyler olup bittiği çok belliydi. Oğlanlar birbirlerine iyice sokulmuş bir grup adama doğru koşuyorlardı. Adamların neyi savunduklarını göremiyordum ama hepsi, oluşturdukları çemberin ortasında duran şeye doğru gözlerini indirmiş, kollarını kavuşturmuştu. Glen kamyonetten aşağı atladı ve kalabalığa doğru uzun adımlarla yaklaştı, sürücü koltuğundaki muhafız da telaşla onun peşinden gitti. Ben dışarı çıkmadan önce tereddüt ettim, içimden bir ses bana piknik alanında beklemem gerektiğini söylüyordu.

Glen yaklaşırken herkes suspus oldu ve adamlar ona yol vermek için ayrıldılar. Glen'in buradaki gücü elle tutulur derecedeydi ve bir anlığına da olsa Baba'nın da orada olmasını, Glen'in onun yerini alıp sahiplenişini görmesini diledim. Baba'nın Glen'e her zaman güvendiğini düşünüyordum ama artık Baba'dan bahsettiğimde bile Glen hırıliyordu.

Yavaşça ilerledim, artık etraftaki tek ses hışırdayan ağaçlar, vızıldayan böcekler ve açıklığın toprağında ilerleyen Glen'in sert ayaklarıydı. Yaklaştığımda başka bir ses daha duydum, bir hıçkırık sesi. Glen artık çemberin bir parçasıydı, elleri kalçaların daydı, yere bakıyordu. Sağa doğru hareket ettiğinde orada ne olduğunu ben de gördüm.

On bir on iki yaşlarında ama ufak tefek bir oğlan, yerde cenin pozisyonu almıştı. Üstü başı dal parçalarıyla, toprakla kaplıydı ve muhtemelen kaçmaya çalışıyordu. Bayağı cesurdu. Getirdik-

leri oğlanların bazıları böyle sıkı bir program için yetersiz kalıyorlardı.

Glen çömeldi, çemberdeki adamlara bir işaret verdi. Tek bir vücut halinde, adamlar çocuğun uzuvlarını yakaladılar ve cenin pozisyonunu bozdular. Çocuk direndi, hıçkırıkları incecik ciyaklamalara dönüştü, sesi çatallaştı.

Küt.

Glen'in yumruğu çocuğun suratına indi ve oğlan şok içinde sesini kesti. Oğlana kısık sesle bir şeyler söyleyen Glen'in sözcüklerini duyamıyordum ama oğlanın gözleri büyüdü ve kirli yanaklarındaki çamur, taze gözyaşlarıyla yıkandı. Glen oğlanın omuzlarını kavrayıp onu sarstığında çocuğun dişlerinin titreğini işittiğime yemin edebilirdim. Nefesim kesildi ve oğlanın parlak gözleri bana döndü. O bakışlarda yalvarış vardı ve o an düşünmeden ilerlemeye başladım.

Bir kol belime dolandı ve beni kenara çekti. Saldırgan beni ağaçların gölgesine çekti, ta ki ben Glen'i veya oğlanı göremeyene kadar. Mırıltılarını hâlâ duyabiliyordum.

Kalın kol beni bıraktığında hemen saldırganıma döndüm. Joel. Elbette. Yüzünde bu kez ciddi bir bakış vardı, hiçbir muziplik yoktu ve keskin kelimelerim dilimde cansızlaştı.

"Bu kez olmaz, Clare," dedi. "Burası Glen'in çöplüğü. Sen..." Elini saçlarının arasında sertçe gezdirdi. "Sen burada onun işine karışsan neler yapar, bilemiyorum."

Hassas bir Joel mu? Benim iyiliğimi mi düşünüyor? Yoksa kendi kıcını kurtarmayı mı? Yüzünde herhangi bir neşe belirtisi aradım ama yalnızca içtenlik buldum. Belki de Joel'u ilk kez bu kadar ciddi görüyordum. Kafa salladım. "Tamam."

Çılgınlık havayı yardığında arkama döndüm, işe karışmama ya söz vermiş olmama rağmen kampa geri koşmaya hazırdım. Joel kolumu tuttu.

"Ben seni geri götürüyüm, yürürüz. Glen'e nerede olduğunu söylerim."

Tutuşuna karşı direndim ama o benden güçlüydü. Beni uzak-

laştırdı ve mesafe arttıkça yakarışlar sessizleşti, ağaçlardaki rüz-gârda ve ara ara duyulan baykuş seslerinin arasında kayboldu. Ne ben konuştum ne Joel. Beni merdivenin ucuna bıraktı, ben de arkama bakmadan doğrudan eve girip yatağa yattım.

Uykuya zorlukla dalabildim ama Glen döndüğünde bilinçsiz taklidi yaptım. Glen yatağa tırmandı ve beni yakınına çekti, ben de kendimi akşamın sonunu unutmaya zorladım. Belki de Glen'in tüm sırlarını bilmemek daha iyiydi çünkü onlara rağmen Glen benim evimdi.

ŞİMDİ

Yatağımda oturup gülümseyen McKinleyler'in fotoğraflarına gözlerimi ayırmaksızın bakıyordum, kendimi orada hayal etmeye, onların yüzlerini hafızamın derinliklerinden çıkarmaya çalışıyordum. Son birkaç gündür olduğu gibi, geçmişin derinliklerine dalar dalmaz başım ağrımaya başladı, anımsayabildiğim tek şey rüyalarımda gülüşen iki kızdı sadece. Artık bunların anılarım olduğundan neredeyse emindim, kız kardeşimle yaşadığım dakikaların anıları. Gözlerim batıyordu. Uykusuzluk çekiyordum. Işıklar bir süre önce parlaklaşmıştı, yani sabah olduğunu biliyordum. Kahvaltımı henüz getirmemişlerdi. Acaba çözülüşümü izleyen birileri var mıydı? Hiçbir şey hakkında düşünmediğim, sorulara yanıt vermediğim, cevap bulmak için yalvaran kendi sorularımın da olmadığı o yere doğru akıp gittiğimi hissediyordum.

Hiçlik beni çağırıyordu, ölümün gerçek hiçliği değil (Fındık varken hâlâ yaşamak için çok fazla nedenim vardı) sadece düşünmemenin, umursamamanın hiçliği. İstenenleri isteksizce yapabiliyordum. Yemek yedim, içimde büyüyen hayat için kendimi idare ederdim. Ama artık konuşmak zorunda değildim. İşbirliği yapmak zorunda değildim.

beni karanlıkta tuttukları, bana asla tam olarak güvenmedikleri için, ne kadar büyürsem büyüyeyim bana bir çocuk gibi davrandıkları için kızgındım. Ve hepsinden önemlisi, Glen'e kızgındım. Beni buna hazırlamamıştı, hem hiçbir şey söylemememi hem de konuşmamı söyleyerek kafa karıştırmıştı ve bir de şifreli mesajlarıyla tarihi yeniden yazmamı istemişti. Yalnızdım ben. O, bu kez beni kurtaramayacaktı. Zaman, benim kendimi kurtarma zamanımdı.

Ayaklarım volta atmaktan su toplamaya başlarken Connor odaya girdi. Yumruklarımı sıkmış halde üstüne atıldım. "Artık cevap alma sırası bende." Sesim kısıktı, neredeyse bir hırıltıydı ve kendimi bile şaşırttı.

Connor beni inceledi, gözü korkmamıştı, ölçüp biçiyordu. Kafa salladı. "Dr. Mulligan müsait olana kadar birkaç saat bekleyebilir misin?"

Sakin cevabı, içinde olduğum öfkeyi delip geçti. Birkaç derin nefes aldım, oksijen kafamın içini netleştirdi. "İyi."

Kapı tıklatıldı ve Tom kahvaltıyla birlikte içeri girdi. Tabağı aldım ve oturmak için yatağıma döndüm, gelen yemekleri kurcalamaya başladım.

"Bak ne diyeceğim," dedi Connor. "Tepsindeki her şeyi yiyeceğine söz ver, ben de Dr. Mulligan'ın işlerini huzlandırmak için bizzat çalışayım."

Cevap vermek yerine, tepsideki elmayı kaldırıp devasa bir ısırık aldım. Dudaklarının kenarı hafif bir gülüşle kıvrılan Connor döndü ve kapıdan dışarı çıktı.

Connor sözünü tutarak bir saat içinde beni almak için geri döndü. Ben de anlaşılan bana düşen tarafını yerine getirmiştim, dışarı çıkarken Tom'a boş bir tepsi verdim. Sessiz koridorlarda ilerledik. Hâlâ sabahın hayli erken saatleri olduğu için normaldeki hareketlilik yoktu.

Dr. Mulligan'ı gördüğümde olduğum yerde kaldım, Connor da bana arkadan çarptı, kendini sabit tutmak için omuzlarımı tuttu. Dr. Mulligan'ın üstünde bir kot pantolon ve bir tişört vardı,

normal ciddi tarzına hiç benzemiyordu. Saçını arkada atkuyruğu şeklinde toplamıştı ve yüzünde çok az makyaj vardı. Bir şekilde daha genç görünüyordu. Ben ona gözlerimi ayırmadan bakarken gülümsedi.

“Halimin kusuruna bakma, Clara,” dedi. “Bugün cumartesi, burada olmayı planlamıyordum yani.”

Cumartesi mi? Kafamda bir hesap yaptım. Elbette cumartesiydi. Son birkaç günün hesabını şaşırmıştım. Haftanın.

“Ö-özür dilerim,” diye kekeledim, vücudumu suçluluk duygusu tepeden tırnağa sararken, öfkemi daha da söndürerek.

Dr. Mulligan’ın yüzünde nazik bir gülüş vardı. “Sorun değil, Clara. Yalnızca bir cumartesi işte. Ajan Calhoun aradığında, Connor yani, önemli bir şey olduğunu anladım.”

Kafa salladım ve kanepeye doğru ilerledim. “Sanırım... sanırım bazı soruların yanıtlanmasına hazırım.” Elimde tuttuğum fotoğrafı masanın üstüne bıraktım. “Bana ailemi... McKinleyler’i anlatın.”

Dr. Mulligan her zamanki sandalyesi yerine kanepede yanına oturdu. Fotoğrafı eline aldı. “Jane ve Doug McKinley’yle konuştum. Bana anlattıkları şeyleri sana anlatabilirim ama onlarla doğrudan konuşursan daha çok şey öğrenebilirsin.”

Boğazımda büyümeğe başlayan yumruyu yutkundum. “Size anlattıkları şeyleri bilmek istiyorum, sonra karar vereceğim.”

Connor sessiz kaldı ama varlığı rahatlatıcıydı. O gün ayakta kalmayı tercih etmişti, sahneyi Dr. Mulligan’a bırakmıştı ama odayı terk etmemeyi seçmesi çok anlamlıydı. Orada kalmasını istediğimi biliyordu. Benim için bir sabit olmuştu, tüm olan bitenler başladığından beri. Ondan güç alarak derin bir nefes çektim ve Dr. Mulligan’a döndüm. “Hazırım.”

“Jane ve Doug’a göre, 14 Temmuz 1980’de, kızları Diana, yani sen,” Dr. Mulligan beni gösterdi, “ablası Charlotte’la birlikte parkta oynamaya gitmiş. Charlotte yalnız dönmüş ve seni aramaya çıktıklarında kaybolduğunu anlamışlar.”

Hikâyeyi gerçekten benim başımdan geçmiş gibi anlatması

beni rahatsız ediyordu çünkü bu gerçeğe henüz tam olarak ikna olmamıştım. "Peki bu Diana... öylece... yok mu olmuş?"

"Evet. Tüm kasabayı ve etraftaki kırsal alanları aramışlar. Sık ağaçlarla kaplı bir eyalet parkı varmış, bir sürü tarla da varmış. Bütün kasaba aramaya yardım etmiş. İlanlar asmışlar. Haber istasyonlarına haber vermişler. Ulusal haberlerde özel bir rapor bile yayınlanmış. Ama kimse görmemiş seni. Kaybolmuşsun yalnızca."

"Yani bakmayı bırakmışlar mı? Ne zaman vazgeçmişler ondan?" Sesimin tatsız geldiğinin farkındaydım.

Dr. Mulligan'ın yüzünden nazik bir gülümseme belirdi. "Clara... Diana... Seni aramayı hiç bırakmamışlar. Hâlâ, her yıl senin fotoğrafını asıyorlar." Kadın ayağa kalktı ve dosya dolabına yürüdü, bir kâğıt aldı ve kanepeye geri döndü. Bana uzattı kâğıdı. Bana geçen gün gösterdikleri resmin aynısıydı bu, koyu kahverengi gözleri olan, gülümseyen bir kumral. Resmin altında kalın harflerle KAYIP yazıyordu. Altta da ilgili açıklama vardı: İsim – Diana McKinley, 14 Temmuz 1980'den beri kayıp. Şu an 23 yaşında. Sözcüklerin altında tuhaf yüzlü bir kadın vardı, neredeyse gerçek değilmiş gibi görünüyordu. Gözlerimi kıssam neredeyse bana benzeyecekti.

Konuşmadım. "Bana ailemin beni istemediğini söylediler," diye fısıldadım sonunda. "Bana aileme büyük para verdiklerini söylediler çünkü *onlar* beni çok istemişler." Anılarım birbirine girmişti ama bu kısım aynen kalmıştı. Bir daha asla istenmemek istemiyordum. Mae Anne'ye bana harcadığı zaman ve paraya değer olduğumu ispatlamak için çok yumuşak başlı davranmıştım. Bu yüzden onların benim geleceğim için yaptıkları planları bozduğumda Glen'den fazla üzülmüştüm.

"Sorun değil, Clara," dedi Connor ilk kez söz alıp. "Bilemezdin."

"Ama bilmeliydim." Sesim yükseliyordu. "Eğer ailem beni çok seviyorduyorsa, bunu nasıl bilemedim? Bana söylenen şeye nasıl inandım?" Yaşlar gözlerime dolarken görüşüm bulandı.

Dr. Mulligan'ın eli benimkinin üstüne kapandı. "Sen on yedi yıl önce yaptığın şeye şu an mantık arıyorsun, Clara." Alışık olduğum ismi kullanması beni memnun etti. Diana hâlâ bana yabancı biri gibi geliyordu. "Çocuklar kandırılabilir. Belki onlara karşı çıkmışsındır. Belki buna hemen inanmamışsındır. Ama yeterince zaman geçtiğinde hemen hemen her şeye inanabiliyoruz."

Yutkundum ama yanaklarıma düşen yaşları yok saydım. Geçmiş birkaç günkü tüm düşüncelerim, kendime sorduğum sorular, erişmeye başladığım sonuçlar zihnimde döndü. Ne kadar erken kabullenmek zorunda kalırsam o kadar iyi olacak gibi duran gerçeklik. Bilmek zorundaydım ama sormam gereken bir sonraki soru, beni olan biten her şeyden daha fazla korkutuyordu. Özellikle de cevabı halihazırda bildiğimi düşündüğüm için. "Yaptığımız şeylerin doğru olduğuna inandırılabilir miyiz? Yanlış olsa da?"

Connor kıpırdandı ve ona baktığımda bakışındaki yoğunluk nefesimi kesti. "Ne demek istiyorsun, Clara?" Dr. Mulligan dikkatimi tekrar kendine çekti.

"Kızlar... iş... müşteriler... sanırım." Derin bir nefes daha aldım. "Sanırım geçmişte yaptığım şeyler yanlış olabilir."

Dr. Mulligan'ın dilinin tutulduğunu daha önce hiç görmemiştim. Benden bunu duymayı beklemediğini anlayabiliyordum. O an beklemiyordu, belki de hiçbir zaman. Belki de bu sonuca varmamın çok daha uzun zaman alacağını tahmin etmişti ya da içinde büyüdüğüm dünyanın normal olduğuna her zaman inanacağımı sanmıştı. Ama destek grubu amacına ulaşmıştı.

Grupta yalnızca bir sefer konuşmuştum ama basite indirgendiklerinde, duyduğum hikâyelerin hepsi aynıydı. İstekleri dışında bir yerde tutulan kızlar. Hizmet etmeye zorlanan kızlar, çoğu cinsel rollerde. Hepsinin beyni yıkanmıştı, yaptıklarının tek cihleri olduğuna, kaçışlarının olmadığına, içinde bulundukları durum dışında bir hayat olmadığına inandırılmışlardı.

Eğer McKinleyler beni gerçekten istemişlerse, eğer bana söylendiği gibi beni Anne ile Baba'ya satmamışlarsa, o zaman belki

de bunların hepsi yalandı. Hayır, belki değil. *Gerçekten* yalandı. Bütün hayatım boyunca bana yalan söylenmişti, tanıdığım tek ailem tarafından. O hayat benden çalınmadan önce sevilmiştim, umursanmıştım. Bana başkaları için yapabileceklerimden başka bir değerim olmadığı öğretilmeden önce. Çok fazla şey kaçırmıştım ve Anne ile Baba beni almamış olsa sahip olabileceğim hayat hakkında düşünmek beni mahvediyordu.

Daha da kötüsü, başıma gelenin aynısını çok sayıda başka kıza uygulamıştım. Onları sevlimeyecekleri ve ihmal edilecekleri bir hayattan kurtardığımı sanmıştım ama aslında geleceklerini çalmıştım, onları eğitmiştim, onları en mutlu olabilecekleri yerin kendi kazançları için istismar edecek açgözlü adamların yanı ol-
duğuna ikna etmiştim.

Ruhum, hissettiğim suçluluğun ağırlığıyla eziliyor gibiydi ve çıkardığım hıçkırımlar sanki başkasından geliyordu. Çıkardığım sesleri tanıımıyordum ama Dr. Mulligan'ın kolları etrafıma dol-
landığında onu ittirmedim.

Ne kadar ağladığımı bilmiyorum. Tekrar odaklanabildiğim-
de, Dr. Mulligan'ın yüzünün yaşlarla lekelenişini gördüm. Connor'ın gözleri bile kızarmıştı, duygularını belli etmemeye çalışmaktan el boğumlarının beyazları çıkmıştı.

Fırtına geçtiğinde, düşüncelerim daha netti. Yapılması gere-
keni biliyordum, atmam gereken ilk adımı biliyordum.

“Yaptıkları şeyin cezasını çekmeleri için ne yapabilirim?”

GEÇMİŞ

Onu içeri getirdiklerinde Anne'nin eski bir plağını dinleyerek bulaşık yıkıyordum: Koyu renk saçları küt kesilmiş, kahverengi gözleri yaşlı bir kız. Passion gibi vahşi değildi ama onun kadar inatçıydı. Glen onu içeri taşıdı çünkü kız tüm uzuvları uyuşmuş numarası yapıyordu. Kızı homurdanarak boş bir sandalyeye

birakan Glen, tek kelime etmeden dışarı çıktı. Çalan şarkının son dizesi yavaşça zayıflayıp susarken kızla birbirimizi süzdük. *Life in the fast lane...*

"Selam Lane," dedim, şarkının isim için bana ilham verme-siyle gülümseyip. "Saçın çok güzelmiş."

Kız bana gözlerini kıstı, hâlâ yaşların gözlerinden kaçması-na izin vermiyordu. "Benim adım o değil, hanımefendi, bana bir daha öyle seslenmeseniz iyi olur."

"Kaç yaşındasın, Lane?" diye sordum lavaboya dönerek. Kız ofladı ve bu küçük sesle gülümsedim. Genelde eğlenceli olamaya-cak kadar korkmuş olurlardı, en azından ilk anlarda. Yüz hatları-mı ifadesizleştirdim ve omzumun üstünden ona bir bakış attım.

"On yaşındayım ve eğer beni aileme geri götürmezseniz sizi bulurlar ve suratınızı yumruklarlar." Kollarını kavuşturdu ve sıkı bir bağdaş kurdu, aynı anda burnunu da buruşturdu.

"Bunun pek hoşuma gideceğini sanmıyorum, Lane ama pek endişeli de değilim." Son tabağı kuruladım ve dolaba yerleş-tirdim, sonra küçük kızın karşısına oturdum.

Kızım dudağı titredi. "Neden bana böyle deyip duruyorsun? Benim adım Maria."

Cıkcıkladım. "Şşş, tamam, Lane. Maria senin eski adındı. Şimdi yeni bir adın oluyor. Ne kadar heyecanlı!"

"Ben eve gitmek istiyorum." Tek bir kristal gözyaşı, kızın ya-nağının koyu derisinden aşağı kıvrıla kıvrıla indi.

Sandalyemi yaklaştırarak ona doğru eğildim. "Burası artık senin evin Lane. Ailen... şey... senin daha iyi bir evin olsun istedi, onların sahip olduklarına kıyasla, o yüzden buradasın!"

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı Lane, boynu kızarıyordu. "Daha dün hepsinin benim sürpriz partim hakkında konuştu-ğunu duydum!" Ses tonunda hafif bir rahatsızlık vardı. Şüphe duymaya başlıyordu.

"Hımm," dedim, çenemi elime yerleştirdim. "Acaba sürpriz *bu* olabilir mi? Yaşamak için buraya gelmen?"

* (İng.) Yol şeridi. -çn

“Hayır.” Sesi çatallaştı. “Ailem asla beni başımdan atmaz. Bana Noel için, doğum günüm için ne istediğimi sordular, bahar tatilinde nereye gitmek istediğimi sordular. Hepsini planlayıp sonra beni uzağa göndermeleri mümkün değil.”

Büyük kızların sorunu, benim hikâyelerime inanmakta zorlanmalarıydı. Elbette ki hepsi istenmeyen kızlardı ama nedenleri benim uydurmam gerekiyordu. Hikâyeleri farklı tutmaya çalışıyordum, kızlar bunları kendi aralarında karşılaştıracaklar diye ama nadiren öyle oluyordu. Kimse istenmediğini itiraf etmek istemiyordu, etrafındakilerle aynı pozisyonda olsa bile.

“Yani, Lane,” dedim, ellerimi kasıklarımın vurarak, “nedeni her neyse, sen şu an buradasın ve ben de ailemizin bir parçası olduğun için çok heyecanlıyım. Eğitimine yarın başlayacağız.”

“Annem bana kitap almaya gitti,” dedi Lane inatla. “Bana arabada beklememi söyledi, on dakikaya dönecekti. Sonra o adamlar geldi, beni arabadan çıkardı, çığlık atamadım bile. Şimdi de buradayım. Annem beni terk etmedi. Geri dönecekti.” Son kısmı fısıldadı, hangimizi ikna etmeye çalışıyorduyorsa, emin olamadım ama çok etkilendim.

Glen bu kızları nasıl aldığından asla bahsetmezdi. Ben ailelerin onları teslim ettiklerini varsayırdım. Bazen hayal kurar, Glen’in çocuklar için ailelere iyi bir gözetimi, mümkün olan en iyi hayatı söz verdiğini, hatta belki karısının da onlara nasıl iyi bakacağından bahsettiğini düşünürdüm.

Lane’in benim karşımda anlattıklarının bununla alakası yoktu.

Koluna dokunmak için uzandığımda kız kaskatı kesildi. “Gececek, Lane. Burada güzel bir hayatın olacak. Harika da bir geleceğin.” Sözcükler birden çok boş geldi. Bunları sayısız defa söylemişim, ağlayan sayısız çocuğa ama ilk kez samimiyetsiz ve yanlış gelmişti kulağıma.

“Ben doktor olmak istiyorum,” dedi Lane. “Ailem benim yeterince zeki olduğumu söylüyor. Ben üniversiteye gidip doktor olmak istiyorum. Burada da olabilir miyim?”

Bu kez gülümsemek güçtü, yüzüme bir görev bilinci ve rahatlatma arzusuyla bir gülümseme zorla yerleşti. "Hayır, Lane. Burada olmaz. Ama doktorlukla ilgili bazı şeyler öğrenebiliriz eğer öyle istiyorsan."

"Ne yapacağım ben burada?" diye sordu Lane. On yaşındaki bir çocuk için kendini çok iyi ifade ediyordu.

"Bunların cevaplarını başka bir gün vereceğiz," dedim elimi geri çekip ayağa kalkarak. "Şimdi senin üstünü değiştirelim."

Lane hareket etmedi. Bacaklarını ve kollarını iyice kendine çekti, gözlerini duvara dikti. Taş kesilmişti. Gözyaşları bile kurudu ve gözlerini herhangi bir duygu veya tepki göstermemek üzere kapadı.

"Lane?" Ona uzandım, kız tepki vermedi. "Benimle gelmen lazım, tatlım."

Hiç tepki yoktu.

Mutfağı toplamayı bitirdim, bir gözümü Lane'in üstünde tutarak, kızın zırhında bir kırılma bekleyerek. Aynı pozisyonda o kadar uzun süre kalmaktan ötürü kasları ağrımış olmalıydı ama hâlâ aynı şekilde oturuyordu. Ve gözlerini bir noktaya dikmişti. Saat sekize doğru Passion'ı çağırdım. Kız hemen yanıt verdi, ben kollarımı kavuşturmuş halde kapı çerçevesine dayanırken yanına geldi.

"Bu gece kızlarla senin ilgilenmeni istiyorum," dedim, ona yalnızca bir an göz atıp bakışlarımı hemen Lane'e, heykele dönen kıza çevirerek. Duruşunu bozduğu ânı kaçırmak istemiyordum.

Ellerini arkada birleştirmiş Passion kımıldandı, odanın karşısındaki yeni kıza bir bakış attı. Bir şey söylemek istediğini anlayabiliyordum ama yersizce konuşmak istemiyordu. Passion sürekli uğraştırıyordu insanı ve Glen'in onaylamadığını bilmeme rağmen kızın bu acayıplığı beni hep gülümsetiyordu.

"Bir şey mi soracaksın?" dedim masum bir sesle, ağzımın kenarı hafifçe kıvrılırken.

"Şey..." Passion tereddütlüydü. Kaşlarımı çattım. Benimle başının derde girebileceğini düşünmesini hiç istemiyordum. Ge-

lişinin ilk günlerinden sonra onu cezalandırmama neden olacak pek bir şey olmamıştı.

“Ne oldu, Passion?” Ses tonum niyetlendiğimden daha ters çıktı. Yumuşamak için çabaladım ve hemen gülümsedim. “Biraz meşgulüm burada.”

“Belki ben deneyebilirim diye düşündüm?” Cümlesini bir soru gibi bitirdi. Passion’ın özgüveni üstüne çalışmalıydık.

“Anlayamadım sanırım. Bir daha dene lütfen.” Çocuk yetiştirirken her saniye başka bir şey öğretiyordunuz, özellikle de böyle kızlara. Her etkileşim mükemmel olmalıydı.

Passion derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı. “Eğer sen de kabul edersen, Clara, yeni kızın evimize alışma sürecinde yardımcı olmak istiyorum.”

Bu kez samimiyetle gülümsedim. “Öteki kızlarla ilgilendikten sonra eğer Lane kendi kendine uyum sağlamazsa, onunla konuşabilirsin. Teşekkürler Passion.”

Kız neşesini saklamaya çalışarak başını salladı ve hızla uzaklaştı. Kafamı iki yana salladım. Öteki kızların bu geceki masal saati büyük ihtimalle biraz kısa olacaktı. Ama Passion belki de yardımcı olabilirdi. Uyum sürecini en zor atlatan kız açık ara o olmuştu, her ne kadar onun isyan tarzı çok daha şiddetli olsa da. Lane ise ben onu izlerken bile büzüşüp içine kapanıyor gibiydi.

Otuz dakika sonra Passion geri döndü. “Hepsi yataklarında, müzik açık ve çoğu çoktan uyudu.” Kelimeler telaşla çıktı ağzından.

Hiçbir şey söylemeden başımla Lane’i işaret ettim. Nasıl bir etkileşim kuracaklarını çok merak ediyordum.

Passion, Lane’e küçük ve yavaş adımlarla yaklaştı, kızın oturduğu yere doğru bir sandalye çekti. O sandalyeye oturdu, Lane’in bacakları normalde olması gerektiği gibi aşağı sarkıyor olsaydı onun dizine değecek kadar yaklaşmıştı.

“Merhaba Lane,” dedi Passion, daha küçük kızlara sakladığı yumuşak, nağmeli sesle. Ben daha önce söylediğimde Lane’in

adını aklına not etmişti, fark ettiğimde hoşuma gitti. Passion gerçekten çok iyiydi. "Benim adım Passion."

Lane burnunu kıvırdı. "Bu gerçek bir isim değil."

Alınmak yerine Passion, Lane'e gülümsedi. "Gayet gerçek. Herkes bana böyle sesleniyor, bu yüzden adım bu."

Lane yüzündekiler hariç hiçbir kasını hareket ettirmemişti. "Adın hep bu muydu?" diye fısıldadı.

Passion kafasını iki yana salladı, nazik gülümsemesi hâlâ yerindeydi. "Buraya onlarla birlikte yaşamaya geldiğimde Bayan Clara bu çok özel ismi verdi bana."

"Önceden neydi adın?"

Passion'ın yüzüne dalgınca bir ifade geldi. "Hatırlamıyorum," dedi. Yalan söylediğini fark edebiliyordum ama onu suçlamadım. Bu yalanı söylemeye izni vardı çünkü eski ismini asla kullanmamalıydı, kimseye o ismi söylememeliydi. "Ama Passion ismi hoşuma gidiyor. Beni iyi tarif ediyor çünkü."

Lane suratını astı. "Lane bana hiç uymuyor. Otoyollardaki çizgilerle hiç alakam yok benim."

"Hımmm." Passion bu sözcükleri aklında değerlendirdi. "Ee, belki de ismini yalnızca yollardaki çizgiler olarak düşünmemelisin. Şeritler yalnızca yolları ifade etmez."

"Başka ne yaparlar?" Lane kımıldandı, dizlerini tutan kolları gevşedi. Glen'in arkama geldiğini hissettim, tanıdık kokusu beni rahatlatı. Omzumun üstünden ona baktım ve sorgulayan bakışlarını parmağımı dudaklarıma götürerek karşıladım. Hemen arkamda durunca ona dayandım, kızların etkileşimini izledim.

"İnsanları doğru yollarda tutarlar, değil mi?" dedi Passion, sesi giderek heyecanlanırken. "Ayrıca insanları farklı farklı yön- lere aktarabilirler. Belki de yeni adınla insanlara rehberlik etmeye başlayabilirsin, onları doğru yola yönlendirirsin."

Büyük bir memnuniyetle, gözlerimi tekrar Glen'e kaldırdım. Yüzünün sert çizgileri benim umduğumun aksine yumuşamamıştı. Passion'ın nasıl öncülük ettiğini görüyordu kesinlikle. Belki de kız yakında kendi müşterisi için hazır olacaktı. Çok ilerlemişti.

Lane kafasını salladı. "Bu hoşuma gider sanırım. Ama anemle konuşmam lazım..."

Passion'ın eli hemen havaya fırladı ve Lane'in ağzını kapadı, küçük kızın gözleri büyüdü. "Hayır, Lane," dedi Passion net bir dille. "Eski ailenle ilgili konuşmayacaksın. Seni istemediler. Bu yüzden buradasın."

Lane'in gözlerinin ucundan dolu dolu gözyaşları akmaya başladı. Passion'ın eline rağmen konuşmaya çalışıyordu kız ama sesi bastırılıyordu. Glen kasıldı. Onu durdurmaya çalıştım ama başaramadım, uzun adımlarla Lane'in oturduğu yere gitti. Passion'ın gözleri korkuyla doldu. Öne atıldım ama Glen'in planladığı her neyse bunu durduramayacağımın farkındaydım. Glen'e doğru uzanan Passion'a uzandım ve elini Glen'e değdirmeden onu durdurmayı başardım. Bunun sonunun Passion için iyi olmayacağını biliyordum. Glen, Lane'e öfkeyle baktı.

"Yeter. Sen burada yaşarken kimse şımartılmış bir prenses gibi davranmayacak sana. Seni başmdan gönderen insanlar hakkında konuşmayacaksın. Eski adını kullanmayacaksın. Clara'yı dinleyeceksin, beni de dinleyeceksin, yoksa cezalandırılırsın."

Lane ağzını açtı ve incecik bir yakanış çıkardı. Glen onu iki yanından sertçe kavradığındaysa kesildi. "Sanırım burada söylenenleri yapmayan kızların başına neler geldiğini gösterecek bir örnek şu an ağacın orada." Lane'i omzunun üstünden arkaya attı ve sert adımlarla kapıdan dışarı çıktı.

Onun peşinden gittim, arkama dönüp Passion'a baktım. "Kızlarla kal," dedim ona ve beni takip etmek yerine olduğu yerde kalmak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldığını gördüm. "Glen!" diye seslendim. "Lütfen, kız yeni açılıyordu, neredeyse..."

Glen döndü ve ağaç dalları Lane'in yüzünü sıyıırken irkil-dim. "Sen beni sorguluyor musun, Clara?"

"Hayır." Bir adım geri gittim; o, bu ruh halindeyken yanlış bir şey söylersem bana vurma konusunda tereddüt etmeyeceğini biliyordum. "Sadece biraz beklersek..."

“Neyi bekleyeceğiz? Bilmesi lazım, ne kadar çabuk o kadar iyi. Geleceksen işime karışmayacaksın. Anladın mı?”

Kafamı salladım. Yakın olmak daha iyiydi, kızı gözümün önünden ayırmamış olurum. Eğer ağaca gidiyorduksak, orada her yaştan oğlanlar ve erkekler olacaktı. Lane’in onların arasında yalnız kalmasını istemiyordum. Glen, taşıdığı Lane’le birlikte patikada ilerlerken onları sessizce takip ettim.

ŞİMDİ

Saçımla oynadım, her ne kadar yansımamda gördüğüm kadarıyla beş dakika önce verdiğim model bozulmamış olmasına rağmen. Geri gittim ve eteğimle sade bluzumu düzelttim, bunları bu özel olay için destek grubum hediye etmişti. Bir an eski kıyafetlerimi bana hiç verecekler mi diye merak etmiştim. Gerçi o sırada endişelenmem gereken daha önemli konular vardı.

O gün ailemle buluşacaktım.

Önceki birkaç gün, onları ailem olarak düşünmeye başlamıştım. Hâlâ onlar hakkmda net bir anım yoktu ama bu buluşmayla birlikte zihnimde bir şeylerin canlanacağını umuyordum. Mae Anne veya Glen’le iletişime geçmemiştim ama Passion’la yazışmaya devam etmiştim, kız artık Emily adını kullanıyordu. Onu başka bir isimle kabullenmek zordu ama bir koruyucu eve yerleştirilmişti kız ve isteği de bu yöndeydi. Onu tekrar görebilmek istiyordum, ona tekrar sarılabilmek istiyordum ama şimdilik sözcükleriyle rahatlıyordum.

Gergin heyecanımla birlikte midemin ortasında bir de korku çöküntüsü vardı. Dr. Mulligan ailemin benimle tanışmak için sabırsızlandığını söylüyordu ve ben de ona inanıyordum ama aynı zamanda yüz yüze geldiğimizde bu heyecanlarını koruyup koruyamayacaklarını da merak ediyordum. Yaptığım onca yanlış işi telafi etmek için uğraşıyor olsam da hâlâ kendimi kirli hisse-

diyordum, bana fazla yaklaşanlar içimdeki çürümüşlüğü sezebileceklermiş gibiydi sanki. Aklımda tuhaf senaryolar geliştirdim, ailemin bana bir bakış attıktan sonra odadan çıktığı, başları dik şekilde, böyle ruhu kararmış bir insanın onlarla bir bağı olduğunu reddettiklerini canlandırdım zihnimde. Kurduğum en kötü hayallerde, bana berbat suçlamalar yöneltiyorlardı, en kötü tarafı da bunların doğru olmasıydı.

Kapı tıklatıldı ve Jay ile Connor içeri girdiler. Hiç konuşmadık, yalnızca nazıkçe gülümsedik ve destek grubumun toplandığı odaya doğru ilerledik. Bunu ben istemiştim. Bu birleşmeyi Dr. Mulligan'ın ofisinde yapmak istemiyordum ve resmî ziyaret odası da uygun gelmemişti. Connor bu odayı isteğim üzerine ayarlamıştı.

Kapalı kapının önünde durduk. İnce ahşabın arkasından hafif mırıltılar geliyordu ve o an beni bir anne, bir baba, bir de kız kardeşten ayıran ne kadar az şey olduğunu fark ettiğimde midem yerinden hopladı. Charlotte'un artık kendine ait bir ailesi olduğunu söylemişlerdi bana ama o an yalnızca üçü odadaydı. Titreyen ellerimi kaldırıp saçımı bir kez daha düzelttim.

Connor döndü. "Hazır mısın, Clara?" diye sordu, alnı endişeyle kırışmıştı.

Kafamı salladım. "Evet."

Connor kapıyı tıklattı ve öteki taraftan gelen sesler kesildi. Jay ve Connor kenara çekildiklerinde elimi kapı tokmağına yerleştirdim, tokmağı döndürdüm ve ittirdim. Önce Dr. Mulligan'ı gördüm. Kadın, diğer üçüyle birlikte odanın ortasında duruyordu ama ben içeri girince, sıkıntı yaratmadan destek sunabileceği bir köşeye çekildi. Yüzümdeki gülümseyiş, içimdeki titrekliği yansıttı ona.

Gözlerim tekrar odanın ortasında toplanmış küçük gruba çekildi. Omzuna kadar gelen koyu renk saçlarının arasında beyaz teller olan kadın öne çıktı. Arkasında, parlak kafalı ve keçisakallı bir adam, kolunu benden yaşça çok büyük olmayan, koyu sarı saçları omzuna dalga dalga dökülen bir kadına doladı. Ailem.

Hiç kimse daha tek kelime etmeden, gördüm. Yapay ışığın kadının saç tellerinde yansımısını gördüm, tıpkı benim saçımın gün ışığındaki hali gibiydi. Adamın yeşil gözlerinin ışıldayışını, o gözlerin benimkiler gibi fazla karanlık ve ciddi görünmesini engelleyişini gördüm. Sarışın kadının burnu, annesininkinin tıpkısıydı... ve benimkinin. Elim burnuma gitti, burnumun şeklini takip ettim ve kadının yüzü aydınlandı.

“Tıpkı beklediğim kadar güzelsin,” dedi kadın, gözleri parlayarak. Tonunda hiçbir düşmanlık yoktu ama yoğun duygularla çatallaşıyordu sesi.

Boğazım düğümlendi. Bakışlarımı bu insanların üstünde gezdirirken, yaşlar gözlerimden serbestçe düşmeye başladı ve onları her zaman tanıdığım hissine kapıldım. Evet, yabancıydılar ama daha önce hiç hissetmediğim bir tanıdıklıkları vardı. Yaşlı kadın öne çıktı, kollarını açtı ve ben daha ne yaptığımı bilemeden, ayaklarım beni ona doğru götürdü, aramızdaki mesafeyi kapadı, ta ki ben onun sıcaklığıyla sarılana kadar. Onun omzunu göz yaşlarımla ıslattım ve onunkiler de benim saçlarıma düştü ama ikimiz de hareket etmedik.

Bir boğaz temizlendi ve gözlerimi kaldırdığımda hem adamın hem de genç kadının, ablamın, gözlerinde yaşlar olduğunu gördüm. Gülümsedim, onlar da ilerlediler, bize katıldılar. Ortada kaldım ve kendimi ilk defa bu kadar güvende, bu kadar sevgi içinde, bu kadar değerli hissettim. Güçlerini bana ödünç verdiler ve hiç şüphe duymadan, onlara tek kelime etmeden anladım ki beni hayatları pahasına koruyacaklardı.

Uzun bir süre sonra birbirimizden ayrıldık, burunlarımızı çektik ve birbirimizin yaşlarla kaplı yüzlerine bakarken gülüştük.

“Lütfen, Diana, oturalım,” dedi adam, rahatsız sandalyelerden oluşan küçük kümeyi işaret etti. Oturduğumuzda bile kadın beni bırakmadı. Hepimiz yerleştiğimizde, adam bir daha konuştu. “Artık hepimiz birbirimizin üstünde ağladığımıza göre, sanırım tanışmanın sırası geldi.”

Biraz daha gülüştük ve kadın elimi sıkı.

“Ben Doug,” dedi adam. “Senin babanı.” Son kelimedede sesi çatallandı ama üzgünmüş gibi değil. Daha çok “bunu söyleme fırsatı bulduğuma inanamıyorum” der gibiydi. Adam sarışın kadını işaret etti, öteki tarafındaki sandalyede oturanı. “Bu senin ablan, Charlotte ve eline yapışan kadın da Jane.”

“Annen,” diye destek oldu Jane, yaşlar gözlerinin kenarından tekrar süzülürken bile gülümseyerek.

Onlara teker teker baktım, beklenti içindeki yüzleri umut ve mutlulukla parlıyordu. Ânu bozmak istemedim. Geçmişim hakkında konuşma zamanı gelecekti ama şimdi değildi. “Sizlerle tanıştığıma memnun oldum... tekrar tanıştığıma yani galiba,” diye ekledim tuhafça.

Şüphe uyandıracak derecede kahkahaya benzeyen bir öksürük odada yankılandı ve arkamdaki ajanlara baktım ama Jay sadece omuz silkti. Onların arkamda olduğumu bilerek rahatladım. Bu normal bir durum değildi ve öyleymiş gibi davranmak aptalca olurdu.

“B-ben gerçekten hepiniz hakkında daha çok şey öğrenmek isterim,” diye devam ettim. “Birbirimize anlatacak çok şeyimiz var.”

Charlotte hemen lafa atıldı. “Hepimiz şehrin hemen dışındaki küçük bir mahallede yaşıyoruz,” dedi. “Ben evliyim ve iki küçük oğlum var, Eli ve Isaac. Onlarla yakında tanışacaksın, kocam Jon’la da. Hepsi çok heyecanlı.”

Onun hevesiyle gülümsedim ama kalbim sıkıştı. Charlotte benim yaşamam gereken hayatı yaşıyordu. Yaşadığımı düşündüğüm hayatı. Fark ettim ki bu artık benim hayatımdı, ötekilerin başmdan geçenleri dinlemek, kendi yaşadıklarımla bunları kıyaslamak, istekle dolmak. Ama Dr. Mulligan beni bu konuda zaten uyarmıştı ve Charlotte’ın sözlerine, hayatını benimle paylaşmak için yanıp tutuştuğu gerçeğine odaklanabilmek için elimden geleni yaptım, içimdeki tatsızlığın eriyip gitmesine izin verdim. Bu hissin geri döneceğine emindim ama o an rahatlayıp konuşmaya geri döndüm.

Doug bir süre lise müdürü olduğundan bahsetti, bizi okulundaki çocuklarla ilgili hikâyelerle eğlendirdi. Her ne kadar vermiş olduğum eğitim Doug'inkinden çok farklı olsa da anlattıklarında kendi yaşadıklarımla bazı ortak noktalar bulduğumda şaşırdım. Çocuklar birçok yönden birbirlerine benziyorlardı ve bazı anekdotlara kafa sallayarak eşlik ettim, kızlarımdan bazılarının aynı numaraları çektiklerini hayalimde canlandırabiliyordum.

Sonunda sabit bir sesle konuşabilen Jane, bir kadın sığınağında çalıştığından bahsetti. İşi ve oradaki insanlar hakkında konuşurken sesi ısındı. Mağdur kadınlar konu olduğunda en az kendisi kadar tutkulu olan iki meslektaşını ve farklı farklı bir sürü çevreden gelen kadınları anlattı. Okul bitiren veya iş bulan, hatta sadece kendi ayakları üstünde durmayı başaran kadınlardan bile gururla bahsediyordu. Anneleriyle birlikte sığınakta olan, gidecek başka yerleri olmayan çocuklar hakkında konuşurken sesinde bir üzüntü vardı. Şanssız olanlara yardım etme arzusu çok dokunaklıydı ve kendimde de bu arzuda bir parça olmasını umdum.

Pek konuşmadım, sadece dinleyip her şeyi hafızama almaya çalıştım ve erkenden Connor araya girip aileme gitme zamanlarının geldiğini söyledi. Ayağa kalktık ve önce Charlotte bana yaklaştı.

“Yakında geri geleceğiz. Oğullarım Diana Teyze’leriyle tanışmaya can atıyorlar.” Beni kendine çekti. “Sana tekrar kavuştüğüm için çok mutluyum,” dedi, duygu dolu bir sesle.

Sonra Doug sarılmak için beni kendisine çekti, sert bir sesle konuştu. “Bir yerlerde olduğunu her zaman biliyordum, Dee-Dee,” dedi ve bu lakabım kalbimi ısıttı.

En son, Jane iki elimi de tuttu ve gözlerimin içine baktıktan sonra beni kendine çekti. Ondan daha uzundum ve bu neredeyse büyük kızlarımdan birine sarılmak gibiydi ama onlara sarıldığım zamanların aksine *ben*, Jane’den güç alıyordum. Jane kulağıma fısıldamak için parmak ucunda yükseldi. “Seni çok seviyorum, Diana.”

Doug kolunu karısının etrafına, kızının omzuna doladı ve bir

arada odadan çıktılar, kapı kapanmadan önce Jane arkasına son bir kez baktı. Onlar odadan çıkarlarken gözyaşlarımı tuttum. Onlar gider gitmez bir sandalyeye yığıldım, duygusal olarak bitkin düşmüştüm ve biraz tedirgindim. Connor, Jay ve Dr. Mulligan, ailemin oturduğu sandalyelere oturdular.

Birkaç dakika kimse konuşmadı. Sessizliği ilk bozan ben oldum. "Sırada ne var?"

GEÇMİŞ

O gün açık artırma günüydü. Kızlar yaşlarına göre tek sıra olmuşlardı, sessizlerdi ama huzursuzca kıpırdanıyorlardı. Artık asla olmadığı kadar açık artırmaya hazır kızımız vardı. On ikiyle on yedi yaşları arasında sekiz taneydiler. Kızlarımı özleyecektim ama etrafta daha azı olacağı için mutlu da olacaktım. Hepsi sade beyaz elbiseler giymişlerdi, saçları toplanmıştı.

"Lütfen alt kattaki büyük odada sıralanın," dedim aralarında en büyük olan Rochelle'e, o da lafımı dinleyip döndü ve merdivenlerden indi, kızlar da onu takip ettiler. Koridorda parmak ucunda ilerleyip küçük kızlara bir göz attım. Sonraki kuşağım. O gün alt kattaki kızların hepsi alınmayacaktı ve geride kalanlar küçük kızlara yardım edecek ya da geneleve gönderilecekti.

Küçük kızlar bebeklerle oynuyorlardı. Beş kişilerdi, en küçükleri daha altı yaşındaydı. Nasıl bir ebeveynin onu istemeyeceğini anlayamıyordum ama her zamanki gibi, kalbimde onun için çok yer vardı. Chloe adını vermiştim ona. Grubun en büyüğü olan on yaşındaki Samantha onun yanında oturuyordu, onu da oyuna dahil etmeye çalışıyordu. Kız sonunda ısınacaktı. Hep ısınırlardı. Passion diğer üçünü meşgul tutuyordu ama Samantha'yla Chole'yi de göz önünde tuttuğunu biliyordum. Kendi müşterileri için özel olarak eğitilen kızlar başka bir odada tamiratla uğraşıyorlardı.

Beni görüp oyunlarına katılmamı istemelerinden önce oradan kaçtım. O an başka kızların yanında olmalıydım. Glen'in Passion'ın etrafta kalıp bana yardım etmesine izin vermesine müteşekkirdim. Kızın da başkasını dinleyeceği yoktu. Glen onu geneleve göndermekle tehdit etti. İlk defa bu kadar büyük kavga ettik. Kavgadan kırk bir el bileğiyle ayrıldım ama ben kazandım. Passion kaldı. Müşterilerimiz oradayken küçükleri güven-de ve sessiz tutacaktı.

Alt katta, kızları onlara gösterdiğim gibi durur halde buldum. Elleri önlerindeydi, omuzları gerideydi, gözleri önlerine bakıyordu. Glen sıranın önünde volta atıyor, kafa sallıyordu. Basamakların bitiminde duraksayıp onu süzdüm. Çok yakışıklıydı. Üstündeki lacivert gömlek gözlerini vurguluyordu ve koyu renk saçları özenle karıştırılmış dalgalar halinde kulaklarına düşüyordu. Müşterileri nasıl etkilediğini anlamakta hiç zorlanmıyordum. Ona bakmak bile bana bir güvenlik ve tatmin hissi vermeye yetiyordu. Gözlerini kaldırdı ve beni ona bakarken yakaladı, yüzüne bir gülüş geldi.

Glen bana yaklaştı, kollarını belime doladı ve beni basamaktan havaya kaldırdı, etrafımda döndürdü, sonra da bırakıp dudaklarımı sertçe öptü. "Mükemmel görünüyorsun," dedi ve karnımın ısındığını hissettim. Popoma hafifçe vurduktan sonra kızlara döndü. Glen'in bazı muhafızlarının odada konumlandıklarını izledim ve midemdeki sıcaklık endişeye dönüştü.

"Burada bir açık artırma yapmak tehlikeli mi?" diye sordum. Eski evimizin yakınındaki eski bir depo ayarlanmıştı ama birkaç gün önce Glen eve gelip açık artmayı evimizde düzenleyeceğimizi bildirmişti. Bir neden vermemişti. Asla neden söylemezdi ve sormaya cesaret edemiyordum.

"Yoo." Glen kafasını iki yana salladı. "Adamlarım daha çok müşteriler parasını vermeden ürünleri ellemesinler diye tutuyorum.

"Ürün" terimini duymamla betim benzim attı. Bazen Glen kızlarımızı insan olarak görmüyor gibi geliyordu. Ama bu düşünceyi kafamdan attım. O da kızları benim gibi seviyordu ve

onlar için iyi şeyler istiyordu. Sokağa düşseler elde edebileceklerinden daha iyi şeyler. Ya da ölseler. Muhafızların sırtlarına astıkları büyük silahlara baktım.

“Nereden geliyor bunca silah?” diye fısıldadım ve karşılık olarak kolumun içi çimdiklendi. Ciyaklamamak için dudağımı ısırdım.

“Çok soru soruyorsun, Clara.” Glen’in sesinde bir uyarı vardı. “Seni ilgilendiren konulara bak sen. Kızlara bak.”

Kafa salladım, bir daha konuşmaya korktum, Glen de uzaklaşıp adamlarıyla bir şeyler konuştu. Kapı zili çaldı ve müşteriler gelmeye başladı.

Her tarafa içecekler yerleştirilmişti. Odanın uzak köşesinde teklifleri almak için bir masa kurulmuştu. Sessiz bir artırma olacaktı, hem müşteriler hem kızlar sadece numaralarla tanınlanacaktı. Çizginin yanında dolanıp kızların istenenleri yapmada sorun yaşamadıklarından emin oldum. Müşterilerin kızlara dokunmaları yasaktı ama onlardan hareket etmelerini isteyebiliyorlardı. İlgileri ve zekâyı belirlemek için soru sormalarına da izin vardı. Kızlarımla gurur duyuyordum. Hepsi sorulan soruları ciddi bir tavırla ve harika telaffuzlarla yanıtladılar. Glen odanın öteki tarafında gururla gülümsüyordu ve asıl gurur duyduğunun ben olduğumu biliyordum.

Açık artırma hızla devam etti ve çok geçmeden neredeyse bitti. Glen’in en yüksek teklif verenleri bulmak için sayım yapma zamanı gelmişti. Her kız yanında götürmek için küçük bir çanta taşıyordu. O sabah vedalar edilmişti. Odada Glen’i aradım ve onu kırklarında görünen bir adamla yoğun bir konuşma yaparken buldum. Aşırı odaklanmaktan Glen’in alnı kıvrılmıştı ve ağzının kenarları aşağı kıvrılmıştı. Adam elleriyle jestler yapıyordu, havayı seri hareketlerle bıçaklıyordu. Glen ona kafa sallayana kadar ilgiyle onları izledim. Glen başını kaldırdığında hemen beni buldu. Kaşlarını daha da çattı ama uzun, kararlı adımlarla bana doğru geldi.

"Clara, lütfen gidip küçük kızları aşağı indir." Glen'in talimat veren sesi dümdüzdü. Anlamadım.

"Müşteriler gitmeden önce mi? Önce açık artırmayı bitirmemiz gerekiyor mu?"

Bir anda havada bir el gördüm ve elin suratıma inmesiyle güçlü bir şakırtı sesi duydum. Elim yanağıma fırladı ve nefessiz kaldım. Oda sessizleşti. Onlara bir bakış attığımda kızlarımın gözlerinin kocaman olduğunu gördüm ama dikkatim hemen Glen'e döndü.

"Sakin beni sorgulama," diye fısıldadı. Daha yüksek sesle konuştu sonra. "Git kızları getir. Hemen."

Dikleşirken gözyaşlarımla savaştım. Kafa salladım ve hızla merdiveni tırmandım. Yatak odası kapısının dışında duraksadım. Ahşabın ardında minik seslerin neşeli tonlarını duyabiliyordum ve başlarına gelecek şey beni korkutuyordu. Onlar evimizi terk etmeye hazır değillerdi. Tokmağı çevirirken boğazım daraldı. Kızlar şaşkınlıkla gözlerini bana diktiler.

"Bay Glen hepinizin alt katta bize katılmanızı istiyor," dedim, sesimi iyimser tutmaya çalışarak. Passion temkinli gözlerini bana dikti ama küçük kızların bebeklerini ortadan kaldırmalarına yardım etti ve en yakınındaki iki kızı ellerinden tuttu. Chloe'nin bir elini ben tuttum, Samantha da ötekini. Sadece yedi yaşındaki son kız boş elime tutundu. Merdivenlerden karmakarışık, düzensizce indik, önceki kızlara hiç benzemiyorduk. Açık sahanlık, müşterilerimizin bizim ilerleyişimizi görmelerine imkân veriyordu ve ben tüm gözlerin üstümüzde olmasının ağırlığını hissediyordum. Kızları büyük kızların önünde yaş sırasına dizdim, sonra da Passion'ın kolunu tutup geri gittim. Bazı müşterilerin Passion'ı incelediklerini gördüğümde onu dürttüm. "Git yukarıda bekle." Sessizce konuşmuştum ama Glen'in bana baktığını gördüm. Emrime karşı emir vermedi ve Passion geri gidip hızla üst kata çıktı.

Glen'le konuştuğunu gördüğüm müşterinin küçük kızları ilk inceleyen olması beni şaşırtmadı. Adam onların boyuna eğildi ve

kısıp sesle onlarla konuştu. Chloe'ye geldiğinde bir şey söyledi ve kızı kıkırdadı. şok içindeydim. Adam doğrudu ve kafa salladı, Glen de açık artırmanın kazananlarını okudu.

Her müşteri ücretini ödemek için Glen'le birlikte onun ofisine gitti ve dışarı çıkıp kızını aldı. Büyük kızların sekiz tanesi yeni ev buldu. Chloe'yi güldüren adam sona kaldı. O ve Glen uzun bir süre ofiste kaldılar, kızlar huzursuzlandı. Glen'in adamları heykel gibi hareketsiz kalarak dikkatle etrafı izlediler. Glen odadan çıktığında derin bir nefes aldım.

Adam Chloe'yi aldı. Yedi yaşında olanı Amanda'yı da. Kız ciyakladı ve ağladı, adam da onun ağzına tokadı yapıştırdı. Kendime hâkim olamadım. Ona saldırdım, ittirdim.

"Clara! Hayır!" diye bağırdı Glen bana. Kolumu tuttu ve beni odanın karşı tarafına fırlattı. Kafam merdiven korkuluğuna çarptı ve her şey karardı.

şİMDİ

Ertesi sabah tekrar toplanıp soruştırmada doğrudan yer almaya karar verdiğim için stratejimizi konuştuk. Tekrar sorgu odasındaydık ama burası bana eskisi gibi bunaltıcı ya da göz korkutucu gelmiyordu. Artık bu sürece direnmiyordum. Artık hiçbir şeyi sakınmıyordum. Ailemle bir araya gelmek, bulmacanın son parçasıydı. Tercihimle birlikte midem düğüm düğüm olmuştu ama kendim ve çocuğum için, geleceğimiz için doğru şeyi yaptığımdan şüphem yoktu.

Connor sayısız dosya klasörlerinden birini çıkardı ve açtı, masanın ortasına kaydırdı. Bay Harrison'ın yüzünün bana dik dik baktığını görünce nefesim kesildi. Güney Dakota'dan beri adamın yüzü zihnime kalıcı olarak kazınmıştı ve kollarımdaki tüyler diken diken olmadan onu düşünemiyordum. Bununla birlikte, bu fotoğraf belli ki adam biraz daha gençken çekilmişti.

Hâlâ o ürkütücü havası vardı, fotoğraftaki halinin aksine, ağzının etrafında daha az çizgi vardı ve gözleri onunla tanıştığımdaki hali kadar donuk değildi.

“Sanırım bu adamı tanıyorsun,” dedi Connor, ona baktığımda kaşını kaldırarak.

Kafa salladım. “Bay Harrison. Evet.”

“Richard Harrison onun kullandığı birçok isimden biriydi. Doğum adı Fred Mundy. Şüpheli kişiler ve kurumlarla birçok işi oldu, birçok işe parmak attı, yani bir yıl önce ölü olarak ele geçirilmesi hiç sürpriz değildi.”

Yumruklarım sıkıldı. Glen’in baştan beri korktuğu şey bu olmalıydı. Bay Harrison’ı bir şekilde bize bağlamaları. Uyarıları artık mantığıma daha çok oturuyordu. “Bu alanda birçok gizli ajanımız var, birçok şüpheli organizasyonu kontrol ediyorlar. Fred Mundy bulunduktan birkaç ay sonra bu ajanlardan biri yasadışı bir genelevle ilgili bir ipucunun peşindeydi. Araştırmaya çıktığında konuştuğu kız, kulağının arkasında çok ayırt edici izler taşıyordu.”

Masanın üstüne başka bir fotoğraf kaydırıldı. Küçük bir dövmenin yakınlaştırılmış haliydi bu, her noktasında yıldız olan bir X. “Mundy’nin işaretiydi bu. Sanıyoruz ki bir güvenlik önlemi olarak kızlarını ele geçirir geçirmez onlara dövme yaptırıyordu. Bazen iş ortaklarına onlardan bahsedirdi ama genelde bu bilgiyi yalnızca işine yaradığında verirdi.”

Gözlerimi fotoğrafa diktim. Bunu kızlardan herhangi birinde gördüğümü hatırlamıyordum, Genevieve’de bile ama dedikleri şekilde tasarlanmış gibi duruyordu. Tekrar Connor’a baktım. “Yani sizin adamlarınız, nasıl, bunun Harris... Mundy’nin kızlarından biri olduğunu mu düşünmüş? Neden hemen baskın yapmadınız?”

Connor suratını ekşitti. “Çok kişi öyle yapmak istedi ama biz genelevin buzdığının sadece görünen ucu olduğunu biliyorduk. Daha fazlasını istiyorduk. Büyük patronun işlettiği bir açık ar-

tırma kulağıma geldi, biz de bekledik. Ve plan yaptık. Ama mekâna gittiğimizde hiçbir şey bulamadık.”

Açık artırma günü. Mekânın son anda değiştirilmesi. “Birisi onlara haber vermiş olmalı,” dedim masadan gözlerimi ayırmadan. “Evde bir açık artırma yapmıştık. O gün bir sürü iyi kız kaybettim.” Küçük kızlar. O kızları ve açık artırma planlandığı gibi depoda yapılırsa kurtarılabilecek olduklarını düşündüğümde gözlerim yaşlarla doldu. Kendimi sarsıp suçluluk duygusunu üzerimden attım ve omuzlarımı dikleştirdim. Eğer bu bilginin beni ezip geçmesine izin verirsem onlara hiçbir faydam olmayacaktı. Açık artırmanın detaylarını anlattım, hâlâ zihnimde tazelerdi. Ajanlar telaşla not aldılar.

Connor ben bitirdiğimde gözlerini kaldırdı. Ben kendimi bin yıl yaşlanmış gibi hissetmeme rağmen yüzü onu tanıdığımdan beri bu kadar neşeyle dolmamıştı. “Başka?” Bunu bir an önce bitirmek en iyisiydi.

Connor ve Jay birbirlerine baktılar. “Mae Lawson aleyhinde bir dava hazırlıyorduk,” dedi Connor, boğazını gergince temizleyerek. Anne hakkında nasıl şeyler hissettiğimden artık emin değillerdi. Ben bile beni yetiştiren ve hayatım boyunca bana yalan söyleyen kadın hakkında neler hissetmem gerektiğinden emin değildim. “Yardıma ihtiyacımız var.”

Başımı salladım. “Elimden geleni yapacağım.”

“Ayrıca tüm işlerin belgelerini bulmayı umuyoruz,” dedi Jay ve Connor ona bir bakış attı. “Ne? Bir şeyler bilebilir.”

“Belgeler mi?” diye sordum. Biraz düşündüm. “Dinleme ve bilgi toplama konusunda uzmanlaştım,” dedim. “Çok soru sormadım ama sessiz kaldığımda çoğu yanıtlandı.”

Connor hevesli duruyordu. Beni buraya getirdiklerinden beri bunu beklediğini biliyordum. Bu noktada, yaptığım her şeyi telafi edebilmek için ne gerekiyorsa yapmaya gönüllüydüm. Ya da en azından kendimin ve beni yetiştiren ailenin günahlarını çıkarmaya.

“Aradığınız şeyi bulmanıza yardımcı olabilirim. Ama beni eve geri götürmeniz gerekecek.”

Connor kaşlarını çatı. “O konuya bakmam gerekecek. Önce Mae’ye odaklanalım, sonra ilerleriz.”

Connor’ın beni korumak istediğini biliyordum ama artık korunmayacaktım. O, cevapları istiyordu ama ben onları pasifçe vermeyi reddediyordum. Hakkımı savunuyordum. Anne’yle başlayarak.

“Onu en yakın ne zaman ziyarete çağırabilirsiniz?”

Jay sırtıttı. “Burada işimiz biter bitmez onu arayıp davet edeceğiz. Ona senin fikrini değiştirdiğini, onu görmek istediğini söyleyeceğiz.”

Kafa salladım. “Güzel.”

Beni izlediler, o gün onlarla daha ne kadar şey paylaşmaya niyetli olduğumu ölçüp tarttılar.

Arkama yaslandım, kollarımı kavuşturdum, zihnim ilk konuşmamıza gitti. “Yani Mundy’nin işaretini Glen’in kızlarından birinde bulmanız mı işleri tüm bunlara getirdi?”

“Onun gibi.” Connor boğazını temizledi. “Zaten genelev konusunun üstündeydik ama ilk planları yaptığımızda konunun ne kadar derin olduğu konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Eğer o kayıtları ele geçirebilirsek Glen’inki gibi daha çok organizasyonu kapatacak kanıtımız olabilir, ayrıca Mundy’yle de daha çok bağlantı bulabiliriz. Anlaşmalarını geriye doğru takip edip ona ihanet edeni bulmak istiyoruz, gerçi Glen’in davasına kıyasla ikincil bir amaç bu.”

Parmaklarımı kollarımda tıklattım ve dudaklarımı büzdüm, sonra öne eğildim. “Ya sandığınız gibi ikincil değilse?” diye sordum.

Connor’ın alını kırıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Mundy’nin tam olarak nasıl öldüğünü size söyleyebilirim.”

GEÇMİŞ

Joel kiralanın ciplerden biriyle pansiyona geldi, bu kez yanında sürücü yoktu. Ben arkaya bindim, Glen de Joel'un yanındaki koltuğa oturdu. Kısık seslerle konuştular ve Joel dönüp bana baktı ama ben gökyüzünü dolduran parlak yıldız ışıklarına kendimi kaptırmış gibi yaptım. Bu, gece gökyüzünü son kez engelsiz şekilde görüşüm olabiliirdi ve tadını çıkarmak istiyordum.

Yıldız ışıkları çok geçmeden Bay Harrison'ın malikânesinin etrafındaki parlak spot ışıkları yüzünden silikleşti. Kapı halihazırda açıktı ve evin ön kısmına doğru ilerledik. Ev karanlık görünüyordu ama üst kattaki kalm perdelerin arasından bir dilim ışık sızıyordu. Perdeler titreştiğinde izlendiğimizi anladım. Arabadan çıktık ve ben kendimi hemen Glen'in dibine yapıştırdım, onun gözünün önünden ayrılmamaya söz verdiğimi unutmadım. Kapı açıldığında oraya çıkan merdivenin ilk basamaklarındaydık.

Daha önce gördüğümü hatırlamadığım açık tenli bir adam kapıyı bizim için açık tuttu, tek kelime etmedi, yalnızca zemine ve bize ara ara sinsi bakışlar attı. Kapı arkamızda tıkırdayarak kapandı ve adam kilidi çevirdi.

"Karanlıkta kimlerin gezindiğini asla bilemezsin," dedi, balgam dolu boğazında hırlayan sesiyle. "Dikkatten zarar gelmez." Başka bir şey demeden bizi aşına olduğumuz merdiven sahanlığına yöneltti. Girdiğimiz oda tıpkı eskisi gibiydi ama içeride koltuğunda oturan Bay Harrison ile onun kolçağma tünemiş Genevieve dışında biri yoktu. Artık odanın kitap raflarıyla çevrelendiğini görebiliyordum, bir çeşit çalışma odasıydı burası. Büyük alana serpiştirilmiş bir sürü sandalye vardı ve Bay Harrison geniş bir masanın ardında oturuyor, bir şeyler çiziktiriyordu, Genevieve ise parmağını onun omuzlarında tembel tembel gezdiriyordu.

Bizi içeri alan adam boğazını temizledi ve Harrison gözlerini kaldırdı. Ürkmemişti, bu yüzden bizim içeri girdiğimizi yalnızca fark etmemiş gibi yaptığını sezdim. Genevieve bizi izlerken dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Midemin kaskatı kesildiğini hissettim.

“Tekrar merhaba, Glen,” dedi Harrison, ayağa kalkıp masanın etrafında dolandı. Genevieve yerinden olmuştu ve o duruşunu düzeltirken kendime hâkim olamayıp sırttım. Harrison bana baktı, küçük gözleriyle beni süzdü. “Seni tekrar görmek benim için zevk, Clara.”

Başımı ona doğru eğdim ama hiçbir şey söylemedim.

“Bay Harrison, bu toplantının nedeni nedir, efendim?” diye sordu Glen, sesi sakindi. “Daha önce işimizi hallettiğimizi düşünmüştüm.”

“Evet, evet, öyleydi, oğlum,” diye başladı Harrison ve Glen kendisine hitap edilirken kullanılan kelimeyle gerildi. Daha önce kendisine gösterilen bu buyurgan tavrı zarıfçe idare etmişti ama soğukkanlılığını bu kez güçlkle koruduğunu anlayabiliyordum. “Anlaşmamızın üzerine şöyle bir göz gezdiriyordum, senin adamın,” diyerek kafasının hafif bir hareketiyle Joel’u gösterdi, “kızları alıp gittikten sonra ve şunu söylemeliyim ki yaptığımız anlaşmanın pek de adil olduğunu düşünmüyorum.”

Glen yumruklarını sıkıp gevşetti, hareketi Bay Harrison’ın dikkatinden kaçacak kadar seriydi ama Genevieve’in değil. O, bana kaşını kaldırıp baktı. Ben onu görmezden geldim ve Glen’i izledim.

“Ben sizin şartlardan memnun olduğunuzu sanmıştım.” Bu kez Glen’in sesine öfke hâkimdi. Parmaklarımı onun sırtında gezdirdim, onu sakinleştirmeye çalıştım. Hafifçe nefes verdi.

“Ama seçtiğiniz kızlar... Clara’nın seçtikleri,” diye kendini düzeltti Harrison, “benim en iyilerimdendiler.”

“Evet, anlıyorum bunu,” dedi Glen. “Size makulden de öte bir ücret ödedim.”

“Ondan pek emin değilim.”

Glen bir nefes aldı. "Babamla aranızdaki geçmişe dayanarak size biraz daha ödeme yapmaya hazırım, efendim, bir iyi niyet göstergesi olarak. İstedığınız fiyatı söyleyin bana."

"Ben para istemiyorum, oğlum." Bay Harrison'ın gözlerinden bir parıltı vardı. "Hatta bana istediğimi verirsen sana iki kız daha hediye edeceğim."

Bu işin gittiği yeri beğenmiyordum.

"Nedir ücret?" diye sordu Glen ve kolunun titrediğini hissettim.

"O."

Glen dehşet içindeki gözlerini bana çevirdi ve ben bakışlarımı onun gözlerinden Bay Harrison'a, eğik parmağını bana doğrultan adama çevirdim.

"Taşak geçiyorsun," dedi Glen boğuk sesiyle. "O, pazarlık masasmda değil."

Harrison elini indirdi. "Koy o zaman. İyi konuşuyor, göze hoş görünüyor ve kızlarım ona övgüler yağıdırıyor. Bence operasyonuma harika bir katkı olur."

"O satılık değil." Glen'in sesi yavaş yavaş öfkeyle dolmaya başlamıştı.

Arkamızda kapı açıldı. Harrison iç geçirdi. "Böyle bir duruş sergileyeceğinden korkuyordum, oğlum." Bir tıkırtı geldi ve arkama döndüğümde bize doğrultulmuş bir silah gördüm. "Bu halde arzu ettiğim şeyi zorla almak zorunda kalacağım."

Glen sertçe yutkundu, boğazı inip kalktı. Joel'la bakıştı ve Joel nerdeyse belli belirsiz ona kafa salladı. İkisi kendi aralarında bir lisana, konuşma gerektirmeyen bir iletişim şekline sahipti. Birlikte büyümüşlerdi. Aralarındaki bağı kısılandıgım zamanlar olmuştu ama o an buna minnettardım.

"Genevieve, Clara'yı yeni odasına götür." Genevieve masanın etrafında yürüdü ve kolumu kavradı, uzun, pençe gibi tırnakları derime geçti. Beni kapıya doğru çekmeye çalıştı ama direndim. Glen'e onun yanından ayrılmayacağıma söz vermiştim ve bozulan sözlerin sonuçları ağır oluyordu.

Büyük eller sırtıma indiğinde ve öne doğru itildiğimde şaşırdım. Öne düşüşümü durduramayarak Genevieve'in üstüne yığıldım ve ikimiz de yere devrildik. Büyük bir homurtu, bir de çatırtı duydum ve gözlerimi kaldırdığımda soluk tenli adamın öldüğünü gördüm, boş gözlerle ve alnında minik bir delikle tavana bakıyordu, Joel da Bay Harrison'ı kollarından kavramıştı. Silahı Glen tutuyordu.

Altımda bir hıçkırık duydum ve gözlerimi indirdiğimde Genevieve'in kocaman gözleriyle Harrison'a baktığını gördüm. Havaya sıçradım ve geri gidip ondan uzaklaştım, bir köşeye çekildim ama Genevieve beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Benim varlığımı unutmuştu.

"Özürlerimi sunarım, Bay Lawson," dedi Bay Harrison, yalvaran bir sesle. "Sizi suistimal etmeye kalktım. Lütfen..."

"Beni küçümsüyorsun, tıpkı babamın yaptığı gibi," dedi Glen sıkılı dişlerinin arasından. "Ama sen bunun bedelini ödeyeceksin."

Joel, Harrison'ı dizlerinin üstüne çöktürdü. Harrison öksürmeye başladı, sözcükleri anlaşılıyordu. Afallamış halde Glen'i izledim. Bunu gerçekten yapacak mıydı?

Ve yaptı. Silah sesi büyük odada yankılandı ve Harrison yere yığıldı. Genevieve feryadı bastı ve arkasındaki kitaplığa geriledi. Glen silahı ona çevirdi. Hemen duyulan patlama sesiyle Genevieve yere yığıldı, görmeyen gözlerinden yaşlar hâlâ süzülmeye devam ederken.

Glen duraksamadı. Elini bana uzattı ve tereddütsüzce ona tutundum. Joel masanın üstünde bir şeyler aradı, daha önce fark etmediğim bazı şeyleri bir çantaya tıktırdı. "Gidelim, Joel," dedi Glen telaşla.

Evden kaçtık ve Joel bilmediğimiz arka yollarda bize kâbus gibi bir yolculuk yaşattı. Araba eyaletlerarası yola, özgürlüğe, evimize doğru hızla ilerlerken, son otuz dakikanın izlerini zihnimden silmeye çalıştım. Bir tek şey hariç.

Glen beni hayatı pahasına koruyacaktı.

ŞİMDİ

O gün yeni bir odadaydım, küçük bir oturma odasına benzer, büyük pencereleri ve rahat kanepeleri olan bir odada. Burası bana Dr. Mulligan'ın ofisini hatırlatıyordu ama içeride bir masa ya da dosya dolabı yoktu, duvarlardaki çerçevelerin içleri de sertifikalar ve diplomalar yerine çiçekli resimlerle doluydu. Annem benim oturduğum kanepenin karşısındaki sandalyeye oturdu. O gün yalnızca ikimiz olacaktık. Babam çalışıyordu, Charlotte'ın da oğullarından birini dişçiye götürmesi gerekmişti. Ama ben, normal şartlar altında beni yetiştirmiş olması gereken kadınlara baş başa kalmış olmamızdan çok memnundum.

Annem sandalyesinde kımıldandı ve onun da tıpkı benim kadar heyecanlı olduğunu fark ettim. Bu farkındalık beni sakinleştirdi ve ona gülümsedim. "Üzgünüm... Sana nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum."

Gülerek biraz rahatladı. "Nasıl rahat edersen. Belki de Jane diyebilirsin önce." Elini benimkinin üstüne koydu. "Bana anne demeni istemediğimden de değil ama belki başta daha kolay olabilir..."

"Jane iyidir." O bana Jane'i önerene kadar ona ne demek istediğimden emin olamamıştım. Bir süreliğine böylesi doğru olacak gibi geldi.

"Bir de..." Jane tereddütlüydü. "Sana Clara dememi ister misin? Sana öyle dediklerini biliyorum, şeyden..."

Şaşkınlıkla bir süre durup bunu düşündüm. Bana beni tanıdıkları adımla hitap edeceklerini düşünmüştüm. Beni kaçıran insanlar tarafından verilen adı kullanmayı düşüneceklerini tahmin etmemiştim. Ben ne istiyordum? Bu soruyu ne sıklıkta ciddi ciddi düşünmüştüm ki?

"Elbette Clara denmesini istersin," dedi Jane, ben yanıt ver-

meyince. "Sormam aptalcaydı." Getirdiği çantayı karıştırdı. "Tırnaklarını boyamak ister misin acaba diye düşündüm." Sesi tereddütlüydü, çok yabancı bir noktaya adım atıyordu çünkü. "Yani birbirimize dik dik bakmaktansa bir şeyle meşgul olsak iyi olur diye düşündüm galiba. Ya da sadece konuşabiliriz." Avuç dolusu oje şişesini kahve masasına bıraktı. "Sen nasıl istersen."

Öne uzandım ve gözümün önündeki gökkuşağının üstünde parmaklarımı gezdirdim. Bana çiftlikte kızlarımla birlikte içinde oynadığım çiçek tarlalarını hatırlatan bir açık sarı buldum. İçim birazcık acıdı. Dr. Mulligan bana, beraberinde getirebileceği üzüntü ve acılara rağmen mutlu anılarıma tutunmamı söylemişti. Sonuçta on yedi yıllık anılarımı kaybetmek istemezdim, böyle demişti doktor.

"Sen sürer misin bana?" diye sordum, şişeyi Jane'e doğru uzatarak. Gülüşüyle bütün yüzü yükseldi ve gözlerindeki tereddüt kayboldu.

"Mutlu olurum, D..." Boğazını temizledi. "...canım. Önce sağ el bence."

Elimi sabit tutan avuçlarının içi pürüzsüz ve kuruydu. Teni yumuşak ve sıcaktı, birbirimize çok az temas etmemize rağmen o güvenlik hissini bir kez daha duydum. Birkaç dakika boyunca sessizce oturduk, ikimiz de tırnağımın yüzeyinde kayan parlak sarı ojeye odaklandık. Sıvının serinliği, süren kadının sıcaklığına zıtlık oluştuyordu.

"Jane," diye başladım ve sesimdeki hafif titreme, onun gözlerini kaldırmasına neden oldu. Bakışlarında bir sorgu vardı. "Merak ettim de... bana küçük bir kızken nasıl biri olduğumu anlatabilir misin? Pek bir şey hatırlamıyorum da..."

Gözlerinde bir acı belirdi ama neredeyse hemen yok oldu ve dudaklarının kenarları yükseldikten sonra Jane işine geri döndü.

"Tabii." Derin bir nefes aldı. "Nereden başlasam... Sen her zaman özel biriydin. Doğduğun andan itibaren, Charlotte'ın sana büyüklük taslamasına izin vermedin. Tüm arkadaşlarım senin daha geç yürüyeceğini, daha geç konuşacağını, o senin etrafın-

da bunları yaptığı için her şeyi Charlotte'tan daha geç yapacağını söyledi. Ama hiç de öyle olmadı." Güldü. "İlk adımların on aylıkken attın. Zekiydin de ama o kadar küçükken yürüyecek kadar değil!" Eli bir anlığına benimkini bıraktı ve yüzüme geldi. Parmaklarım saçlarımın başladığı yere sürttüğünde irkildim. "Bu yara sen on bir aylıkken oldu, kedimiz Freckles'ın peşinden koşmaya çalıştın." Her zaman benimle olan ve bu yüzden fazla dikkatimi çekmeyen ince beyaz çizgiyi takip etti. "Bacakların vücudunun üst kısmına yetişemedi ve piyano sandalyesine girdin. Bu ilk kazandı, bundan sonra da bir sürü yaran, beren oldu ama öğrendin." İşine geri döndü, tekrar tırnaklarıma doğru eğildi.

Boştaki elimi yaraya götürdüm, ara ara merak ettiğim ama çok da üstünde durmadığım kabarık çizgiyi yokladım. Kaçırdığım şeylerin büyüklüğü beni ezmekle tehdit ediyordu. Jane, Doug ve Charlotte'la birlikte büyümüş olsaydım yaramın hikâyesi tekrar edilirdi, her yıl, tatillerde, doğum günlerinde, ne zaman bir sakarlık etsem. Belki de bu bir aile şakası olabilirdi, ötekilere bir uyarı olabilirdi. "DeeDee'lik yapma!" Ama öyle olmamıştı, yirmi üç yaşındaydım ve bunu ilk kez öğreniyordum. Gözümünden dışarı bir damla yaş kaçtı ve Jane fark etmeden onu sildim.

"Başka?" Daha fazla bilgi almak için Clara olmadan önceki kız hakkında daha fazla ipucu almak için açtım.

Jane tırnaklarımı kurutmak için elimi masaya koydu ve ötekine uzandı. "Sağlam bir hayal gücün vardı. Ablanı anlattığın hikâyelerle delirtirdin." Hafif bir kahkaha ağzından kaçtı. "Oyun zamanını sessizlik zamanıyla takas ederdi seninle ama kendi oyun zamanının çoğunu kendi alanını 'hazırlayarak' geçirirdi. Tabii sen onun sessizlik zamanı kurallarına da pek uymazdın."

Tüm tırnaklarım boyanmıştı, Jane şişenin kapağını yerine oturturken tereyağını andıran renge hayranlıkla baktım. "Charlotte'la birbirimizi sever miydik?" diye sordum tereddütle.

"Kardeşiniz siz." Jane gülümsedi. "Kavga da ediyordunuz ama birbirinizi seviyordunuz. Lottie her zaman daha ciddiymi, özellikle... Eh, birbirinizi dengeliyordunuz." Pencereden dışarı

hüzünle baktı. Her zaman ikinizi genç kızlar olarak, kıyafetlerinizi değiştirken, oğlanlar hakkında konuşurken hayal ettim..." Sesi titremeye başladı, benim de gözlerim tekrar doldu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. Anne ve Baba'nın eylemleriyle etkilenen tek hayat benimki değildi. Bunu biliyordum ama ailemle her konuştuğumda daha çok farkına vanyordum. "Keşke..."

Jane uzanıp el bileklerimi tuttu, manikürümü bulaştırmamaya dikkat etti. Başta geri çekildim. Gücü beni şaşırttı ama bunaltıcı değildi. Kendimi rahatlamaya zorladım. Glen'in aksine, üzerimde hâkimiyet kurmaya çalışmıyordu. Yalnızca dinlememi istiyordu. O konuşurken doğrudan gözlerinin içine baktım, her ne kadar henüz bir araya gelmiş olsak da çok tanıdık gelen o gözlerin içine.

"Beni dinle, C-Clara." Adımı söylerken kekeleydi ama sesi güçlü kaldı. "Bu senin hatan değil. Hiçbiri senin hatan değil. O insanlar seni bizden çaldı, senden de çaldı. Sen onca yıl hayatta kalmak için elinden geleni yaptın ve..." Sesi bir hıçkırıyla çatalaştı. "Bunu yaptığın için çok mutluyum." Elleri bileklerimi bıraktı; yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Yersiz özürler ya da gereksiz suçluluklarla bir daha vaktimizi kaybetmek istemiyorum. Sen benim kızsınsın. Ve ben seni seviyorum. Seni hep sevdim."

Yanaklarım ıslanmıştı. "Ama bilmediğin çok fazla şey var. Benim hakkımda. Yaptıklarım hakkında."

Jane ben lafımı bitirmeden kafasını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Umurumda değil. Duyuyor musun? U-mu-rum-da değil. Ben seni tanımak istiyorum. Hayatını nasıl geçirdiğini bilmek istiyorum. İkimizin de canı çok yanacak ama bilmeye *ihtiyacım var*. Ve bana söyleyebileceğin hiçbir şeyin ama *hiçbir şeyin* sana karşı hislerimi değiştirmeyeceğine güvenmen lazım. Seni bir daha bırakmayacağım. Sana söz."

Ben ondan uzun olsam da annem beni kucağına çekti ve ben ağlarken bana sarıldı, benimle birlikte ağladı. Bana sanki yirmi üç yıldır sarılıyormuş gibi sarıldı, beni bir daha asla bırakmayacakmış gibi sarıldı.

Bırakmayacağına inanıyordum.

GEÇMİŞ

Hava karanlıktı ve bu hoşuma gitmiyordu. O insanlar geri geleceklerini söylemişlerdi ama çok zaman olmuştu ve sonsuza kadar burada beklemek istemiyordum. Ağlamaktan boğazım şişmişti. Annemi ve babamı özlemiştim ama o kadın onların beni artık istemediklerini ve kendisiyle ve yanındakilerle gitmek zorunda olduğumu söylemişti. Acaba Lottie'yi de başlarından atmışlar mıydı?

Çok acıkmıştım. O akşam McDonald's'tan yiyecektik ama bu yeni insanların benim tavuk nugget sevdiğimi, çizburger sevmediğimi bildiklerini sanmıyordum. Bir televizyonları olduğunu umuyordum. Ve annemin onlara Theo'yu da verdiğini umuyordum. Küçük doldurulmuş köpeğim olmadan uyuyamazdım ben. Tekrar ağlamaya başladım çünkü Theo'ya gerçekten ihtiyacım vardı.

Kapı açıldı ve o kadın karşımdaydı. Tamamen koyu renk giyindiği için ve ışık arkasında kaldığından neredeyse onu hiç göremiyordum ama korkutucuydu, bu yüzden köşeye daha da yaklaştım. Kadın aşağı uzandı ve kolumu tuttu, canım yandı.

"Aaah!" dedim. "Canım acıdı. Yapma."

Beni sarstı. "Sessiz duracaksın, çocuk."

"Benim adım Diana."

Elinin bana yaklaştığını görmedim ama kadın yüzüme bir darbe indirdi, tenim yandı ve kan tadı aldım. Bu tat metale benziyordu ve iğrençti. Dişim çıktığında hep alırdım bu tadı ama bu kez sadece yanağımı ısırmıştım. Daha fena ağlamaya başladım. Annem ve babam beni sevmeseler de bu kadından daha iyilerdi. Onlara geri dönmek istiyordum. Belki odamı daha çok temizlersem onlarla kalmama izin verirlerdi.

Kadın beni başka bir odaya sürükledi, bir mutfığa, sonra masadaki bir sandalyenin üstüne fırlattı. Oradaki tabakta bir sand-

viç vardı. “Ye,” diye emretti kadın. Sandviçi elime aldım. Yalnızca peynir ve tereyağı. İğrenç. Yerine koydum.

“Hayır teşekkürler,” dedim, kibar sesimi kullanmaya çalışarak. “Peynirli makarnanız var mı?”

Kadın üzerime geldi ve kolumu çimdirdi, sertçe. “Yapma!” diye bağırdım kelimeyi uzatarak. Bu kadın, Lottie’den daha fenaydı. Başka tek kelime etmeden sandviçimi aldı ve çöpe fırlattı.

“Bu akşam yemek yemeyeceksin Clara.”

“Benim adım Diana.”

“Artık değil,” dedi. “Benim adım Mae Anne ve bana Mae Anne diyeceksin.”

“Sen benim annem değilsin.”

Suratıma bir tokat daha indi ve süt dişlerimden birinin sallandığını hissettim. Yalnızca birkaç tane kalmıştı. Tekrar ağlamaya başladım.

“Benim etrafımda söylediklerine dikkat et Clara. Yalnızca sana soru sorulduğunda konuşacaksın. Sana söylenenleri yapacaksın, yoksa cezalandırılırsın. Eğitime yarın başlayacağız.”

Arabayı süren adam odaya girdi. “Sana sorun mu çıkarıyor, Mae?” diye sordu.

“Hayır. Halledilemeyecek bir şey yok,” dedi Mae Anne. “Glen’i buldun mu?”

“Evet, Joel’la dere kenarma gitmişler yine.”

Anne kafa salladı, sonra bana döndü. “Bu da Baba G. O ne derse yapacaksın. En yetkili o, sonra da benim. Onun cezaları benimkilerden daha ağırdır, yani uslu durursan akıllılık edersin. Eski ailen zeki bir kız olduğunu söyledi. Zeki misindir, Clara?”

Adımı tekrar düzeltmek için kuracağım cümle dilimin ucundaydı ama bunu söylemedim, yalnızca kafa salladım. Zekiydim. Bay Weisser öyle diyordu. Bir yıl sonra yetenekli çocuklar programına dahil olacaktım. Aklıma okul gelince kalbimde bir üzüntü hissettim. Acaba Mae Anne benim eski okuluma gitmeme izin verecek miydi? Önümüzdeki ay kaçırmak istemediğim bir konser vardı. Belki gerçekten iyi davranırsam gitmeme izin verirdi.

“Aferin sana,” dedi Baba G sert bir sesle. “Güzel bir kız, Mae. Birkaç yıl içinde iyi para getirir.”

“Eğitime de çok açık. Karşılık vermeyi kesmesi hiç de uzun sürmedi.” Mae Anne beni gözlerinde tuhaf bir bakışla izliyordu. “Bizim için büyük işler yapacak, Glen.”

Baba bana bir kez daha baktı ve dışarı çıktı. Anne kolumu tuttu, beni mutfaktan çıkardı ve karanlık bir koridora soktu. Bir kolyenin ucundan bir anahtar çıkardı ve koridorun sonundaki bir odanın kilidini açtı. Beni odaya kendisinden önce soktu.

“Macy’yle aynı yatağı paylaşacaksınız,” dedi Anne, çift kişilik bir yatağın üstünde bağdaş kurarak oturan, geceliğini şimdiden giymiş bir kızı işaret ederek. “Şurada yatarken giyebileceğin bir şeyler var. Banyo orada. Kızların hepsi sorularını yanıtlayabilir. Sabah gelip seni alacağım.” Mae Anne eteklerini savurarak dışarı çıktı, kapıyı arkasından kilitledi, beni elime tıktığı gecelelikle bıraktı.

Hiç kimseye bakmadım, yalnızca banyoya girdim ve üstümü değiştirdim. Minik odada üstü kahverengi noktalarla kaplı iğrenç bir lavabo vardı, klozet de üstüne oturduğumda titriyordu. Bir küvet de vardı ama kullanmak zorunda kalmayacağımı umuyordum. Bana verilen gecelik beni pek sıcak tutmuyordu, soğuk fayansların üstünden öteki odaya geri döndüm. Kıyafetlerimi nereye bırakacağımı bilemedim, bu yüzden onları yanıma alıp yatağa götürdüm ve top haline getirip yastığımın altına koydum. Onları gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

Öteki kız, Macy, örtülerin altına girmişti bile. Yatağa tırmandım, kız yüzünü bana döndü. “Selam.”

“Merhaba,” dedim. Tekrar korktuğumu hissediyordum. An-nemi istiyordum. Örtüler kaşındırıyordu ve battaniye de pek ısıtmıyordu.

“Senin adın ne?”

“Hangisi?”

Macy gülümsedi ve burada insanların gülümseyebildiğini görünce şaşırdım. Herkes çok kötü ve ciddi görünüyordu. “İkisi de.”

“Benim adım Diana. Ama bana Clara deyip duruyorlar.”

Macy kafa salladı. “Ben Macy. Eski adım Ella’ydı.”

“Ne zamandır buradasın?”

Omuz silkti. “Birkaç hafta falan.”

“Ailen seni başından mı attı?”

Macy’nin yüzünden üzgün bir ifade geçti. “Evet. Anne ve Baba, beni artık istemediklerini söyledi bana, benim yerime para almak istemişler. Yine de özlüyorum onları.”

“Ben de.” Cesur kalmaya gerçekten çok çalışsam da gözüm-den bir damla yaş aktı. “Burası hep bu kadar korkutucu mu?”

“Evet ama alışıyorsun.”

Sertçe çalınan kapı, hem konuşmamızı hem de odadaki diğer kızların fısıltılı konuşmalarını böldü. “Sessizlik zamanı, ışıklar kapansın!” dedi Anne’nin sesi. Kilit çevrildi ve Anne kafasını içeri soktu. “Sen,” dedi bana bakarak. “Her şeyin yerini öğrendin mi?”

Kafa salladım, ona cevap vermeye korkuyordum. Tekrar tokat yemek istemiyordum.

“Kıyafetlerin nerede?”

Ben cevap veremeden kadının gözleri benim yan tarafıma, yeni aldığım çilekli kek desenli tişörtümün yastığın altından çıktığı yere kaydı. Odada ilerledi, kıyafetlerimi yastığının altından aldı ve bana doğru salladı. “Kirlilerini çamaşır sepetine atacak-sın,” diye azarladı beni.

“B-ben onları yanımda tutabilir miyim acaba?” dedim titreyen sesimle.

“Hayır.”

Anne başka tek kelime etmeden banyoya girdi ve kıyafetlerim diğer kirlilerin arasına katıldığında bir hışırtı sesi duydum. Anne dışarı çıkıp arkasından kapıyı kilitleyene kadar gözyaşlarımı salmadım. Kimse bana kendimi daha iyi hissettirmeye bile çalışmadı. Ağlaya ağlaya uyudum.

ŞİMDİ

Anne'nin ziyareti için Connor'ın beni almasını beklerken gözlerimi odamdaki tavan karolarına diktim. Son ziyaretlerini reddettiğim için Anne'yi beni ziyaret etmeye davet etmek için aramama izin verilmişti. Şişen karnımı ovaladım, rahatlığı Fındık'ta aradım. Hepsini oğlum için yapıyordum. Kararımdan emin olmalıydım. Eğer niyetlendiğim şeyi yaparsam Anne hapse girecekti. Fındık ve ben özgür olacaktık.

Benim istediğim şey Glen'den bağımsız olmak mıydı? Buna henüz karar vermemiştim. O adım daha sonra gelecekti. Tabii Anne'nin suçla ilişkisi olduğunu gösterdiğimde domino taşları düşmeye başlayacaktı. Glen hakkında verdiğim bilgilerle de onun kaderi neredeyse kesinleşmişti. İhtiyaçları olan tek şey, onu sonsuza kadar içeri atmak için biraz daha kanıttı. Bir bulanlığın vücuduma dalga dalga yayıldığını hissettim. Onsuz olabilir miydim? Bunlar olmadan önce asla düşünemezdim bunu. Hayatımın yarısı boyunca o benim dünyam olmuştu ama bunun bir zorunluluk olmadığını öğreniyordum.

Bu pozisyonda olmayı hiç beklememişim. Ama Glen'in yaptığı onca şeyi öğrendikten sonra... Verecekleri ceza her neyse onu hak ettiğini düşünmeden edemiyordum. Kalbimin bir parçası, bu bilgiyle kırılıyordu. Ama öteki kısmı da onun aldığı kararlarla yok ettiği onca aile için, mahvettiği ve kaybolmaya sürüklediği onca hayat için kırılıyordu. Onlar adaleti hak ediyorlardı. Bunun anlamı Glen'i hapse tıkmak olsa da bu haklarını onlara teslim etmek istiyordum.

Bir parçam, Glen'in başka bir hayat yaşamış, bu mirasla uğraşmak zorunda kalmamış olsa nasıl biri olabileceğini merak ediyordu. Onun o heyecanlı delikanlı halini hatırlıyordum, sadece aşkı ve daha iyi bir hayat sözüyle beni bildiğim tek evimden kaçmaya

ikna eden halini. Ya o gün kaçmayı başarmış olsaydık? Ya o otobüse binip gözden kaybolmuş olsaydık? Hayatlarımızın ne kadar güzel olabileceğini hayal etmek neredeyse acı vericiydi. Kendi ailemiz olabilirdi, çocuklarımızı kendimizden daha iyi insanlar olarak yetiştirebilirdik. Glen farklı olabilirdi. En azından kendim farklı olabileceğimi biliyordum. Beni midemden yukarı çıkmakla tehdit eden suçluluk hissini bastırdım. “Olabilirdi”lerin sırası değildi.

Annem ve babam yine beni görmeye gelmişlerdi, onları bir arada görmek sihir gösterisi gibiydi. Birbirlerine âşık ve eşit iki insan. Doug, Jane’e ilgi gösteriyordu, onun rahat etmesini sağlıyordu ama gösteriş için değil. Jane omzunun üstünden arkasına bakmıyordu, hata yaptığında Doug’ın nasıl bir tepki vereceğinden endişelenmiyordu. Güveni kendisine yetiyordu ve Doug’a bağlı kalmaya da devam ediyordu. İkisinin ilişkisini benim Glen’le olan ilişkimle istemsizce karşılaştırıyordum.

Connor kapıyı tıklattı ve içeri girdi ama hiçbir şey söylemedi. Hazır olduğumu biliyordu. O içeri girdiğinde doğruldum ve o, yaruma gelip bana yardım edemeden zorlanarak ayağa kalktım. Connor yine de dirseğimi kavradı ve beni kapıya yöneltti.

“İyi misin, Clara?” diye sordu, sesinde endişeli bir tonla. “Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

Güldüm. “Bunu haftalar önce yapmamı istediğinizi sanıyordum.”

“Hazır değilsen istemiyoruz.” Elini saçlarında gezdirdi. “Güçlü birisin sen Clara. İspatlayacak hiçbir şeyin yok.”

Ama o daha cümlesini bitiremeden kafam sallanmaya başladı. “Ama var. Kendime. Artık Mae An... Mae Lawson’a karşı gelme zamanım geldi.”

Connor’ın yüzünde gurur dolu bir ifade vardı ve bir kez daha ziyaretçi alanına bileklerim kelepçelenmeden girmeme izin verildi. “Şüpheli görünecek mi?” diye sordum. “Burada yanlış bir şey olduğunu düşünmez mi?”

“Hayır,” diye lafa atladı Jay. “Daha önce de böyle girmiştin içeri. Şimdi seni tekrar kelepçelersek asıl o tuhaf görünür.”

Mantıklıydı. Jay kapıyı açıp beni içeri davet ederken derin bir nefes aldım. Bugün bu alanı kullanan başka kimse yoktu. Odaya fazladan kayıt cihazları yerleştirilmişti ve Anne söylediği, yaptığı her şeyin kaydedildiğini belirten bir belge imzalamıştı. Diğer ziyaretlerinden farklı bir durum değildi bu ama üstümde bu kez bir mikrofon olduğunu bilmiyordu. Ben de ona söylemeyi planlamıyordum.

İçeri girdiğimde Anne ayağa kalktı, kollarını uzattı. Kolların arasına girdim ve gözlerimi kapadım, onları ailemin rahatlatıcı kolları olarak hayal ettim. Soğuk ve cansız geldiler bana, bir süre sonra beni bırakınca rahatladım. Eli karnuma gitti.

“Göstermeye başlıyorsun,” dedi Anne, gözleri parlayarak. “İşte benim torunum.”

Zorla gülümsedim. “Evet. Doktorun söylediğine göre sağlıklı, her şey zamanında ilerliyor.” Ondan uzaklaştım ve eli tekrar yan tarafına düştü. “Nasılsın Mae?”

Gergince gülümsedi. “Pek iyi değilim, Clara.” Öne eğildi. Güzel. Mikrofonum lafını çok daha net şekilde algılayacaktı. “Bana sorular soruyorlar, sanki benim her şeyi biliyor olmam gerekiyormuş gibi.”

Kaşlarımı çattım. “Ama biliyordun. İş önce Baba’nındı.”

Anne elimi tokatladı, hareketi vücuduyla gizledi. Canım acımadı ama bu benim yerimi bilmem için bir hatırlatmaydı. “Sessiz ol be aptal kız. Herhalde farkındayım. Ben eğittim seni, değil mi? Ama bunu onların bilmemesi lazım.” Duraksadı. “Bir şey demedin onlara, değil mi?”

“Elbette söylemedim.” Soruya alınmışım gibi yaptım. “Sen beni bundan daha iyi eğittin.”

Anne ikna olmuşa benzemiyordu. “Bu işe karışmamam Glen’in isteğiydi, biliyorsun. O hapse girse bile hayatımın kalanını özgür bir kadın olarak geçirmemi istiyor.”

“Ya bu seninle benim aramda olsaydı?” diye sordum. Senaryodan çıkmıştım ama merak içindeydim. “Hapse benim git-

memle senin gitmen arasında bir seçim yapması gerekse Glen sence hangimizi seçerdi?"

Anne'nin gözleri kısıldı. "Böyle bir soruyu neden soruyorsun?" Gözlerinde gerçeği gördüm. Glen benim serbest olacağımı bilseydi annesini hapse gönderirdi. İçimde olduğunu inkâr etmeye çalıştığım suçluluk duygusu azaldı. Bunu kendi özgürlüğümü kazanmak için yapıyordum. Anne uzun yıllar özgür kalmıştı. Ben kendimi bildim bileli özgür değildim.

İncinmiş gibi yaptım. "Artık umurunda mıyım, değil miyim, bilmiyorum," dedim. "İş hep Lawsonlar'ı ve Lawson ismini korumaya üzerineydi ve siz beni hiç aranızdan biri gibi görmediniz."

"Görmez olur muyuz?" Anne'nin sesi yükseldi. Kadın gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Sesini tekrar alçalttı. "Odanın her tarafında dinleme cihazı var, bu yüzden sesini kısık tut." Benimle hâlâ çocukmuşum gibi konuşuyordu.

"Özür dilerim, Anne," dedim pişman bir sesle. "Haklısın. Dikkatli oluyorum. Ama onca zamanı yalnız geçirince... aklıma eski olaylar gelince merak ediyorum:..."

Anne'nin gözleri yumuşadı ama yumruklarının sıkıldığını gördüm. "Neyi merak ediyorsun, çocuğum?"

"Bana ne olurdu diye... eğer Glen beni sevmeseydi? Eğer müşteriler beni istemeseydi?"

"Öyle bir şey mümkün değildi. Eğer siz Glen'le birlikte olmasaydınız sen yine de bizim seçtiğimiz müşteriyle mutlu mesut yaşıyor olurdun. Adam sana iyi davranırdı."

"Ne yapardım ki?"

Bıkkınca iç çekince, Anne'nin sorularımdan çoktan sıkıldığını anladım. Akıllıca davranmalıyım.

"Neler yapacağını biliyorsun. Seni ne için eğittiysem. Onun sırdaşı olurdun. Lüks içinde yaşıydın, egzotik tatillere çıkardın ve adamın karısının üstlenemediği bir rolün olurdu. Glen resmin içinde olmasaydı rolünde başarılı olmak için tamamen eğitilmiş olurdun."

Dudaklarımı büzerek tereddütlüyümüş gibi yaptım. "Peki... ya öteki kızlar? Mesela... mesela Macy?"

Anne'nin yüzü berraklaştı. "Bunu mu düşünüp duruyorsun? Onca zaman geçti ve hâlâ o kızı mı düşünüyorsun?"

Başımı evet anlamında salladım, sesime güvenmiyordum. Rol icabı sormuş olmama rağmen Macy hakkında bir şeyler öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Anne bunu söylemeden önce onu hâlâ ne kadar çok düşündüğümü fark etmemiştim. O hep oradaydı, aklımın bir köşesinde yaşıyordu.

Anne'nin yüzü bir küçümseme ifadesiyle bozuldu. "Clara, o kızı sevdiğimi biliyorsun ama Macy hiç özel biri olmadı. Senin gibi değildi. Pis bir hastalık yüzünden öldü ve diğer kızlarla aynı yere kondu."

"Ona veda etmek isteseydim... buradan bir ara çıkabilirsem... nereye gömüldüğünü söyleyebilir misin?"

"Clara..."

"Lütfen, Anne." Masarın karşısına uzanıp elini kavradım.

Kadın gücünü kaybetti. "Dışarı çıktığında seni götürürüm."

Elini daha da sıktım. "Uzun süre geçerse, Anne, lütfen, söyle..." Bir damla gözyaşının aşağı düşmesine izin verdim ve Anne'nin duruşu çöktü. Kazandığımı biliyordum.

"Bir site var, eski yerleşkeden birkaç mil uzakta..." diye devam etti Anne ama artık onu dinlemiyordum. Connor tüm talimatları alacaktı. Macy'yi düşünmekten kendimi alamıyordum ve onun gibi diğerlerini, yalnız ölenleri, çürümeye bırakılanları. Bu, kalbimi ortadan ikiye bölüyordu ve bu kadınla artık aynı odada olmaya dayanamayacağımı biliyordum. Konuşmasını bitirdiğinde ona doğru eğildim.

"Anne," dedim soluksuzca, "ben... kendimi iyi hissetmiyorum... gardiyanı çağır."

Ayağa fırladı. "Yardım edin! Biri yardım etsin, lütfen!" Hermen masada benim olduğum tarafa geldi. "Ah, Clara, bu çocuğu da kaybedemezsin. Uzun vadeli etkisi olmaması lazım."

Gözlerimi ona kaldırdım. "Ne demek o?"

Elini ağzına götürdü. Parmaklarının arasından şöyle mırıldandı: “Özel çay... Hazır olmadığımı söylemişti.”

“Neye hazır olınadığımı?” Yaptığının numarayı bir an unutup Anne’nin dediği şeye odaklandım.

“Bebek çok büyük bir sorumluluk. ‘En azından yirmi beş yaşına gelene kadar bekle, Mae,’ dedi bana. ‘Sonra hazır olur belki,’ dedi. Ölüm döşeğinde bile en iyisinin ne olduğunu bilirdi, ardından geçenin en iyisi olduğunu bilirdi.” Anne sanki ben orada değilmişim gibi konuşuyordu, ellerini kucağıma almıştı ve parmaklarını birbirine geçiriyordu.

“Anne, lütfen. Sen neden bahsediyorsun?”

“Çay... sabah bulantısı çayı. O...” Devam edemedi, yüzünü ellerine gömdü.

Gerçek o an kafama dank etti ve hasta taklidi yapmayı bıraktım. O gün yediğim her şeyi ziyaret odası zeminine çıkardım. Siyah noktalar gözlerimin önünde dans etti ve yalpalayarak odadan çıkarken bana yardım eden Connor’ın sesine odaklandım.

“Geçti, Clara. İyi olacaksın. Harika iş çıkardın.” Son cümleyi beni odama geri bırakırken söyledi. “Gidip doktoru getiriyorum. İyi olacaksın.”

Bir daha asla iyi olmayabilirdim.

GEÇMİŞ

Ön girişte bir gürültü çıktığında çamaşırları katlıyorduk. “Devam edin,” dedim bana yardım eden kızlara. Gürültüye doğru ilerledim, homurdanan erkeklerin ve ağlayan bir çocuğun seslerini duydum. Ben girişe doğru hızla dalarken Glen çalışma odasından çıktı.

“Ne oluyor?” diye sordu sinirle.

Joel grubun önündeydi her zamanki gibi. O kenara çekildi ve arkadaki adamlardan biri, bir kızı öne doğru itti.

“Rose!” dedim nefesim kesilerek ve ona doğru ilerledim. Glen kolunu uzattı, beni durdurdu. Rose titriyordu, yüzü yaşlarla yıkanmıştı. Onu sarıp sarmalayıp bu adamlardan uzaklaştırmaktan daha fazlasını istemiyoordum. Ama durdum.

Rose yeni kızlarımızdan biriydi. Yalnızca birkaç aydır aramızdaydı ama normalde gelen kızlardan daha büyüktü. Büyük kızlar genellikle diğer dallardan birine getirilirdi ama Rose yeterince ürkek olduğu için Glen ona çabucak uyum sağlayabileceğimizi düşünmüştü. Yıllar süren eğitimin onun için yoğunlaştırılabileceğini ummuştı. Bu kız bir sınavdı, doğru tarzda bir kıyı kısa zamanda eğitip eğitemeyeceğimizi bize gösterecekti.

Alışma süreci iyi geçmişti. Çabuk öğreniyordu, hayli gelecek vaat ediyordu. Son turumuzdan sonra onunla ilgilenen birkaç müşterimiz olmuştu bile. Ama o an hiç de benim yetiştirdiğim hanımefendiye benzemiyordu. Saçları yüzünün iki yanına tel tel düşmüştü, aralarında dallar ve yapraklar vardı. Kıyafetleri yırtık ve pisti, sanki bazı ağaçlara takılmış gibiydi. Neler olduğunu Glen’in de anlar gibi görüldüğü sırada fark ettim.

“Kaçtı.” Bu bir soru değildi. Bu sunumla, olan bitenin yanlış anlaşılma ihtimali yoktu. “Ne kadar uzaklaşabildi?”

“Neredeyse yola kadar.” Cevap veren Joel oldu. “Çitte bir delik bulmuş. Şu an tamir ediliyor.”

Glen kafa salladı. Titreyen kızın tam önüne gelene kadar ilerledi. Korkusuna rağmen kız ona meydan okurcasına gözlerini dikti. “Neden gittin, çocuğum?” diye sordu Glen ve sesi Baba G’ye o kadar benzedi ki benim karıncalandı.

“Eve gidiyordum.” Rose sesini sabit tutmaya çalışsa da sonundaki titreyiş engel olamadı.

Glen ellerini arkasında tuttu ve onun önünde volta atmaya başladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Rahatın yerinde değil mi?” diye sordu sohbet eder gibi. “Seni burada daha memnun edebilmek için yapabileceğimiz herhangi bir şey var mı?” Kızla dalga geçiyordu. Bu, Glen’in yeni bir yüzüydü. Rose’a baktığında gözlerinde herhangi bir sıcaklık yoktu, yalnızca kurnaz bir kötülük vardı.

“Yalnızca eve gitmek istiyorum,” dedi Rose ve yaşlar tekrar yüzüne düşmeye başladı.

Glen güldü. *Kahkaha attı.* “Ah, benim canım kızım. O asla olmayacak.” Durdu ve ona döndü, yakınında kaldı ve kızın çenesini başparmağıyla işaretparmağı arasına aldı, onun yüzünü kaldırdı. “Bu tercihi yapman çok yazık oldu, Rose. Burada mutlu olabilirdin. Geleceğin parlak olabilirdi, tıpkı Clara’nın eğittiği diğer kızlar gibi.” Gülümsemek için bana döndü ama suratındaki bir soğukluk, ona karşılık vermeme engel oldu. “Ama korkarım bunun yerine yeni hayatınla bu gece tanışacaksın.”

Kızı bıraktı ve geri çıktı. Rose ağladı, vücudunda direnç kalmamıştı. Glen hiç uyardırmadan kolunu salladı ve Rose’un yanına elinin tersini indirdi. Kız çığlık attı. Onunla karışan bir çığlık daha atıldı ve bunun kendimden geldiğini fark ettim. Öne atıldım, ikinci bir darbe için hazırlanan Glen’in kolunu kavradım. Glen bana döndü, öfke içindeydi ve Rose için hazırlanan darbe benim suratıma indi. Beni duvara itti.

“Bayan Clara?” Arkamdaki koridordan küçük bir ses geldi. Livvy gürültünün ne hakkında olduğunu görmek için gelmişti. “Katlamayı bitirdik.”

Glen nefes nefeseydi. Elini kenarları tükürük kaplı ağzının üstüne kapadı. “Git kızlarla ilgilen, Clara, sonra çalışma odamda beni bekle.”

Hızla uzaklaştım, elimi suratımda Glen’in elinin tersinin indiği yere kapadım. Kızları kütüphaneye götürdüm ve onları derslerine başlattım.

“Ne oldu, Bayan Clara?” diye sordu Livvy. Hep meraklı olmuştu. Bir süredir bu konu üstünde çalışıyordum.

“Endişelenmen gereken bir şey değil, Livvy.”

“Rose ne zaman dönecek?”

“Rose geri dönmeyecek, kızlar.” Glen bunu söylememişti ama Rose’a yeni hayatına başlamasından bahsederken neyi kastettiğini biliyordum. Glen’in genelevi çok başarılıydı, işinin en başarılı kısımlarından biriydi. Rose’un yaşındaki kızların sonu

genelde orası olurdu. Keşke o bir istisna olsaydı. Başka bir başarisiz deney.

“Onun için müşteri mi geldi yoksa hemen?” Livvy’nin ses tonunda kıskançlık vardı. On iki yaşındaydı ve aramıza katıldığından beri Rose’a gıpta ediyordu. İnsanları etkilemek için hevesliydi ve kendine ait bir müşteri sahibi olmaya sabırsızlanıyordu. Yerini biliyordu ve bunun nasıl bir onur olacağını da. Bu yüzden, bu kez onu merakı yüzünden cezalandıramazdım.

Kızlarıma yalan söyledim. Bu, onlara kendilerini güvende hissettirmeye yardımcı olmanın gerekli bir parçasıydı. “Evet, bu akşam müşterisiyle olacak.”

Rose’la aynı zamanda gelen ama ondan çok daha küçük olan Maggie altdudağını çıkardı. “Ama bana geceleri kim kitap okuyacak?”

“Passion yapabilir onu. O harika bir okuyucudur.”

Maggie kaşlarını çatı. “Passion korkutucu biri.”

Biraz öyleydi. Ama küçük kız kardeşlerini çok seviyordu.

“Ona veda bile edemedik.” Yine Livvy.

“Bakın ne diyeceğim, kızlar. Yarın Rose’a bir veda töreni düzenleyeceğiz, o bizimle olamasa da. Ve ben tüm kartlarınızı, hediyelerinizi alıp ona ulaştıracağım, tamam mı?”

“Onları şimdi hazırlayabilir miyiz?” diye sordu Maggie merakla.

“Tabii.” Heyecanlanan kızlara gülümsedim. Livvy köşedeki el işi kutusunu buldu ve hep birlikte işe giriştiler, ellerinden gelen en iyi veda kartlarını hazırladılar.

“Clara.” Döndüğümde Glen’in kapı ağzına dayandığını gördüm. “Benimle çalışma odamda buluşacaktın.”

“Özür dilerim, Glen. Kızların soruları vardı, senin de işinin daha...” Orada lafımı kestim. Aslında Glen’in Rose’u yeni görevine götürmeden önce ona ne yapacağından emin değildim.

“Joel biz konuşurken onun icabına bakıyor. Daha sonra onunla birlikte gidip onu yerleştireceğim.”

Kafa salladım.

“Passion nerede?”

“Bahçedeydi. Neden?”

“Onun bir süre diğer kızlara bakmasına ihtiyacım var.”

Midem düğümlendi. Glen her ne planladıysa bu çabuk olmayacaktı. Rose’la uğraşırken giydiği acımasız maskeyi henüz kaybetmemişti ve korkuyordum. “Çağırayım.” Onun yanından geçtim ve arka kapıdan Passion’a seslendim. Kız temizlendi ve kızlara işlerinde yardım etmeye gitti. “Aşçı bir saate yemeği hazırlayacak,” dedim ona. “Gece işlerini de biliyorsun.”

Passion tüm emirlerimi sorgusuzca kabul etti. O benim sağ kolumdu, güveneabileceğimi bildiğim kızımdı. Ben... rahatsızken işi o devralıyordu. Hiçbir açıklama da istemiyordu. Glen’in bu yüzden ona bir müşteri bulmadığını düşünüyordum. Passion daha da büyürken ona ne olacağından endişeleniyordum ama şimdilik yanımda olduğu için minnettardım.

Çalışma odasının kapısını tıkladıp içeri girdiğimde Glen pencerenin önünde duruyordu, dağlara bakıyordu, kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuştu. Döndüğünde, gözlerindeki soğuk öfke beni olduğum yere çiviledi. “Kapıyı kilitle, Clara.”

ŞİMDİ

Charlotte yanımda kımıldandı ve ellerini endişeli bir tavırla birleştirip ayırdı. Ona doğru bir bakış attım ve Charlotte bana hafifçe, gergince gülümsedi. Ona uzanıp ellerini sıkmak istiyordum, ona bir çeşit güvence vermek istiyordum ama henüz ilişkimizin ne aşamada olduğundan emin değildim. O gün benimle birlikte grup seansına katılmayı kabul etmişti ki bu da iyi bir adımdı ama onun huzursuzlanışını izlerken bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorguladım, kısa zamanda çok şey mi istemiştik? Jane’le konuşmak bana yardımcı olmuştu ama Charlotte’ın hayatının benim yüzümden ne hale geldiğini duymaktan hâlâ korkuyordum.

Bu yüzden o gün oradaydık. Belki ben kaçırıldıktan sonra hayatının ne hale geldiğini anlatmak ister diye Heather kız kardeşimi de davet etmemi önermişti. Heather, grubun desteğiyle benim de başımdan geçen birkaç şeyi daha anlatabilecek kadar rahatlık hissedebileceğimi düşünüyordu. Ailemin onlarsız yılları nasıl geçirdiğimi bilmesini istemiyordum ama Dr. Mulligan bile açık olmamız gerektiği konusunda ona katılıyordu. Anlatmak istediği şeyi anlıyordum ama sır tutma alışkanlığı kırılması zor bir şeydi, anlamıştım bunu.

Pam'in sert çıkışından beri gruba iki kez daha katılmıştım ve ailemle buluşmamdan bahsetmiştim. Diğer kadınların da yolculuğumda yanımda olmaları güzeldi ve gerçekten bana destek olduklarını keşfetmiştim. Heather her ne kadar beni Pam'in kovulmadığına ikna etmiş olsa da kız geri gelmemişi. Gruba dönmeyi önce biraz daha kişisel tedavi görmeyi seçmişti. Başarılı olmasını umuyordum. Onun da benim kadar desteğe ihtiyacı vardı, o da benim kadar desteği hak ediyordu.

Hepimiz yerleşmiş gibi göründüğümüzde Heather toplantıyı başlattı. Aramızda o gün yeni hiç kimse yoktu ve çembere baktığımda bir güç hissi duydum. Bir elim, gömleğimin altındaki şişkinliğin üstünde duruyordu. Charlotte ve Jane bir hafta önce bana birkaç hamile kıyafeti getirmişlerdi ve buraya getirildiğimde verilenler yerine onları giyme iznim vardı.

"Geçen sefer konuştuğumuz gibi, Clara bugün toplantımıza bir konuk getirdi." Heather başıyla Charlotte'ı gösterdi, o da hafifçe el salladı. "Bazen ailelerimizden bize katılmaları ve belki işin diğer kısımları hakkında konuşmalarını isteyeceğiz. Charlotte hayatının Clara kaçırıldıktan sonra aldığı hali anlatmayı kabul etti. Ama önce sizin hikâyeleriniz hakkında birazcık bilgi vermenizi isteyeceğim. Elbette herkesin hikâyesi hakkında konuşacak vaktimiz yok ama sizin hayatlarınız hakkında bir şeyler bilirse Charlotte'ın kendi hayatı hakkında bir şeyler paylaşmakta daha rahat olacağını düşünüyorum."

Tori başladı ve her hikâyeyi daha önce duymuş olmama rağ-

men her yeniden anlatımda içim bir fena oluyordu. Her kız yalnızca birkaç dakika konuştu ama sözcüklerinin Charlotte'ı da etkilediğini anlayabiliyordum. Bu kez gerçekten uzanıp ellerini tuttum. Bana titrek bir şekilde gülümsedi ve sıra ona geldi.

"Ben..." Boğazımı temizledi. "Ben bilemiyorum, ne anlatsam acaba? Nereden başlasam?" Bir Heather'a bir bana baktı, rehberlik aradı.

"Yani... Kendini nasıl rahat hissedersen. Clara'nın kaybolduğu güne başla? Ya da daha öncesiyle de olur istersen. Hem daha öncesi hem de sonrası nasıldı, anlat."

Charlotte burnundan derin nefes aldı. "Tamam." Bana baktı. "Duymak istediğinden emin misin?"

Sorusu beni gerse de başımı salladım. "Lütfen. Yalnızca dü-rüst ol." Gülümsemeye çalıştığımda bunun çok saçma olduğunu düşündüm ama omuzları dikleşen Charlotte derin bir nefes daha aldı.

"Diana benden üç yaş daha küçüktü... hâlâ öyle sanırım," diye ekledi gergin bir gülüşle. "Ve ona karşı çoğu zaman hem hayranlık hem de eşit derecede kızgınlık hissettim." Gruba bir kahkaha dalgası yayıldı. "O gün... şey, ona o gün gerçekten kızmıştım. Normalden daha sinir bozucuydu, sonra annemi kandı-rıp benim onu parka götürmemi sağladı. Ona o kadar kızgındım ki... onu bıraktım." Sesi boğulmaya başladı ve boynunda kırmızı lekeler belirdi. Gözyaşlarını tuttuğunu anlayabiliyordum ama bir tanesi kaçıp çenesine doğru indi, bluzuna damladı ve mükemmel bir lacivert daire oluşturdu.

"Eve gizlice girdim, Diana'yı bıraktığımı annem anlamasın diye... gerçi çok yakında odaya dalıp beni kontrol etmeye geleceğini de biliyordum. Bekledim. Biraz daha bekledim. Sonra annemle babamın arabayla parka gidip bizi almayı konuştuklarını duydum. Diana'yı orada bıraktığımı onlara itiraf etmeye gittiğimde ilk defa o kadar hızlı hareket ettiklerini gördüm.

"Parkla ev arasındaki yolu dolanıp durduk. Yaralanmış olabilir diye parkın etrafındaki tüm yerleri, ağaçların etrafını aradık.

Hiçbir şey yoktu. Diana'nın orada bulunduğuna dair bir işaret bile yoktu. Ve tüm bu zaman boyunca içimde büyüyen bir his vardı, bunun benim hatam olduğunun berbat, korkunç bilinci."

"Hayır, Charlotte..." diye başladım.

Hızla bana döndü, grubun kalanını dışarıda bıraktı. "Evet, Diana. Ben seni bıraktım. Bırakmamış olsaydım seni kaçıramazlardı."

"Bilemezsin bunu." Bir anım canlandı. "Benim adımlı biliyorlardı, Charlotte. Beni izlemişlerdi. Bunu planlamışlardı. Yanımda kalmış olsaydım beni o gün kaçırmazlardı. Ama belki ikimizi de kaçırdılar. Gerçekten onları benden uzak tutabilecek miydin, öyle mi sanıyorsun?" Charlotte'm benimle aynı duruma geldiğini düşününce midem bulandı. "Hayır. Kendini suçlamana izin vermeyeceğim. Sen çocuktun."

Charlotte'ın ikna olmadığı açıktı. Heather boğazını temizledi. "Devam et, Charlotte. Sonra ne oldu?"

Charlotte kafa salladı. "Sonra. Evet. Kayıp olduğun bildirildikten sonra arama ekipleri haftalarca etrafı gezdi, senden bir iz aradı, seni canlı bulmayı umdu." Gözlerini kaçırdı, zemine odaklandı. "Sonra ceset aramaya başladılar. Büyük ulusal parka girmiş olabileceğini düşündüler ama kimse seni bulamayacağımız kadar nasıl uzaklaşabildiğini anlayamamıştı.

"Tabii annemle babam asla senin yürüyüp gittiğine inanmamışlardı. Sen aptal değildin. Ne yazık ki evimizle park arasındaki arazi ıssızdı. Hiç ev yoktu. Çok az trafik vardı. Bu yüzden annem hep ikimizi birlikte gönderiyordu. Senin kaçırıldığını dair hiçbir kanıt yoktu. Yalnızca uçup gitmiştin. Puf diye.

"Sen gittikten sonraki hayat farklıydı. Rengi solmuştu, pırlıltısını kaybetmiş gibiydi. Yasını hiç tutamadık çünkü ölüp ölmediğini bilmiyorduk." Gözyaşları artık daha hızlı düşüyordu, Charlotte'ın yanaklarına yağıyordu, birleşmiş ellerimizin üstüne damlıyordu. Elini tekrar tuttuğumu hatırlamıyordum bile ama sınıksız tutmaya devam ettim. "Senin cesedini bulmamızı diletiğim zamanlar oldu. Keşke ölmüş olsan da hayatımıza devam edebilsek diye düşündüm."

Nefessiz kaldım ve sesin grupta yankılandığını duydum ama kimse bir şey söylemedi. Bunu dinlemek istiyordum, devam etmekte zorlanan Charlotte'a destek olmak da istiyordum. Yüzümü açık bir ifade olduğunu umduğum şekilde değiştirdim ve yaklaştım. "Devam et. Lütfen."

Yaşlarla dolu gözler benimkileri buldu ve ben de kendi duygularımın kontrolünü kaybetmeye başladım. "Sen kaybolduktan sonra her şey lekелendi. Tatiller. Doğum günleri. Aile toplantıları. Herkes haber olup olmadığını soruyordu, senin kaç yaşında olacağımı konuşuyordu, nasıl görüneceğin hakkında varsayımlarda bulunuyordu. 'Diana bu yıl ehliyetini alacaktı. Eve dönse ona bir araba alırdım.' Bu sırada ben de senin kayboluşunun gölgesi altında hayatımı yaşamaya çalışıyordum.

"Seni özledim, Diana. Ama senden nefret ettiğim zamanlar da oldu. Sana o kadar sinirleniyordum ki bunu zorlukla içimde tutabiliyordum. Kötü bir Noel'de benim için yaptığın bir resim buldum ve onu paramparça ettim. Hiç var olmamış olmanı diledim."

Duygularımın üstündeki belli belirsiz hâkimiyetim çöktü ve göğsümün hıçkırıklarla inip kalktığını hissettim. Hıçkırıkları bastırdım, yalnızca gözyaşlarının içimdeki fırtınayı belli etmesine izin verdim. Her bir sözcük beni bıçak gibi yarıyordu ama aynı zamanda her sözcükle iyileşiyordum da. Bunu Charlotte'm yüzünde görebiliyordum, bunları itiraf etmenin ona nelere mal olduğunu, aynı zamanda ona neler kazandırdığını.

"Seni kaybetmenin suçluluğunu taşıdım. Sonra senden nefret etmenin ve ölmüş olmanı dilemenin suçluluğunu taşıdım. B-ben sanırım hâlâ o suçluluğu taşıyorum. Öfkeyi de." Charlotte'ın sesi bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Haksızlık bu," diye atıldı Erin çemberin karşı tarafından. "Sen Noel'de somurturken Diana birinin seks oyuncağı olması için yetiştiriliyordu."

Kafamı iki yana salladım. "Hayır." İhtarımı yumuşatmak için Erin'e doğru gülümseyerek konuştum: "Charlotte içinden gelen

her duyguyu hissetmeyi hak ediyor. Doğru ya da yanlış yok.” Charlotte’a döndüm, Dr. Mulligan’a fazla benzer şekilde konuştuğumu düşündüm. “Seni suçlamıyorum,” dedim. “Bana söylediğin için müteşekkirim. Yapacağımız çok iş var bence. Ama benden bir şey saklamayı asla istemiyorum, tamam mı?”

Charlotte konuşmaya çalıştı ama başaramadı, ağzı açılıp kapandı. Gözleri sınıksız kapandı ve ona uzandım, onu kendime çektim, kendi hıçkırıklarımı serbest bıraktım. Kimin izlediği, ne düşündükleri umurumda değildi. Gözyaşlarımız yavaşlayana kadar ablama sarıldım ve ellerimiz birbirimizi tutmaktan terledi.

Odada bir burun çekiş sesi yankılandı ve gözlerimi kaldırdığım da odadaki tüm kadınların etkilendiklerini gördüm. Solgun yanakları yaşlarla lekelenmişti ve kızarmış gözleri duygularını belli etmemeye çalışıyordu. Minik bir kahkaha attım.

“Evet, sıradaki?”

GEÇMİŞ

Glen kasayı kapadı, kodu girdi ve anahtarı cebine attı. Ben de yatağa oturdum, onu izledim, alt katta kocaman bir dosya sistemi olmasına rağmen bu kadar gizli saklayıp kaldırmak zorunda olduğu şeyin ne olduğunu merak ettim. Merak etmek üzerime vazife değildi. Ama yine de Glen’in benden bir şeyler gizlemesinden nefret ediyordum. Aramıza giderek daha fazla sırrın girdiğini ve daha önce olmayan bir duvar oluşturduğunu hissediyordum. Harrison’ın adının fısıldandığını duymuştum ve onun adını her duyuşumda tüm vücudum ürperiordu. Hiçbir şey Glen’i Harrison’a bağlayamazdı. Glen bu konuda bana güvence vermişti. Yine de endişeleniyordum. Sorardım da ama en son üzerime vazife olmayan bir konuda konuştuğumda iki gözüm de morarmıştı. Glen son zamanlarda daha gergindi. Bu, Joel’dan kurtulmasından kısa süre sonra başlamıştı ama giderek artıyordu.

Her gün Baba'ya biraz daha benzediğini görüyordum, sanki o yaşlı çakal geri gelip oğlunun vücudunu işgal etmiş gibiydi.

Yatağımsızdayken kafama bu düşüncelerin girmesine izin vermemeyi unutmamalıydım.

"Bu kez sadece birkaç günlüğüne gideceğim, Clara. Seni burada yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor."

"Ben yalnız değilim," dedim elimi havaya savurarak. "Anne koridorun az ilerisinde hemen, ayrıca geride bazı muhafızlarını da bırakıyorsun. Bir şey olmaz bize."

Yüzü rahatlamadı. "Sen yine de işlerini kesinlikle arka bahçe-de yap. Yürüyüşe çıktığında çok uzaklaşma. Mümkün olduğunca içeride kal."

Böyle anlarda keşke gözlerimi devirebilseydim. Glen saçmalıyordu. Sanki zamanda geri gitmiş, ilk iş gezisine dönmüştük. O zaman da beni bırakmaktan hoşlanmamıştı ama bu bir şekilde daha kötü görünüyordu, sanki bir şey olacağını biliyor gibiydi.

"Söz," dedim, ayağa kalkıp yanına giderek. Parmak uçlarımda yükseldim ve burnunun ucunu öptüm, karşılık olarak da hafif bir gülümseme kazandım. Glen eğildi ve ağzımı ele geçirdi, öpücüğü derinleştirdi. Elleri sırtımdan aşağı indi ve eteğimden yukarı çıktı. Tam ben planlarının ertelenebileceğini umduğum anda kendini ayırdı, beni nefessiz bıraktı.

Glen sırtıttı. "Bebeğim, keşke kalıp şunu bitirebilseydim ama gitmem lazım. Döndüğümde kaldığımız yerden devam ederiz."

Somurttum ama bunun göstermelik olduğunu biliyordu. Bir kez daha yükselerek dudaklarımın kulaklarına sürtmesine izin verdim, "Acele et," diye fısıldadım.

Glen homurdandı ve hızla odadan çıktı. Kendi kendime güldüm, onu hâlâ böyle etkileyebildiğim için memnundum. Glen'in gerginliğine ve benim duyduğum ayrıklaşma hislerine rağmen aramızda değişmeyen bazı şeyler vardı.

* * *

Ertesi gün, kızlar ve Anne akşamüstünü odalarında dinlenerek geçirirlerken ben sundurmada oturmuş kitap okuyordum. Oraya çıkalı daha birkaç dakika olmuştu ki muhafızlardan biri yanına geldi.

“Bayan Clara?”

Gözlerimi kaldırdım, elimi güneşe karşı siper ettim. “Evet?”

“Bay Lawson kızlarla mümkün olduğunca içeride kalmanızı istedi.”

“Tanrı aşkına, sundurmada oturuyorum ben. Burası dışarısı bile sayılmaz.”

Muhafız omuz silkti. “Özür dilerim, hanımefendi. Emir emirdir.” Sesinde bir uyarı vardı ama umurumda değildi. Muhafızların genelde benim emirlerimi almaları gerekirdi, bana emir vermeleri değil. Öfkeyle ayağa fırladım.

“Senin adın ne, muhafız?” diye sordum ellerimi belime koyarak. “Kocama senden bahsedeceğim.”

“Shawn, hanımefendi ve lütfen böyle yapmaym, ben sadece Bay Lawson’ın emirlerini yerine getirmeye çalışıyorum.” Sesinde gerçek bir korku vardı. Yumuşadım ama yalnızca içimde. Glen’e ondan bahsetmeyecektim ama bundan korkmasına da izin verecektim.

“İçeri giriyorum, Shawn. Geri döndüğünde Glen seni çağırarak, haberin olsun.”

“Emredersiniz, hanımefendi.” Muhafız titreyen elini alnına götürdü. Neden onu arkalarında bıraktıklarına şaşmamak lazımdı.

Karanlık evin serinliğine girdiğimde koridorlarda dolandım, kitap okumak için cazip bir yer baktım. Dışarıda olmak gerçekten hoşuma gidiyordu. Üst kattan çekingen kıkırtılar geldi ve gülümsedim, aklıma dinlenme zamanını böldüğümüz için Anne odaya dalıp bize bağırmasın diye Macy’yle ikimizin kahkahalarımızı bastırışımız geldi. Glen’in ofisini geçerken duraksadım. Kitap okuyacak rahat bir yer bulamazsam belki kendimi meşgul edecek başka bir iş bulabilirdim.

Glen'in yaptığı başka bir değişiklik de çalışma odasının anahtarını benden gizlemektir. Ama bu, hâlâ almak için yanıp tutuştuğum cevaplar için tek şansım olabilirdi. Fikrimin değişmesine izin vermeden saımdan bir ince toka çıkardım, kapının önünde eğildim ve tokayı kilide soktum. Hiçbir şey olmadı. Topuklarımla üstünde çömeldim, hayal kırıklığı için düşünmeye, kocamın uygun bir saklama yeri olarak nereyi düşünebileceğini hayal etmeye çalıştım. Onu herkesten iyi tanıyordum. Bunu kesinlikle halledebilirdim. Sonra aklıma geldi. Kütüphane. Koridorun ilerisindeki odaya hızla ilerledim ve içki dolabının kilidinin açık olması için dua ettim. Açıldı ve tıpkı umduğum gibi, üst köşeye saklanmış bir anahtar buldum. Glen'in son zamanlarda daha çok içtiğini fark etmiştim, keşke kapmasaydı dediğim, babasını hatırlatan başka bir alışkanlığıydı bu.

Çalışma odasına döndüm ve kapı hiç ses çıkarmadan açıldı. Ğında minik bir zafer nıdası attım. İçeri girdim ve meraklı muhafızlardan biri eve girebilir ya da Anne dinlenmesini erken kesebilir diye kapıyı ardımda kapadım. Pek de endişeli değildim. Bizde bu kalışında, odasmda normalden daha çok zaman geçiriyordu. Beni görmezden geldiğini hissediyordum ama kızlarla normalden daha az ilgilenmesinin beni üzdüğünü de söyleyemezdim.

Sonraki on beş dakikayı her şeyi yerinde tutmaya gayret ederek çekmeceleri karıştırmakla geçirdim. Glen buraya girdiğimi bilmemeliydi. Müşteri dosyalarını buldum ve sayfaları karıştırmaya başladım, tek bir isim arıyordum ama bu dosyalar numaralarla kodlanmıştı. Glen'in masa koltuğunda otururken döndüm, Macy'ye ne olduğunu öğrenmek için ne kadar ileri gideceğime karar vermeye çalıştım. Glen'in güvenini kırmak istemiyordum ama nerede olduğunu öğrenmeyi de arkadaşıma borçluydum. Bilgiyi aldığmda ne yapacağım hakkında henüz düşünmemiştim. Ama Glen bu bilgiyi başka nerede saklıyor olabilirdi ki?

Üst kattaki kasa. Doğrudum. Tabii ya. Gözlerimi kapadım ve kendimi Glen'in karşısına oturmuş, onu izler halde hayal ettim. Hiçbir ekmeceyi anahtara uzanmadan önce açmazdı. Yap-

sa duyardım. Hafızamı yokladığımda hafif bir tıkırtı hatırladım. Sonraki yirmi dakikayı masanın altındaki tüm uygun yüzeylere bastırarak geçirdim ama buldum. Kasanın anahtarı.

Ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim, üst kattan ayak sesi gelip gelmediğini anlamak için kulak kesildim. Hâlâ her yer sessizdi ve hafif adımlarla basamakları tırmandım, mümkün olduğunca az ses çıkardım. Kasanın olduğu odaya, yatak odamızdaki makyaj masasının ardına gizlenmiş yere girerken kalbim dengersiz bir ritimde atıyordu. Şifreyi girdiğimde Glen'in kombinasyonuna gülümsedim. Kilit tıkırdadı ve anahtarı çevirip kasayı açtım.

Her müsait köşeye kâğıtlar tıkıştırılmıştı. Glen burayı açtığında daha önce buna dikkat etmemiştim. Kasayı zorla açacak kadar ileri gideceğim hiç aklıma gelmemişti. İnledim, önümdeki bilgi dağının büyüklüğü beni bunalttı. Kızlar yakında uyana-caktı ve daha sonra buraya bakmak için hiç şansım olmayacaktı. Muhasebe defterini andıran bir şeyi elime aldım ve hemen sayfaları gezindim. Defter yıl yıl düzenlenmişti ve isimlerden bazılarını tanıyordum. Bilgiler basit şeylerdi ama yeterliydi. Defterin ön kısmına geldim ama buradaki tarihler yeterince eskiye gitmiyordu. Başka bir tanesine uzandım, parmaklarım sütunlarca bilgiyi hevesle taradı.

Sonunda aradığım şeyi bulduğumda midem heyecanla altüst oldu.

İsim: Macy

Görev: Melekler Ağaç Ev

Durum: Aktif Ölü 22.5.92

Macy bana söylendiği gibi genelevi terk etmemişti. Ölmüştü. Yıllar önce ölmüştü ve kimse bunu bana söyleme zahmetine girmemiş. Tarihe tekrar baktım. Düğünümden yalnızca bir ay sonra. Macy yaşıyordu, nefes alıyordu, sıcaktı, *hayattaydı* ama sonra ölmüştü. Onca yıl...

Oda dönmeye başlamıştı ve beni artık taşımayan bacaklarım üstünde herhangi bir kontrolüm yoktu. Ben iki büküm olurken defter yere düştü, tüm vücudum sessiz hıçkırıklarla sarsıldı.

Orada sessiz bir sefalet içinde, unutulmanın huzurunu dileyerek ne kadar yattığımı bilmiyordum ama sonunda iki küçük el kollarımda ilerlemeye, beni çekmeye, düğümlemlerimi açmaya çalıştı.

“Bayan Clara? Bayan Clara, iyi misiniz?” Hangi kızımın konuştuğunu bilmiyordum, sadece cevap veremeyeceğimi biliyordum. Konuşmak istiyordum aslında. Kendimi kapatamayacağımı biliyordum ama onca yıllık merakın üstüne, onu tekrar görürsem anlatacaklarımı kafamda sıralayışımın ardından, onun ölümünü öğrenmek bana daha önce hiçbir şeyin koymadığı gibi koymuştu.

“Açılın kızlar. Çıkın buradan. İşlerinize başlayın.” Anne’nin ters sesi daha küçük kızları etkisi altına aldı, ses tonunda endişeyle birlikte bir şey daha vardı. Kaygı mıydı bu?

Kapı kapandı, endişeli kızların sohbetlerini kesti ve odanın üstünü bir sessizlik örtüsü kapladı. Anne’nin varlığını ve üstümdeki gözlerini hissedebiliyordum ama yine de yerde kaldım, iki büküldüm, belgeleri karıştırmaya hiç başlamamış olmayı diliyordum. Glen beni bundan korumuştur.

Glen’i düşündüğümde hiç beklemediğim bir öfke dalgası vurdu beni. O, bunların hepsini gizlemişti benden, Macy hakkındaki sorularımı duymazdan gelmişti, umudumu koruduğumu biliyordu, üstelik onun öldüğünü de biliyordu. Glen’e hiç bu kadar sinirlenmemiştim ve bu beni şok içinde doğrultacak kadar korkutmayı başardı, oturur pozisyona geçtim, kapının yanında kollarını kavuşturmuş halde, yüzünde okunması imkânsız bir ifadeyle yerdeki deftere, Macy’nin ölümünü içeren açık sayfaya gözlerini dikmiş Anne’ye bakıp gözlerimi kırıştırdım.

“Ne yaptın sen, çocuğum?” diye sordu, şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle.

Cevap vermedim. Yere düşen defteri aldım ve kasaya geri koydum, varlığına lanet ettim. Kasanın kapısını çarparak kapadım ve kodu girdim, kasayı her zamanki yerine gizledim. Ben hışımla kapıya doğru ilerlerken Anne çekildi ama beni takip etti. Kasa anahtarını masanın altındaki yerine bıraktım, çalışma oda-

sını kilitledim ve o anahtarı da kütüphaneye götürdüm. Tüm vücudum, saliverilmesi gereken bir enerjiyle titriyordu ama bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum. Belki de Glen onu sinirlendirmede böyle bir his duyuyordu. Bir şeylere vurmak güzel olurdu. Ya da birilerine.

Beni kütüphaneye kadar izlemiş olan Anne, yüksek sırtlı sandalyelerden birine oturdu. "Gel, otur şuraya, çocuğum," dedi, karşısındaki sandalyeyi işaret ederek.

"Sen de Glen de bana öyleymişim gibi davranmakta ısrar et-seniz de ben çocuk falan değilim, Anne."

Ses tonumu duyunca dudakları büzüldü ama başka bir tepki vermedi. "Lütfen otur, Clara."

Bir süre düşündüm. Oturmak istemiyordum. Koşmak istiyordum. Bağırarak istiyordum. Bir şeyler kırmak istiyordum. Ağlamak istiyordum. Ama Anne aradığım cevaplara sahip olabiliyordu. Artık bunları inkâr edemezdi. Tepkileri, benim o kasada ne bulduğumu çok iyi bildiğini ispatlıyordu.

"Neden?" diye sordum, oturmak yerine volta atmayı seçerek. "Neden sakladınız ki bunu benden?"

Anne iç geçirdi, sır saklamaktan bıkmış bir kadının bezgin iç çekişiyle. "Senin bu işin peşini bırakmanın en iyisi olduğunu düşündük, Clara. Macy artık hayatının bir parçası değildi."

"O hep hayatımın bir parçası olacak."

"Sen aşmıştın bu konuyu. Tekrar gündeme getirmemek en iyisiydi."

Söylediği şeyin vurdumduymazlığıyla kalbim sıkıştı. Kalbimin herhangi bir şeye hâlâ tepki verebilmesine şaşırdım. Artık uyuşuk kalacağını düşünmüştüm. "Yine de bana söylemeliydiniz."

"Hayır. Ben kararımın arkasındayım. Bilmen gerekmiyordu. Bu krizin de bunu ispatlıyor."

Hızla döndüm ona. "Kriz mi? Macy benim en iyi arkadaşım-dı. Biz birlikte büyüdük. O benden koparıldı."

"O kendi kararlarını kendi verdi."

Çığlık atma isteğime artık zor karşı koyuyordum. “O benim çocukluğumla kalan son bağımdı! Beni gerçekten tanıyan bir o kalmıştı!”

Anne harekete uğramış gibi duruyordu. “Son bağın mıydı? Ben ne oluyorum? Glen ne oluyor?”

Glen. Tekrar volta atmaya başladım, öncekinden daha hızlı şekilde.

Elbette iş her zaman dönüp dolaşıp Glen’e geliyordu. Beni onunla tanıştığım andan itibaren büyüleyen Glen’e. Benden nefret etmek isteyen ama kendini buna ikna edemeyen Glen. Benim için her şeyden vazgeçebilecek Glen. Her zaman beni koruyan Glen.

Adımlarım yavaşladı ve kendimi Anne’nin karşısındaki sandalyeye bıraktım. “Özlüyorum onu,” diye fısıldadım ve sonunda gözyaşları geldi.

Anne öne eğildi, ellerimi ellerine aldı, gözyaşlarım daha hızlı düşerken ellerimi iyice sıktı. “Biliyorum çocuğum,” dedi. “Ama artık gerçekten ileri bakabilirsin.”

Kafa salladım, konuşamadım. Hâlâ cevaplanmamış bir sürü soru vardı ama Anne belki de haklıydı. Belki de onları geçmişte bırakıp geleceğe odaklanmak en iyisiydi.

“Bu küçük vukuatı Glen’le paylaşmayacağım, tamam mı? İkimizin sırrı olacak.” Anne’nin sesi ferahlatıcıydı ama içinde bir uyarı da vardı. Glen yaptığım şeyi öğrenirse bundan sorumlu tutulacak tek kişi ben olmazdım. Aklıma ilk kez Glen’in Anne’ye yalnızca kızlara değil, bana da göz kulak olmasını söylemiş olabileceği geldi. Bu düşünceyi neredeyse aklıma gelir gelmez uzaklaştırdım. Glen bana güvenirdi.

O an içimi suçluluk duygusu kapladı. O güveni boşa çıkarmıştım. Ama bilmesi gerekmiyordu. Asla bilmeyecekti. Ve o andan itibaren ona kayıtsız şartsız güvenecektim. Ölene dek.

ŞİMDİ

Kamyonet, Glen'in genelevine giden çakıllı araba yolunda ilerlerken nabzım daha da hızlandı. Glen'i ziyaret etmeye gidişim ve hapishane gezim dışında ilk kez tesisten çıkmama izin verilmişti. Anne'nin mezarlık hakkında verdiği bilginin değerli olduğu ortaya çıktıktan sonra ajanlar benim bilgi almaktan daha fazla yarar sağlayabileceğimi düşündüler. Onların belge aramalarına yardım etmeyi kabul ettim. Ajanlar beni buraya öncelikle kurtarılabilir bir şey olup olmadığını görmek için getirmişlerdi ama eskiden binanın durduğu yerde kararmış bir iskelet görünce moralim bozuldu.

"Biz onları yakalayamadan önce birileri burayı uyarmış," diye açıkladı Connor. "Mekânı yakmışlar."

"Peki kızlar?" Glen, kendim ve kendi kızlarımdan başka birine ilk defa böyle kafa yormuştum. Glen'in adamlarından diğerlerine ne olmuştu? Ya burada yaşayan kadınlara? Connor'ın yüzünde sert bir ifade vardı ve o konuşmadan, sorduğum sorunun cevabını bilmek istemeyeceğimi anladım.

"Çok ölü vardı, Clara." Herkes bana alışık olduğum isimle hitap etmeye devam ediyordu, beni ziyaret ettiklerinde ailem bile Clara diyordu. "Bazıları hayatta kalmış ama yaralanmadan kurtulan yok." Connor derin bir nefes aldı. "Kimsenin dışarı çıkmasını planlamamışlar gibi görünüyordu. Kapılar ve pencereler kilitliydi. Adamlarımız kurtarabildikleri insanlar konusunda şanslılardı."

Kamyonet dururken midem dönmeye başlamıştı. Dışarı çıkmak istemiyordum ama bu yapmam gereken bir şeydi. Connor arka koltuktan aşağı inmeme yardım etti ve harap olmuş binaya yürüdüm. Esintide bir kamp ateşi kokusu vardı, araya kötü bir şey daha karışmıştı ve ölüm kokusunu almaktan kaçınmak için

ağzımdan nefes aldım. Yaklaştım ve odalardan bir ikisinde kararmış olsalar da kapıların çerçevelerinde durduklarını gördüm. Ahşabın üstündeki kül ile isin altında uzun tırmalama izleri vardı ve içeriye tıklı kalan kadınların çaresiz çılgınlıklarını neredeyse duyabiliyordum.

Aralarından ölümü memnuniyetle karşılayan olmuş muydu acaba? Eğer sıcaklık, duman ve alevler dostlar gibiyse onları yorucu bir hayattan alıp yeni bir yere, yeni bir zamana götürmeye gelmişlerse... Böyle bir yerde hayatta kalabileceğimi sanmıyordum. Beni buradan uzak tuttuğu için Glen'e bir teşekkür borçluydum. Bu tuhaf bir duygu çatışmasıydı ve henüz bununla uğraşmaya hazır değildim. Connor'a döndüm.

"Eve gidebilir miyiz artık? Burada hiçbir şey yok."

Kafa salladı. "Tabii."

Tekrar kamyonete bindik ve yolda birkaç kilometre ilerleyip Glen'in bana aldığı güzel eve geldik. Bize aldı. Ailemiz için. Onun işi için. Ev görüş alanıma girdiğinde beklenmedik duygulara kapıldım. Glen'in beni buraya ilk getirdiği günkü kadar müthiş görünüyordu. Fazla uzamış çimler ve genel bir terk edilmişlik havası haricinde değişmemişti. Sarı polis bandı söküldüğü yerde rüzgârla dalgalanıyordu. Derin bir nefes aldım ve kamyonetten çıktım.

Sanki tüm dünya nefesini bu an için tutuyormuş gibiydi. Mutlak bir sessizlik vardı. Ben ilerlerken kimse hareket etmedi. Hepsi bunun ne anlama geldiğini anlıyor gibi görünüyordu. Basamakları çıktım, adımlarım verandanın basamaklarında yankılandı. Connor etrafımdan kolunu uzatıp ilerlememi engelleyen son polis bandı kalıntılarını çıkardı. Arkamda olduğunun farkına varmamıştım bile. Döndüğümde, bir çeşit cenaze kalabalığının başını çektiğimi gördüm. Evi incelerken herkes ciddi görünüyordu. Bu küçük bir gruptu ve ilk baskında, bu ev çocuklarla doluyken kaç tanesinin bulunduğunu merak ettim.

İçeri adım attım ve o güne geri gittim. Bazı yerlerde arama yapıldığı belli olsa da her şey neredeyse bıraktığımız gibiydi.

Koridorda bir giysi yığını duruyordu, Elaine onları adamlar eve girdiğinde bırakmıştı. Daisy'nin saçlarını tararken oturduğum sandalyem hâlâ aynı açıda duruyordu ama saç fırçasını delil olarak almışlardı. Odalarda gezdim, ellerimi eşyaların, anıların üstünde gezdirdim, her şey hem çok önceden yaşanmış hem de daha dünmüş gibi gelen bir hayattan izler gibiydi. Büyük odadaki devasa pencerelerden dışarı baktım, dağlar değişmemişlerdi, sonra sıra sıra kulübelere baktım, normaldeki gibi adamların bir işten diğerine koştukları normal manzarayı görmeyi bekliyordum neredeyse.

"Clara." Connor yanımda belirince havaya sıçradım. "Acele ettirmek istemiyorum ama..."

"Tabii. Belgeler." Sola döndüm ve Glen'in çalışma odasına yöneldim.

"Burayı aradık," dedi Connor bana yetişerek.

Yanıt vermeden odaya girdim ama kapı ağzında donakaldım. Bu oda çok farklı görünüyordu. Derinlemesine araştırılmıştı. Açık duran çekmeceler ve kırık ıvır zıvırlarla doluydu her yer. Boş dosya dolapları da buradaki her kâğıdın alındığını gösteriyordu. Ayaklarımı ilerlemeye zorladım ve masanın etrafında dolandım.

Diz çökerek masanın altından en uzak kısma ulaştım, orada bulduğum küçük topuzu iterek gizli bölmeyi gözler önüne serdim. Bölmenin içinden bir anahtar çıkardım. Ayağa kalkıp nesneyi gösterdiğimde Connor'ın gözleri büyüdü.

"Glen bunu bildiğimi bilmiyor ama ben de zaman zaman kendi keşiflerimi yaptım." Glen'in yokluğunda onun çalışma odasına girişim ve o deneyim sonucunda öğrendiğim şey aklıma gelince ürperdim.

"Peki nerenin anahtarı bu?" diye sordu Connor. Gözleri parlaktı, yanakları heyecanla kızarmıştı. Tüm kartları elimde tutmak, hem de Connor'ı mutlu edebilmek bana hatırı sayılır bir tatmin yaşıtıyordu.

"Bu taraftan," dedim odadan dışarı yönelerek.

“Çalışma odasında değil mi?”

“Glen bunu düşünebilecek kadar zeki,” dedim, sesimde ona karşı hâlâ bir hayranlık duyarak. Glen akıllıydı. Beni ona bu kadar çeken şeylerden biri de buydu. Beni hâlâ çeken şeylerden biriydi. Küçük grubumuzu merdivenlerden yukarı çıkardım ve büyük yatak odasına soktum. Bu oda da baştan aşağı taranmıştı ve yatağımızın yarıldığını, yayların tuhaf açılarla dışarı çıktığını görünce kaşlarımı çattım. “Her yere baktığınızdan emin misiniz?” diye sordum, ağır atmosferi biraz yumuşatmak için ses tonumu alçak tutarak. Connor yanıt vermedi.

Köşedeki makyaj masası aranmıştı ama yerinden oynatılmamıştı. Şaşırtıcı da değildi bu çünkü duvarın bir parçasıymış gibi görünmesi için tasarlanmıştı. Kulbu bulabilmek için elimi aynanın yanında gezdirdim ve masayı kolayca duvardaki oyduğundan dışarı çektim.

Connor’ın arkamda, “Hassiktir be,” diye tepki verdiğini duydum ve gülümsedim. Kasa makyaj masasının arkasındaki duvardaydı, üstünde hem kilit hem de şifre vardı.

“Şifre 4-12-92. Evlilik tarihimiz.” Anahtarı yerleştirdim, şifreyi çevirdim ve kapıyı açmak için kulbu çektim. Connor’ın içeriyi incelemesi için çekilmeden önce oraya tıkıştırılmış kâğıt yığınlarına ve paraya sadece şöyle bir göz attım. Kasada ne olduğu umurumda değildi. Bu son ihanetimle Glen’in kaderini mühürlemiştim. Hatta belki kendiminkini de.

GEÇMİŞ

Yatakta kendi tarafımdaydım, duvara dönüktüm. Hiçbir şey hissetmiyordum. Yalnızca boşluk. Glen benden vazgeçmişti. Evden saatler önce çıkmıştı onunla konuşmam için bana saatlerce yalvardıktan sonra. Anlamıyordu. Nasıl anlayabilirdi ki? Onun hatası değildi.

Bebęimizi kaybeden bendim.

Uyandığımda arşafımızda kan bulduğum üçüncü seferdi bu. Üçüncü kez bizim mucizemizin sonunu işaret eden krampları hissetmiştım. Doktor üçüncü kez geriye kalanları almaya gelmişti. Boş. Kayıp. Vücudumun içinde tekrar yalnız.

Kapı açıldı. İçeri giren ayak sesleri Glen'e ait değildi. Daha usulca adımlardı bunlar, Glen'in sert gümbürtüsünden daha zarıftı. Kızlardan birinin olamayacak kadar ağırdı da aynı zamanda. Aklımın bir köşesinde kızların nasıl olduklarını merak ediyordum. Onlara kim bakıyordu? Derslerini yapıyorlar mıydı? Ama o an bunu umursamak içimden gelmiyordu. Bu, benim yas ânımdı, o siyah deliğın içine sürünecektim. Bu sefer dışarı çıkıp çıkmayacağımı bilmiyordum.

Yatak çökerken yaylar gıcırdadı. "Clara?" Anne'nin sesi yumuşaktı, ferahlatıcıydı, her zamanki sert tonuna benzemiyordu. "Bir şeyler yemelisin, tatlım."

Yemek. Bu fikir neredeyse midemi bulandıracaktı, eğer bir şeyler hissedebiliyor olsaydım. Duvara gözlerimi dikmeye devam ettim, pis boyayı görmüyordum aslında. Bebeğimin nasıl görüneceğini hayal ediyordum. Kızım acaba Glen'in burnunu mu alırdı? Benim gözlerim... Ya da oğlansa, Glen'in güçlü çenesi. Glen harika bir oğlan babası olurdu. O bir oğlan babası olmayı hak ediyordu. Ve ben ona bir oğul veremiyordum. Yine hayal kırıklığına uğratmıştım onu.

"Clara. Kalkman gerek. Glen'in sana ihtiyacı var." Anne'nin sesinde bunu itiraf ederken nasıl bir zorlama olduğunu duyabiliyordum. Dört yıldır evli olmamıza rağmen Anne bize hâlâ tam anlamda onay vermemiştı. En azından bana çoğu gün kibar davranmaktaydı. O gün her zamankinden de fazla. O gün benimle ölüyormuşum gibi konuşuyordu. Belki de ölüyordum. "Glen sana nasıl yardım edeceğini bilmiyor, Clara. İki içiyor. Onu hiç bu kadar içerken görmemiştım."

İşte bu dikkatimi çekmişti. Bir kural olarak, Glen asla çok içen biri olmamıştı. Alkolün hislerini uyuşturmasından hoş-

lanmıyordu. Baba'nın yaptığı kötü anlaşmalarla bizi bir süre sıkıntıya sokması konusunda alkolü suçluyordu. Ayrıntıları bilmiyordum ama bazen yatakta Glen'in çenesi düşüyordu. Sessiz kalırsam çok şey öğreniyordum. Yüzümü Anne'ye döndüm. "Ne kadar içti?"

"Bu gece senin işine yarayamayacak kadar. Çalışma odasında sızdı."

Doğrulldum. Sızdı mı? Glen'in hiç sızdığını hatırlamıyordum. "İyi mi?"

"Sabah olduğunda kendini berbat hissedecek. Yapabileceğin en iyi şey kendini temizleyip o kendine geldiğinde yanına gitmek için hazır olmak."

Başımı salladım, bacaklarımı yatağın yanından aşağı sarkıttım. Glen acı çekiyordu ve onun yanında olmam lazımdı. Titreyen bacaklarımın üstünde durdum ve Anne kolumu tuttu. Banyoya girmeme, hatta geceliğimi çıkarıp duşa girmeme de yardımcı oldu. Duştan kendimi hâlâ bomboş ama biraz daha insan gibi hissederek çıktığımda da oradaydı. Beni bekleyen bir fincan da çay vardı.

"İlaç gibi bir şey," diye açıkladı Anne, fincanı bana uzatarak. "Doktor önerdi."

Bir yudum içtiğimde sıvıdan bal ve tarçın tadı aldım, tatlı ve baharatlıydı. Anne'nin bana verdiği sabah bulantısı çaymdan çok daha iyiydi. O çaya artık ihtiyacım olmayacaktı. Odanın köşesindeki sandalyelerden birine oturdum, henüz yatağa geri yatmaya gönüllü değildim. Anne de ikinci sandalyeye oturdu. Beni dikkatle izledi.

"İyi olacağım."

"Biliyorum." Anne bir nefes aldı. "Haksızlık, bebeklerini kaybetmen."

Şok içinde, ona ancak gözlerimi dikebildim. Daha çok "kendini topla" tarzı bir laf bekliyordum. Bunca yıldan sonra bile Anne beni şaşırtabiliyordu. "Bunu söylediğin için sağ ol."

Beni tekrar inceledi. Sanki bir karara varmış gibi yüz ifadesi

değişti. "Sana bir kez Glen'in kız kardeşlerinden bahsetmiştim." Bu bir soru değildi. Hatırladığımı varsayıyordu ve elbette hatırlıyordum. Hakkında bir řey sormaya cesaret edemediğim ama ara ara aklıma getirip dūřündüęüm, kendime ait bir anlam veya açıklama bulmaya çalıştığım bir bilgiydi bu. Kafa salladım.

"Onlara ne olduğunu hiç sormadın bana," diye devam etti.

"Hayır," dedim. "Uygun olmazdı."

"Akıllı kız," dedi Anne. Başka bir iltifat. Bir nevi. Bu gece çok havasmdaydı. "Öğrenme zamanın geldi." Gözlerini kapadı, sanki beni göremezse hikâyesini anlatmak daha kolay olacakmış gibi. "Hep kız istemiştim," dedi Anne. "Baba'yla evlendiğimde de hayal ettiğimden daha fazla kız sahibi oldum. Baba G... O, oğlan istiyordu. İşinde ona yardım edecek güçlü oğlanlar, artık yükü kaldıramadığında işi devralacak oğlanlar. Bu yüzden, hamile kaldığımda çok heyecanlandı, doğumu dört gözle bekledi.

"O zamanlar, doğumdan önce kız mı, erkek mi olduğunu bilmek yoktu. En azından çoğu insan bilmiyordu ve bizim de imkânımız yoktu. O yüzden, on sekiz saatlik ağır işin ardından, neredeyse on aydır içimde bir kız büyüttüğümü öğrendik. Baba tek kelime etmeden dışarı çıktı."

Anne çok üzgün görünüyordu. Baba'nın bunu yaptığını gözümde net şekilde canlandırabilsem de hislerini anlayabiliyordum. Glen benim yanımda kalırdı ama Baba ile Anne'nin ilişkisi çok farklıydı. Araya girmedim. Daha sonra ne olduğunu duymam lazımdı ve Anne fikrini değiştirebilirdi. Yüzü gergindi ve sandalyenin kolçaklarını tutan ellerini eklemleri beyazlayacak kadar sıkıyordu.

"Ertesi sabah Baba G işin başka bir kısımdan tanıdığı bir adamla geldi. Öteki kızlarından birinin başı derde girdiğinde Baba bu adama giderdi işte. Çoktan anlaşmışlardı ve dakikalar içinde, benim kıymetli bebeğim kollarımdan alınıp bir adamla birlikte kapıdan dışarı çıkarıldı. Bana kızın iyi bir evi, sevgi dolu bir ailesi olacağına dair söz verildi." Anne acı acı güldü. "Sanki kız başlarından atmaları gereken bir köpekmiş gibi. Kocam,

Glen'in babası bebeklerimi sattı. Sağlıklı üç küçük kız. Onlara ne olduğunu hiç bilmiyorum, Baba bir tek onların iyi ailelere gittiğini söyledi, bizim onlara sağlayamayacağımız imkânlarla sahip ailelere." Ağzından keyifsiz bir kahkaha kaçtı. "İronik bir şey tabii, düşününce."

Az önce öğrendiğim şeyi kafamda nasıl işleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden uzandım ve elimi onunkinin üstüne koydum. O da elini döndürüp benim elimi tuttu. "Clara, Glen benim son şansımı ve benim için neden bu kadar önemli olduğunu sana anlattım. Onun acı çektiğini görmek beni öldürüyor. Senin de acı çektiğini biliyorum. Nasıl bir his olduğunu biliyorum. Boş bir rahim, boş kollar. Ama onun yanında olabilirsen ikiniz de bunu atlatacaksınız. Erkekler güçlü olan onlarmış gibi yaparlar, bizi koruyacaklarmış gibi yaparlar." Anne gülümsedi. "Ama onları ayakta tutan, batmamalarını sağlayan biziz. Çapaları biziz.

"Senin hakkında şüphelerim vardı, Clara ama artık Glen'in çapası olabilecek biri olduğunu söyleyebilirim. Bu kanıya varmam uzun sürdü ama bu fırtınaları karşılayışını, üç bebek kaybettikten sonra ayağa kalkıp hayata devam edişini görmek... Ne olursa olsun Glen'in yanında olacağın kanıtlandı. Unutma: Birbirinize destek olduğunuz sürece her şeyin altından kalkacaksınız."

ŞİMDİ

Öğle yemeğimi tekrar çıkardıktan sonra sifonu çektim. Artık Fındık'ı suçlayamazdım. Midemin durumuna onun katkısı çoktan geçmişti. Hayır. O gün sebep başkaydı.

O gün Glen'i görecektim. Son ziyaretimizin üstünden uzun haftalar geçmişti. Çok fazla şey değişmişti. Ben artık onun tanıdığı kız değildim. Ve bu ziyaret beni terapiye başlamakta ya da destek grubuna gitmekten daha çok korkutuyordu, hatta ailem-

le tanışmaktan bile. Ağzımı yıkamak için lavaboya gittim, şişkin karnımı bilinçsiz bir alışkanlık haline geldiği üzere ovaladım.

Üzerinde düşünmeden volta atmaya başladım. Glen benim geçirdiğim değişimler hakkında neler düşünecek bilemiyordum ve hâlâ bunu umursamam beni rahatsız ediyordu. Onun cazibesine her zamanki gibi yine kapılabileceğimden endişeleniyordum. Hâlâ üzerimde bir gücü olmasından korkuyordum, önceki haftalar boyunca ortaya çıkanlara rağmen. Yaptığım her şeyi geri almaktan korkuyordum.

Ama her şeyi geri alamazdım. Kasadaki belgeler, Glen'i sayısız suçtan içeri tıkmaya yetecek kanıtlardı. Buna ne ad verildiğini biliyordum. İnsan kaçakçılığı. İnsan almak, satmak, insan ticareti yapmak. Ve ben ona yardım etmiştim. Cezamın ne olacağını henüz bilmiyordum.

Jay odaya girdi, hızla karamsarlaşan düşüncelerimi böldü. Kaşını kaldırdı. Korku içinde görünüyormuş olmalıydım. "Hazır mısın?"

Kafa salladım, sesime güvenmiyordum. Sesimi Glen'e saklamalıydım. Koridora çıkıp ilerlemeye başladık. Artık onun bana öncülük etmesine ihtiyacım yoktu. Yolu ezbere biliyordum. Kamyonete girecektim ve kalabalık sokakların içinden hapishaneye varacaktım. Binaya girdiğimizde Jay'ı takip ettim, Glen'in beklediği odaya yaklaşırken ayaklarım giderek daha da ağırlaştı. Connor kapının dışındaydı.

"Şuracıkta olacağız, Clara," dedi, içeri gireceğim kapının bitişiğindeki kapıyı işaret ederek. "Her şeyi izleyip dinleyeceğiz. Oradan çıkman gerektiği anda söylemen yeter. İçeride istediğin kadar kalabilirsin."

Gülümseyerek kolunu sıktım. Daha önceki zaman kısıtlamalarını hatırlıyordum. O zamanlar limiti aşabilirdim. Biri beni zorla çekip çıkarana kadar orada kalabilirdim. Ama bu kez öyle bir sorunum olmayacaktı. Ne olur ne olmaz diye onun orada olacağını biliyordum. "Teşekkür ederim."

Derin bir nefes alarak gardiyana başımla onay verdim, o da kilidi çevirdi ve kapıyı benim için açtı. Issız odada yalnızca Glen

vardı. Güçlü ve sağlıklı görünüyordu ama yüzü asıktı, yüzünde hatırladığımdan daha fazla çizgi vardı. Ben odaya girince ayağa fırladı, masanın etrafından dolanıp beni kucakladı. Onun tutuşu altında kasıldım ve sırtına hafifçe vurdum, sonra kollarının kısılcacından uzaklaştım.

“Clara?” Sesi kafasının karıştığını belli ediyordu. Beklediği kavuşma bu değildi.

“Oturalım, Glen,” dedim ve sesimdeki güce şaşırdım. Masaya doğru ilerledim. Glen bir süre olduğu yerde kaldı, sonra beni takip etti ve yanıma oturdu. Ona doğrudan bakabilmek için sandalyemi biraz daha uzaklaştırdım. Glen öne eğildi ve ellerimi tuttu, ben de ellerimi çekmedim.

“Nasılsın Clara?” Ellerinden biri karnuma gitti. “Bebeğimiz nasıl?”

“İkimiz de iyiyiz Glen.” Bu konuşmanın nasıl gideceğinden emin değildim. Şimdilik konuyu onun sürüklemesine izin vercektim. “Sen nasılsın?”

“Nasıl görünüyorsun Clara?” Glen’in gözleri parladı. “Cehennemim dibindeyim ben.” Elini saçlarında gezdirdi, öteki eli hâlâ ellerimin üstündeydi. “Bir de Anne’yi tutukladılar. Evinde bir sürü şey buldular. Baba ölür ölmez onun tüm kayıtlarından kurtulması lazımdı.” İç geçirip bana baktı. “Durum iyi görünmüyor Clare.”

“Biliyorum.” Connor beni olan bitenden haberdar etmişti. Anne onu tutuklayıp evde arama yapmaya geldiklerinde direnmişti ama şimdi gözaltındaydı ve benim ziyaret ettiğim hapis-hanede tutuluyordu. Yemekleri yediğini ve etrafındakilerle iyi geçindiğini umuyordum.

Glen bana baktı. “Biliyor musun?” Meraklıydı ama henüz şüpheli değildi. Arkasında Connor’ın ve muhafızların konuşmamızı dinledikleri aynaya baktım. Glen’in yüzü sertleşti. “Nereden biliyorsun Clara?”

Konuşurken doğrudan gözlerinin içine baktım, “Çünkü o bilgiyi almalarına yardım ettim,” dedim.

Glen irkildi, elimi sanki onu yakmışım gibi bıraktı. “Ne diyorsun sen be?” Ayağa kalktı, volta atmaya başladı.

“Onlara bilmeleri gereken şeyi söyledim,” dedim, sabit ve sakin bir sesle. “Sonra da Anne beni ziyarete geldiğinde üstüme bir mikrofon taktım.”

Glen hiç uyarmadan üzerime atıldı ve omuzlarımı kavradı. Kapı bir anda açıldı ve gardiyanlar odaya doluştular, onu üstümden aldılar. Hemen arkalarındaki Connor yanıma geldi, ayağa kalkmama yardım etti. Hepsini uzaklaştırdım. “Sorun yok. Bırakın onu.” Gardiyanlar lafımı dinlediler ama yakında kaldılar, Connor da yanımdan ayrılmadı. Glen bir ona bir bana baktı.

Yüzünde acı bir gülümseme vardı. “Anladım. Onunla sikişiyorsun, değil mi? Biraz yatak macerası, biraz da bilgilendirme, ha? Bana nasıl ihanet edersin Clara?”

Connor’ın hakkını vermeliydim ki tepkisi yalnızca çenesinde atan bir kas oldu. İşi benim idare etmeme izin verdi.

“Hayır Glen. Ben Connor’la yatmıyorum.”

“Tabii.” Glen’in vücudu gerilmişti, atılmaya hazırdı ve gardiyanların odada bizimle kalmalarından çok memnundum. Bu işi bizi izleyenleri görmeden yapmayı ummuştum ama onları yok sayıp Glen’e odaklandım.

“Sen bana yalan söyledin Glen. Hayatım boyunca yalan söyledin.”

Glen kollarını kavuşturdu, gözlerini bana dikti, konuşmayı reddetti.

“Tüm o kızlara aynı yalan söylendi. Aileleri onları istememiş. Evleri yokmuş. Dünyada yalnızlarmış ve onlara evleri diyebilecekleri bir yer vermişsin, onları seven bir aile vermişsin.” Güldüm ama sesimde hiç neşe yoktu. “Ama hepsi para içindi, değil mi? Bir de o küçük, hasta çevrendeki prestij için.”

“Anlamıyorsun Clara.”

“Anlıyorum Glen. Bana yalan söyledin, beni severmiş gibi yaptın ve öteki kızları becerdin, ben evde beklerken, sen ne istersen yaparken. NE İSTERSEN.” Son kelimeleri bağırarak söy-

ledim, sakın yüzüm duygularımın altında ezilmeye başlamıştı. İleri doğru bir adım attım, Connor'ın çıkardığı küçük sesi duymazdan geldim. "Sana dünyaları vermek istedim. Sana bir aile vermek istedim. Ama sen gidip annenin beni zehirlemesine izin verdin, bebeklerimi öldürdün, her şekilde kendimi aşağılık hissettirip durdun bana."

Glen tepkisini hemen gösterdi. Vücudundaki tüm güç eriyip gitti. "Annem napmış napmış?"

Ve bilmediğini anladım. Bu noktada yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu.

"Bana hep verdiği çay..."

Parçaları birleştirdiğinde olan biteni fark ettiği suratından belli oldu. "Nedeni annem..."

Kafa salladım ve Glen'in gözlerinin yaşlarla dolmasını izledim. Sarsılmış yüz ifadesine diktim gözlerimi ve kalbim paramparça oldu. İkimiz de farklı insanlar olsaydık sahip olabileceğimiz hayat için parçalandı kalbim. Sahip olduğumuzu sandığım hayat için parçalandı. Asla tanışmayacağım bebekler için. Glen'in içinde yatmakta olan ve o an ailesinin ihanetinin haberiyle kökü kuruyan son masumiyet parçası için.

"Ben onlarla işbirliği yapmaya devam edeceğim Glen," dedim, kapıya doğru yürümeye başlarken. "Artık benim için herhangi bir şey değilsin." Kelimeler bana bıçak gibi saplanıyorlardı, mutlaka ona da saplandıkları gibi ve bir gün gerçekten doğru olmalarını umdum. "Sana uzun bir mahkûmiyet hayatı diliyorum, tıpkı o çocuklara çektiirdiklerin gibi."

Ben kapıya neredeyse varmışken, arkamdan boğuk bir haykırış geldi. "Clara." Glen'in asla böyle bir ses çıkardığını duymamıştım ve arkama döndüm. Arkamda yıkılmış bir adam oturuyordu, üstümdeki gücü yok olmuştu. "Seni her zaman sevdim, Clara," dedi, sesi bana ancak ulaşacak kadar yüksekti.

Nazikçe gülümsedim. "Belki Clara'yı sevmişsindir," dedim anlayışla. "Ama Clara artık yok. Elveda Glen."

Kafamı dimdik tutarak, Glen'in hıçkırılarıyla dolan odayı

terk ettim. Kapı arkamdan kapandığında nasıl bir kir ve pisliğin içine oturduğumu umursamadan koridor zeminine yığıldım. Kafamı ellerimin arasına aldım ve yıkıldım.

Connor birkaç dakika boyunca ağlamama müsaade etti, sonra beni ayağa kaldırdı. Jay de öteki taraftaydı. Ayağa kalkarken omuzlarındaki bir yükün yok olduğunu hissettim. Kalbim parçalanmıştı ama uzun süredir karanlık ve bozuk olan ruhum, iyileşmeye doğru giden uzun yola çıkmıştı.

GEÇMİŞ

Kelly mükemmeldi. Kısa saçları parlayacak kadar fırçalanmıştı ve sade kot pantolonuyla tişörtü tam müşterisinin istediği gibiydi. O, benim dış dünyaya karışacak olan ilk kızımdı ve o da çocuklarla ilgilenecekti. On altı yaşındaydı ama daha büyük görünüyor, on sekiz on dokuz yaşında gibiydi. Bir aileyle birlikte dolaşacak bir dadı kadar büyük gibiydi.

Yalnızca yüzü benim sergilemek istediğim görüntüye uymuyordu. Yaşlar yanaklarından aktı. "Gitmek istemiyorum Clara," dedi hıçkırarak. "Lütfen, bırak kalayım, sana yardım edeyim."

"Aptal aptal konuşma," dedim, omzundan var olmayan bir ipliği alarak. "Gidip dünyayı gezme şansın olacak. Bay Green ve ailesi, Avrupa'da, Asya'da, Güney Amerika'da iş yapıyor... sen de onların iki çocuğuna bakma şansını yakalayacaksın. Çok şeker çocuklar." Saçma sapan konuştuğumun farkındaydım, kızın isteneni yapmayacağından kendi adıma korkuyordum. Glen mutlu olmayacaktı. İlk bağlantıyı Baba kurmuş olmasına rağmen bu kısma o dahil olmayacaktı çünkü eğitim aslen Glen ve benim ortaklığımızdaki bir çalışmaydı. Baba bekleyecek ve işlerin nasıl gittiğini öğrenecekti. Sonra da kararını bildirecekti.

"Ama... adamı gördün mü?" diye sordu Kelly, titreyen sesiyle. "Yaşlı bir adam ve dediğin şeyi hatırlıyorum, hani..."

“Şşş,” dedim, niyetlendiğimden daha sert bir şekilde. Ses tonumu kibarlaştırdım. “O adam artık senin hayatın Kelly. Bu kadar basit. Bunu unutmazsan hiçbir sorunun kalmaz.”

Kelly sessizce ağlamaya devam etti, omuzları sarsılıyordu. Müşterinin göz makyajı istememiş olmasına o an çok sevindim. Şimdiye kadar felaket olurdu. Ona bir mendil uzattım. “Sakin ol, Kelly. Yakında burada olacak.”

Glen kapıyı tıklattı ve içeri girdi. “Neler oluyor?” Onu bekleyen kızın bu kadar berbat halde olduğunu görmek hiç hoşuna gitmedi.

“Biraz gerildi sadece,” dedim, Kelly’nin önünde durarak onu Glen’in gözlerinden sakındım. “Geçer.”

“Bay Green az önce binanın önünden seslendi. Yukarı geliyor.”

Kelly daha sesli ağlamaya başladı, yüzünü elleriyle kapadı. Glen beni kenara itti ve doğrudan kızın başına dikildi. “Kelly.” Kız ellerini indirdi ve gözlerini ona kaldırdı. Glen bir anda açıkta duran elini kızın suratına indirdi. “Çabuk kendine gel,” dedi. Sesi kısıkta ama çok ürkütücüydü. “Müşterin yakında burada olacak. Eğer ona söz verdiğimiz gibi davranmazsan sonun bizim öteki... işletmelerimiz olur.”

Kelly’nin gözlerindeki korku çok netti. Buradaki kızların hiçbirisi diğer iş dalları hakkında tamamen bilgilendirilmiyorlardı ama oraların bir parçası olmamaları gerektiğini biliyorlardı. Kız gözlerini ve burnunu sildi, omuzlarını dikleştirdi. Glen döndü ve tek kelime etmeden odadan çıktı.

O çıkar çıkmaz Kelly’nin yanına gidip suratını inceledim. Biraz kızarıklık vardı ama çürük olacağını sanmıyordum. Orayı elimden geldiğince kapattım, işim dairenin zili çaldığı sırada bitti.

“Yataklarınıza, kızlar,” diye emrettim ve öteki kızlar yataklarına oturdular, suratlarında endişeden kıskançlığa kadar değişen ifadelerle Kelly’yi sessizce izlediler. Bekledik.

“Clara, Kelly’yi getir,” diye seslendi Glen. Ellerimi Kelly’nin omuzlarında bir kez daha gezdirdim, sonra da kapıyı açtım ve

onu dışarı çıkardım. Göz korkutucu Bay Green için yüzüme parlak bir gülüş yerleştirdim; adam ayakta bekliyordu, çantası elindeydi. Ödemenin çantada olduğunu düşündüm. Baba ve Glen yalnızca nakit çalışıyorlardı.

Gözlerim hâlâ Bay Green'in üzerindeyken omzumun üstünden bakan adamın kaşlarının çatıldığını gördüm. Döndüğümde Kelly'nin durduğunu gördüm. Kızın müşterisine bakan gözleri kocaman olmuştu, sonra yüzü buruştu.

"Üzgünüm," dedi yakararak. "Yapamam... yapamam..." Kız geri geri gitti, yatak odasına geri kaçma niyeti belliydi. O tek bir adım atmadan Glen arkasında bitti.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye fısıldadı bileğini sertçe tutarak. Kızı öne itti ve kız sendeledi. Onu tutmak için öne atıldım ama Glen uzandı ve beni öteye itti. Masaya çarptım ve kalçamda bir çürüğün oluşmaya başladığını hissettim. "Hayır Clara. Yumuşak lafların zamanı sona erdi. Kız bu iş için eğitildi." Glen öne eğildi ve kızın kulağına benim duyamadığım bir şey fısıldadı.

Bay Green olan biten ilgiyle izliyordu. "Bir sorun mu var?" Adam neredeyse eğleniyordu.

"Yo, hayır, Bay Green, sorun yok," dedi Glen. "Kelly yalnızca kız kardeşlerini ve Clara'yı çok seviyor, onlardan ayrılmakta zorlanıyor."

"Endişelenmeli miyim?" Bay Green'in sesinde bir şüphe izi vardı.

Lafa atıldım. "Tabii ki hayır," dedim biraz gülerek. "Kelly sadık biridir. Sizin çocuklarınızla tanıştıktan sonra onları asla bırakmak istemeyecek. Ayrıca ona bizim sunamayacağımız şeyler sunabileceğinizi biliyoruz." Ben bir kaşımı kaldırdım ve adam sırtıttı.

"O doğru." Bay Green, Kelly'ye döndü. "Kız. Gel buraya." Çantasını masaya, benim hemen yanıma fırlattı. "Sen artık bana aitsin." Kelly'yi Glen'den aldı ve onu tam dibine gelene kadar çekti. Çenesini tuttu ve yüzünü zorla yukarı kaldırdı. "Burası yok. Bu insanlar yok. Sadece ben varım. Anlaşıldı mı?"

Çenesi o adamın elinde olduğu için zorlansa da Kelly kafa salladı.

"Güzel. Gidiyoruz o zaman," dedi adam. Glen'e başıyla selam verip bana göz kırptıktan sonra Kelly'yi daireden çıkardı. Glen kapıyı onun ardından kilitledi.

"Bunun olmasma nasıl izin verebilirsin, Clara?" diye sordu arkasına dönmeden.

"Özür dilerim, Glen, sana söyledim kızın..."

Elini kapıya geçirdi. "Bana bir şey söyleme! Bir müşterim olduğunda kızın hazır olmasını beklerim! Yoksa basit talimatları yerine getiremiyor musun?" Hızla bana döndü ve ağır adımlarla ilerledi. Geri gitmeye çabaladım ama arkamda masa vardı. Glen önümde durdu ve ellerini kalçalarımın iki yanına koydu. Dudaklarımız bir nefes uzaklıktaydı. "Eğer bunu başaramıyorsan belki de başarabilecek birini bulmalıyım."

Sözcükleri bana oklar gibi saplandı, ruhumu deldi. "Öyle deme ama."

"Bir daha böyle sıçıp batırırsan görürsün ne kadar ciddi olduğumu." Kelimelerinin serinkanlılığı içimi ürpertti. Kollarımı tuttu, sertçe sıktı, canım yanana kadar, sonra beni yere fırlattı ve ayaklarını yere vura vura çalışma odasına gitti. Öfkesini anlıyordum. Kelly'yi Baba bulmuştu ve Anne de eğitimi vermem konusunda bana yardımcı olmuştu ama alışverişi Glen kendi başına halletmişti. Bu işlemin pürüzsüzce gitmesine ihtiyacı vardı ki Baba ona kendi müşterileriyle işin bu kısmını bağımsız olarak yürütebileceği konusunda güvenebilirdi.

Baba daha sonra kontrole geldiğinde Glen'in yüzünde güller açmıştı. "Harika gitti, Baba!" dedi. "Kaymak gibi." Bana sırıttı. "Clare harikaydı, tıpkı ondan beklediğim gibi."

Ona gülümsemeyi başardıktan sonra kızları yataklarına yattırmaya gittim. Geri döndüğümde Glen, Baba'nın arkasından kapıyı kapatıyordu.

"Başardık!" diye bağırdı neşayla ve beni belimden kavradı, etrafımda döndürdü. Beni yatak odasına taşıdı ve kutlamaya

başladığımızda çok geçmeden kollarımdaki ve kalçamdaki çürükleri unuttum. Yalnızca Glen vardı, bana bazen acı veriyordu ama aynı zamanda acıyı alıyordu da.

ŞİMDİ

Giriş salonunda beklerken şaşırtıcı derecede sakindim, kocamın aleyhinde konuşacağım zamana kadar dakikaları sayıyordum. Eski kocam mıydı yoksa? Glen'le aramızdaki evliliğin asla yasal olmadığını keşfetmiştik. Clara diye biri yokken nasıl yasal olabilirdi ki zaten? Güney Dakota gezisindeki gibi ya da sattıkları kızlar için yaptıkları gibi belgeler ayarlamış olabilirlerdi ama bu, Glen'in işleri batırıp yanlış kıza âşık olmasını asla affetmeyen Baba'nın son acımasız şakasıydı.

Odada saatin tıkırtısı yankılanıyordu. Ailemden biraz yalnız kalmayı rica etmiştim. Glen'i hapishanedeki yüzleşmemizden beri görmemiştim. Bana ulaşacak numarayı nereden bulduğuna dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen beni aramaya çalışmıştı. Hapishane sistemi içinde neredeyse her bilgi parçasına ulaşabilecek kadar geniş bir insan ağı vardı ve belli ki bu ağ devletin en üst seviyelerinde gizlenen bilgilere kadar uzanıyordu. Bana mektuplar da gönderdi ve bunları çöpe atmayı kendime yediremedim. Bugün bittikten sonra kendimde onu bir daha geri dönmek üzere salıvermeye yetecek gücü bulmayı umuyordum.

Arkamdaki kapı gıcıradayarak açıldı ve ayağa kalkıp görevliyi mahkeme salonuna doğru izledim. Sıralar dolup taşıyordu ve odanın içinde kızlarımın olup olmadığını görmek için bir göz atma dürtüme direndim. Bazılarının ailelerinin duruşmaya katıldıklarını biliyordum ama kızların katılmalarına izin verilmediği söylenmişti bana. Göz teması kurmamaya çalışmama rağmen insanların bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. Hakkımda ne düşündüklerini bilmiyordum, bilmek de istemiyordum. Kendi

hakkımda düşünölebilecek her berbat düşünceyi muhtemelen onlardan daha fazla düşünmüştüm ve bunlara takılmak beni yalnızca geriye götürecekti. Kendime hâkim olamayarak ön sıraya bir göz attım. Söz verdikleri üzere, Dr. Mulligan ve Connor orada oturuyorlardı. Odak noktalarım. Kararlılığım güçlendi ve tanık sandalyesine özgüvenle ilerledim, yeminimi ettim.

Gözlerim sonunda Glen'inkileri bulduğunda sanki odanın tamamı yok olmuştu. En azından birkaç saniye için ikimizden başka hiç kimse yoktu. Bakışmamızı kestiğimde bile onun gözlerini üzerimde hissettim, gözleri alımı delen lazerler gibilerdi. Bana sorulan her soruyu hatırlamıyordum. Bunu o kadar çok prova etmiştik ki otomatik olarak cevap verebilirdim. Glen'in avukatından bile herhangi bir sürpriz soru olmamasına sevindim. Kanıtların ne kadar kuvvetli olduğunu biliyordum ve hem suç ortağı hem de kurban olarak tanıklık yapmam çok ikna ediciydi.

Tanık kürsüsünden aşağı inerken Glen'e son bir bakış attım. Onu, hapishanede aylar içinde cansızlaşan yeşil gözlerini, normalde darmadağınık olan ama artık kısacık kesilmiş saçlarını son kez hafızama kazıdım. İncelmişti ama hapishanedeki spor salonunu kullandığını da görebiliyordum. Acaba orada da imparatorluğunu kurabilmiş miydi?

Kendimi daha hafif hissederek odadan dışarı çıktım, suçluluğumun ağırlığı biraz da olsa yatışmıştı ve dudaklarımın kenarları kendi kendilerine yukarı kalkmıştı. Hayatıma devam etmeye hazırdım. Şiş karnımı ovaladım, içimdeki hayat neredeyse dünyaya katılmaya hazırdı. Zamanı gelmişti.

GEÇMİŞ

"İyi geceler, melekler," diye fısıldadım, ışık düşmesine bastım ve kapıyı arımdan kapadım. Dışarısı hâlâ aydınlık olmasına rağmen kızlar yataklarındaydılar. Glen en büyük kızlar haricin-

de hepsinin saat yedide yatmasında ısrar ediyordu. Alt kata indiğinde Passion'ı mutfakta buldum, bulaşıkları bitiriyordu.

“Başka bir şey var mı, Clara?” diye sordu ve ilgiyle cevabımı bekledi.

“Hayır, sağ ol, Passion,” dedim. “Sadece benim için kızlara göz kulak ol, olur mu?”

Kafa salladı ve odadan çıktı. Mutfak dolaplarını ve buzdolabını karıştırdım, atıştıracak bir şeyler buldum. Glen yine genelevde geç saate kadar çalışıyordu. Mekân bir yıl önce açılmıştı ve işin tutması için biraz beklememize rağmen artık yoluna girmiş gibi görünüyordu. Glen son zamanlarda orada çok çalışmaya başlamıştı. Eve hep çok geç ve bitkin geliyordu. Kolumdaki bir çürüğü bir yere çarpınca irkildim. Bu çürük, Glen’e birkaç gün izin yapmasını önermemin eseri idi.

Glen benim ara verme önerimi beğenmediği için o arayışı ona ben götürecektim. Biraz atıştırmaya zaman bulabilmeliydi, yemeği yerken çalışmaya devam etse de. İçeri gizlice girecektim, yemeği bırakacaktım ve işini bölmeden çıkıp gidecektim. Ama tabii minik bir öpücük için zaman bulabilirse ya da daha fazlası için, onun için her zaman hazırdım. Genelev açılmadan önce çeşitli odaları test edişimiz aklıma gelince gülümsedim.

Evden çıktığımda Ted arabayla bekliyordu. Ondan bu iyiliği istediğimde şüpheli davrandı ama Glen sinirlenirse tüm sorumluluğu üstüme almaya söz verdim. Sinirlenmeyecekti. Öteki binaya arabayla hemen gidiliyordu ve küçük otoparkı dolduran arabalara bakılırsa o akşam iş yoğunluğu. Yüksek sesli müzik ve kahkahalar havayı dolduruyor, harika olabilecek bir akşamın huzurunu kaçıırıyordu. Yüzümü bozdum. Buraya nâdiren geliyordum ve iş bu kadar yoğunken hiç gelmemiştim. İşin tümüyle tatsız buluyordum ama Glen’in ne yaptığını bildiğini ve işinin başarılı olduğunu biliyordum. Bu yeni mekân başarıya ulaşmıştı.

Glen kızları eskiden farklı bir yerde tutup gerektiğinde bu işe müsaade eden otellere bırakıyordu. Evi ve araziye satın aldığı-

mızda bu parsel arsayı da satın almıştı. “Uğra-git hanı” diyordu buraya. Baba G’nin de benzer bir şey söylediğini hatırlıyordum.

Arabadan çıkıp çakılların üstüne bastım ve Ted’e el salladım. “Hemen döneceğim,” dedim. Yan kapıya gittim, kapıyı tıklattım. İşletmenin ana girişini kullanmak istemiyordum. Kapı birkaç santim açıldı ve suratsız biri dışarı göz attı. Beni tanıdığına göz büyüdü ve kapı ardına kadar açıldı. “Merhaba, Bayan Clara,” dedi adam ürkererek. Yüzü tanıdıktı ama adını bilmiyordum. İçeri adım attım.

“Glen’e yiyecek bir şeyler getirdim,” dedim. “Buralarda mı?”

Bu loş ve dumanla kaplı arka odada üç adam daha vardı. Birinci adam ötekilere baktı, yakasını düzeltti. Sertçe yutkunurken adamın âdemelması inip çıktı. “O... şey... şu an meşgul, Bayan Clara,” dedi adam. “Acaba siz biraz... şey...”

“Burada bırakabilirim,” dedim, adamı sıkboğaz etmemek için gülümseyerek. Etrafımdaki bütün adamlar gergindi, özellikle de Joel’la olanlardan sonra, o ortadan kaybolduktan sonra. Fazla bir şey bildiklerini sanmıyordum, sadece Joel’un kızlar konusunda bazı çizgileri aştığını düşündüklerini sanıyordum. Yine de benimle fazla muhatap olmak istemiyor gibiydiler, hatta mümkün olduğunca benimle göz teması bile kurmamaya çalışıyorlardı. Acaba Joel’un başka hangi çizgileri aştığını tahmin etmişler miydi?

Uzak taraftaki bir kapı çarpılarak açıldı ve adam önüme geçti, görüşümü engelledi. Ona itiraz etmedim ama omzunun üstünden arkaya baktım. Glen yalpalayarak içeri girdi, kollarında birer üstsüz kadın vardı. Belli ki içkiliydi, onu hiç görmediğim kadar. Her ne kadar odanın karanlığında, üstelik önümde o adam varken ve Glen’in sarhoşluğuyla neredeyse görünmez olmama rağmen daha da geri kaçtım.

“Biz çalışma odamda olacağız,” dedi Glen yayvan yayvan, kadınlardan birini kendine çekti ve onu sulu sulu öptü. Sanki kadının yüzünü yemeye çalışıyor gibiydi, midem ağzıma geldi. Öteki kadının memesini tuttu ve kadın bundan zevk alıyormuş

gibi inledi. Glen uzaklaştı. "Telefonlarımı açmayın!" Kahkahayı bastı ve odadaki adamlara abartılı şekilde göz kırptı, sonra sendeleyerek öteki duvardaki özel çalışma odasına açılan kapıya çarptı. Kimin kimi ayakta tuttuğunu anlamak güçtü ama sanki ağır işin çoğunu kadınlar yapıyor gibiydi. Kapı çarpılarak kapandı ve sesler boğuk gelmesine rağmen duvarın öteki tarafında neler olduğu çok açıktı.

Adamın arkasından çıktım. "Teşekkür ederim," dedim. "Sənırım ben eve döneceğim."

Adam kafa salladı ve konuşmaya yeltenmedi. Dışarı çıkan kapıyı sertçe açtım, kızarmış suratıma vuran dağ havasının soğuk esintisini minnetle karşıladım. Kapıyı kaparken arkama bakmadım, Glen'in sarhoşluk randevusunun son seslerini engelledim. Binarın yan tarafına sırtımı dayadım, nefeslenmeye çalıştım ama ciğerlerim yeterince oksijen almıyordu. Başım dönüyordu.

Bu ne zamandır oluyordu? Glen geceleri "geç saate kadar çalışırken" bunu mu yapıyordu? Ben ona yetmiyor muydum? Neyi yanlış yapıyordum? Ağaçların başladığı yere kadar zorlukla ilerledim ve çimlere kustum. Kaç kere böyle bir akşamın ardından eve gelip bana dokunmuştu? O diğer kadınların üstünde gezinen elleriyle? Beni o ucuz rujlarla boyanmış ağızları öptüğü dudaklarıyla mı öpmüştü?

Ve onca zaman ben kendimi onlardan daha üstün görmüştüm. Midem çok fena bulanmıştı ama aynı zamanda Glen'e ihtiyacı olanı veremediğim için ve bunu burada aramaya düşmesinden dolayı utanıyordum. Baba'nın patavatsızlıklarını öğrenişimi ve Anne'ye üzülüşümü hatırlıyordum. Kadın bunu öylece kabul etmişti. Ben etmeyecektim. Bundan sonra Glen'in tatminini başka yerde aramasına engel olmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. İhtiyacı olan her şey ben olacaktım, tıpkı benim ihtiyacım olan her şeyin o olduğu gibi.

Birkaç dakika sonra tekrar doğrulmayı başardım. Omuzlarımı geriye attım ve Ted'in arabayla beni beklediği yere geri gittim. Kıpırmızı kesilmiş gözlerim için yapacak bir şey yoktu

ama arka koltuğa geçmeden önce yüzüme soğuk bir kayıtsızlık maskesi geçirdim.

“Aç değil miydi?” Ted, benim ancak o an hâlâ kolumda durduğunu fark ettiğim sepete bakıyordu. En iyisi buydu sanırım. Glen’in orada olduğumu bilmesini istemiyordum.

“Onu bulamadım,” diye yanıt verdim.

Ted kafa salladı ve önüne dönüp arabayı çalıştırdı. Bana inanmamıştı ama bu umurumda da değildi. Doğruyu söyleyip söylemediğim onu ilgilendirmezdi. Onun tek işi beni evime götürmekti.

“Ted?”

“Buyurun hanımefendi?”

“En iyisi Glen’e bundan bahsetme.”

“Emredersiniz, hanımefendi.”

ŞİMDİ

Adliye koridorları işine koşuşturan insanların sesleriyle yankılanıyordu. Tıkırdattıkları topuklarıyla geçip giden kadınların öğle yemeği planları hakkındaki tartışmalarına ve takım elbise içindeki adamların kısık seslerle sonraki davaları hakkındaki konuşmalarına odaklandım. Onlara odaklanmak, kafamdan geçen düşünceleri yok saymama yardım ediyordu. Beni hayatımın bir sonraki saatinin benim için ne anlama geleceğine takılmaktan alıkoyacak herhangi bir şeyi dinleyebilirdim.

Connor oturduğum sıranın karşısındaki duvara dayanmıştı, rahat vücut diline rağmen vücudundan yayılan gerginliği gizleyemiyordu. Birkaç saniyede bir saatini kontrol ediyordu ve parmaklarını pantolonunun katlarında ritimsiz bir şekilde tıkırdatıyordu. Dr. Mulligan bacak bacak üstüne atmış halde yanımda oturuyordu, tam bir rahatlık timsaliydi. Son seansımızda bana hâkimin herkesin yararına olacak bir karar alacağından emin olduğunu söylemişti. Annemle babam da destek olduklarını

göstermek için gelmek istemişlerdi ama bu benim onlar olmadan yapmam gereken bir şeydi. Yokluklarında bile bana destek olduklarını iliklerimde hissediyordum. Yaptıklarım hakkında daha fazla şey öğrenmelerine rağmen kavuştuğumuzdan beri yanımdan ayrılmamışlardı. Yavaş yavaş koşulsuz sevginin gerçekten var olduğunu öğreniyordum.

Dr. Mulligan gözlerini bana çevirdi, dudakları gülümser bir hal aldı. "Kendini nasıl hissediyorsun, Clara?" Acaba bu soruyu her sorduğunda bir ekstra ücret mi alıyordu? Belki de bunların hepsi son bulduğunda ona ofisi için üstünde bu soru yazan bir yastık alabilirdim.

Karşılık olarak gülümsemeye çabaladım ama dudaklarım isteğime pek de uymadı. "İyiym," diye yalan söyledim, gözlerimi kaçırdım, Dr. Mulligan'ın içimi okuyacağım biliyordum.

Yumuşak bir el benimkinin üstüne kapandı ve gözlerim hemen onun bakışlarına kilitlendi. "Bunu yapabilirsin," dedi kadin. "En zor kısım geride kaldı."

Glen'in duruşmasında verdiğim ifade aklıma gelince vücudum ürperdi. Ben ağzımı açıp onun kaderini belirlemeden önce attığı son çaresiz bakış. Arkama dönüp ona son kez baktığımda yüzündeki tanımlanamaz duygu. Kafamı iki yana salladım, gö-rüntüleri kafamdan attım ve elimi şişen karnımda gezdirdim.

"Üzgünüm, geciktim!" Tori ayakkabılarını koridor boyunca tıkırdatarak hızla bize katıldı. Onu görünce rahatlayarak vücudumu saldı. Tori bu aylar boyunca bana inanılmaz derecede destek olmuştu ve onu burada, Dr. Mulligan ve Connor'la birlikte görmek bana yalnız olmadığımı hatırlatıyordu. Ayağa kalkıp büyük kızı kucaklarken göğsüm özgüvenle kabardı. "İyi misin?" diye sordu, nefesi kulağımı gıdıkladı.

Kafa salladım. "Şimdi daha iyiym."

Tori'nin gelişi sanki toplantının başlangıcını işaret etmiş gibi, koridorun sonundaki ağır ahşap kapı açıldı ve gülümseyen bir mübaşir bizi içeri davet etti. "İçeri buyurun lütfen. Yargıç Riebe birazdan gelecek."

Connor duvardan destek alarak doğruldu, gruba öncülük etti ve tek sıra halinde geniş salona ilerledik. İçeride minyon bir kadın geniş bir masarın önündeki sandalyesinden kalktı. Bize yaklaştı, elini uzattı.

“Diana? Benim adım Carmen Sanchez, senin davanın eyalet savcısıyım.”

Kadının elini sıktım, benimkinin kuru kaldığına sevindim, titreme neredeyse belli olmuyordu. Bana en yakın olanlar hâlâ yıllardır alışık olduğum isimle hitap etseler de insanların bana Diana diye hitap etmesi artık o kadar korkutucu gelmiyordu.

“Tanıştığımıza sevindim, Bayan Sanchez,” dedim sessiz ama net bir şekilde. Öteki elim karnımın üstünde kaldı, bilinçsizce geliştirdiğim alışkanlığımla Fındık’tan güç aldı. Fındık bir tekme savurarak bana güven verince omuzlarımı dikleştirdim. “Bunu yapmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

“Elbette. Bana Carmen de lütfen.” Kadının sesi sıcak ve dostaneydi, Glen’in duruşmasında karşılaştığım avukatlara hiç benzemiyordu. Carmen elimi bıraktı ve yüksek sırtlı sandalyeleri işaret etti. “Lütfen, geçin oturun.”

Arkamdaki Connor’a bir bakış attım. Her zamanki gibi odanın arkasında dikilmişti. Dr. Mulligan da arka plandaydı. Benim için tanıklık etmeye gelmişlerdi. Tori yakınımda kaldı, çöktüğüm sandalyenin yanında dikildi.

Carmen öteki sandalyeye oturdu. “Bu iş oldukça basit olacak ama bir temsilci istemediğinden emin misin, Clara? Bu senin hakkın.”

Gözlerimi kaldırıp Tori’ye baktım. Bana cesaret verici bir şekilde gülümsedi. Kafamı iki yana salladım. “Hayır. Glen’in işlerindeki rolüm için nasıl bir hükme varırsanız varın buna hazırım.”

Bu benim kefaretimdi. Connor, Dr. Mulligan, Tori ve ailem tarafından bana bir kurban olduğum, işlerde yalnızca Glen’le olan ilişkim ve bana söylenen yalanlar yüzünden var olduğum söylenmiş olsa da yaptıklarından sorumlu tutulmak konusunda ısrarcı olmuşum.

Odanın arka tarafında bir kapı açıldı ve odaya önce üniformalı bir mübaşir girdi. "Saygıdeğer Yargıç Martha Riebe için herkesi ayağa kalkmaya davet ediyorum."

Ayağa fırladığımda dizlerim titredi ve sıcak bir el beni arkamdan destekledi. Tori'ye minnettar şekilde gülümsedikten sonra dikkatimi küçük topluluğumuzun son üyesine çevirdim.

Yargıç Riebe uzun adımlarla masasına ilerledi, cübbesi arkasında salındı. Hiç vakit kaybetmeden sandalyesini çekip oturdu, bize de aynısını yapmamızı işaret etti. Kadının kısa sarı saçları, yüzünün etrafında gevşek biçimde kıvrılıyordu ve yüzündeki ciddi ifadeye rağmen gözlerinin ve ağzının kenarlarından kahkaha çizgileri yayılıyordu. Muhtemelen Anne'nin yaşlarındaydı, belki biraz daha yaşlıydı ama Anne'nin yüzünde yılların stresini, endişesini anlatan uçurumların, vadilerin aksine, Yargıç Riebe'nin yüzü bir çeşit huzur ve refah hissi yayıyordu. Gözleri, önündeki dosyaya kaydı, benim davamı inceledi. Sonunda gözlerini kaldırdı.

"Diana McKinley?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Anlıyorum ki bugün buraya Bay Glen Lawson, Junior tarafından işletilen insan ticaretindeki rolünüz hakkındaki sorumluluğunuzu almak istediğiniz için geldiniz."

"Evet, Sayın Yargıç," diye yanıt verdim, onu başımı sallayıp onayladım.

"Ayrıca, anladığım kadarıyla," diye devam etti, "Savcı Sanchez sizden şikâyetçi olmak istememiş ama siz ısrar etmişsiniz."

"Evet, Sayın Yargıç," diye tekrar ettim. "Ben o organizasyonun büyük bir parçasıyım, kızlardan sorumluydum... satılan kızlardan." Son kısımdan önce biraz duraksadım.

"Neler olduğu hakkında bilginiz var mıydı?" Yargıç Riebe'nin sesi canlıydı, cevaplarıma verdiği tepkiye pek zıt gitmiyordu.

"Kızların onları evlerine alma onuruna erişmek için büyük miktarda para veren adamlara hizmet etmeye hazırlandıklarını biliyordum. Ben onları evden kaçmış ya da istenmeyen çocuk-

lar olarak biliyordum, kendimi de öyle.” Bu sözler ağzımdan çıkarken içim kötü oldu. Buna çok uzun süre inanmış olmama rağmen ailemle zaman geçirdikten sonra bana gösterdikleri o büyük sevgiyi nasıl hatırlayamadığımı anlayamıyordum.

“Bay Lawson’ın diğer işlerini de iyi bildiğinizi anlıyorum.”

Midem çekildi. Bunu hak ettiğimi bilmeme rağmen hâkimin ses tonundan benim yaptıklarımın içinden öğrendiğini anlıyordum. Öğrenmeliydi, elbette ama en azından küçük bir anlayış bekliyordum. Benimle göz göze gelip cevabımı beklerken Yargıç Riebe’nin ağzı incecik oldu.

“Evet, efendim,” dedim sırtımı doğrultarak. “Öteki işlerde rolüm olmamasına rağmen varlıklarından haberdardım. Benim evimden çıkıp bir yere yerleştirilemeyenler büyük ölçüde geneleve yönlendirildiler.”

“Peki yıllarca eğitim verdiğiniz kızlarınızın sonunun öyle bir yer olması hakkında neler hissettiniz?”

“Hoşuma gitmedi,” diye yanıtladım. “Ama işler öyle yapılıyordu.”

Yargıç Riebe beni bir süre izledi, sonra dosyaya geri döndü. “Aynı zamanda Glen Lawson, Junior, Mae Lawson ve onların birçok çalışanını çok uzun süreli hapse gönderen kanıtların bulunmasında ve bu kişilerin aleyhinde tanık olarak çok önemli bir rol üstlenmişsiniz.”

“Evet, efendim.”

“Ayrıca önümde terapistinizden ve bir destek grubu üyesinden gelen karakter tanığı raporları var ki sanırım bu kişiler bugün size destek olmaya geldiler.” Kadın, Dr. Mulligan’a ve Tori’ye bir göz attı. “Ve ayrıca davanın sorumlu ajanı da öyle, ki bu biraz alışılmadık bir durum.”

Odanın yan tarafında duran Connor gözlerini Yargıç Riebe’ye dikmişti. Kadının bakışları altında titremiyordu ama çenesinin kımıldadığını görebiliyordum. Benim için böyle bir riske girdiğinden hiç haberim yoktu. Elbette sürekli benim yanımda olmuştu ama tüm niyetler ve amaçlar düşünüldüğünde ikimiz

bu oyunun zıt taraflarındaydık. Ama belki de sandığım kadar değildik.

“Hatta,” dedi Yargıç Riebe, “davanızın herhangi bir tipik tarafı yok. Kurtardığımız kurbanların çoğu toparlanmaları için ailelerinin yanına gönderilmekten memnun. Ama tabii, çoğu kurban bu durumlarda fail sıfatını da taşımazlar.”

“Fail” kelimesini duyduğumda kanım dondu. Ben bu muydum? Buydum sanırım. Bu etiketi üstümde denedim, ağırlığının omuzlarımı çökerttiğini hissettim. Fındık’tan gelen hafif tekme bile beni neşelendiremedi.

“Reşit olmayan kişilerin yasadışı alıkonulması ve istismarında rol aldınız, üstelik üç cinayet sırasında da suç ortaklığınız var.”

Doğrulamak için tüm gücümü topladım. Hapishanenin nasıl bir yer olduğunu hatırlayınca kanım yüzümden çekildi ve şüphesiz ki sonum orası olacaktı. Sadece doğduğunda Fındık’ı Jane ya da Charlotte’ın almasına izin vermelerini umdum. En azından onun beni hatırlamasına yardımcı olurlardı. Oğlumun onlarla güzel bir hayatı olurdu.

Yargıç Riebe, Carmen’a baktı. “Sayın Savcı, tavsiyeniz nedir?”

“Sayın Yargıç,” dedi Carmen sandalyesinde doğrularak. “Bayan McKinley için en iyi rehabilitasyonun bir hapishane ortamında sağlanamayacağını düşünüyoruz. Kendisinin hastanede ki psikiyatrik koğuştta kaldığı sürenin ve bir ıslahevinde ve toplum hizmeti cezasıyla geçireceğı bir geçiş döneminin ceza olarak değerlendirilmesini talep ediyoruz.”

Dudaklarını büzen Yargıç Riebe bir Carmen’e bir bana baktı. Yüzünü okuyamıyordum. Zaman geçerken Fındık umutlu bir şekilde titredi. Connor durduğu yerde kımıldandı ve o an aklıma geldi ki hâkim benim yanımdakilere herhangi bir şey sormamıştı bile. Elbette, onların söyleyeceklerini yazdıkları mektuplarda okumuştı ve onların en azından bu kadar uzun süren bir değerlendirme gerektirecek kadar fazla olumlu şey söylemiş oldukları düşüncesi beni yüreklendirdi.

Sonsuzluk gibi gelen ama muhtemelen yalnızca birkaç dakikalık bir sürenin sonunda, Yargıç Riebe bir nefes verdi ve dudakları hafif bir gülüş halini aldı. “Bu davayı yakından takip ettim, Diana,” dedi ve benim adımlı kullandığında havaya sıçradım. Adımı beklediğim düşmanlık ya da yargılayıcılıkla değil, sıcak bir dille söyledi. “Ajanların çıkardığı işten etkilendim ama senden daha da fazla etkilendim. Nasıl bir hayat geçirdiğini, bu travmanın üstünde nasıl bir etki yarattığını tahmin dahi edemiyorum. Ama kurbanı oynamak yerine, sen dimdik duruyorsun ve hak ettiğini düşündüğün cezayı kabul ediyorsun.” Kadın odaya göz gezdirdi, bakışıyla herkesi bir anlığına olduğu yere çaktı. “Birçok zeki ve mantıklı insanın saygısını ve hayranlığını kazanmayı başardın, ben de hem onların yargısına hem kendi yargıma güveniyorum. Senin hapisshane duvarlarının dışında orada olabileceğinden çok daha faydalı olacağını düşünüyorum.”

Sözcükleri karşısında boğazım düğümlendi ve onun benim sandığım şeyi söylediğinden emin olana kadar tepkimi gizli tuttum.

“Kocanın işindeki payın için, Diana McKinley, başka bir adla Clara Lawson, şu âna kadar tutuklu kaldığın süren ceza olarak sayılacaktır, ayrıca en az bir yıl boyunca bir ıslahevinde kalacaksın. On bin saatlik bir toplum hizmeti cezasına çarptırıldın ve şartlı tahliye memuruna onun tarafından belirlenecek düzenli aralıklarla görünmen gerekiyor. Bunlarla birlikte, Dr. Mulligan ile olan terapine devam edeceksin, ta ki o senin tedavinin bittiğine hükmedene kadar ve ayrıca hayatta kalanlara destek grubumuza da katılmaya devam edeceksin. Eğer bu şartlardan herhangi biri karşılanmazsa şartlı tahliyenin acilen feshi ve güvenli bir tesise gönderilme riskine girersin.”

Yargıç Riebe devam etti ama ben onu dinlemeyi kestim. Haftalardır kendime değişik mahkûmiyet halleri yakıştırıyordum. Hayatımı demir parmaklıkların ardında geçirme, denilen her şeyi istenen zamanda yapma fikrine bile alıştıracaktım kendimi neredeyse. Ama bunun yerine, bana özgürlük teklif ediliyordu. Baş-

langıçta sınırlı özgürlük ama ufukta dahasını vadedecek şekilde. Kendim için ve Fındık için daha iyi bir gelecek umudu. Normal bir aile olabileceğimiz umudu. Nasıl bir normallik seçersek seçelim.

Tori'nin eli omzuma gelip orayı sıkışığında yukarı uzandım ve onun parmaklarını sıkıttım. Sırada ne olursa olsun yalnız olmayacağımı biliyordum.

GEÇMİŞ

Çok sıkılmışıttım. Güneş parlıyordu ve sıkıcı Lottie sadece aptal Barbie bebekleriyle oynamak, onları Ken'lerle öpüştürmek gibi iğrenç şeyler yapmak istiyordu. Bunların kıyafetleri kaç kere değişebilirdi ki? Annemin çamaşır yıkadığını görebiliyordum, Barbie'nin annesi de kesin ona kıyafetlerini bu kadar fazla kirlettiği için çok kızıyor olmalıydı.

"Lottie, lütfeeeeeeen..." Ona en mızmuz sesimle yalvardım çünkü bu onu sinir ediyordu ve onu rahat bırakmam için istediğimi yapacaktı. "Annem parka yalnız gitmeme izin vermiyor!"

"Hayır, DeeDee. Parka gitmek istemiyorum."

"Aaanneeeeeeee!"

Annem, Lottie bana bir tane patlatmadan hemen önce içeri girdi. Ona dilimi çıkardım ama annem görmedi. Çok kurnazdım. "Ne oldu, Diana? Yarınki partiye hazırlanmaya çalışıyorum."

Ona en somurtkan yüzümü gösterdim. "Anne, hava çok güzel ve ben parka gitmek istiyorum biraz ama Lottie sadece aptal Barbie'leriyle oynamak istiyor. Onları öpüştürüyor falan bir de... iğrenç."

Annem derin bir nefes aldı ve dudaklarını küçücük yaptı. Meşgulken onu rahatsız ettiğimizde böyle yapardı. "Charlotte," diye başladı ve Lottie onun sözünü kesti.

"Hayır anne! Lütfen! DeeDee artık parka bensiz gidebilecek kadar büyüdü! Birkaç blok ötede zaten!"

“Kısa bir süreliğine sadece, Charlotte. Lütfen. Bana çok yardım etmiş olursun.” Annem bana baktı. “Hem biliyorum ki onu bir saatliğine parka götürürsen Diana seni günün kalanında rahatsız etmez.”

Kafamı hızla öne arkaya salladım ki ciddi olduğumu bilsin ama Lottie’yi muhtemelen daha sonra da rahatsız edecektim. Onunla uğraşmak çok güzel oluyordu. Sadece sinsi olmam gerekiyordu. Charlotte, Malibu Barbie’si ya da elindeki her neyse onu yere fırlattı ve hurlayarak ayağa kalktı.

“Lottie pis pis konuşuyor!” diye şarkı söylemeye başladım.

Annem gözlerini kapadı. Sayı saydığımı biliyordum çünkü konuşmadan önce mola vermeye ihtiyacı olduğunda ona kadar saydığımı söylemişti bize. Lottie bana kötü davranırken bir kez bunu denemiştım ama canım sıkılmıştı. “Diana, ablan sana iyilik ediyor ve seni parka götürüyor. Lütfen bunu zorlaştırma.”

Dudağımı dışarı çıkardım. Neden Lottie kötü şeyler söylerken benim başım derde giriyordu ki? Lottie ayakkabılarını giymeye başladı ve neşelendim. “Oley! Parka gidiyoruz! Parka gidiyoruz!” Spor ayakkabılarımı giyip kapıdan çıkarken bir şarkı uydurdum. “HADİ AMA, Lottie!”

Lottie bir kaplumbağa kadar yavaş hareket etti ama dışarı çıkar çıkmaz çok hızlı yürümeye başladı. “Bekle, Lottie! Ben o kadar hızlı yürüyemem!” Ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım.

“Ben seninle konuşmuyorum, Diana Patience McKinley. Annem seni parka götürmemi istedi ama seninle konuşmam gerektiğini söylemedi.”

Haksızlıktı bu! Hâlâ geri dönüp anneme Lottie’nin benimle konuşmasını istediğimi söyleyebilecek kadar yakın olup olmadığımıza baktım ama ev artık görünürde değildi bile. “Ama az önce benimle konuştun,” dedim, benimle en azından tartışacağımı umarak. Lottie akıllıydı ve ağzını kapalı tuttu. “Şu köpek neden dışarıda?” diye sordu. “Şu insanlar neden sarı çiçekler ekmişler? Ben pembe çiçekleri daha çok seviyorum. Bana sormaları

lazımdı. Çiçekler konusunda çok iyiyimdir. Sence babam bahçesine çiçek ekmeme izin verir mi? Ben olsam pembe çiçekleri seçerdim.” Lottie’nin kulağının dibindeydim, kafasını şişiriyordum ama o yılmıyordu, parka varışımıza kadar da bana tek bir kelime bile etmedi. Omuz silkip salıncaklara koştum. “İt beni, Lottie!”

Lottie bir banka oturdu ve kollarını kavuşturdu. Çok kötüydü. Arkadaşı Jessica da buradaydı ve banka gidip Lottie’nin yanına oturdu. Konuştular ve kısa süre sonra beni gösterdiler. Salmaktan indim ve yanlarına koştum.

“Ne diyorsun, Lottietoti?” diye sordum, ellerimi belime koyarak. Kötü şeyler söylememiş olsa iyi ederdi.

“Jessica’ya senin ne kadar sinir bozucu olduğunu ve keşke bir kardeşim olmasaydı diye düşündüğümü söylüyordum sadece.”

Gözlerim yaşlarla doldu. Bunu az önce başka birinin önünde söylediğine inanamıyordum. Neredeyse ciddiydi! “Bu doğru değil. Kötülük etmeyi kes, Lottie.”

“Gayet de doğru. Sen dünyadaki en kötü kız kardeşsin.” Lottie ayağa kalkıp beni itti.

“İyi!” diye bağırdım. “Beni sevmiyorsan git o zaman! Git de BARBIE’LERİNLE OYNA!”

Lottie’nin yüzü kıpkırmızı kesildi ve gülümsedim. Hah! Göstermiştim ona. Arkadaşları onun hâlâ Barbie’lerle oynadığını bilmiyordu.

“Senden nefret ediyorum, Diana!” diye çılgık attı Lottie ve eve doğru koşmaya başladı. Jessica bana baktı ve suratını bozdu, sonra öteki yöne, kendi evine doğru koştu.

Park boşalana kadar oyun oynadım ve karnum guruldamaya başladı. Lottie’nin beni yanında götürmediğini anneme çaktırmadan eve nasıl girebildiğini merak ettim. Eve gidip onu şikâyet etmeye karar verdim. Başının büyük dertte olduğundan emindim. Belki o aptal Barbie bebeklerini bile elinden alabilirdim. Belki de tüm çamaşırını onun yıkaması gerekirdi. Çamaşırını Lottie yıkacayaksa ben de kıyafetlerimi Barbie kadar sık değiştirecektim.

Bir araba yanımda durdu ve koyu renk saçlı bir kadın dışarı sarktı. "Selam," dedi gülümseyerek. "Nasılsın Diana?"

Durdum ve kollarımı kavuşturdum. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Beni annen gönderdi. Arabaya atla, tatlım."

"Hayır," dedim ve tekrar yürümeye başladım. "Annem tanımadığım insanların arabasına binmememi söyledi."

"Ama biz seni tanıyoruz! Yarın evinize gideceğiz. Jane, yani annen bizi davet etti."

Annemin adım biliyordu. Benim adımı da biliyordu. Demek ki onların arkadaşıydı. Arka kapıyı açtım ve içeri atladım. Arabayı süren adam arkasına dönmedi. Yanlış yöne girdiğimizde gerildim. "Hey, benim evim öteki tarafta."

Kadın koltuğunda arkasına döndü. "Sana yalan söylemek zorundaydım, kusura bakma Diana. Anneni tanıyorum ama parti sayesinde değil. Bizden seni almamızı istedi. Sen artık bizimle yaşayacaksın."

"Ne? Bu doğru değil. Lütfen geri gidip onunla konuşabilir miyiz?"

"Korkarım hayır. Annen ve baban seni artık istemiyor. Senin sadece başlarına dert olduğunu söylediler. Ama biz seni istiyoruz Diana."

Ağlamaya başladım. "Bu doğru değil! Yalancısın sen! Eve götür beni!" Araba bir anda durdu ve kadın ön koltuktan aşağı fırlayıp arka kapıyı açtı. Kaçacak yer aradım ama çıkışıma kapandı. Koltukta sürünüp öteki kapıya doğru gittim ama ne kadar itersem iteyim kapı açılmadı.

"Sakin ol, çocuğum," dedi kadın bana uzanarak.

"Hayır! Hayırhayırhayırhayırhayırhayırhayırhayır! Ben anne mi istiyorum!" diye çılgılık attım. Adam dışarı çıktı ve arabanın etrafından dolanıp kadına yardım etmeye geldi. Büyük parktaydık, başka insanların ya da oyun parkının olmadığı bir kısımdaydık.

"Sabit tut, Mae," diye böğürdü adam ve elindeki çantadan bir şişe, bir de bez çıkardı. Kadının kolları beni sımsıkı tuttu ve

sıktığı yerlerde canım acıdı. Adam bezi burnumun dibine bastır-
dı. Koku tatlıydı ve nefes alamayacağımdan korkmaya başladım
ama sonra uykum geldi. Kollarım ve bacaklarım hareket etmi-
yordu artık. Ve her şey karardı.

ŞİMDİ

Midemde kelebekler dans ediyordu, rumba yapan Fındık'ın
hemen yanında. Parktaki bankta otururken huzursuzlandım,
eteğimle boş boş oynadım. Annem ve Charlotte, parkın öteki
tarafında oturuyorlardı, Charlotte'ın çocuklarının oyunlarını
izliyorlardı. Karnımı ovaladım, Fındık'la konuştum. "Yakında
biz de böyle olacağız, meleşim," dedim. "Büyükanne'yle, Lottie
Teyze'yle, kuzenlerinle tanışman için sabırsızlanıyorum."

"Clara?" Temkinli bir ses geldi arkamdan. Ayağa kalkıp ora-
ya döndüm. Dağınık saçlı, parlak gözlü bir kız duruyordu ora-
da, elleri gergince iç içe geçip ayrılıyordu, iki yanında da nazik
görünümlü, yaşlı bir çift vardı. Passion'ım. Artık o ismi kullan-
mıyordu.

"Emily," dedim ve bankın etrafında dolanıp kollarımı açtım.
Emily yanındaki kadına baktı, kadın da kafa salladı ve onu bana
doğru dürttü. Kız yüzü gülerek bana doğru atıldı. Birbirimize
tutunduk, yanaklarımdaki ıslaklık, gömleğimde onun gözyaşla-
rıyla büyüyen ıslaklıkla uyum sağladı.

Ben ceza olarak ıslahevine geçtiğimden beri düzenli olarak
iletişim kuruyorduk ama bu birbirimizi ilk görüşümüzdü. Du-
ruşmalardan dolayı birbirimizden ayrı tutulmuştuk, önce An-
ne'ninki, sonra Glen'ininki, sonra da benimki yüzünden. Emily,
Glen için önceki hafta ifade vermişti ve artık birbirimizi görmeye
iznimiz vardı.

Emily bir adım geri gitti ve şişkin karnımı gördüğünde gözle-
ri büyüdü. "Vay be, kocaman olmuşsun, Clara!"

Güldüm. "Artık her an patlayabilirim. Oğlumla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Normal hamilelik sorularından hiçbirini sormadı, örneğin onun oğlan olduğunu nereden bildiğim, ona vereceğim isim gibi. Her zamanki gibi, Emily beni okuyordu ve bunların bugünün soruları olmadığını biliyordu. Elini tuttum ve onu banka götürdüm.

"Nasılsın? Gerçekten?" diye sordum gözlerinin içine bakarak, ellerini bırakmadan. Gülümsedi.

"Gerçekten iyiyim." Birlikte geldiği, hâlâ bizden birkaç metre ötede duran çifti işaret etti. "Mary ve Leonard bana çok iyi davrandılar. Çok yardım ettiler. Okulda bayağı geri kalmışım ama hızlı yetişiyorum. Farklı bir şey ama hoşuma gitti."

Ona bakarken içim mutlulukla doldu, Passion her zamanki kadar tutkuluydu ama bu sefer kendisi için seçtiği bir şey konusunda. Bunu hak ediyordu. Mektuplar sayesinde Emily'nin kaçırıldığında bir manevi evlat olduğunu öğrenmiştim. Yıllardır sistemin içindeydi, evden eve gönderilmişti. O yüzden ilk gün onu almaya gelen hiç kimse olmamıştı. Parka yanlarında geldiği çift gelip onu almıştı ve Passion onların yanında kendini bulmuştu. Tekrar ayağa kalktım, çiftin yanına gittim ve elimi Mary'ye uzattım.

"Teşekkür ederim," dedim, sesim tıkanı. Boğazımdaki duygu yumrusu yüzünden güçlkle konuşabiliyordum. "Ona baktığınız için teşekkür ederim."

Mary elimi yok saydı ve bana sarıldı. "Rica ederiz." Başka bir şey söylenmesine gerek yoktu. Hem çok fazla sözcük vardı hem de hiçbiri yeterli değildi. Emily de bize katıldı, Leonard da tuhaf hareketlerle sırtımızı sıvazladı. Emily'nin hak ettiği anne baba işte bu kişilerdi. Ben ona bir süre annelik yapmışım ama Mary benim hiç olamadığım bir anne olabilirdi ona. Ve buna çok seviniyordum.

Emily'yle birlikte bir süre parkta dolaştık, kol kola, gelecek hakkında konuştuk ama geçmişi tartışmaktan kaçındık. Bana öteki kızları sordu. Kalanların herhangi birini görmeme izin verilmemişti ve verilmeyecekti. Onları düşününce kalbim acımasına rağmen bunun en iyisi olduğunu biliyordum. Emily'nin du-

rumu özeldi ve onun kaçıp beni bulmasındansa, işin sorumluları bu konuda bir istisna yapmışlardı. Zaten kız yakında on sekiz yaşında olacaktı.

Emily'yi ailemle tanıştırdım. Yeğenlerimle konuşup oynarken çok olgun görünüyordu. Bu çeşit bir çocukluğu ondan çaldığımı fark ettiğimde içim acıdı. Derin bir nefes alıp kendimi topladım. Ben çalmamıştım. Glen çalmıştı. Anne ve Baba çalmıştı. Ben de bir kurbandım. Dr. Mulligan her görüşmemizde bunu tekrar ediyordu. Buna yakında inanacağımı umuyordum.

Emily'ye sarılıp onunla vedalaştım ve yakında birbirimizi tekrar görmeye söz verdik. "Seni seviyorum," diye fısıldadı, sözcükleri ruhuma merhem oldu. "Sen her zaman benim annem olacaksın." Sonra da gitti.

GEÇMİŞ

"Kızlar, işlerinize başlayın!" diye seslendim üst kata. Kıkırdadıklarını duyabiliyordum ve bu numaraları beni gülümsetti. Glen'in etrafta olmamasına çok seviniyordum. O hafta boyunca tuhaf bir ruh halindeydi. Elindeki kâğıtları yatak odamızdaki kasaya götürdüğünü görmüştüm, ayrıca kutu kutu kâğıdı her gece ateş çukurunda yakıyordu. Tekrar taşınmayacağımızı umuyordum. Bu evi çok seviyordum.

Daisy dengesiz adımlarla merdivenden indi, gözleri uykuluydu, saçları dağınıktı. "Cassidy diyor ki ona tuvaleti temizlemesinde yardım edecekmişim," dedi. "Ben tuvaleti nasıl temizleyeceğimi bilmiyorum."

Ona gülümsedim ve elini tuttum. "Önce seni hazırlayalım, sonra o konuyu konuşalım, tamam mı?" Banyoda bir fırça buldum ve mutfak masasına oturdum. Ben fırçayı ipeksi saç tellerinde gezdirirken Daisy'nin rahatladığını hissettim. "Senin saçların çok güzel, Daisy," dedim.

Yanıt vermedi ama pencerede onun küçük gülümsemesini gördüm. Samimi bir sessizlik içinde oturduk, ta ki garaj yolundan ezilen çakılların sesi gelene kadar. Ziyaretçilerimiz vardı.

ŞİMDİ

Toprağın son kısmını da yerine oturttum ve elimle alnımı sildim. Bu çiçeklerin nasıl açacaklarını görmek için sabırsızlanıyordum. Bu küçük evde yaşadığım iki yıl boyunca bahçeye bir şeyler ek-tim. Annemlerin evinin hemen aşağısındaydık, Charlotte ve ailesinin de tam karşısındaydık.

Charlotte'la üstünde çalışmamız gereken çok şey olmuştu ve Dr. Mulligan'ı hâlâ ayda iki kez görüyordum. Charlotte yıllar boyunca kaybolmamın suçunu taşımıştı, öyle sert kelimeler kullanmamış olsa benim Anne ve Baba'nın arabasına asla binmeyeceğime inanıyordu. Başka birinde suçluluk görmek garipti ve bana hiçbirimizin yaptıklarımızın toplamı olmadığımızı hatırlattı. Her tercih, farklı bir sürü faktörün karmaşık bir sonucuydu.

Şartlı tahliyam üç ay önce sona ermişti ama ben yine de hayatımın geri kalanını günahlarımın kefaretinin ödemeye çalışmakla geçirecektim. Yerel insan kaçakçılığı görev timiyle çalışıyordum, kasabada kadınlara yönelik hayır kurumlarında çalışıyordum ve gruplarla konuşup farkındalık yaratıyordum. Hikâyemi, başımdan geçenlerin başkaları tarafından yaşanmaması umuduyla paylaşıyordum ve her anlatışında başka bir parçam iyileşiyordu. Ayrıca bana ihtiyacım olduğunda çok yardımcı eden destek grubunun idaresini de almıştım. Bir yıl içinde üniversite diplomamı alacaktım ve ondan sonra da okumaya devam etmeyi umuyordum. Belki bir gün başka biri için Dr. Mulligan olabilirdim.

Connor geçen hafta beni arayıp Mae Lawson'ın hapisshanede öldüğünü söyledi. Banyoda asılmış şekilde bulunmuştu ama bu-

nun şüpheli bir ölüm olduğunu düşünüyorlardı. Mae'in kendine düşman edinmiş olması beni şaşırtmazdı.

Ayağa kalktım ve ellerimdeki toprağı silkeledim. "Ella! Hadi gidip yıkanalım!

Kızım ip atlamayı bıraktı ve seke seke yanıma geldi. Parlak mavi gözlerini bana dikti. Glen'in gözleriydi. "Tamam anne!" Elimi öptü ve eve koştu.

Ella benim hayatımdaki en parlak ışık olmuştu. Kız olduğumu öğrendiğimizde hiç kimse benim kadar şaşırmamıştı ama daha mutlu da olamazdım. Babası hakkında sorular sormaya ne zaman başlayacağı konusu beni ürkütüyordu. Yakında soracaktı, emindim ama şimdilik onun küçük bir insan haline gelmesini izlemekten hoşlanıyordum.

Glen'den nefret etmeye çalıştım ama başaramadım. O her zaman benim kalbimin bir parçasına sahip olacaktı. İlk aşkı. Tek aşkı. Bana Ella'yı veren adam. Benim gözümde, bu kız bir aşk meyvesiydi. Ve bence, kendi açısından, Glen de beni hep sevmişti. Sadece aşkın nasıl bir şey olduğunu görebileceği iyi bir örneği yoktu. Belki de bu yüzden kendimi ondan nefret etmeye ikna edemiyordum. Bunun için harcayacağım enerjiye de değmezdi zaten. İnsan kaçakçılığı ve işlediği en az dört cinayetten sonra hayatının geri kalanını hapiste geçirecekti.

Glen'in kasasındaki dosyaları kullanarak yıllar içinde sattığımız kızlardan bazılarını tespit etmeyi başarmışlardı. Bir sürü adam adalet karşısına çıkarıldı ve bir sürü kız kurtarıldı. Ancak bir sürü başka kız için artık çok geçti. Kaybettiğim, bir daha gerçek özgürlüğü tadamayacak kızlarım için kalbim her gün acıyordu.

"Affedersiniz?" Kaldırımda bir kadın vardı, gözlerini bana dikmişti. Hatıralarımda öyle kaybolmuştum ki yaklaştığını duymamıştım.

"Merhaba," dedim, yürüyüp onun önüne giderek.

"Selam." Gülümsedi. "Benim adım Carol, iki ev aşağıya henüz taşındık." O günün erken saatlerinde bir taşıma kamyonu görmüştüm ama gelenlerin kim olduğuna pek dikkat etmemiş-

tim. "Sanırım sizin kızınızın yaşında bir kızım var, bu yüzden gelip kendimi tanıtmak istedim."

Ben de ona gülümsedim. Ella bir oyun arkadaşına sahip olacağı için çok heyecanlıydı. Avucumda kalan toprakları silkeledim ve kolumu uzatıp kadının elini sıktım.

"Benim adım Diana."

TEŞEKKÜRLER

Kitap yazmak altından tek başına kalkılabilecek bir iş sayılmaz. Bu sürecin bir parçası olan herkese hakkıyla teşekkür etmek için herhalde bir kitap daha yazmak lazım.

Öncelikle, annemle babama teşekkür etmek isterim. Bana her zaman kendime inanmamı ve yeteneklerimden emin olmamı söylediniz. Ben kendime güvenmekte zorlanırken bana güvenen siz oldunuz. *Tek Kelime Etme*'yi birçok kez, her düzeltide, bazen bir gün içinde okuyan annem, Martha Olsen'a: Tükenmeyen çalışma şevkin ve bu kitabı en iyi hale getirmek için feda ettiğin zamanın için teşekkür ederim. Daima, bu kitap yazılmadan önce bile en büyük hayranım olan babam Tim Olsen'a: En zor anlarda bile kaybetmediğin sınırsız hevesin ve heyecanın için teşekkür ederim.

Hem öz kardeşlerime hem eşimin kardeşlerine, yani Ben ve Heather Olsen'a, Emily ve Martin Moen'a sonsuz destekleri ve sevgileri için teşekkür ederim. Ben ve Emily, sizler insanın isteyebileceği en iyi kardeşlersiniz. Hayatımda bana müthiş örnek olduğunuz ve beni yeni şeyler denemeye ittiğiniz için teşekkür ederim, özellikle de bu yeni şeylerden biri kitap yazmak olduğu için. Heather ve Martin, ailem olduğunuz ve bana bir kız kardeş gibi davrandığınız için teşekkür ederim. Siz ailemizi tamamlıyorsunuz.

Eşsiz menajerim Sharon Pelletier, bu delice girişimde iş ortağı olarak sana sahip olduğum için büyük minnet duyuyorum. Clara'yı daha en başmdan anladın ve öyküsünü özel kılmama yardım ettin.

Tek Kelime Etme'yi bugünkü kıymetine kavuşturma işini devralan inanılmaz yetenekli editörüm Sara Minnich Blackburn'e teşekkür ederim. Her yeni öneri, en zorları bile, kitabımı daha da iyi hale getirdi ve serinle birlikte oluşturduğumuz öyküyle gurur duyuyorum. O ilk değişiklikleri yaparak işi başlatan Liz Stein'a da teşekkürler.

Putnam'daki ekip harikaydı ve böyle prestijli bir grubun parçası olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. *Tek Kelime Etme*'yi hepimizin gurur duyabileceği hale getirmek için birçok yetenekli insan çaba gösterdi. Tüm okurlara, redaktörlere, müthiş kapak tasarımcılarına ve pazarlama ekibine, yaptıkları iş için ebediyen minnet duyacağım. Bu öyküye inanan bu kadar çok insan olduğunu bilmek akıl almaz bir his.

En başından beri yanımda ve destek olan arkadaşlarıma sahip olduğum için çok şanslıyım. Kitabımın taslaklarından birini okuyan ve bana yıllar önce adımı raflarda göreceğini söyleyen "Alfa Kızı" Andrea Gustafson'a teşekkür ederim. *Tek Kelime Etme*'yi ilk okuyanlardan olan ve bana bunun özel bir şey olduğunu söyleyen, aynı zamanda benden düzenli aralıklarla daha fazla sözcük talep ederek beni tetikte tutan harikulade "Beta Bebek" Kari Hunerdosse'ye teşekkür ederim. Bu yolculuğun başlangıç günlerinde elimi tutan, hem hayal kırıklıklarında hem kutlamalarda yanımda olan ve beni hem sayısız öğle yemeğinde hem de telefon mesajlarıyla cesaretlendirmeye devam eden Jenny Moyer'a teşekkür ederim. Sen pastanın tamamını hak ediyorsun.

Kathleen Palm, benim en iyi ponpon kızım, yağmurlu günlerde güneş ışığım olduğun ve sayısız defa mutluluk verdiğin için teşekkür ederim. Benim bir itici güce ihtiyacım olduğu zamanları anlamak gibi acayip bir yeteneğin var ve büyüğü biri olduğuna neredeyse eminim. Margie Brimer, sen benim manevi kardeşimsin. *Tek Kelime Etme*'nin ilk aşamalarındaki ve hatta hayatımın tümündeki katkıların için teşekkür ederim. Jamie Adams ve Sarah Bales, bana Clubhouse'ta ayırdığınız o saatler boyunca benimle

beyin fırtınası yaptığınız ve beni işimi sürdürmeye ikna ettiğiniz için teşekkürler. Tana Haemmerle, mutlak dürüstlüğün ve eşsiz dostluğun, desteğin için teşekkür ederim. Sen olmasan ben burada olmazdım.

Hep benimle takılmayacak kadar havalı olduğunu düşündüğüm Sara Burrier, sana benim en iyi arkadaşlarımdan biri olduğun ve Clara'nın öyküsünü anlatmak için bana bir sürü farklı yol verdiğin için teşekkür ederim. Hayatım seninle daha güzel.

Beynimin, benliğimin diğer yansı olan ve insan kaçakçılığı gibi önemli bir konuyu benim dikkatime sunan Nicole Worthley, sen çok nadir ve kıymetli bir cevhersin, Tanrı seni onca yıl önce benim hayatıma bir nimet olarak dahil etmiş.

Kendilerini umutsuz durumlarda bulan erkek, kadın ve çocukları özgürleştirmek için her gün çabalayan herkese teşekkür ederim. Bana köleliğin bir gün gerçekten ortadan kalkacağı konusunda umut veriyorsunuz.

En önemlisi de, bana verdiği onca güzel nimet için Tanrı'ya şükranlarımı sunarım. Yukarıda bahsedilen şeyler, yaşadıklarının yalnızca küçük bir kısmı. Eğer O olmasaydı, gerçekten bunu yazıyor olmazdım.